

КЕТ МАРТИН КОПРИНА И СТОМАНА

Превод от английски: Тодор Тодоров, 2001

chitanka.info

1

Лейди Катрин Грейсън стоеше безмълвно в плътната сянка зад вратата на старата каменна конюшня. Цялата трепереше. Мръсната ѝ, дрипава нощница почти не я предпазваше от нощния мраз. Сламата, пръсната безразборно по студения гол под, безмилостно бодеше ходилата на босите ѝ нозе. Тя ясно виждаше мършавата фигура и обсипаното с лунички лице на застаналия отпред коняр и луксозната черна карета.

Катрин се приближи още по-плътно към вратата и видя, че колата е напълно готова за път и, че е украсена с позлатен благороднически герб — вълча глава и сребърна сабя. Вляво от нея лакеите разговаряха приглушено с кочияша и докато се вслушваше напрегнато в разговора им, сърцето ѝ започна да блъска лудо в гърдите. Каретата не пътуваше към Лондон, а се връщаше обратно в провинцията. Мили боже, насочваше се далече от големия град! Ако намереше вътре сигурно място, където да се скрие, тя щеше да е в безопасност!

Вълнението ѝ нарасна, дишането ѝ се учести. От ноздрите ѝ излизаха бели облачета и се разтваряха в хладния утринен въздух. Трябваше да се махне отгук и колкото по-скоро — толкова по-добре. А тази карета ѝ изглеждаше идеалната възможност за момента.

Още миг тя остана загледана в гладките, изящно полирани форми на скъпата кола и почувства прилив на надежда. Багажното отделение отзад щеше да свърши работа — стига да се намереше малко местенце и за нея. Катрин мислено се помоли да има късмет, пое си последна глътка въздух, за да успокои напрежението, обхванало тялото ѝ, и се приготви за решителните няколко крачки, преди лакеите да са заели местата си в колата. Миг по-късно дочу гръмкия им смях и видя, че вниманието им е изцяло погълнато от двойка лаещи кучета. Тя се втурна към задната част на каретата — нозете ѝ едва докосваха прашната земя, оплетените кичури на тъмната ѝ коса се плъзгаха по раменете и обгръщаха тялото ѝ.

Катрин повдигна припряно коженото покривало, скочи пъргаво в каретата и се настани сред камарата от куфари. Едва тогава се опита да успокои бесния ритъм на сърцето си и отправи гореща молитва към бога да не товарят повече багаж, преди да отпътуват.

Изминаха безкрайни секунди. Пулсът ѝ отекваше в ушите. Въпреки че денят обещавахе да бъде хладен, кичури коса залепнаха към влажните ѝ слепоочия и едри капки пот се стичаха по лицето ѝ. Най-последно чу мъжете да се приближават и да заемат местата си в уютната кабина, почувства как колата се залюля от тежестта им, преди четворката охранени коне да напрегне силите си и да подкара каретата към външната порта на хана.

Спряха само за миг, колкото беше нужно, за да може единственият пътник да се качи и да се настани удобно на меките кожени седалки. После кочияшът подкара умело конете и потеглиха.

Скрита в багажното, Катрин въздъхна с облекчение и най-сетне позволи на умореното си тяло да се отпусне върху черния лакиран под. Беше изтощена. Така ужасно, непоносимо изтощена. Изминалата нощ бе изстискала силите ѝ до краен предел. В продължение на дълги мили беше бягала, после се бе влачила от изтощение, облечена само в опърпаната си нощница, обзета от животински ужас, че могат да я открият. Краката я боляха, нозете ѝ бяха покрити с кървящи рани. А когато най-последно се добра до някакъв път и стигна обраслия с бръшляни хан, отправи благодарствена молитва към бога и предпазливо се прокрадна към конюшната встрани.

Няколко часа по-късно, както си спеше сред купчина слама, бе събудена от пръхтенето на коне, впрягани за път. И в този миг Катрин разбра, че това е единственият ѝ шанс да се измъкне безопасно от това място.

Сега, когато мразовитата утрин започна да се затопля и помещението стана почти уютно, напрегнатите ѝ мускули се поотпуснаха и тя се унесе в дрямка. Спа неспокойно чак до късния следобед, когато каретата спря до някаква крайпътна странноприемница и собственикът ѝ слезе, вероятно за да се нахрани. Катрин не обърна внимание на спазмите в собствения си стомах. Когато потеглиха отново, все още се чувстваше твърде изморена, за да се дразни от дупките по пътя и звучното подскачане на колелата.

Часовете се точеха бавно. Краката ѝ изтръпнаха, притиснати от тежките куфари. Появи се тъпа болка в тила ѝ, гърбът и раменете също я боляха. Докато каретата тракаше монотонно по пътя, тя се почувства почти щастлива, че не е имала възможност да се храни или да поглъща течности, защото при тези обстоятелства не би могла да облекчи нуждите си.

Равномерният ритъм на колелетата я унасяше. Главата ѝ се отпусна напред. Катрин потъна в дълбок сън, изпълнен с видения.

Отново беше в клиниката „Сейнт Бартоломю“, просната върху студения каменен под на мръсната си, задушна килия. Страхът я обграждаше като гъста утринна мъгла, безмилостно стягаше гърлото ѝ и тя се сви безпомощно в ъгъла, притиснала гърба си в грубата сива стена, сякаш искаше да се слее с нея. Ясно дочуваше неистовите писъци на своите другарки по съдба от съседните килии. Вдигна припряно ръце и притисна ушите си в напразно усилие да ги заглуши, да се заблуди, че те не съществуват.

Сърцето ѝ препускаше лудешки и ударите му отекваха в тишината на съзнанието ѝ. Господи, намираше се в самия ад, или поне в този, който съществуваше на земята. Какъв ли демоничен ум бе сътворил това място? И колко ли още можеше да издържи? До слуха ѝ достигна звукът от отекващи стъпки и дрънчене на верига. Вероятно пазачите връщаха някой нещастник обратно в килията му.

А може би идваха за нея.

Катрин се сниши и се сви на кълбо. Искаше ѝ се да изчезне, да се слее с пода и стените. Известно време бе успяла да им се изплъзне, защото се стараше да бъде мълчалива и покорна. Но рано или късно щяха да дойдат и за нея, както бе станало с останалите.

Стъпките се приближаваха. Сърцето ѝ замря от страх. Мили боже, нека не идват за мен. Нека са избрали някой друг. Който и да е друг. Само не и мен! Не мен! И тогава ги видя — единият беше висок и широкоплещест, с тънки устни и мръсна руса коса, прихваната с кожена лента над челото. Другият бе нисък и дебел, увисналият му корем висеше над колана на кафявия му панталон, пропит с мазни петна.

Катрин едва потисна риданието си, когато ги видя да спират пред вратата на нейната килия. Вторият бе провисил на ръката си чифт тежки стоманени окови.

Още преди да отключи вратите, той ѝ отправи похотлива усмивка:

— Добър вечер, сладката ми. Време е за малка разходчица.

— Не! — Напълно отчаяна, тя заотстъпва панически назад, а очите ѝ безпомощно шареха из стаята в търсене на някаква възможност за бягство. Прекрасно знаеше какво ще ѝ се случи, беше чувала какво са сторили на другите жени. Досега бе успяла да остане незабелязана за тях, макар че не разбираше защо. — Оставете ме! Стойте далече от мен! Предупреждавам ви — вървете си и ме оставете на мира!

По-високият само се ухили, но дебелият гръмко се разсмя — жесток, оглушителен звук, който предизвика хладна тръпка по гърба ѝ — и я изтръгна от лапите на съня.

Сърцето ѝ бясно препускаше, нощницата ѝ бе прогизнала от пот и залепнала за тялото ѝ. Тя опря уморено глава в стената на багажното и си напомни, че сънят ѝ не е реалност — вече не. Беше истинско чудо — а може би сам господ ѝ бе помогнал, — но тя бе успяла да измами страховитите пазачи, да избегне онова, което се канеха да ѝ причинят, и да избяга от онази зловеща болница.

Катрин си наложи да не мисли за всичко това, да го зарови дълбоко в бездните на съзнанието си и да се съсредоточи върху запазването на трудно извоюваната си свобода. Сега бе далече от онова място, от онази всяваща ужас лудница, в която бе заключена близо година.

Засега това бе всичко, което можеше да желае и всичко, за което трябваше да мисли. Бъдещето ѝ изглеждаше неясно, но имаше достатъчно време да крои планове и да реши какво ще предприеме. Само не трябваше да позволява да я заловят отново.

Катрин отново се отпусна и заспа. Нямахше представа колко време е спала, когато внезапно някой грубо я разтърси и я издърпа извън каретата. Вероятно щеше да се просне в лепкавата кал, ако вторият лакей не бе сграбчил ръката ѝ в груба хватка, от която главата ѝ отскочи назад.

— Пуснете ме! — Катрин отчаяно се опитваше да се освободи от мощната му длан. — Махнете ръцете си от мен!

— Имаме си пътник без билет! — извика единият от мъжете, преди да обвие кръста ѝ с ръка и да я притисне до себе си. — Най-

вероятно хлапачката е крадла! — При споменаването на тази дума, Катрин го изрита с всичката си сила в пищялите и той подскочи от болка, а сребристата му перука отскочи назад. Мъжът изруга и злобно я удари по тила. — Проклетата крадла, направи го още веднъж и ще те накарам да съжаляваш!

Катрин вирна упорито глава:

— Удари ме още веднъж и, обещавам ти, ти ще съжаляваш!

— Е, достатъчно, спрете. — Схватката бе прекратена от плътен глас и двамата мъже мигом замръзнаха по местата си. Едва сега Катрин забеляза високия, внушителен мъж, който стоеше в сянката на каретата — господарят най-вероятно. Беше облечен в тесни черни панталони, дълъг черен фрак и идеално скроена черна жилетка със сребърни нашивки. На гърдите му се къдреше жабото на снежнобялата му риза, а от ръкавите му се подаваше изящна бяла дантела. Кожата на лицето му бе тъмна, а още по-тъмна бе косата му — леко чуплива, прихваната отзад с широка черна лента.

— Пусни момичето, Седрик. Изглежда ми напълно способна да говори. Длъжни сме да ѝ дадем този шанс.

Мъжете го послушаха, очевидно с огромна неохота, и отстъпиха само крачка назад.

— Как ти е името? — попита високият мъж. — И какво, по дяволите, правиш в багажното отделение на моята карета?

Катрин обходи с поглед раменете му. Опитваше се да не мисли каква жалка гледка представлява самата тя, с прашната си, изпокъсана нощница и мръсна тъмна коса, сплъстена и рошава около лицето ѝ. Тя за последен път прехвърли наум лъжата, която си бе съчинила за подобен случай, а когато най-сетне заговори, думите се изплъзнаха от устните ѝ с изненадваща лекота.

— Казвам се Катрин Грей и ви уверявам, че не съм крадла или просякиня. Аз съм добре възпитана дама, която за съжаление се натъкна на огромни неприятности. И ако вие сте истински джентълмен, какъвто изглеждате, ще ви помоля да ми помогнете.

Черните му вежди се склочиха над буреносно тъмните му очи. С последните лъчи на залязващото слънце в тях сякаш проблясваха сребристи пламъчета. Той я измери с поглед от главата до петите, попивайки всяка подробност от тялото ѝ. Гледаше я толкова

настойчиво, че Катрин несъзнателно вдигна ръце да прикрие гърдите си.

— Влезте в дома ми. Ще поговорим в моя кабинет.

Внезапната му благосклонност я изненада. Вероятно изглеждаше отблъскващо — от мазната си, несресана коса, до стъпалата на босите си, изранени крака. И със сигурност противната воня на онази долнопробна лудница се бе пропила във всяка пора на изтощеното ѝ тяло. Пренебрегвайки невярващите погледи на лакеите, Катрин си наложи да го последва в дома му, който всъщност представляваше огромен каменен замък, построен преди стотици години. Но в преддверието се закова на място.

— Оценявам вашата любезност, милорд, но бих искала да ви помоля за една услуга.

— Все още не си ме осведомила коя си, а вече ме молиш за услуга? Която и да си, явно нямаш навика да говориш със заобикалки. И какво ще бъде желанието ти?

— Топла баня, милорд. Трудно ми е да разговарям с вас, когато се чувствам толкова мръсна и така облечена. Ако ми позволите да се изкъпя и бъдете така добър да ми заемете някакви чисти дрехи, сигурна съм, че и двамата ще се почувстваме по-удобно.

Измина един безкраен миг, в който мъжът насреща ѝ я изучаваше с поглед, сякаш претегляше думите ѝ, сравняваше изисканата реч с жалкия ѝ външен вид. Катрин също не пропусна да забележи изсечените черти на лицето му, внушителните рамене и тесния му ханш. Изключително привлекателен мъж, отбеляза си мислено тя, но видът му излъчваше и някаква непреодолима строгост, както и желязна воля, която я караше да бъде нащрек.

— Така да бъде, мис Грей, ще имате вашата баня. — Той се обърна към иконома, който стоеше само няколко крачки встрани. — Рийвс, извикай мисис Пендъргас. Кажи ѝ да подготви банята за нуждите на тази дама и след това да я доведе при мен.

После отново се обърна към Катрин:

— Ще ви чакам в кабинета си. — Тъмните му очи проблеснаха заплашително. — И помнете, че ако се опитате да ми пробутате някаква лъжлива история, ще ви изхвърля навън като парцал. Ясно ли се изразих?

По тялото ѝ премина ледена тръпка.

— Да, милорд. Съвършено ясно.

Той кимна и понечи да върви.

— Милорд?

От устните му се откъсна провлечена въздишка.

— Да, мис Грей?

— Опасявам се, че все още не съм узнала името ви.

Веждите му подскочиха в подигравателна гримаса. Той ѝ отправи нисък, официален поклон:

— Люсиен Рафаел Монтен, пети маркиз Личфийлд, на вашите услуги. — Устните му се извиха в иронична усмивка. — Добре дошла в Касъл Ранинг.

Той се обърна и отмина, и този път тя не понечи да го спре. Миг по-късно се появи прислужницата, мисис Пендъргас, и я въведе в елегантна спалня на втория етаж. Катрин се опитваше да не обръща внимание на неодобрителния поглед на пълничката жена, защото най-после имаше възможност да се поотпусне.

Сега, след като се чувстваше далеч по-добре, тя стоеше неподвижно до прозореца и търпеливо чакаше да пригответ топлатата ѝ баня. Оттук се разкриваше прекрасна гледка към двора. Замъкът беше внушителен, с грамадни назъбени кули и вековни каменни стени, непокътнати от времето, гордо ограждащи онова, което някога вероятно бе представлявало външен двор.

Самата къща очевидно беше изключително поддържана. Спалнята, в която се намираше в момента, бе обзаведена в кралско синьо и украсена с изящни ориенталски предмети от слонова кост. Катрин не можеше да отрече, че маркизът има вкус.

Гласът на прислужницата внезапно наруши тишината.

— Банята ви е готова. Не знам коя сте и как успяхте да спечелите благоразположението на негова светлост, но ще ви посъветвам да не се опитвате да се възползвате от това. Господарят ми е благороден и вежлив, но не и слабохарактерен. За ваше добро е да запомните това.

Разбира се, че щеше да запомни. Един поглед в онези тъмни очи ѝ бе достатъчен, за да прецени, че този човек е всичко друго, но не и слабохарактерен.

— И ако бях на ваше място, не бих се размотавала — добави жената насреща ѝ. — Негова светлост едва ли ще остане очарован, ако

го накарате да чака. — *А не е във ваша полза да го ядосвате*, бяха думите, които останаха неизречени.

Катрин взе предупреждението на сериозно и бързо свали от гърба си дрипавата одежда, доволна, че това все пак беше собствената ѝ бродирана нощница, а не отличителната униформа на клиниката с червена лента около врата. Съвсем гола, тя прекоси стаята почти без сянка от смущение и се отпусна в димящата, медена вана. Горещата вода проникна в скованите ѝ мускули, отми потта и прахоляка и кожата ѝ пое аромата на уханни рози. Отпуснала глава на металния ръб, Катрин мълчешком се наслаждаваше на простичкото удоволствие да седи в тази топла сапунена вана, която нямаше нищо общо с месечната баня в „Сейнт Бартоломю“.

Мисис Пендъргас излезе и я остави да търка до насита косата си с ухаещия на рози сапун, да я сресва и отново да лежи в топлата прегръдка на юдата. След броени минути щеше да облече дрехите, които прислужницата успееше да изрови от някой забравен шкаф, и да се изправи очи в очи с тъмнокосия маркиз. А преди да слезе, щеше да преповтори лъжата, която си бе намислила. Но засега можеше да се остави на върховното удоволствие да лежи в топлата сапунена вода, каквато не бе виждала вече близо цяла година.

Удобно разположен зад огромното бюро в кабинета си, Люсиен Монтен, маркиз на Личфийлд, се облегна на тапицираното кожено кресло. Мислите му не се откъсваха от жената, която в момента се къпеше някъде на втория етаж. Беше по-скоро момиче, едва ли имаше повече от двадесет години. Макар да беше дрипава и мръсна, в нея имаше нещо... нещо интригуващо. Вероятно това усещане се предизвикваше от начина, по който се държеше — по-скоро като кралица, отколкото като просякинята, на която приличаше.

Беше по-висока от средното за жена, по-слаба, отколкото би трябвало, с тъмнокестенява коса, а гърдите ѝ надничаха предизвикателно през опърпаната нощница, която никак не ги прикриваше. Със сигурност говореше като добре образована дама. Питаше се коя ли е в действителност.

Внезапно почукване по вратата го откъсна от мислите му. После икономът, Престън Рийвс, въведе момичето в кабинета му. Люсиен не успя да потисне порива си и се изправи на крака, неспособен да

повярва, че жената насреща му е същото жалко създание, което бе открил в багажното отделение на каретата си.

Макар да бе облечена като прислужница, в простичка бяла риза и кафява вълнена пола, нямаше съмнение, че е истинска дама. Внушителната осанка на раменете ѝ, хладният поглед в зелените ѝ очи говореше много повече, отколкото всякакви думи биха могли да изразят.

И очевидно беше красива — с деликатни черти, съвършено оформени вежди, правилен нос и плътни, изкусителни устни. Онова, което бе пропуснал да забележи под дебелия слой пот и прахоляк, сега бе повече от очевидно — кожа с цвета на мед и сметана, и бледорозова руменина, която одухотворяваше лицето ѝ.

— Виждам, че сте имали право, мис Грей. Сега със сигурност изглеждате далеч по-добре. Защо не седнете срещу мен и ми разкажете какво означава всичко това?

Тя се подчини и седна на стола насреща му, леко скована, прилежно положила ръце в скута си. Люсиен забеляза, че дланите ѝ изглеждат малко груби — в контраст с меката женственост, която цялото ѝ същество излъчваше. Това впечатление го озадачи, но той го потисна и насочи цялото си внимание към нея.

— Както вече ви казах, името ми е Катрин Грей. Живея в едно селце близо до Рипон, недалече от Йорк. Баща ми е пастор на местната енория. Беше на път — отиде да посети приятели, когато ме отвлякоха.

— Отвлякоха? — Люсиен се приведе напред в стола си. — Искате да кажете, че някой е влязъл в дома ви и ви е отвел насила оттам?

Тя кимна.

— Точно така, милорд. Затова бях облечена само в нощница. Не мога да ви кажа кои бяха, откъде дойдоха и защо са избрали точно мен. Но със сигурност знам, че помислите им не бяха почтени.

— Очевидно. И какви точно бяха техните планове?

Момичето прочисти смутено гърлото си, но продължи да го гледа право в очите.

— Чух единият от мъжете да казва, че ще ме заведат в някаква... къща с лоша репутация. Разбира се, в началото няхах представа какво имат предвид. Все пак съм дъщеря на пастор и... Но след време

проумях. Баща ми е държал доста проповеди срещу подобни свърталища, така че успях да разгадая замисъла им.

— Разбирам. — Имаше нещо в историята ѝ, което го настройваше подозрително, но същевременно бе запленил от хладния самоконтрол, с който бе изречено всичко това. И освен това в думите ѝ се съдържаше напълно искрена нотка на отчаяние. В случай че казваше истината, ако действително бе преживяла всичко това, заслужаваше неподправено възхищение за начина, по който се държеше. — Продължавайте, мис Грей.

— Онези мъже възнамеряваха да ме продадат. Предполагам, че заради това... не ми направиха нищо. Очевидно с подобни неща може да се търгува.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— И аз така съм чувал. — А тя вероятно щеше да донесе солидна сума на онзи, който я притежаваше. Люсиен бе озадачен от внезапно връхлетялата го мисъл, че не би имал нищо против да се възползва от услугите на подобен дом. И със сигурност щеше да изпита наслада от една нощ, прекарана в обятията на мис Грей.

— За щастие, успях да избягам — продължи тя със същия сдържан тон, който го караше да се пита какви ли емоции бушуват зад това хладно спокойствие. Възпитанието на истинска дама прозираше във всяка нейна дума, във всеки неволен жест. Ако тя самата не твърдеше обратното, би могъл да се закълне, че срещу него стои девойка с благородническа кръв.

— Бягах толкова бързо, колкото ми позволяваха силите — изричаше тя в момента. — Криех се в конюшната, когато...

— Как? — прекъсна я Люсиен. — Как успяхте да избягате?

— Как? — прошепна тя, за първи път смутена.

— Точно това искам да знам. Как се изплъзнахте от мъжете, които ви отвлякоха? Вие сте жена и очевидно не можете да мерите сили с тях. Как успяхте да избягате?

Ръцете ѝ потрепнаха за миг, преди да ги сплете в скута си. Тя си пое дълбоко дъх и се изправи, очевидно възстановила хладния си самоконтрол.

— Пътувахме с дни. Отсядахме в долнопробни крайпътни заведения. В нощта преди да стигнем до Лондон, спряхме в един хан. Единият от мъжете — дебел мъж с неприятен дъх — ме замъкна в

някаква стая зад кухненското помещение. Той и приятелят му — висок, широкоплещест, с мазна руса коса — вероятно са решили да... да...

Тя навлажни припряно устни. Изглеждаше леко смутена.

— Дебелият ме дръпна в тази стая, а високият остана да пази отвън. Той започна да ругае, защото не успяваше да разкопчае панталона си. Когато видях, че е разсеян, успях да се добера до някаква тенджерка. Ударих го по главата и избягах през прозореца.

Люсиен се облегна в стола си.

— Много съобразително от ваша страна.

Тя кимна.

— Бях отчаяна. Трябваше да избягам. Хукнах в тъмнината на нощта и се добрах до конюшната зад хана. Чувствах се изтощена. Скрих се в сламата на пода и трябваше да съм заспала. Когато се събудих, видях вашата карета и... Е, вие вече знаете останалото.

— Да, предполагам, че знам. — Люсиен стана от стола си, заобиколи бюрото и застана точно пред нея. — Ще приема, мис Грей, че ми казвате истината. Така е, нали? — Той я погледна настойчиво и твърдо и можеше да се закълне, че е доловил моментно колебание.

После тя също се изправи.

— Казах ви самата истина, милорд. И понеже ми изглеждате истински джентълмен, моля ви да ми помогнете.

Люсиен се замисли над думите ѝ. Бе решил да ѝ помогне още в момента, в който я видя да влиза в кабинета му, а може би и преди това.

— Така да бъде, мис Грей. Още утре сутринта ще подготвя карета и ще ви върна у дома, при баща ви. Ще наредя на една от прислужниците да ви придружи и...

Внезапно почувства топлата ѝ длан върху ръката си.

— Моля ви, милорд. Баща ми все още не е у дома и... аз се боя да се върна, докато го няма. Вероятно бихте могъл да му изпратите вест, а аз да го почакам тук, докато дойде да ме прибере. Съзнавам, че искам твърде много, но...

— Няма ли някой друг, към който бихте могла да се обърнете за помощ?

Тя поклати замислено глава.

— Никой. Баща ми ще се върне след няколко дни. Ако му изпратите послание, веднага ще дойде да ме вземе.

Люсиен я наблюдаваше внимателно. Не беше сигурен на каква част от нейната история може да се вярва. Имаше някакво нелепо несъответствие между жената в неговата карета, тази в кабинета му и онази, която току-що бе описала. Не, той определено не вярваше, че е чул цялата истина, макар че отделни части звучаха доста убедително. И все пак като джентълмен бе задължен да помага на всяка дама, изпаднала в беда — а тази пред него със сигурност беше такава. Освен това тя представляваше загадка, на която не можеше да устои.

— Не е проблем да останете тук. На сутринта леля ми ще пристигне у дома и така ще имате компания. Междувременно ще изпратя послание на баща ви в Рипон. — Той ѝ отправи иронична усмивка. — Това удовлетворява ли ви, мис Грей?

— Да, милорд, вие сте повече от щедър към мен. Вечно ще съм ви задължена.

— Веднага щом пристигне, леля ми ще ви намери по-прилично облекло. Вие носите почти същия размер. Предполагам, че едва ли сте се чувствала удобно по време на дългия път с каретата. Можете да се настаните в стаята, в която се изкъпахте. Ще говорим отново на сутринта.

Катрин се усмихна, очевидно почувствала облекчение.

— Благодаря ви, милорд. — И с тези думи се насочи към вратата.

— Кога за последен път се докоснахте до храна?

Тя се обърна да го погледне и крехката ѝ фигурка внезапно се прегърби. За пръв път маркизът осъзна колко много трябва да ѝ е коствало да поддържа този железен самоконтрол.

— Страхувам се, че не си спомням, милорд.

Люсиен промърмори гневно нещо и отново се обърна към нея.

— Ще наредя да изпратят поднос с храна във вашата стая.

Тя кимна.

— Благодаря.

— Почивайте си, мис Грей. И не се притеснявайте. В Касъл Ранинг ще бъдете в безопасност.

Тя се усмихна някак несигурно и му се стори, че е зърнал сълзи в очите ѝ, преди да напусне кабинета му. Люсиен си пое жадно въздух и затвори вратите след нея. С какво ли се беше нагърбил, когато ѝ позволи да остане? Нямаше представа, но кой знае защо, не съжаляваше. Защото онзи кратък поглед под бронята на нейната

сдържаност му бе подсказал, че тази жена отчаяно се нуждае от помощта му.

Предстояха интересни дни.

Питаше се какво ли ще каже годеницата му, когато открие присъствието на тази неочаквана гостенка.

2

Катрин не помнеше да е спала по-добре. Снощи бе яла почти до пръсване, после се пъхна в чисти бели чаршафи, които ухаеха на лавандула, и положи глава на мека пухена възглавница.

Стаята ѝ в Милфорд Парк, нейния дом, където бе живяла, преди да я затворят в „Сейнт Бартоломю“, беше дори по-елегантна от тази. Дрехите ѝ бяха ушити от най-изящните и модни коприна и дантели, храната ѝ бе скъпа и пребогата. Баща ѝ бе граф Милфорд и като негова дъщеря тя приемаше целия този лукс за нормален. Едва когато я захвърлиха в грубия, брутален свят на онази болница, проумя каква щастливка е била и какво е притежавала.

Катрин погледна взетата назаем морскосиня рокля от батиста, обсипана с мънички жълти цветчета, и внезапно почувства влага в очите си. Беше толкова хубава рокля и, освен че ѝ беше малко широка в бюста, ѝ пасваше почти идеално. Преди година едва ли би забелязала, но сега... сега виждаше нещата по напълно нов начин. Седнала пред позлатеното огледало от слонова кост, тя сресваше дългата си тъмна коса и благодареше за щастливия обрат на съдбата, който я бе довел в Касъл Ранинг.

Спомни си историята, с която бе убедила високия, внушителен маркиз да я приюти в дома си. Приказките за жена, продадена да проституира, всъщност бяха по-скоро истина отколкото фантазия. Беше ѝ я разказала една от жените в „Сейнт Бартоломю“. За съжаление, онази жена не бе успяла да избяга от своите похитители. Вместо това бе изгубила разсъдък си от това, което бе преживяла в бордея, и сега ближеше раните си в онази зловеща лудница.

Катрин потръпна при тази мисъл — при спомена за онази част от историята, която беше истина. Бе избягала от пазачите по същия начин, който описа на маркиза. По-дебелият от двамата я бе набутал в стаичка зад кухнята, за да я изнасили, а високият чакаше своя ред отвън. Докато дебелакът се бореше да си свали панталоните, тя го халоса с

някаква тенджера по главата и изскочи през тесния кухненски прозорец в тъмнината на нощта.

Тя потисна грозния спомен и го скри в дебрите на съзнанието си. Както ѝ бе казал маркизът, в Касъл Ранинг беше в безопасност и щеше да остане тук толкова, колкото ѝ позволеше бог — и негова светлост, разбира се. Поне една седмица, помисли си Катрин. Щеше да отнеме поне три дни в едната посока, за да може пратеникът на маркиза да отнесе посланието му до Рипон и да установи, че нито там, нито в околностите му има пастор на име Грей.

А дотогава тя щеше да изчезне.

Засега Катрин възнамеряваше да се наслаждава на комфорта и чувството за безопасност, които ѝ предлагаше Касъл Ранинг. Имаше нужда от време, за да се възстанови от ужасите, изживени в клиниката и да измисли някакъв план за бъдещето. Нямаше представа какво ще ѝ донесе то, но чувстваше увереност, че ще съумее да си изгради нов живот далече от дома.

Уви, тъй като не знаеше къде да отиде и нямаше пари, никак не ѝ се искаше да си върви. Но още по-малко копнееше да застане очи в очи с маркиз Личфийлд, след като той узнае, че цялата ѝ история е добре скроена лъжа.

Катрин приглади стегнатия кок на тила си и се приготви да се изправи пред Негова светлост, който я бе повикал в трапезарията, за да я запознае с леля си. Забеляза, че ръката ѝ трепери. Всеки човек, с когото се срещаше, представляваше заплаха за нейната сигурност, всеки бе евентуален враг, който би могъл да я върне в онази лудница. Катрин потръпна при тази мисъл.

Тя не познаваше лелята на маркиза, нямаше представа що за човек е и дали би повярвала на измислената ѝ история. А ако не повярваше... мили Боже! Ако се опиташе да убеди маркиза да уведомят властите...

Катрин отхвърли тази мисъл. Щеше да играе ролята си толкова добре, колкото бе по силите ѝ, и да се моли възрастната дама да бъде благоразположена, както и маркиза. И дай боже двамата да ѝ позволят да остане.

Тя приглади припряно гънките на чуждата рокля. С нея се чувстваше по-елегантна от всякога. Пое си дълбоко и накъсано глътка въздух и се отправи надолу по стълбите.

Люсиен Монтен я очакваше, облечен в елегантен костюм за езда — прилепнали кафяви бричове и бяла ленена риза с дълъг ръкав. На облегалката на стола му висеше мек вълнен жакет. Когато я видя да влиза в трапезарията, той се изправи на крака, поздрави я с усмивка и кимна към седящата до него привлекателна жена с ослепително руса коса.

— Бих искал да ви запозная със сестрата на моя баща — каза бодро той. — Уинифред Монтен Девиц, виконтеса Бекфорд, нека ви представя мис Катрин Грей.

Катрин направи нисък реверанс. Дланите ѝ бяха потни, не ѝ достигаше въздух.

— Лейди Бекфорд. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

Лейди Бекфорд се усмихна. Беше приятна жена в началото на четиридесетте, с руси коси, леко прошарени на слепоочията и дълбоки прозрачно сини очи. А очите ѝ излъчваха единствено съчувствие, сякаш по някакъв начин съпреживява онова, което Катрин бе претърпяла. На лицето ѝ бе изписана симпатия, която накара момичето да изпита угризение. Пред очите ѝ изплува свидното лице на собствената и майка и изведнъж Катрин почувства, че е готова да се отпусне, да се хвърли в краката ѝ и да ѝ каже цялата ужасяваща истина.

Предишната вечер бе проявила твърдост. Нямаше друг избор, ако искаше да оцелее. Но неочакваната нежност в очите на тази жена ѝ напомни за дома, накара я да закопнее за някой, с когото да сподели, някой, към когото да се обърне за помощ.

С огромно усилие на волята Катрин се съвзе и възвърна усмивката на лицето си.

— Моля, присъединете си към нас, мис Грей — прошепна лейди Бекфорд, докато я изучаваше със своите умни, проникателни очи. — Моят племенник вече ми разказа какво сте преживели. Бедно мое дете, мога само да предполагам колко трябва да сте изстрадали.

Не, помисли си Катрин, не можете дори да предположите. Дори и в най-страшните си кошмари.

— Мога само да благодаря на бога, че се натъкнах на маркиз Личфийлд и че той склони да ми помогне. — Маркизът я настани точно срещу себе си и Катрин през цялото време чувстваше настойчивия му поглед върху себе си.

— Разбира се, че ще ви помогне. Люсиен е истински джентълмен. Може на пръв поглед да ви изглежда малко строг, но щом го опознаете, ще видите че в действителност е напълно безобиден.

Маркизът изви тъмните си вежди.

— Безобиден? Това описание не ми подхожда, лелю Уини.

Катрин беше сигурна, че подобно определение е далече от истината. Високият тъмен мъж начело на масата, с решителна челюст и стоманен поглед беше всичко друго, но не и безобиден. Тя потръпна при мисълта какво е способен да й стори, когато откриеше, че го е измамила.

Тогава ще бъда далече оттук, напомни си решително Катрин. Ще бъда на мили оттук.

— Трябва да хапнете нещо, скъпа. Изглеждате ми бледа и твърде слаба. След всичко, което сте преживели, имате нужда от сили.

Катрин се усмихна. С всеки изминал миг харесваше тази жена все повече и повече, но все още не беше сигурна, че може да й има доверие.

— Изглежда вкусно. — Тя пое чинията, която един от прислужниците напълни и й подаде — изобилна храна, каквато обикновено се сервираше в този час от денонощието. Нападна я с такова ожесточение, сякаш всяка нейна хапка бе последна, напълно забравила къде всъщност се намира. Когато вдигна поглед, видя маркизът да я наблюдава със замислен поглед, а очите на лейди Бекфорд бяха изпълнени със съчувствие.

Апетитът ѝ внезапно се стопи и тя остави салфетката си.

— Съжалявам. Аз просто... Просто... Те не ми даваха много храна. — Това беше самата истина. Обичайната храна в клиниката беше водниста каша с парче твърд хляб, а понякога и хапка развалено месо.

— Всичко е наред. — Гласът на маркиза прозвуча необичайно топло. — Леля ми е права. Имате нужда от сили.

Катрин погледна яйцата в наполовина опразнената си чиния, после сочното парче печена яребица и отново почувства прилив на животински глад. Тя сложи в устата си още една хапка, после втора, като внимаваше този път да се храни по-бавно, както се очакваше от една дама. Не спря, докато не изяде и последната троха в чинията си.

— Още? — попита маркизът.

Катрин поклати глава.

— Благодаря, мисля че вече погълнах достатъчно храна.

— Чудесно — каза лейди Бекфорд. — В такъв случай нека се разходим в градината. Така ще имате възможност да ми разкажете всичко за себе си.

Катрин почувства как стомахът ѝ се свива застрашително. Мили боже, да се разхожда с тази жена и да ѝ разказва подробности за себе си, бе последното нещо, което би си пожелала. Трябваше да лъже отново и отново, а не ѝ се искаше. Тя преглътна тежката буца, заседнала на гърлото ѝ. Вероятно всичко щеше да мине добре. Вероятно, ако се придържаше близко до истината... предишната вечер това бе дало резултат.

Въпреки че сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите, тя се насили да се усмихне.

— Би било прекрасно.

— В този замък има много хубави градини. Вероятно маркиз Личфийлд ще се присъедини към нас.

Маркизът се усмихна учтиво, стана и последователно им подаде ръка да се изправят.

— Съжалявам, дами, нека оставим за някой друг път. Опасявам се, че трябва да свърша някои неща. — Погледът му се плъзна към Катрин и сякаш се задържа по-дълго на устните ѝ. — Приятна разходка, мис Грей.

Катрин несъзнателно навлажни устни, сърцето ѝ потрепваше по странен начин.

— Благодаря, милорд. Със сигурност ще ми бъде приятно.

Когато няколко часа по-късно се върнаха в къщата, напрежението от последните дни беше съвсем забравено и за пръв път от месеци насам Катрин се смееше от сърце. Лейди Бекфорд се отнасяше към нея като към стара приятелка и настояваше тя да я нарича лелю Уини, както племенника ѝ. Беше ѝ разказала за съпруга си, когото загубила преди две години. При споменаването на името му очите ѝ се изпълваха със сълзи.

Катрин също се бе разплакала. През цялото време се бе опитвала да не говори за себе си, внимаваше да не изпада в подробности, но въпросите относно семейството ѝ насочиха разговора към нейните майка и сестра, които бяха починали преди десет години, а това я

наведе на мисли за злонамерения ѝ настойник, вуйчо Дъглас, и ужасната година в „Сейнт Бартолому“. И тогава сълзите рукнаха по лицето ѝ, а лейди Бекфорд съчувствено я прегърна, убедена че плаче за ужасите, изживени след нейното отвличане.

Всъщност това нямаше значение. На Катрин ѝ беше приятна нежната загриженост на другата жена и, когато се прибраха в къщата, двете вече бяха приятелки.

Дните се нижеха неусетно. С маркиза обикновено се засичаха на обяд или вечеря, но повечето си време Катрин прекарваше сама или с леля Уини. Както бе отбелязала лейди Бекфорд, градините на замъка бяха великолепни и тя се опитваше да остава там възможно по-дълго.

Замъкът имаше и огромна библиотека и както винаги Катрин бе погълната от пленителния свят на книгите. Обичаше да чете поезия, романи, а особено запалена беше по философи като Сократ, Платон, Аристотел, Декарт. А един ден откри цял рафт с медицинска литература — книги за лечение и билки — и оттогава прекарваше всяка свободна минута, приведена над дебелиите томове.

Именно там я откри маркизът на четвъртия ден от престоя ѝ в замъка. Веднага щом зърна силуета му в рамката на вратата, тя затвори припряно книгата, която четеше, пъкна я в гънките на полите си и отвори друга.

Когато видя заглавието на четивото ѝ, Личфийлд изглеждаше озадачен. Черните му вежди се извиха в недоумение.

— Четете труда на Декарт за произхода на човека? Рядко се среща жена, която да проявява интерес към подобна материя.

Катрин вдигна рамене.

— Винаги съм се интересувала от философия. Платон казва: „Който не се стреми към познанието, не заслужава да живее“.

Той се усмихна.

— „Има само едно добро — познанието, и само едно зло — невежеството“.

— Сократ — добави нещо тя и също се усмихна. — Той казва също: „Единственото, което знам е, че нищо не знам“.

При думите ѝ маркизът се разсмя. Има приятен смях, помисли си тя — не дрезгав, а дълбок и мелодичен. И добре премерен, сякаш го използваше само по собствена преценка.

— А коя е другата книга, която четете?

Внезапно я обхвана напрежение.

— Каква... Каква книга?

— Онази, която скрихте в полите си. Защо не си признаете, мис Грей? В моята библиотека има твърде малко книги, които бих нарекъл неподходящи за една млада дама, но каквото и да четете, едва ли бих се шокирал от заглавието.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да му подаде книгата. И тя го стори, макар и доста неохотно.

— Уилям Харви, „За движението на сърцето и кръвта при животните“? — Люсиен изглеждаше изумен.

— Имате прекрасна колекция от книги по медицина и билколечение. Знам, че книгата на мистър Харви е малко старичка, но си помислих, че може да е казал нещо за... — Гласът ѝ внезапно замря.

— Да е казал нещо за какво, мис Грей? Кой нормален човек би се заинтересувал от подобна книга? Дори не ми изглежда модерно.

Катрин почувства как лицето ѝ се обагря в руменина. Всичко в него — от осанката до хладния поглед в очите му — излъчваше неодобрение. Просто не беше прието жена да чете текст, онагледен с подобни картинки.

— Майка ми и сестра ми починаха от малария, когато бях само на десет — опита се тя да му обясни с надеждата да я разбере. — Аз, разбира се, бях разстроена. Чувствах се така отчайващо безпомощна! Никой лекар не успя да им помогне. Никой не знаеше как. Няколко години по-късно започнах да изучавам билките и влиянието им върху някои болести. В това се състои интересът ми към медицината.

— Разбирам. — Но Катрин се питаше дали не му се струва неприлично да обсъжда подобни въпроси с жена. Дори споменаването на частите от човешкото тяло се възприемаше с неодобрение от обществото. И както се бе опасявала, изглеждаше подозрително за млада, неомъжена дама да изучава атласа по анатомия и да чете статии за вени, артерии и изпомпването на кръвта.

В следващия момент маркизът отново ѝ подаде книгата.

— Е, доколкото разбирам, това не е случаен избор. Докато сте тук, моята библиотека е на ваше разположение, мис Грей.

— Благодаря, милорд.

Видяха се отново на вечеря. Понеже лейди Бекфорд се чувстваше неразположена, двамата вечеряха сами. За щастие, маркизът изглеждаше в добро настроение и дори ѝ се усмихна снизходително, докато я съпровождаше до масата в трапезарията.

— Надявам се, че прекарвате времето си добре сред вашите книги.

— Да. Винаги съм обичала да чета.

— Вие сте уникална жена, мис Грей. Истинска рядкост е да срещнеш млада дама, чиито интереси се простират от Декарт до човешката анатомия.

Той я настани зад пищно резбована маса, осветена от сребърен свещник.

Катрин отпи глътка от гъстото червено вино.

— А вие, милорд? Какви са вашите интереси, като изключим философията?

Чашата, която бе понечил да поднесе към устните си, застина във въздуха. Погледът му се плъзна към плавната извивка на бюста ѝ и се задържа на късчето гола плът над деколтето. Внезапно дъхът ѝ секна, стомахът ѝ се преобърна.

Маркизът се сепна и отново съсредоточи вниманието си върху лицето ѝ.

— Харесвам много неща, мис Грей. Харесва ми да управлявам владенията си. За мен е истинско предизвикателство да внасям подобрения в обработката на почвата и да наблюдавам по какъв начин се отразява това на реколтата. Обичам да яздя коне. Обичам да ловувам. А преди известно време се увлякох по бокса.

— Явно сте човек с разностранни интереси.

— Искате ли да вярвам, че е така.

— Изглеждате доста зает.

— Така е.

— Твърде зает, за да помислите за съпруга и семейство? Леля Уини ми каза, че не сте женен.

Той преглътна хапката печен пъдпъдък, която дъвчеше.

— А не ви ли каза, че ситуацията скоро ще се промени?

Катрин се изправи сковано в стола си.

— Не, очевидно е пропуснала.

— Истината е, мис Грей, че съм сгоден за лейди Алисън Хартман. Ще се оженим след по-малко от два месеца.

Катрин се усмихна, но незнайно защо това ѝ костваше неимоверно усилие.

— Поздравления, милорд.

— Благодаря. С лейди Алисън се познаваме от пет години. Наскоро реших, че е време да се задомя и да създам наследник. Предложих ѝ брак, а на нея идеята ѝ допадна.

Допадна? На Катрин това не ѝ звучеше като най-подходящата дума, за да се опишат чувствата на една жена, ако ѝ предстои да се омъжи за интригуващия, невероятно привлекателен маркиз Личфийлд. Питаше се дали и годеницата му чувства същата апатия към предстоящото събитие, каквато очевидно изпитваше той.

Още на следния ден Катрин има възможност да си отговори.

Рано сутринта пристигна карета с четири расови жребци. При шума от настаналата навън суматоха сърцето ѝ се преобърна. Мили боже, дали не я бяха открили? Първият ѝ порив беше да сграбчи полите на роклята си и да се втурне към вратите. Катрин обаче успя да потисне импулса си и остана зад изящната масичка, постлана с портокалова покривка от брокат.

Вече от половин час двете с лейди Бекфорд се наслаждаваха на по чашка сутрешен чай. На Катрин ѝ беше приятно да слуша истории за младостта на маркиза и за приключенията му с неговия най-добър приятел, Джейсън Сенклер, херцог Карлайл.

Но сега думите на лейди Бекфорд не достигаха до слуха ѝ. Заглушаваше ги страхът, проникнал във вените и във всяка пора от тялото ѝ.

Уни погледна към вратата.

— Това трябва да са лейди Алисън и майка ѝ, баронеса Сейнт Джеймс. Посещават замъка доста често, защото владенията на барона са само на няколко мили оттук.

Напрежението отпусна тялото на Катрин. Почувства се почти замаяна от облекчение. Тези имена ѝ бяха непознати и нямаше причини да смята, че двете жени ще я разпознаят.

— Не знаех, че очаквате гости.

Уни въздъхна и поклати унило глава.

— Трябваше да спомена за това, но предполагам, че съм се надявала да не дойдат. Лековатото им бърбрене за сватбата винаги ме изважда от равновесие — с какво да украсят празничните маси, какъв да е цветът на роклята за лейди Алисън. Не пропускат да поклюкарстват и за гостите — кого да поканят и кого да пренебрегнат. Всичко това са пълни глупости, но Люсиен се чувства задължен да ги изслушва. В действителност той би предпочел да обикаля владенията си.

— Но лейди Алисън е негова годеница. Сигурна съм, че му е приятно да прекарва времето си с нея.

Уини я погледна, сякаш искаше да ѝ каже: „Ако я познаваше, нямаше да говориш така“. После отново въздъхна и поклати глава.

— Съжалявам. Зная, че би трябвало да съм по-дискретна, но това момиче е само панделки и дантели. Племенникът ми ще се разкайва, задето се е обвързал с нея, а и аз не пропускам да му го напомня при всеки удобен случай.

Катрин се замисли над думите ѝ, докато отпиваше глътка чай.

— Може би е влюбен в нея.

Уини завъртя театрално очи и отметна кичур от платинено русата си коса.

— Моят племенник няма представа какво означава тази дума. Никога не се е влюбвал и като се има предвид как беше отгледан, съмнявам се, че има желание да изпита тази тръпка. Предполагам вече си забелязала, че маркиз Личфийлд строго се придържа към един установен начин на живот. Счита се за човек с желязна воля и няма желание да променя нещата. Влюбен ли е, човек често престава да мисли с ума си. Точно това се случи и с баща му — любов с катастрофални последици. И мисля, че племенникът ми никога няма да забрави този урок. Ако се омъжи за лейди Алисън, ще може да изпълни задължението си и да продължи рода, без да поема какъвто и да било риск.

Катрин премълча колко тъжно ѝ изглежда всичко това. Тя самата винаги си бе мечтала да се влюби. Беше се надявала един ден да се омъжи за човек, който да я обича толкова силно, колкото и тя него. Но сега осъзнаваше, че това е почти невъзможно, след като трябваше да насочи цялото си внимание в усилието да оцелее.

— О, скъпа, те се насочват насам — прошепна лейди Бекфорд и Катрин замръзна. Досега тя мислеше, че маркизът не би искал никой да разбере за присъствието ѝ, но очевидно той нямаше подобни задръжки. А може и да грешеше, защото когато двете жени влязоха в помещението, маркизът не ги придружаваше.

— Лейди Бекфорд, така се радвам да ви видя! — Момичето беше облечено в рокля от бяла и розова дантела. С русите си коси и порцеланово лице приличаше на захарна кукла. Беше по-ниска от Катрин и по-закръглена точно където трябваше. Със своята бяла кожа и румени бузи олицетворяваше представата за женско съвършенство.

Катрин почувства неканена тръпка на ревност. Не можеше да става и дума за сравнение между тази жена и собствената ѝ издължена, мършава фигура. Момичето несъмнено беше истинска красавица. Нищо чудно, че маркизът я бе избрал за своя съпруга.

Икономът сервира чая и дойде ред на запознаването Катрин се представи просто като мис Грей, приятелка на лейди Бекфорд от Йорк.

Въпреки това баронесата я гледаше с явна неприязън. Тя беше по-ниска дори от Алисън, а може би величественото ѝ тегло я караше да изглежда така.

— Значи не сте дошла да посетите негова светлост? — попита подозрително тя.

Катрин се насили да се усмихне.

— Всъщност двамата с маркиз Личфийлд едва се познаваме. Той е зает през повечето време. Смя да кажа, че почти не съм го виждала.

За първи път лейди Сейнт Джеймс се усмихна. Тя прие чашата с чай, която лейди Бекфорд ѝ подаде, и внимателно я остави на масата.

— Къде е той сега? Би трябвало да ни очаква. Надявах се да го намерим тук, когато пристигнем.

— Дами, приежете моите извинения. — Личфийлд прекрачи прага на всекидневната, тъмен и внушителен, както винаги. — Срещата ми с управителя на моите владения се проточи повече, отколкото очаквах. — Той се приведе в поклон над пълничката ръка на баронесата. — Надявам се, че и двете ще ми простите.

Лейди Алисън вдигна сияещото си лице към него.

— Разбира се, милорд. Човек с вашето положение несъмнено има много отговорности. Ние с мама прекрасно ви разбираме.

Личфийлд ѝ се усмихна сякаш по задължение. За миг очите му се издигнаха над главата ѝ и се спряха върху Катрин. Погледът му беше непроницаем, но се задържа на нея малко по-дълго от нормалното и по тялото ѝ се разля топлина. После той отново насочи вниманието си към видението в розово.

— Писахте ми, че има някакъв важен въпрос, който трябвало да обсъдим. Вероятно предпочитате да говорим насаме. В такъв случай...

— О, не, милорд. — Лейди Алисън остави изящната си чаша върху масата. — Отнася се за лорд Тинкертън. Едва ли е тайна за някого какво е сторил, така че няма защо да пазим дискретност.

— Тинкертън? Какво общо има той с мен?

Баронесата се наведе в стола си и възпълиничката ѝ фигура изпълни корсажа на синята ѝ копринена рокля. Осанката ѝ подсказваше, че е твърда и властна жена.

— Нима не сте чули? Тинкертън е изгубил цялото си състояние, след като се е замесил в някакви опити да извлеча сребро от олово. Сега всичките му кредитори искат да си плати сметките, но човекът очевидно няма пукната пара. Никой няма да иска да има нищо общо с него.

— И?

— А ние сме го поканили на сватбата! — изписка лейди Алисън, сякаш онзи мъж е извършил предумишлено убийство, а не обикновена измама.

— Поканите вече са изпратени — намеси се и баронесата. — Лейди Алисън се надяваше, че вие като човек на честта ще се съгласите да се свържете тайно с лорд Тинкертън и ще го убедите да се окаже твърде зает, за да приеме поканата.

Личфийлд се намръщи.

— Присъствието на лорд Тинкертън на церемонията едва ли е чак толкова съществено. Той може да е изгубил състоянието си, но все още е член на аристокрацията. Вие сте поканили половин Лондон. Неговото присъствие или отсъствие едва ли изобщо ще се забележи.

Лейди Алисън, която седеше до него на масата, внезапно сграбчи ръката му.

— Моля ви, милорд. С кого ще го сложим да седне на празничната трапеза? Някой може да се засегне и да стане истински скандал. Не бива да позволяваме нещо да заплашва това събитие.

За миг Катрин си помисли, че той най-после ще отстъпи пред нелепата молба на момичето и започна да променя мнението си за него, когато внезапно маркизът я потупа по облечената в бяла ръкавица длан и пророни:

— Простете, мила моя. Все още сте твърде млада. След време ще проумеете, че не винаги най-важното е колко пари има даден човек. Разбира се, бихте могла да се обърнете към баща си, но предполагам, че и той ще ви отговори същото. А междувременно ви съветвам да се заемете с по-важни неща, отколкото с внезапното разоряване на Тинкертън. Аз поне смятам да постъпя точно така.

С тези думи маркизът се изправи, хвърли последен поглед към Катрин и се запъти към вратите.

— Надявам се, че дамите ще ме извинят.

Дори не дочака отговора им, просто прекоси стаята с широки крачки и излезе, а слънцето проблесна в тъмната коса на тила му. Без да се обръща назад, той изчезна зад вратите. Катрин се вслушваше в звука от заглъхващите му стъпки и изпитваше нарастващ респект към този човек. А в съзнанието ѝ проникна натрапчивата мисъл, че отношението на лейди Бекфорд към предстоящата му женитба е напълно основателно.

Люсиен не можеше да заспи. В съзнанието му непрекъснато изплуваше образът на окаяната бездомница, която бе открил в багажното отделение на своята карета. Виждаше я отново и отново — дрипава и мръсна, но вперила в него нетрепващ поглед с достойнството на кралица.

А затвореше ли очи, я виждаше такава, каквато бе в момента — чисто и приветливо лице, морскозелени очи, плътни и съблазнителни устни. Седеше в пишно обзаведена стая, облечена в коприна, сякаш това място е създадено точно за нея. Само книгата, която четеше — дебел том по анатомия, изрисуван с вени и артерии, някак не се вписваше в картината.

Люсиен скочи в леглото. Съзнанието му още беше замъглено от съня, объркано от образите на една и съща жена, които някак си не пасваха. Облегна се на възглавницата, а образът ѝ все още изпълваше съзнанието му. Кой парчета липсваха в нейната история? Какво бе

пропуснала? Инстинктите му подсказваха, че знае само част от истината. Питаше се само дали останалото е лъжа.

Какъвто и да беше отговорът, той смяташе да го открие. Пратеникът му бе тръгнал ден по-рано, отколкото ѝ беше казал. Щеше да узнае всички отговори и то скоро.

Навън вятърът вилнееше с пълни сили, блъскаше се с трясък, в стъклата на прозорците. Вече бе средата на октомври и започваше осезателно да захладнява. В катраненочерното небе блещукаше тънка луна, обгърната от мрачни облаци. Люсиен, който обикновено спеше гол, спусна краката от леглото и облече черния си копринен халат. След като не можеше да спи, можеше поне да почете.

Той запали свещника на бюфета и се спусна по стълбите. Спря за миг пред тънката жълтеникава ивица, която се прокрадваше под вратите на библиотеката. Леля Уини определено не беше запалена по книгите. Само един човек в тази къща можеше да стои там по това време на денонощието.

Люсиен откряна вратата. Погледът му се плъзна в мъждиво осветената стая и се спря на крехката фигурка, приведена на дивана под прозореца. Облечена в сатенения халат на леля му, тя бе прегънала дългите си крака под тялото. Осветена единствено от восъчна свещ, на стола пред нея бе разтворена пожълтяла от времето книга с кожена подвързия и позлатени ръбчета на страниците.

— Не спите ли, мис Грей?

Тя се сепна при звука от гласа му и рязко повдигна глава. Беше толкова погълната от четивото си, че не го беше чула да влиза. Косата ѝ беше разпусната и свободно се разливаше на непокорни вълни по гърба ѝ чак до кръста. Беше гъста и лъскава, тъмна като сенките, които проблясваха по стените, и за пръв път Люсиен забеляза, че в нея проблясват червеникави оттенъци.

— Сънувах кошмар — пророни тя. — Реших, че е по-добре да почета, вместо да го преживея отново.

Той пристъпи към нея, поглъщайки с поглед меката извивка на гърдите ѝ, ясно различима под копринената материя, тънката ѝ талия, подчертана от стегнатия колан.

— Сънували ли сте този кошмар и преди?

Тя прехапа устни и поклати глава.

— Преди беше реалност — прошепна тъй тихо, че той едва я чу.

— Говорите за дните, в които сте била отвлечена?

Тя кимна някак припряно и извърна очи.

— Разбира се. — Но думите ѝ прозвучаха фалшиво.

Люсиен спря до нея. Изучаваше лицето ѝ. Бяха толкова близо един до друг, че сатенената материя на халата ѝ докосваше черната коприна на неговия. Кой знае защо, тялото му откриваше в този допир нещо особено еротично. Напрегна се, а мислено изруга и отстъпи крачка назад.

— Какво четете този път, мис Грей? — Внимателно наблюдаваше как се променя изражението ѝ, сякаш внезапно се затвори в себе си. Искаше ѝ се да скрие книгата. Прочете го в очите ѝ. Той посегна и затвори книгата, за да може да прочете заглавието, като внимаваше да отбележи страницата ѝ с показалеца си.

— „Наръчник по акушерство“. — Отдолу с по-дребен шрифт бе изписано: — „Съдържа практически напътствия. Тук ще прочетете как най-безопасно да практикувате този занаят.“ — Маркизът се намръщи и вдигна поглед към лицето ѝ. През ума му преминаха поне дузина ужасяващи мисли, но една от тях го стресна най-много.

— Казахте ми, че мъжете, които са ви похитили, не са... не са се възползвали от вас. Ако това не е истина, вината не е у вас. И ако се страхувате, че е възможно да носите дете, не се притеснявайте да ми кажете, мис Грей.

Дори на мъждивата светлина от единствената свещ той видя как страните ѝ се обляха в руменина.

— Те не са... Нищо подобно не се е случило. — Тя се изправи сковано на неудобния си стол и вирна брадичка. — Просто се интересувам от тази тема. Както вече ви казах, още от дете ме занимават различни методи за лечение. Тук открих интересни книги и реших да ги прочета. А вие ми казахте, че нямате нищо против.

Дълго време той се взираше мълчаливо в лицето ѝ и се питаше дали това е истина или просто поредната лъжа.

— Наистина нямам нищо против, мис Грей. Можете да четете каквото поискате. Аз няма да ви спирам. Нито пък ще ви предупреждавам да бъдете дискретна. Вие очевидно знаете как обществото гледа на подобни интереси, когато става дума за жена.

Тя сякаш още повече се изправи и яростно вирна глава.

— Зная, но не съм съгласна. Смятам, че всеки човек, независимо дали е мъж или жена, трябва да има възможност да научи всичко, което го интересува. Но все пак ще последвам съвета ви и ще продължа да се държа прилично според нормите на обществото.

Люсиен кимна. Неусетно вниманието му се бе отдалечило от думите ѝ, съсредоточено върху голия глезен, който надничаше изпод полите на сатенения ѝ халат. Стъпалото ѝ беше бледо и извито, глезенът — тънък и добре оформен. Възбудата, която бе потиснал, сега отново се надигаше у тялото му. Маркизът решително обърна гръб на момичето, впери поглед в заглавията по лавиците, намери книгата, която търсеше и твърдо се насочи към вратите.

— Може би точно тези книги са причина за вашите кошмари, мис Грей.

Тя се усмихна едва доловимо.

— Може би. Но те са и моето спасение.

Люсиен не ѝ отговори. Тя беше странно създание. Твърде интелигентна за човек от висшето общество, и все пак необяснимо привлекателна. Чувстваше се притеснен от факта, че откакто я бе приел в Касъл Ранинг, не можеше да преодолее слабостта си към нея. Но бе сгоден за друга; не биваше да забравя това.

Можеше само да се надява, че Алисън Хартман ще възпламени чувствата му също толкова бързо, колкото бе успяла Катрин Грей — с един случаен поглед към глезена ѝ.

3

Господи, как не ѝ се искаше да тръгва. Катрин прокара пръсти по кралскосинята завивка на огромното легло, обградено от кадифени балдахини, в което бе прекарвала нощите си през изминалите дни.

Щеше да ѝ липсва лекият живот на привилегированите, който някога бе приемала за даденост, а сега трябваше завинаги да напусне. Щеше да ѝ липсва топлото приятелство на лейди Бекфорд и дори напрегнатите разговори с тъмнокосия собственик на този замък. Но можеше да живее и без тях. Беше ли на свобода, можеше да преживее почти всичко.

Катрин решително смъкна снежнобялата калъфка на пухената си възглавница. В нея щеше да носи храната, която бе успяла да отмъкне през последните три дни. Налагаше се да вземе и една от роклите, които лейди Бекфорд ѝ бе заела, а също и нощницата на приветливата дама. Съвестта я гризеше при тази мисъл, но не можеше да постъпи другояче.

Искаше ѝ се да има някоя и друга монета, за да плати за дрехите или поне да си помогне за предстоящото пътуване, но дори не си помисляше да вземе още нещо от единствените хора, които се бяха държали мило с нея през последната година. Надяваше се по пътя да си намери някаква работа, за да си набави нужните средства.

Вече бе взела решение да се насочи към Корнуол, провинциално селце, където да си намери някаква работа, да си изгради нов живот и просто да изчезне от света. Щеше да тръгне късно вечерта, веднага щом се увери, че всички в къщата спят. По-рано днес се бе оплакала от главоболие и ѝ носеха храната в стаята. Имаше нужда от време, за да събере сили и да се подготви за новото бъдеще, което криеше само неизвестност.

С натежало сърце, Катрин прекоси стаята и се спря пред масивния гардероб. Щеше да облече най-простата от дадените ѝ назаем рокли — тъмнозелена вълнена дреха, поръбена с кремава дантела, когато я сепна внезапно почукване по вратата.

На прага стоеше икономът, Рийвс.

— Маркиз Личфийлд настоява да слезете в кабинета му.

Обхвана я смътно безпокойство.

— Става късно. Сигурен ли сте, че маркизът иска...

— Маркизът иска да ви види и то незабавно. Само това ми каза.

Катрин кимна, опитвайки се потисне обзелия я страх.

— Кажете му, че слизам след миг.

Икономът не се помръдна.

— Той нареди да ви заведе.

Страхът ѝ премина в животински ужас. Стойката на икономата бе непоклатима, а това ѝ загатваше в какво настроение е изпаднал самият маркиз. Мили боже, невъзможно бе пратеникът му да се е върнал! Сигурно беше нещо друго, нещо незначително като например да ѝ предложи разходка на сутринта. Надяваше се да е така. От все сърце се молеше да е така.

Обхваната от трескаво вълнение, Катрин се спусна по стълбите. Сърцето ѝ препускаше, дланите ѝ се потяха. Когато влезе в кабинета, маркизът стоеше пред прозореца с гръб към нея. Но погледът ѝ не пропусна да отбележи суровата стойка на раменете му, макар да се надяваше, че греши.

Той изчака икономът да затвори вратите след себе си — звук, който отекна в съзнанието ѝ като захлопването на ковчег. После се обърна, а когато погледът му се закова върху лицето ѝ, в очите му несъмнено проблясваше гняв.

— Коя си ти? — Гласът му съдържаше такава неподправена заплаха, че тя несъзнателно отстъпи крачка назад. Искаше ѝ се да избяга. Искаше ѝ се да попадне на друго място — където и да е, само не и в неговия кабинет. Тя навлажни устните си, но така и не успя да ги раздвижи.

— Накара ме да изпратя послание на другия край на страната, до човек, който никога не е съществувал. Излъга ме. Възползва се от моята благосклонност и безсъвестно прие приятелството на леля ми. А сега искам да знам коя си ти и какво правиш тук.

И тогава тя побягна — втурна се лудешки към вратата и прекоси коридора като подгонен дивеч. Личфийлд я настигна точно пред входната врата, сграбчи я през кръста и здраво я притисна до гърдите си.

— Няма да стигнеш далеч — изсъска той, което прозвуча по-зловещо и от най-ужасяващия крясък. — Не и докато не ми кажеш истината. — Катрин почувства силните му мускули под бялата материя на ризата, здравината на бедрата му, опрени в нея, и потръпна. Сълзи напиреха в очите ѝ, но тя премигна, за да ги потисне.

С усилие на волята повдигна глава и се вторачи в суровите черти на лицето му.

— Съжалявам, че ви излъгах. Тази вечер щях да си отида. На сутринта щях да съм далеч отгук. Господи, никога не съм искала да лъжа — особено този, който бе така щедър да ми помогне. Не съм искала да ви мамя. Просто нямах друг избор!

Устните му се извиха в безмилостна усмивка.

— Е, сега имаш избор — каза ѝ. После отпусна здравата си хватка, но все още я държеше за ръката, докато я влачеше безмълвно през коридора към кабинета си. — Или ще ми кажеш истината, или ще те предам на властите. Изборът е ваш, мис Грей.

Катрин се опита да се пребори с него, да се освободи, но хватката му беше желязна. Не я пусна, докато не я върна обратно в кабинета си и не се увери, че вратата е здраво залостена. После превъртя и ключа в бравата и отново се обърна към нея.

— Е, мис Грей, направихте ли своя избор? Истината? Или властите? — Маркизът склочи ръце пред мощните си гърди, което го правеше да изглежда дори по-едър и внушителен отпреди. — Трябва да ви уверя, мис Грей, че съвсем не блъфирам. И със сигурност ще усетя на момента, ако се опитате да ми пробутате друга измислена история.

Катрин се взря в изсечените, решителни черти на лицето му и почувства през тялото ѝ да преминава тръпката на поражението.

— О, господи. — Тя потъна в кафявата кожена тапицерия на дивана и колкото и да се бореше със слабостта си, очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Не може ли просто да ме оставите да си отида? След време ще припечеля достатъчно и ще мога да ви платя за храната и подслона. Нямам никакви дрехи, но вероятно ще намерите нещо старо, което...

— Чуйте ме — прекъсна я маркизът и този път гласът му прозвуча по-меко. — Каквото и да сте сторили, не вярвам да е по-лошо от целия този театър, който разигравате в момента. Ако сте откраднали

нещо, ако сте наранили някого — просто ми кажете и ще намеря начин да ви помогна.

Тя поклати унило глава.

— Трябва да знам, Катрин. Кажете ми какво сте направили.

Катрин скочи като опарена. Ръцете ѝ потрепваха в несигурни юмруци.

— Нищо не съм направила! Чувате ли ме? Нищо!

— Тогава защо бягате и се криете?

Тя прехапа горчиво тръпнещите си устни. Господи, как ѝ се искаше да му се довери и да му разкрие истината!

Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ и грубо я разтърсиха.

— Кажете ми, по дяволите!

Тя вдигна очи към лицето му. Сърцето ѝ тежеше в гърдите като камък.

— Добре. Ще ви кажа истината — но при едно условие.

Той се намръщи.

— Не съм в настроение да приемам каквито и да било условия.

Катрин не промълви и думичка — просто стоеше и го гледаше.

— Добре, какво е условието?

— След... — Тя навлажни разтрепераните си устни. — След като изслушате моята история — ако решите, че не желаете да ми помогнете — ще ме пуснете да си вървя.

— Очаквате просто да ви оставя да си тръгнете, без пари и без подслон над главата си?

— Да.

Маркизът стисна мрачно челюстта си. Катрин ясно долавяше, че желанието ѝ никак не му се нрави, но накрая той кимна утвърдително.

— Добре, имате думата ми.

Катрин си пое накъсана глътка въздух и призова цялата смелост, която ѝ се изплъзваше.

— Не съм Катрин Грей. Аз съм лейди Катрин Грейсън. Граф Милфорд бе мой баща.

Веждите на маркиза се сключиха на челото му.

— Милфорд е бил ваш баща?

— Познавахте ли го?

— Чувал съм за него. Ползваше се с добра репутация.

Тя се усмихна някак тъжно.

— Той беше добър човек и прекрасен баща. Беше също доста богат. Когато почина преди пет години, остави огромно състояние. За съжаление, аз бях единствената му наследница.

— За съжаление?

Гърлото ѝ сякаш пресъхна.

— Страхувам се, че това ми донесе само нещастие.

Той ѝ помогна отново да седне на дивана и сам се настани срещу нея.

— Продължавайте, лейди Катрин. Разкажете ми какво се случи.

Тя приглади несръчно полите на роклята си и някак неуверено склочи ръце в скута си. Когато отново понечи да проговори, гласът ѝ прозвуча дрезгав и несвойствен.

— Когато баща ми почина, майка ми отдавна вече бе напуснала този свят, което означаваше, че някой трябва да управлява моето наследство. С тази отговорност се нагърби братът на майка ми, Дъглас Рот, граф Дънстън.

Маркизът се наклони леко напред.

— Дънстън? Да, познавам го доста добре.

Никой не го познава достатъчно добре, помисли си Катрин. Никой не знае що за човек е в действителност. Но в момента можеше само да кимне. При споменаването на името му образът му бе изплувал в съзнанието ѝ и тя се насили да го изтрие.

— Отначало му позволих изцяло да контролира парите ми. Никога не ми бе хрумвало да го попитам какво прави с тях и по какъв начин ги харчи. Живеехме в Милфорд Парк и дори невръстно дете като мен знаеше, че поддръжката на подобно място трябва да струва купища пари. Но когато поотраснах, започнах да ставам подозрителна. Открих, че той безотговорно пилее несметното богатство на баща ми и че ако не се опитам да го спра, скоро парите ще се стопят.

— Винаги съм смятал, че той самият има достатъчно пари — вметна Личфийлд.

— Всички мислят така. В действителност тези пари са мои и когато започнах открито да говоря за това и поисках да отчита похарчените средства, той ме изхвърли от къщата.

— Кога се случи това?

— Преди десет месеца.

Очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— И къде ви изпрати?

Думите заседнаха в гърлото ѝ. С огромно усилие тя промълви:

— В болницата „Сейнт Бартоломю“.

Очите му се разшириха от изненада; изглеждаше поразен.

— Дънстън ви е затворил в „Сейнт Бартоломю“?

Катрин извърна очи, изплашена от онова, което се четеше на лицето му.

— Да.

— За бога, и на какво основание го направи?

Тя премигна и по лицето ѝ бликнаха горчиви сълзи.

— Каза им, че съм изгубила разсъдъка си. Каза, че го прави за мое добро и че не е в състояние да се справи с полудяла жена. — Само това се осмели да му каже. Господи, надяваше се той никога да не научи онова, което окончателно бе решило съдбата ѝ.

Маркизът стана от стола си, пристъпи към нея и пое ръката ѝ. Катрин осъзна, че трепери.

— Вие наистина сте уникална жена, Катрин, но не бих казал, че сте луда. — Той стисна окуражително ръката ѝ и поклати глава. Очите му изглеждаха по-тъмни от всякога и сякаш в тях се четеше прошка. — Не мога да си представя, че някой е способен да причини всичко това на девойка, която е поверена на грижите му.

— Моля ви, маркиз Личфийлд, умолявам ви да ми помогнете. Не съм луда. Никога не съм била. Вуйчо Дъглас има високопоставени приятели и достатъчно пари на разположение, за да постигне всичко, което си науми. Ако някога ме открие, ще ме изпрати отново на онова място и... и... — Тя преглътна мъчително. — И този път не бих могла да го преживея.

При тези думи тя избухна в несдържан плач — дълбоки, покъртителни ридания, които разтърсваха цялото ѝ същество. Почувства как диванът потъва под внушителното тегло на маркиза, който се отпусна до нея и обгърна тялото ѝ със силните си ръце.

— Всичко е наред, мила моя, не плачи. Тук си в безопасност. Няма да позволя на никой да те нарани. — Катрин почувства ръцете му да приглаждат несръчно косите ѝ — хубави ръце, с дълги пръсти, изящни и благородни. Долавяше силата на гърдите му и приятната топлина на тялото му. Минутите се изплъзваха неусетно. Той не се

опитваше да я успокои. Просто я държеше така и я остави да се наплаче, докато най-сетне сълзите ѝ пресъхнаха.

Катрин си пое дълбоко въздух и лекичко се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Нямам към кого да се обърна. Ще ми помогнете ли?

Лицето му излъчваше мрачна решимост.

— Познавам Дъглас Рот. Никога не съм предполагал, че е способен на такава низост, но и никога не съм му имал доверие. Ще наема хора, които да се поинтересуват от делата му. Надявам се да открием нещо. А междувременно можеш да останеш тук.

— Аз ще ви се отплатя. Ако намерите начин да ме защитите от вуйчо ми, на всяка цена ще ви върна разходите. Е, не веднага, вероятно няма да е възможно в следващите няколко години. Но щом навърша двадесет и четири, състоянието на баща ми най-после ще ми принадлежи и ще мога да ви се отплатя за добрината.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Парите не са важни. Сега единственото, което има значение, е да бъдеш в безопасност. Ще останеш в Касъл Ранинг, докато този проблем не се разреши.

Тя избърса влажните следи по лицето си.

— Благодаря. Благодаря ви от все сърце. Дори не подозирате колко много означава за мен вашата добрина.

Личфийлд само кимна, но погледът в тъмните му очи предвещаваха буря. Катрин се почувства благодарна, че този поглед вече не е отправен към нея, а към злия Дъглас Рот.

Люсиен седеше на удобното кожено кресло в дъното на кабинета си. Насреща му се бе отпуснал най-добрият му приятел, Джейсън Сенклер, херцог Карлайл. Запаленият огън в камината ги пазеше от настъпващия октомврийски студ.

— И така, момичето остана в моя дом — довърши разказа си маркизът и се облегна на стола си.

— Трудно ми е да повярвам, че дори човек като Дънстън е способен на такова нещо — каза Джейсън. — Кожата ми настръхва само при мисълта за подобно деяние. — Той беше едър мъж, малко по-висок от Люсиен, по-мускулист и по-развит в раменете. Косата му беше къдрава и тъмнокестенява, дълга до раменете, завързана на тила

с тънка черна лента. Бяха приятели от деца, защото фамилните им владения бяха съседни. Люсиен можеше винаги да разчита на Джейсън. Не се притесняваше да му разкрие и най-съкровениите си тайни, дори животът му да зависеше от това.

— Ако можеше да видиш нещастното създание в деня, в който го открих в каретата си, вероятно би добил смътна представа за онова, което сигурно е преживяло. Бедното дете...

— Дете? — прекъсна го Джейсън. — Доколкото си спомням, ти спомена, че била около двадесетгодишна?

— Е, добре, навярно вече не е дете, макар че предпочитам да мисля за нея по този начин. Така нещата ми изглеждат... по-прости.

— Което ми подсказва, че тя те привлича.

Люсиен въздъхна.

— Тя е по-красива, отколкото можеш да си представиш.

— Трябва ли да ти напомням, че момичето, за което ще се ожениш, е само на деветнайсет?

— Алисън е различна. Аз...

— Какво ти? Не я желаеш, както желаеш лейди Катрин? — Джейсън се ухили. — Искат ти се да я отведеш в леглото, но тя е твърде невинна, така че се налага да потиснеш страстта си.

— Не съм сигурен, че все още е така невинна, както е била преди десет месеца. Единствено бог знае какво са й сторили на онова проклето място. Но все пак е факт, че тя е дама от висшето общество и нямам право да й причиня това. Освен това, сгоден съм за Алисън и скоро ще бъда неин съпруг.

— Но това не те спира да посещаваш хубавичката вдовица в селото.

Люсиен изруга приглушено.

— Всеки мъж има определени нужди, а и аз още не съм женен. И трябва да те уведомя, че напоследък не съм се виждал с нея.

— Имаш предвид, откакто лейди Катрин се намира в дома ти.

Маркизът не отрече, макар че нещата не му допадаха, изказани по този начин. Наистина, откакто Катрин Грейсън се бе появила в Касъл Ранинг, той бе изгубил интерес към вдовицата Картър. Малко разстроен от тази мисъл, Люсиен отново насочи разговора към основния проблем.

— Няма начин да не изпитвам съжаление към нея. Ходил съм веднъж в онази клиника. Видях сцени, сякаш извадени от дълбините на ада.

— Зная. Всъщност има екскурзии из града, които включват това място. Господи, можеш ли да си представиш, че хората са готови да си плащат, за да станат свидетели на човешкото страдание?

— Не. Нито пък мога да си представя страха, който изживява това момиче при мисълта, че някой ден могат да я върнат там.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Каквото е необходимо. Първо трябва да съберем възможно повече информация.

— Може би Велвет ще може да помогне. — Велвет бе единствената любов в живота на Джейсън — нисичко, кестеняво огнено кълбо, което понастоящем бе негова съпруга. Именно стремглавото увлечение на Джейсън към Велвет Моран, което едва не го бе довело до пълна катастрофа, бе едно от събитията, които подтикнаха Люсиен към решението никога да не позволява да се влюби.

— Велвет има приятел — продължи Джейсън. — Всъщност той е стар приятел на дядо й и ръководи Лекарското дружество в Лондон. Вероятно би съумял да се добере до записките за Катрин от „Сейнт Бартоломею“.

— Сигурно ли е, че можем да му се доверим? Защото, ако плъзне слух, че Катрин се намира тук, не бихме могли да им попречим да я отведат.

— Велвет познава доктор Нолън от дете. Той винаги е бил доверен приятел на семейството й.

— Добре, в такъв случай ще започнем оттам. Междувременно съм наредил на моя адвокат да провери дали е възможно да променим настояничеството на Катрин.

— Добра идея. А къде е въпросната дама? Искане ми се да я видя. Люсиен кимна.

— Така и предполагам. Двете с леля Уини са в дневната. Трябва да се присъединим към тях за следобедния чай, но ми се струва, че е добре да пийнем нещо по-силно.

Джейсън се засмя.

— Тогава какво чакаме?

Те се отправиха към Зелената стая — една от любимите на леля му — и намериха двете жени, потънали в разговор. Леля Уини вече знаеше истинската история на Катрин и беше реагирала дори по-топло от Люсиен.

При звука от стъпките им дамите вдигнаха поглед към вратите. Джейсън спря за момент. Лъчистосините му очи изучиха Катрин от главата до петите и видяха същата рядка красота, за която Люсиен му бе говорил. Макар да бе облечена в чужда розова копринена рокля, която определено ѝ бе широка в бюста, Люсиен не пропусна да забележи дръзката извивка на гърдите ѝ, които му се сториха невероятно примамливи, загадъчно изкусителни. Очевидно Джейсън също ги бе забелязал.

Люсиен се намръщи. Последната мисъл никак не му допадна. С широки крачки той се отправи към жените и спря пред Катрин, чийто поглед бе изпълнен с безпокойство след влизането на Джейсън. Люсиен ѝ се усмихна успокоително и част от напрежението сякаш се смъкна от раменете ѝ. Понеже прислужниците бяха склонни да подслушват, за по-голяма сигурност я представиха като Катрин Грей. Това беше театър, който щяха да разиграват, докато опасността не отминеше.

— Мис Грей — учтиво промълви Джейсън и се приведе над мъничката ѝ ръка, облечена в ръкавица. — Люсиен много ми е говорил за вас. И понеже той рядко изрича такива красиви слова за някого, надявам се да станем приятели.

Катрин се усмихна.

— Лейди Бекфорд ми разказа доста случки от времето, когато вие с негова светлост сте били деца. Имам чувството, че ви познавам отдавна. И нямам търпение да се срещна със съпругата ви.

— Аз също съм нетърпелива да се запозная с вас — долетя жизнерадостен глас откъм вратата. Велвет Сенклер нахлу в стаята с енергията на бурен вятър. — За мен е удоволствие... мис Грей. Нали така се казвахте?

— Да...

— А това е съпругата ми, дукеса Карлайл — довърши представянето Джейсън.

Велвет на свой ред я огледа преценяващо, после впери поглед в Люсиен, който неволно извърна очи. Онова, което прочете върху

лицето му, извика усмивка на устните ѝ.

— За мен наистина е огромно удоволствие, мис Грей. Люсиен е наш скъп приятел. Сигурна съм, че двете с вас ще се сближим.

Катрин се усмихна широко.

— Нямате представа колко силно се надявам да стане точно така.

Внезапно Люсиен проумя колко ценно би било това приятелство за жена, прекарала последната година далече от дома и семейството си, дори ако за нея „семейство“ означаваше Дъглас Рот.

— Мислех, че си заминала за селото? — Джейсън пое ръката на съпругата си и с неподправен жест я поднесе към устните си.

Велвет му отправи сияйна усмивка.

— Върнах се вкъщи малко след като получих посланието на Люсиен, но ти вече бе тръгнал към замък. И след като от доста време не сме се събирали заедно, реших да се присъединя към вас.

А и след като си прочела, че споменавам „невероятно спешен случай“, не би могла да потиснеш любопитството си и да стоиш настрана, усмихна се вътрешно Люсиен. Дори след като бе родила две деца, Александър Джейсън и Мери Джейн, Велвет си бе останала същата луда глава, както на младини. Тя не беше онзи тип жена, която би избрал за своя съпруга, но с Джейсън си пасваха идеално. Слава богу, беше се омъжила за единствения мъж, който би могъл да я управлява.

— Защо не затворим вратите? — намеси се леля Уини. — Люсиен не случайно ни е събрал днес тук. Съзнавам, че Катрин току-що се е запознала с Джейсън и Велвет, но тя ни помоли за помощ и засега ще трябва да повярва, че се опитваме да ѝ я дадем по най-добрия възможен начин.

Благодарен на леля си, че така ловко е насочила разговора в желаната от него посока, Люсиен решително затвори вратата.

— Леля Уини е права, събрали сме се тук с определена цел. — Погледът му се закова върху Велвет. — Понеже темата несъмнено е твърде болезнена за Катрин, накратко ще ти разкажа нейната история, а после всички заедно ще помислим за най-добрия начин да помогнем на една дама, изпаднала в беда.

Катрин го погледна с благодарност и такава надежда проблесна в очите ѝ, че нещо трепна дълбоко в гърдите му. Каза си, че никой мъж не е в състояние да ѝ откаже помощта си. Това нямаше нищо общо с

неконтролируемата страст, която изпитваше всеки път, щом я погледнеше. Не беше продиктувано от желанието му да я отведе в леглото, макар че подобно твърдение не беше далече от истината.

Единствената причина се криеше в това, че тя отчаяно се нуждаеше от него. Нямаше към кого друго да се обърне, нямаше на кого да разчита. Нуждаеше се от него повече от всяка друга жена в живота му и той нямаше да позволи на никой да ѝ стори зло — нито на Дъглас Рот, нито на който и да е друг.

След завръщането си от Касъл Ранинг на другия ден, лейди Алисън Хартман отвърза връзките на сатенената си пелерина и я метна в ръцете на най-близката прислужница. Когато нахлу като буреносен облак във всекидневната, където майка ѝ пишеше някакво писмо, лицето ѝ все още гореше от гнева, разпалил цялото ѝ същество. Пръстите ѝ яростно стискаха малката дамска чантичка в ръката ѝ.

Тя изчака икономът да затвори дискретно вратата след себе си, а майка ѝ вдигна погледа си от отрупаното си с безброй листа малко подвижно бюро. Един поглед в гневните очи на дъщеря ѝ я накара до потопа перото си обратно в мастилницата.

— Какво има, мила? Какво те е разстроило така силно?

— О, мамо, ти беше права. Наистина нещо става в онази къща. Когато пристигнах, маркизът беше навън с онази... с онази жена. И говореха за философия. Философия! Коя нормална жена говори с мъже на подобни теми? Това просто не е прието.

Алисън затвори очи и отново видя силуета на стройната, тъмнокоса Катрин Грей, която вървеше в градината редом с Люсиен. А той очевидно се смееше на някаква нейна шега.

— Ако Демокрит беше още на този свят, навярно би умрял от смях — каза Люсиен.

— Демокрит... — повтори Катрин, сякаш всяка жена в Англия би трябвало да познава това име. — Философът на смеха. Цитирате Хорас.

А Люсиен ѝ се усмихна с нескрито възхищение... и нещо повече. Поглед, който Алисън със сигурност не бе виждала на лицето му, докато беше с него.

— О, мамо, какво ще правя сега?

— Спокойно, мила моя. Сигурна съм, че онова, което си видяла, е съвсем безобидно. Маркиз Личфийлд е човек на честта. Той ти предложи да се омъжиш за него. Не вярвам да е променил намеренията си.

— Но ти сама ми каза, че всяка жена сама трябва да пази мъжа си от изневеряра.

Баронесата се раздвижи на стола си и той се разлюля под внушителното ѝ тегло.

— Не мисля, че има причини да се притесняваме. Маркиз Личфийлд е привлекателен и доста състоятелен мъж. Вероятно е желана плячка за всяка бедна хлапачка без титла, дошла от провинцията. Но докато вие двамата не се ожените и съберете окончателно, по-добре ще бъде да се пазим от подобни заплахи. — Лейди Сейнт Джеймс закрачи замислено из стаята. — Имам приятели в Йорк. Ще им пиша и ще видим какво знаят за новата приятелка на маркиз Личфийлд.

Алисън се усмихна. Винаги можеше да разчита на майка си.

— Благодаря ти, мамо. — Тя се наведе и целуна пълничката буза на баронесата, после сбърчи нос, почувствала мириса на пластовете пудра по кожата ѝ. — А сега отивам да се преоблека за чая. Все още не съм обличала новата си жълта рокля — онази с рязаните копринени поли. Мисля, че в нея ще изглеждам зашеметяващо.

— Сигурна съм в това, миличка.

Но веднага щом излезе от салона, мислите ѝ се върнаха към жената в Касъл Ранинг. Сега, когато майка ѝ се бе заела със случая, щяха да научат всичко за Катрин Грей. Щяха да открият приятелите и семейството ѝ, миналото ѝ, а вероятно дори плановете ѝ за бъдещето. Всяка нейна тайна щеше да стане тяхно достояние. Алисън се усмихна. Майка ѝ несъмнено знаеше как да се справи с жената, която очевидно се стремеше към нейния бъдещ съпруг. Нямахше за какво повече да се притеснява.

Така че тя забърза към своята стая, погълната от мисли за новата копринена рокля, която щеше да облече. Питаше се само дали да не обуе и новите си жълти пантофки.

4

Катрин се взираше с възхищение в смарагдовозелената рокля, която леля Уини бе донесла в стаята ѝ и ѝ бе позволила да носи.

— Не бих могла да приема повече твоите прекрасни дрехи — възпротиви се Катрин, омаяна от изящната кройка и наситенозелен цвят.

Леля Уини се разсмя от сърце.

— Глупости. Колкото и да ми е неприятно да го кажа, повечето от роклите, които ти дадох, вече са ми тесни. Но на теб ти стоят прекрасно — особено след като ги прихванахме в бюста.

— Но така се чувствам виновна, че те лишавам от дрехите ти. Може би един ден...

— Не говори така. Казах ти, не бих могла да се напъхам в тези рокли. Тази вече я преправях, а освен това наскоро ми ушиха доста нови неща. Наистина се радвам да видя, че тези стари дрехи все пак ще влязат в употреба.

Стари дрехи. Вече облечена и застанала пред високото огледало в подвижна рамка, Катрин приглади зелената коприна на деколтето. Ръкавите, които до лакътя прилепваха плътно към ръката ѝ, преминаваха надолу в пластове фина дантела, а полите се простираха около нея, поддържани от широк кринолин. Изящният ѝ бюст образуваше меко, деликатно възвишение над квадратното деколте.

Тази вечер маркизът посрещаше гости — херцог и херцогиня Карлайл. Докато се спускаше надолу по стълбите, прихванала полите на роклята, Катрин установи, че се чувства малко нервна. Опита се да си втълпи, че това се дължи на присъствието на гостите, но знаеше, че не е така.

Всичко беше заради привлекателния маркиз със сребристи пламъчета в очите, чийто поглед сякаш изгаряше всичко, до което се докоснеше. Когато беше с него, се улавяше да се взира в устните му и се питаше дали са толкова твърди, колкото ѝ изглеждат. Но кой знае защо, не ѝ се вярваше да е така. Питаше се също какво ли би било да я

целуне, а после се чувстваше засрамена от неприличните си мисли. Той принадлежеше на лейди Алисън. След по-малко от два месеца щеше да е неин съпруг.

И все пак не можеше да откъсне мислите си от него, не можеше да забрави дълбокия му, плътен смях или тъмния поглед, който сякаш се разпалваше, когато се обръщаше към нея. Когато бе близо до него, дъхът ѝ секваше и устните ѝ пресъхваха, точно както сега, когато ѝ предстоеше да се изправи насреща му.

Катрин се спря в основите на стълбището, хвърли последен поглед в огледалото и приглади кичур напудрени къдрици на тила си. Никога не се бе появявала пред маркиза в такова официално облекло и сега не можеше да потисне тревожния трепет в стомаха си и плахата надежда той да я одобри.

Събрала кураж, Катрин прекрачи прага на салона, в който новите ѝ приятели очакваха вечерята, потънали в приглушен разговор. Пръв я забеляза Люсиен. Сребристите пламъчета в очите му проблеснаха за миг.

— Мис Грей! — Той пристъпи към нея и грациозно се наведе над ръката ѝ. — Тъкмо се питахме дали не сте намерили по-приятна компания.

— Извинете. Не исках да закъснявам. Просто нямах представа колко време е изминало.

— Е, това не е толкова важно. Освен това, доколкото си спомням, Пийпс беше казал: „По-добре късно, отколкото никога“.

Тя се усмихна.

— Да, макар че често го цитират погрешно. Аз по-скоро мисля, че това е взето от дневника му.

Тъгълчето на устните му потрепна, когато погледът му стигна до връхчетата на гърдите ѝ.

— Изглеждате... зашеметяващо, мис Грей.

Колкото и да се опитваше да я потисне, радостна тръпка премина по тялото ѝ.

— Надявам се поне да изглеждам по-добре, отколкото при първата ни среща.

Той се разсмя с дълбокия си, приятен глас.

— Най-голямото изкуство е умението да се надсмиваш над себе си.

Катрин се намръщи.

— Съжалявам, но нямам представа кой го е казал.

Маркизът се усмихна и изсечените черти на лицето му сякаш омекнаха.

— Защото го казвам аз. Вие сте изумителна жена, мис Грей.

Катрин почувства гъста руменина да облива лицето ѝ. Не си спомняше кога за последно се е изчервявала от комплимент. И понеже не ѝ хрумна никакъв остроумен отговор, изпита благодарност, когато леля Уини пристъпи към тях.

— В случай, че племенникът ми възнамерява да ангажира цялото внимание на мис Грей, ще трябва да пристъпим към вечерята.

— Страхотна идея — намеси се Джейсън. — Умирам от глад.

Поднесоха им обилна храна: печени стриди и гълъби, бифтеци от телешко месо, картофи в черупки и невероятно вкусен пудинг с ябълки и портокали. Катрин бе настанена до маркиз Личфийлд, което бе странно, при положение че трябваше да седят според ранга на титлата си. Очевидно тази промяна беше внесена от херцогинята, защото, когато осъзна какво става, маркизът погледна право към нея. Разместването очевидно го забавляваше.

За миг лицето на Катрин отново пламна, защото осъзна, че ѝ е приятно да седи до него.

— Струва ми се, че нейна светлост е имала право да ни настани един до друг, защото исках да говоря с вас — спокойно се обърна към нея маркизът. — Днес говорих с адвоката си. Той дискретно се опитва да проучи как стои въпросът с вашето настояничество. Един от членовете на Кралския съд е негов приятел. Адвокатът ми смята, че той няма да има нищо против да ви освободи от опекунството на лорд Дънстън.

В сърцето ѝ проблесна надежда.

— Искате да кажете, че е възможно настояникът ми да бъде сменен?

— Точно така.

— Би било прекрасно. За съжаление не ми идва наум никой, който би се наел за го замести.

Джейсън се ухили и се приведе над масата.

— Какво ще кажете за херцог и херцогиня Карлайл?

Прииска ѝ се да креци от благодарност. Вместо това почувства сълзи да напират в очите ѝ.

— Нямам представа как бих могла да ви се отблагодаря.

— Все още няма нужда от благодарности — отвърна Джейсън. — Мнението на един съдия съвсем не е достатъчно, за да промени нещата, в случай че Дънстън се противопостави.

— Което той със сигурност ще направи — пророни мрачно Личфийлд.

— Няма да е лесно да се преборим с него, след като такава е била волята на баща ви — намеси се и херцогинята. — Но аз твърдо вярвам, че маркиз Личфийлд ще намери някакво разрешение на проблема.

— А дотогава — усмихна се леля Уини, — ще бъдете в безопасност с мен и с Люсиен. За нас вашето присъствие е удоволствие — нали, милорд?

За миг очите му срещнаха нейните.

— Така е — отвърна той, леко навъсен. — Разбира се.

Херцогинята погледна заговорнически през масата намръщения си съпруг и се усмихна.

След вечеря дамите се оттеглиха в дневната, а мъжете останаха в трапезарията да изпущат по една лула и да пийнат по чашка бренди.

През последвалия един час Катрин се наслаждаваше на приятелския разговор с лейди Бекфорд и херцогинята, която настояваше да преустановят формалностите и да я нарича просто Велвет. Енергичната дама прояви тактичност и внимателно избягваше болезнените въпроси, свързани с тежките месеци в „Сейнт Бартоломею“. Говореха си за брака и децата, а Катрин чистосърдечно призна, че подобни мисли не ѝ бяха хрумвали от деня, в който бе заключена в онази клиника.

— Е, сега вече сте свободна — каза прочувствено Велвет. — А Люсиен ще се погрижи този проблем да се разреши веднъж завинаги. Той умее да се справя с подобни неща.

В съзнанието на Катрин изникна маркизът, както го бе видяла на сутринта — гордо препускащ на гърба на охранения си черен кон, сякаш животното бе част от него.

— Склонна съм да вярвам, че маркизът умее да се справя с много неща.

Велвет я наблюдаваше замислено.

— Харесвате го, нали?

Лицето ѝ се обля в руменина.

— Лорд Личфийлд прояви изключителна щедрост към мен.

Дукесата се усмихна.

— Да, той е изключително щедър човек. Освен това е привлекателен, интелигентен и невероятно мъжествен.

Руменината се разля по шията и деколтето на Катрин. Неведнъж тя самата бе изричала наум точно тези определения. Погледна крадешком към лейди Бекфорд, която също като Велвет изглеждаше странно напрегната да чуе нейния отговор.

— Да... вероятно е така.

Велвет погледна Уини, чиито светли вежди подскочиха от удивление.

— Люсиен е добър човек — продължаваше херцогинята. — Един от най-добрите, които познавам. Понякога е упорит, твърдоглав и мрачен. И двамата със съпруга ми са свикнали да налагат волята си. Постоянно издават заповеди и очакват другите да им се подчиняват. — Тя се засмя. — Разбира се, това доста се промени, откакто Джейсън се ожени за мен.

Велвет отстрани някакъв конец от златистата си рокля, обмисляйки следващите си думи.

— Люсиен даже повече от Джейсън очаква животът му да се развива точно по неговите планове. А когато нещо излезе от рамките... е, предполагам, че става доста труден за съжителство.

Катрин смръщи вежди. Опитваше се да отгатне смисъла на този разговор.

— Това някакъв опит за предупреждение ли е, ваша светлост?

— Опитвам се само да ви кажа, че... приятелството на Люсиен може да ви коства определена цена, но каквато и да е тя, ако не сте безразлична към него, си струва усилието.

Катрин се взираше напрегнато в двете жени и опитваше да разгадае смисъла на закодираните думи, но никак не ѝ се отдаваше. Испита облекчение, когато икономът влезе и им съобщи, че джентълмените ще се присъединят към тях за вечерния чай с бисквити.

Няколко минути по-късно, когато маркизът прекрачи прага, облекчението ѝ се изпари. Защото от момента, в който Люсиен влезе

във всекидневната, чак до края на вечерта, тя чувстваше напрегнатия му поглед върху себе си. И всеки път, когато го погледнеше, той извърщаше очи, сякаш го е хванала на местопрестъплението.

Катрин изпита истинска благодарност, когато вечерта най-после приключи и всички се оттеглиха в стаите си. Стори ѝ се, че маркиз Личфийлд изпитва същото облекчение.

На следващата сутрин Люсиен крачеше гневно от единия край на кабинета си до другия. Стъпките му направиха пътечка в цветните мотиви на дебелия ориенталски килим. В камината гореше слаб огън — малки червени и оранжеви пламъчета, които ближеха стоманата на решетката. Отвън свистеше бурен вятър и блъскаше клоните на дърветата в стъклата на прозорците. През прага се процеждаше струя хладен въздух.

Но Люсиен бе твърде разгневен, за да почувства настъпващия студ. Едва дочу почукването по вратата. Когато я отвори, невъзмутимия Рийвс се сепна от мрачното изражение на лицето му.

— Викали сте ме, милорд.

— Доведи момичето — нареди маркизът. — Върви и я доведи незабавно.

— Да, сър. Веднага, сър. Ще побързам, ваша светлост.

— Не се отделяй от нея, докато не я доведеш в кабинета ми.

— Да, разбира се, милорд.

Макар да му се стори цяла вечност, само няколко минути бяха изминали, когато отекна ново почукване и вратата се отвори. Рийвс въведе Катрин Грейсън и побърза да затвори след себе си.

Личфийлд ѝ отпрати дяволска усмивка.

— Е, мис Грей, колко мило от ваша страна да ме уважите с компанията си. — Той пристъпи агресивно към нея, а очите му проблясваха така заплашително, че цветът се отдръпна от лицето ѝ.

— Вие се разгневен. Какво... какво съм сторила?

— Въпросът не в това, какво сте сторила, мис Грей, а в това какво не сте.

— Не разбирам. Казах ви истината. Казах ви коя съм. Казах ви откъде идвам и как съм стигнала дотук.

— Коя сте и откъде идвате, да. Но не и как сте се озовали там.

Тя започна да кърши отчаяно ръце, които несъзнателно бе склонила пред себе си.

— Какво... Какво имате предвид?

— Имам предвид, че доста предвидливо сте пропуснала да ми разкажете онази част, в която се опитвате да отровите братовчедка си, дъщерята на лорд Дънстън. Това имам предвид. Пропуснахте също да споменете, че вуйчо ви ви е затворил в клиниката, защото ви е намерил да режете мъртъв труп!

Очите ѝ бяха зелени и бездънни. Посегна с ръка към гърлото си, а устните ѝ се отвориха, но не успяха да промълвят и дума.

— Какво има, лейди Катрин? Да не би езикът ви да ви изневерява? Или просто имате нужда от време, за да съчините поредната си измислица? Защото, ако е така, малко сте позакъснели. Един наш приятел, лекар, бе така добър да ни снабди с медицинските записки по вашия случай. В момента са на бюрото ми. Тези неща са се случили — нали така, лейди Катрин? Това е истинската причина да ви заточат в „Сейнт Бартоломю“.

От устните ѝ се изтръгна приглушен звук, който внезапно накара нещо да трепне в гърдите му. Но в този разговор нямаше място за съжаление и той безмилостно потисна обзелото го чувство. По дяволите, беше ѝ имал такова доверие. Чувстваше се бесен и предаден, защото жената, от която бе започнал да се възхищава, го бе излъгала отново — дори по-лошо, можеше наистина да се окаже луда и опасна за обществото.

Катрин наклони глава назад и го погледна в очите.

— Не ме интересува какво пише в онези документи — промълви накрая. — Не е вярно. Който и да го е казал, не беше така.

— Твърдите, че не сте се опитала да отровите лейди Мюриъл?

— Не! Разбира се, че не! Мюриъл беше болна от треска. Дадох ѝ една доза от моето лекарство, но то даде страничен ефект и се отрази зле на стомаха ѝ. Никой не бе реагирал по този начин, откакто използвах тези билки. Не съм се опитала да я убия — опитах се да ѝ помогна! Лейди Мюриъл знаеше това, а също и баща ѝ.

— Тогава трябва ли да предполагам, че трупът, който сте разрязвали, е принадлежал на някого, когото по-успешно сте опитала да умъртвите?

Очите ѝ плувнаха в сълзи, но в тях проблесна и опасно гневно пламъче.

— Това беше част от моето обучение, нищо повече! В нашето село имаше един лекар, доктор Кънингам. Понеже от години се интересувах от медицина...

— Откакто са починали майка ви и сестра ви.

— Точно така. Затова двамата с доктор Кънингам станяхме добри приятели. Споделяхме общи интереси. Той беше моят учител. Преподаваше ми анатомия, показваше ми как работи човешкото тяло, как да лекувам различни заболявания. В замяна аз му помагах с пациентите, когато успеях да се измъкна от къщи.

Люсиен размишляваше над думите ѝ. Не му допадаха нейните занимания, но поне разказът ѝ звучеше достоверно.

— А какво ще кажете за трупа, с който са ви открили? И това ли беше част от обучението?

За миг тя се вторачи в ниските си пантофки, после отново вдигна поглед към лицето му.

— В действителност доктор Кънингам беше този, който се зае с... дисекцията на тялото. Познаваше някакви хора, които му осигуряваха... средства, за да задълбочи изследванията си.

— Осквернители на гробове, искате да кажете. Крадци на трупове. А вероятно са били наемни убийци, получавали скромни суми от вашия приятел, за да задълбочи изследванията си. Чувал съм за безброй подобни случаи.

— Аз... Нямам представа откъде се снабдява с трупове. Но доктор Кънингам е почтен човек. Откъдето и да си е набавял мъртвите тела, било е по честен начин. Искан да науча повече за функциите на човешкото тяло и той ми позволи да гледам. — За миг очите ѝ се притвориха, за да прикрият ужаса, който обземаше душата ѝ. Страхуваше се от него. Ръцете ѝ видимо трепереха. Изглеждаше бледа като лист хартия и Люсиен неволно се почувства гузен.

Но трябваше да се отърси от чувството си за вина. Бе изморен от нейните лъжи и полуистини. Ако се опиташе да ѝ помогне, трябваше да знае цялата истина, без значение колко грозна е тя.

— Опитват се да ми кажете, че вие, младо момиче, на колко?... Двадесет години? Че сте била заловена, докато правите дисекция на човешки труп?

Лицето ѝ още повече пребледня. Олюля се на краката си и Люсиен посегна да я подкрепи. Катрин се изправи и се отдръпна от подкрепата на силната му ръка.

— Искрах само...

— Нека предположа — искала сте просто да продължите обучението си.

Тя изправи гордо рамене, но очите ѝ излъчваха страдание и страх. Да, Катрин се страхуваше от него.

— Някои жени се интересуват от бродерия и рисуване. Аз се интересувам от средствата за лечение. Какво толкова лошо има в това?

— Ако наистина доктор Кънингам ви е обучавал, защо просто не се е изправил във ваша защита?

— Опитва се. Но вуйчо ми го заплашваше. Дъглас Рот направи живота му толкова невъзможен, че накрая доктор Кънингам се изсели от града. Оттогава не съм чувала нищо за него.

— Ако допуснем, че това е истината, какво друго пропуснахте да ми кажете?

Миглите ѝ трепнаха, натезжали от сълзи.

— Нищо! Кълна се — няма какво друго да добавя. Щях да ви кажа... останалото, но се боях от онова, което щяхте да си помислите. Знам какво мислите за моите интереси. Боях се, че ако узнаете, няма да ми помогнете, а аз отчаяно се нуждаех от помощта ви. — Очите ѝ се спряха на лицето му — огромни зелени очи, пълни с болка и отчаяние. — И все още се нуждая.

Нещо в този поглед го разтърси. Катрин Грейсън несъмнено беше най-необикновената жена, която някога бе срещал. Но той ѝ повярва. И със сигурност проумя, че не е ненормална. Различна, твърде решителна и интелигентна, но не и луда.

— А лейди Мюриъл? Какво мисли тя за всичко това?

— Тя никога не ме е харесвала. Аз съм с четири години по-голяма от нея и никога не ме е чувствала близка. По някакви причини изпитва ревност към мен, но не разбирам защо.

Може би защото си красива, умна и образована, без значение какво означава това за теб. Странно. Макар че не одобряваше една добре възпитана дама да се задълбочава в такава неприлична материя, дълбоко в себе си той откри, че ѝ се възхищава дори повече от преди.

— Има ли нещо друго, което бихте искали да допълните? — попита той и цялото ѝ същество потръпна под силата на напрегнатия му поглед.

Катрин поклати глава.

— Не, милорд — отвърна меко тя. — Все пак ще ви напомня, че ако решите занапред да ми откажете помощта си, дадохте дума да ме оставите да си отида. Надявам се да спазите обещанието си.

Пред очите му изникна Катрин, каквато я бе видял за първи път — дрипава и мръсна, гладна и изтощена. Не можеше да понесе мисълта, че би могла отново да изживее всичко това. Люсиен прочисти гърлото си, внезапно почувствал гласа си като чужд.

— Ще останете тук, както се разбрахме. Дънстън е далеч по-силен с тези допълнителни доказателства срещу вас, но рано или късно ще намерим начин да му се противопоставим.

— Вие... все още сте склонен да ми помогнете?

— Точно така, лейди Катрин.

Нещо в позата ѝ сякаш се скова.

— Вярвате ли, че съм ненормална? Трябва да зная истината.

— Няма значение какво мисля аз. Сега най-важното е...

— За мен има значение, милорд.

Люсиен поклати глава.

— Не, Катрин, не вярвам, че сте изгубили разсъдъка си.

По лицето ѝ видимо премина тръпка на облекчение. Тя кимна и избърса сълзите си. Люсиен се улови да се взира в устните ѝ и дишането му се учести. Забеляза как кичур от дългата ѝ кестенява коса се изплъзна от стегнатия кок и погали нежната кожа над деколтето ѝ. Изруга наум, когато почувства тялото си да се втвърдява под стегнатата материя на панталона.

— Това е всичко, мис Грей. — Опита се да прозвучи с равнодушие, макар да не го се чувстваше.

— Благодаря ви, милорд.

Той не ѝ отговори. Докато я гледаше как напуска кабинета, продължаваше да вижда плътните ѝ розови устни, нежните съблазнителни гърди и проклинаше деня, в който я откри в своята карета.

Катрин седеше, свита на кълбо, на любимото си място под прозореца в библиотеката. Поглъщаше жадно дебел том, озаглавен „За раните и тяхното лечение“. Голяма част от книгите в библиотеката бяха писани преди повече от век, но през последните сто години медицината бе слабо напреднала и винаги можеше да открие нещо, което да ѝ бъде полезно.

Мислите и се откъснаха от книгата и се върнаха към маркиза и техния разговор сутринта. Макар че Личфийлд отново бе застанал зад нея и тя му бе безкрайно благодарна затова, неодобрението му беше повече от очевидно. И може би бе прав. Катрин никога нямаше да стане истински лекар, без значение колко дълго и упорито залягаше над книгите. А в действителност тя дори и не го желаше. Всичко, което искаше още от дете, бе да чете колкото е възможно повече в тази необятна област, каквато бе медицината, и да може да помага на хората, когато имат нужда от нея.

Погледът ѝ се плъзна по страниците на книгата, според която огнестрелните рани са отрова за организма заради барута и човек би трябвало да обгори мястото с отвара от нагорещено олио от бъз, смесен с малко териак^[1]. Наскоро бе прочела друга книга, написана от някой си Пиър, който се обявяваше против подобен метод и препоръчваше раната да се намаже със смес от яйчен жълтък, розово масло и терпентин — процедура, която бе далеч по-безболезнена. Искане ѝ се доктор Кънингам да беше тук, за да я посъветва кой е по-добрият метод.

И все пак, надяваше се, че скоро няма да ѝ се наложи да лекува рана от куршум.

Катрин продължи да поглъща жадно страниците, а часовникът тиктакаше, времето течеше и постепенно тя се унесе в сън. Вероятно бе потънала в дрямка, защото някъде Между медицинските съвети в „За раните“ и спомените ѝ за препоръките на Пиър, бе започнала да сънува.

Отново беше в задушната си килия в „Сейнт Бартоломю“, а с нея бе и едно дете, седемгодишният Майкъл Бартоломю, къдрокосо сираче, кръстено на двамата светци. Една от жените в клиниката ги бе видяла насън в нощта на неговото раждане. Тя беше сигурна, че той е ангел, изпратен на земята — и момчето наистина приличаше на божи пратеник със златистата си косица и дълбоките зелени очи, въпреки че

след като поотрасна рядко се държеше така. Бартоломю бе също името на светецът, дал името на болницата, в която бе роден.

Катрин разроши мръсната му русолява коса я почувства малката му ръчица да докосва нейната. Майка му бе починала само няколко дни след раждането, поверявайки го на грижите на една от пациентките в клиниката, Клео, която все още имаше мляко от детето, което бе загубила. Просто една сутрин се бе събудила в бедняшкия си апартамент в Лондон и бе открила мъничкото бебешко телце, задушено в мръсния дюшек на пода. Това я бе довело до пълна лудост — Клео бе разкъсала дрехите си, оскубала косите си и се бе втурнала напълно гола по улиците на града. А накрая се бе озовала в „Сейнт Бартоломю“.

През първите години от живота му тя се бе грижила за Майкъл като за собствен син, а после се затвори напълно в себе си. Отказваше дори да разговаря с момчето и то бе оставено на грижите на останалите пациентки в клиниката. Катрин не знаеше защо детето така бързо се бе привързало към нея. Но докато беше откъсната от света, то бе единственото ѝ щастие.

— Чуваш ли? — попита Майкъл, втренчил в нея огромните си очи. — Май че идат пазачите.

Катрин почувства ледена тръпка да се разлива по гърба ѝ.

— Кой... кой ден сме днес?

— Гаден петък — отвърна ѝ троснато Майкъл. — Идат да ни отведат на баня.

— О, господи. — Тя мразеше последния петък от месеца, макар че той бе единственият ѝ ориентир във времето. От един отвратителен петък до следващия минаваше точно един месец. Това бе последният петък от септември. Катрин си отбелязваше датата върху стената. Ключът издрънча в бравата и тежката стоманена врата се отвори. Майкъл бе единственият, на когото бе позволено да се движи свободно из коридорите и килиите, и сега момчето побягна навън с надеждата да избегне онова, което за нея бе абсолютно задължително.

— Хайде, мърло, размърдай си мършавия задник и излизай — извика възпълничка надзирателка. — Знаеш кой ден е, нали?

Как бе възможно толкова да обича чистотата и същевременно така да ненавижда начина, по който я постигаше? Знаеше, че в следващия момент надзирателките ще съблекат голи нея и останалите

жени и ще ги заставят да крачат редом със снажните пазачи по коридора към банята.

— Махни гнусните си ръце от мен! — извика тя на един от мъжете, чиято ръка „случайно“ се плъзна по гърдите ѝ, след като не успя да свали нощницата си достатъчно бързо.

— Затваряй си устата! Само се опитвам да ти помогна. По-добре ще е да държиш езика си зад зъбите, иначе ще пострадаш. Знаеш кое е добре за теб, нали?

Катрин наистина прехапа езика си, за да сдържи яростната клетва, която напираше на устните ѝ. После покорно закрачи надолу по коридора, към вонящата баня с кофите вода, където някоя надзирателка щеше да търка кожата и косата ѝ, докато плътта ѝ пламнеше. Щяха да я докосват като парче месо, и колкото и да се опитваше да не обръща внимание, унижението я заля като гореща вълна.

— Не! — извика тя и ожесточено заклати глава. — Аз съм човек. Мога да се измия сама. Няма да позволя отново да се отнасяте така с мен.

Катрин извика от болезнената плесница, която опари лицето ѝ.

— Ще правиш каквото ти наредя и ако продължаваш да хленчиш, като приключим тук, ще избършеш пода с косата си.

— Не... — мълвеше насън Катрин и се мяташе на стола под прозореца. — Не можете да ми причините това... Няма да ви позволя...

Люсиен я гледаше замислено от прага на библиотеката. Само след миг той прекоси помещението и приседна до нея.

Знаеше, че тя сънува и очевидно съзнанието ѝ бе погълнато от ужасяващ кошмар.

Той нежно я разтърси.

— Катрин, събудете се. Това е само лош сън.

— Не! — извика тя, когато усети допира на ръката му. — Махни мръсните си лапи от мен! — Тя продължаваше да се гърчи, но Люсиен сграбчи китките ѝ и решително я притисна към себе си.

— Всичко е наред. Това е само сън. Аз съм, Люсиен. Няма да те нараня.

Очите ѝ се отвориха широко. Тя премигна объркано и бавно се притисна към него.

— Люсиен — За първи път произнасяше името му. То се откъсна от устните ѝ накъсано и приглушено. Дишаше тежко, челото ѝ бе покрито с тежки капчици пот. Чувстваше малкото ѝ телце да трепери в ръцете му.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

Тя въздъхна, но не се отдръпна от него. Само опря глава на рамото му, сякаш той я зареждаше със сила. Люсиен се надяваше да е така. Надяваше се, че по някакъв начин ѝ помага да изтрие от съзнанието си грозните спомени от миналото.

— Там... имаше едно дете — мъничко момченце с руси коси на име Майкъл. Той ми бе приятел.

— Него ли сънуваше?

Тя кимна. Люсиен почувства раздвижването на главата ѝ върху гърдите си. Кичур лъскава тъмна коса погали лицето му.

— Майкъл беше с мен, когато дойдоха пазачите. Беше краят на месеца. Време жените... да се изкъпят. Мразех да съм мръсна, но още повече мразех начина, по който ни къпеха.

Люсиен не каза нищо. Сърцето блъскаше като чук в гърдите му. Не желаше да слуша всичко това, но не я спря. Някаква перверзна част от съзнанието му искаше да узнае целия ад, през който е преминала.

— Събличаха ни съвсем голи пред мъжете. Третираха ни като добитък. Ако роптаехме, ни биеха. — Тя преглътна мъчително. Люсиен чувстваше всяко нейно движение на рамото си. — Някои от жените се продаваха, за да си откупят по-добро отношение — продължи Катрин. — Повечето от тях дори не осъзнаваха къде се намират или какво правят с тях.

Когато погледна към него, очите ѝ бяха измъчени и тъмни.

— Не мога да се върна там. Никога. Предпочитам да умра.

Сърцето му натежа от мъка. Притисна я още по-плътно към себе си, погали косата ѝ. Искаше да я накара да забрави. Катрин обгърна с ръце врата му и облегна глава на силните му гърди.

— Няма да се върнеш там — прошепна той. — Обещавам ти, Катрин.

Тя не му отговори, само си пое накъсана глътка въздух. Когато осъзна колко близо са един до друг, Катрин се отдръпна смутено и бледа руменина плъзна по лицето ѝ.

— Простете. Не исках да ви досаждам с истории от моето минало.

— Не ми досаждаш.

Очите ѝ се заковаха на лицето му. Някаква искра припламна между тях. Катрин стана от креслото и отстъпи крачка назад. Люсиен разбираше какво изпитва тя — долавяше дълбокото, чувствено напрежение, която внезапно се бе установило във въздуха около тях. В момента изпитваше не просто желание да я успокои, а страстно да я сграбчи в ръцете си.

Той изруга наум. Нямаше право да я желае. Имаше задължения, имаше установен начин на живот и планове за бъдещето. А в неговото бъдеще нямаше място за Катрин Грей. А дори и да имаше, той не го искаше. Не влизаше в плановете му да се обвърже с жена като нея. Искаше сладко, покорно и мило същество като Алисън Хартман.

— Става късно — прошепна неуверено Катрин. — По-добре е да вървя в стаята си.

— Да... И аз ще се оттегля след малко. — Но маркизът се питаше дали ще съумее да заспи. Или ще лежи неспокойно в тъмнината и ще си представя неповторимото изживяване да усеща гърдите на Катрин Грейсън, опрени в своите, и погледа в очите ѝ, когато бе прошепнала неговото име.

[1] териак — лек против ухапване от змия и други отрови — Б.пр. ↑

Уинифред Монтен Девиц погледна през прозореца на спалнята си. Долу, в градината, племенникът ѝ Люсиен се разхождаше по чакълестите пътеки заедно с Катрин Грейсън. Уини разбираше, че той се чувства привлечен от момичето, и имаше защо. И двамата бяха интелигентни хора със силна воля. Хора, които знаят какво искат и как да го постигнат.

Катрин бе твърдо решена да продължи обучението си по медицина, без значение, че обществото не одобряваше подобно увлечение у една млада дама. Детството ѝ и ранната смърт на майка ѝ и сестра ѝ бяха породили у нея интерес, който не можеше да потисне. Тя вече бе изстрадала достатъчно заради неприемливото си занимание, но Уини твърдо вярваше, че дори престоят ѝ в онази лудница не би могъл да убие жаждата ѝ за нови знания.

Люсиен, от своя страна, бе не по-малко непоколебим в постигането на желанията си. Той искаше да запази чисто името Личфийлд и семейната титла, да увеличи продуктивността на земите и цената на владенията си и да изгради бъдеще за своите синове. Това бяха неговите планове занапред и каквото и да се случеше, нямаше да се отклони от пътя си.

Катрин нямаше нищо общо с представата му за негова съпруга и следователно нямаше място в живота му. Той не одобряваше интереса ѝ към медицината и го намираще неприличен за една благовъзпитана дама. Уини смяташе, че дълбоко в себе си той страда от отношението на майка си. Шарлот Стантън Монтен бе не по-малко красива млада жена, която бе отказвала да следва законите на обществото.

Необикновеният ѝ чар бе покорил бащата на Люсиен от момента, в който я зърна за първи път, и той се бе влюбил в нея диво, безусловно, с цялото си сърце. Но за разлика от Катрин Грей, Шарлот бе егоцентрична и разглежена. Още от дете бе мечтала да стане актриса — нещо недопустимо за дъщеря на граф. Но Шарлот жадуваше внимание, както цветята жадуват вода и би сторила всичко по силите

си, за да постигне своята мечта. В крайна сметка тя избяга с някакъв италиански граф, изоставяйки дванадесетгодишен син и съкрушен съпруг, който бързо се пристрасти към опиума и почина твърде млад.

Уини смяташе, че всеки път, когато погледне към Катрин, Люсиен вижда същата силна жена, каквато бе и неговата майка, чувстваше към нея същото фатално привличане, каквото баща му бе изпитвал към Шарлот, и несъзнателно се бореше с чувствата си.

Жалко, помисли си Уини и неволно си припомни невероятната любов, която бе изживяла със своя Ричард. Макар че съпругът ѝ не бе такъв страстен мъж като племенника ѝ и въпреки че никога не я бе погледнал с такива жарки, горящи очи, каквито Люсиен извърщаше към Катрин, двамата бяха живели щастливо. Липсваше ѝ близостта, която никога нямаше да постигне с друг мъж.

Тя се отдръпна с въздишка от тежките кадифени завеси. Макар и по различен начин, тя бе обичала съпруга си. А като момиче дори се бе влюбвала веднъж.

Всеки път, когато поглеждаше към Люсиен, се сецаше за Алисън Хартман и се питаше дали племенникът ѝ някога ще научи смисъла на думичката „любов“.

Люсиен се смъкна от гърба на черния арабски жребец и подаде юздите на коняря, който подтичваше покрай него.

— Аз ще го отведа, милорд.

Люсиен потупа шията на животното, изпотено от следобедната езда.

— Доста е изморен, Тими. Заведи го на хладно и го нахрани добре.

— Да, сър.

Конят изпръхтя зад гърба му, не по-малко доволен от господаря си да се прибере у дома след дългия ден на полето. Днес бяха събрали и последното зърно от стърницата, за да угоят гъските и останалите домашни птици. Прасетата вече бяха заклани и изпратени на пазара. Четината им се продаваше добре за четки, а и мазнината се оказа добра стока.

Люсиен вървеше спокойно към къщата, нетърпелив да се отдаде на добрата храна и на една спокойна, безоблачна вечер. Може би щеше

да поиграе шах с Катрин. Вече бе открил, че тя е доста добра, а вчера дори бе спечелила.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Никога не беше подозирал, че ще дойде ден, в който някоя жена да го победи на шах. Погледна към входната врата и усмивката му замря на устните. Рийвс тичаше като обезумял към него, черният колан на палтото му се развяваше зад гърба.

— Бързо, милорд! Дойдоха едни хора и искат... — Той спря да си поеме дъх. Напудрената му перука отскочи назад, когато маркизът разтърси ръката му.

— Какво има, човече? Какво се е случило?

— Шерифът... Той и хората му са дошли за мис Грей. Опитах се да...

Люсиен не дочака да чуе останалото. Той вече тичаше към тежката дъбова врата, а ударите на сърцето му отекваха като тропота на ботушите му. В гърдите му кипеше гняв. Когато стигна до къщата, завари пълен хаос. Катрин бе заобиколена от петима мъже, а леля Уини стоеше плътно до нея, стиснала я за ръка, и отказваше да им позволи да я отведат. Един от хората на шерифа грубо се опитваше да отхлаби здравата хватка на пръстите ѝ върху ръката на момичето.

— Какво, по дяволите, става тук? — Гласът на Люсиен прозвуча като картечен изстрел сред създалата се суматоха. Той спря само на няколко крачки от най-едрия сред мъжете, който очевидно бе началникът. — Влезли сте в дома ми без разрешение — продължи маркизът с най-суровия си тон. — Нанасяте обида на мой гост. Незабавно освободете мис Грей! — Все още не бе погледнал към Катрин и никак не му се искаше. Знаеше как ще се почувства, когато види ужаса в очите ѝ. Не можеше да си позволи и миг на слабост. В следващите няколко минути щеше да се нуждае от цялото си красноречие.

— Съжалявам за неудобството, което ви причиняваме, ваша светлост. Аз съм шериф Пъркинс — каза едрият мъж със силно напудрена коса. — Човекът вдясно от мен е Хенри Блекмор, който отговаря за приема на пациенти в клиниката „Сейнт Бартоломю“. — Шерифът посочи слаб мъж с дълъг нос и мрачно, изпито лице. — Тази жена е лейди Катрин Грейсън. Търсим я от известно време насам.

Трябваше да положим доста усилия, за да я открием при вас. Дойдохме да я върнем в болницата.

Катрин издаде приглушен звук, но Люсиен все още отказваше да я погледне.

— Тази жена се казва Катрин Грей. Тя е гостенка на моята леля. Понеже очевидно има някаква грешка, искрено ви съветвам да си вървите.

— Съжалявам, ваша светлост, но не можем да го сторим. Доктор Блекмор познава пациентката вече повече от десет месеца. Той разпозна в нея лейди Катрин Грейсън.

И тогава Люсиен най-после я погледна. Видя я да се олюлява към леля Уини, която все още не пускаше ръката ѝ. Двама от стражарите продължаваха да стоят неотлъчно до нея, а друг пазеше на няколко крачки от тях. Лицето ѝ бе бледо, а очите — огромни и прозрачни, като камък, покрит с мъх и хвърлен на дъното на някой поток.

— Настоявам, че е станала някаква грешка. Заповядвам ви моментално да напуснете дома ми. — Мъжете не се помръднаха, нито пък отпуснаха ръцете на Катрин. Люсиен искаше да ги прогони, да я измъкне от грозната им хватка и да я отведе някъде, където ще е в безопасност. Той обаче потисна безсмисления си порив и възстанови железния си самоконтрол.

— Господа, предупреждавам ви, че ако продължите да се държите по този начин, последиците няма да са по вкуса ви.

— Опасявам се, че не разбирате, милорд. Тази жена е заплаха за вас и семейството ви. Тя едва не е убила дъщерята на граф Дънстън. За ваше и за нейно собствено добро тя трябва да се върне в „Сейнт Бартолому“.

— Не! — Оглушителният, сърцераздирателен писък на Катрин отекна във фоайето. Бореше се ожесточено със стражаря и несъзнателно ръцете му се свиха в юмруци. — Не съм се опитала да я убия — викаше Катрин. — Тя се разболя, това е всичко. Беше нещастен случай, кълна се!

— Отведете я — нареди на хората си шериф Пъркинс.

— Не! — Люсиен решително се изправи пред вратите. — Никъде няма да я водите. Тя е гост в тази къща и никъде няма да върви.

Лицето на шерифа придоби сурово изражение.

— Ние сме петима, маркиз Личфийлд. Нима искате да мерим силите си? Тази жена е заплаха за обществото. Имаме заповед да я върнем в клиниката и точно това възнамеряваме да направим.

— Люсиен? — Разстроена, леля Уини се обърна към него, сякаш очакваше да намери някакво разрешение. Но изправен пред готовите на бой шериф, лекар и трима наемни пазачи, той не виждаше никакъв изход. Дори да извикаше на помощ прислугата, мъжете просто щяха да се върнат. По-добре беше да разреши този проблем веднъж завинаги. Той насочи вниманието си към Катрин, която изглеждаше напълно сломена.

— Няма да позволя да те държат дълго там — каза ѝ, опитвайки се да говори убедително. — Веднага заминавам за Лондон. Само след ден или два ще те измъкна от онова място.

Катрин се взираше невиждащо в пода, сякаш изобщо не го чуваше.

Люсиен разтърси раменете ѝ.

— Чуй ме, по дяволите. Няма да им позволя да те наранят. Скоро ще уредя нещата и ще те измъкна оттам.

Тя го погледна, но му се стори, че в действителност не го вижда.

— Не бих могла да го понеса отново — прошепна задавено тя. — Предпочитам да умра, отколкото да се върна там. — Очите ѝ срещнаха неговите и онова, което прочете в тях, го ужаси. — Чуваш ли? Предпочитам да умра.

Страх, какъвто не бе изпитвал никога досега, стегна гърдите му. Той разбра какво му казва Катрин и ѝ повярва. Попаднаше ли отново на онова място, тя щеше да умре, ако се наложеше дори от собствената си ръка.

Пъркинс посочи вратата и кимна на хората си да я отведат. Щом понечиха да изпълнят нареждането му, Люсиен стъпи пред тях и им препречи пътя. Той посегна към нея, повдигна нежно брадичката ѝ, притисна лицето ѝ между дланите си и ожесточено я целуна по устата.

— Чуй ме, Катрин. Ще те измъкна оттам — давам ти честната си дума. Не прави нищо, докато не дойда да те взема. Разбираш ли?

Катрин прокара език по устните си и долови неговия вкус. После за първи път го погледна така, сякаш наистина го вижда.

— Ти само намери начин да оцелееш — добави той. — Аз ще те измъкна! Обещавам ти, че ще намеря начин!

Катрин се вторачи в лицето му и най-после кимна. После му обърна гръб. Той дочу леля си да плаче в дъното на стаята и този звук отнесе последните останки от самоконтрола му.

Маркизът се обърна заплашително към доктор Блекмор.

— Ще ви държа лично отговорен за отношението към тази жена. Ако нещо ѝ се случи — каквото и да е то — ще отговаряте пред мен. А тогава и цяла бригада от надзиратели няма да е в състояние да ви спаси от моя гняв.

Лицето на лекаря посивя като напудрената му коса, но той кимна утвърдително.

— Ще се погрижа да получи най-добрите грижи, на които сме способни, ваша светлост.

Което означаваше почти нищо за място като „Сейнт Бартоломю“. Люсиен почувства стомахът му да се преобръща. Докато я гледаше да се качва в каретата отвън, изпитваше непреодолимото желание да размаже с юмрук надменното лице на Блекмор. Той погледна Рийвс, застанал в дъното на коридора. Икономът изглеждаше не по-малко разстроен от леля му.

— Подготви каретата ми. Тази вечер заминавам за Лондон.

— Да, милорд.

Леля Уини пристъпи към него и се вкопчи в ръката му.

— Идвам с теб. Трябва да съм там, в случай че Катрин има нужда от мен.

Люсиен не се опита да спори с нея. Погледът в очите ѝ и сълзите по лицето ѝ му подсказаха, че би било безсмислено.

Облечена в обичайната бяла вълнена нощница с кървавочервена лента около врата, Катрин вървеше по коридора към килията си. Без да обръща внимание на противната воня на немити тела, урина и изпражнения, тя вървеше с гордо вдигната глава и се опитваше да се пребори с напирещото в гърдите ѝ чувство за поражение. Нямахше да плаче отново — нито сега, нито занапред. Нямахше да им достави това удоволствие.

— Хайде, момиче, размърдай се! — Дебелата надзирателка я блъскаше надолу по коридора. — Няма цял ден да ти се правя на

камериерка. Знаеш къде се намираш, нали?

Без да ѝ обръща внимание, Катрин продължи напред.

— К'во ви става, ваше височество? Няма ли прислуга, която да ви обслужва, докато се киприте на шибаното си кресло? Няма ли лакеи, които да ви поднасят вкусна храна на сребърни подноси?

Надзирателката отново я блъсна в гърба и Катрин залитна. Когато се съвзе, тя изправи гордо рамене и продължи бавно да върви напред. Почти бяха стигнали до килията ѝ, когато дочу шум от бързи стъпки и някой извика нейното име.

— Катрин! Катрин, ти се върна! — Това бе единственият глас, който се радваше да чуе в този отблъскващ свят.

Тя се обърна пред вратите на килията си и протегна ръце към момченцето. Сълзи отново изпълниха очите ѝ и този път тя не ги преглътна. Това бяха сълзи на радост, че отново чувства мъничкото телце на Майкъл, притиснато здраво в прегръдката ѝ. Господи, досега дори не бе осъзнавала колко много ѝ е липсвал.

Надзирателката се намръщи, но отстъпи крачка назад и за миг ги остави сами. Дори дебелията мис Уигинс не бе имунизирана срещу чара на русокосото хлапе. Катрин го прегърна с всичката си сила, после отстъпи назад, за да огледа мършавото му телце.

— Господи, Майкъл, виж само колко си пораснал!

Той вдигна към нея сияещи очи. Кичур от светлата му коса стърчеше право нагоре.

— Сериозно? — Отново бяха подстригали късо косата му, за да не става на възли.

Тя кимна и му се усмихна.

— Мисля, че си пораснал поне с два инча.

Майкъл щастливо се разсмя. Знаеше, че е лъжа, но му се искаше да бъде истина.

— Като порасна голям — ухили се той и хвърли дяволит поглед към надзирателката, — ще се пръждосам оттук и никой няма да може да ме спре.

— Само че няма къде да идеш — обади се дебелията пазачка. — Така че стига си дрънкал и отивай да си вършиш работата. — Но в гласа ѝ нямаше гняв. Тази емоция бе запазила за Катрин. Мис Уигинс грубо я напъха в килията, а вратата се захлопна зловещо зад гърба ѝ.

Катрин се приближи до прозорчето и погледна през металната решетка. Надзирателката се отдалечаваше по коридора, а кафявата ѝ ленена пола се полюшваше около дебелия ѝ глезен. Майкъл обаче остана отвън, втрънен в нея през дупката във вратата.

— Мислех, че си си отишла — пророни детето. — Мислех си, че вече си на свобода.

Тя премигна, за да изтрие влагата в очите си.

— Така беше, Майкъл. — Тя се насили да се усмихне. — И почти успях. Искаше ми се и ти да беше с мен. — Изненада я колко много истина се съдържаше в думите ѝ. Може би, ако маркизът успееше да я освободи, щеше да вземе и момчето.

Катрин се бореше с обземащата я слабост. Отново бе там, откъдето беше тръгнала. Животът ѝ изглеждаше безнадежден, както преди. Но там, в света отвън, бе успяла да спечели приятел, и може би не един. Личфийлд ѝ бе дал дума да ѝ помогне. Бе обещал да я измъкне от „Сейнт Бартоломю“. Искаше ѝ се да вярва, че това ще стане. Господи, така отчаяно ѝ се искаше да му вярва. Но в място като „Сейнт Бартоломю“ надеждата беше опасно, дори смъртоносно чувство. По-добре беше да се откъснеш, да се затвориш в себе си и да се предпазиш от ужаса, запълващ света около теб.

И все пак надеждата блещукаше в душата ѝ като мъничка свецица, гореше както никога не бе горяла през онези мрачни месеци на уединение. Маркизът бе най-силният и най-честен човек, когото някога бе срещала. Ако някой можеше да ѝ помогне, това бе той.

Спомни си как се разделиха — онази бърза, неочаквана целувка, която бе озарила съзнанието ѝ, както нещо друго не би могло. Катрин прокара език по устните си и си помисли, че ако затвори очи, все още може да долови вкуса му. И все още чуваше думите му, обещанието му да я освободи и твърдостта в гласа му, докато го изричаше.

Това обещание и споменът за неговата целувка щяха да я поддържат жива, поне за известно време. Докато болката и унижението не я победяха. Тогава щеше да мисли какво да предприеме.

Люсиен седеше в офиса на адвоката си, Натаниел Уитли, разположен на „Треднийдъл стрийт“. Беше шест часа сутринта. Навън валеше, гъста мъгла бе притиснала града, а студът проникваше до мозъка на костите.

Седнал зад широкото си бюро, Нат изглеждаше сънен, а дрехите му бяха измачкани, сякаш е спал с тях. Всъщност, това бе доста вероятно, имайки предвид напрежението, на което бе подложен.

Преди пет дни Люсиен бе пристигнал в къщата на адвокатата си в западната част на града, бе го измъкнал от топлото му легло и бе настоял незабавно да намери начин да освободи лейди Катрин Грей от затвора ѝ в „Сейнт Бартоломю“.

До този момент, след пет дълги, изтощителни дни, усилията му не бяха довели до нищо.

— Искане ми се да можех да ви кажа нещо положително, милорд. — Нат бе приятен мъж към края на четиридесетте, среден на ръст и тегло. Тъмнокестенявата му коса бе посребряла по слепоочията. Върху правилно оформения му нос бяха кацнали чифт позлатени очила. — Истината е, че Дънстън е готов на всичко, за да се противопостави на освобождаването на лейди Катрин — дори ако това означава да се изправи срещу такива влиятелни особи като леля ви и вас. Веднага щом узна за вашите усилия, той поведе собствена кампания, за да ги осуети. А за разлика от вас, който винаги сте странял от политиката и обществените интриги, той е изключително силен в тази област. Дънстън има високопоставени приятели и достатъчно пари, за да унищожи всеки, който се опита да му се противопостави.

— Парите на лейди Катрин — пророни мрачно Люсиен и прокара пръсти през косата си, завързана с черна пандела на врата.

— Възможно е. Не успяхме да разкрием източника на огромните му доходи. Моите хора все още работят по въпроса, макар че няма значение чии са парите, щом има законно основание да ги контролира.

Мъчителна тръпка премина през тялото на маркиза и той се облегна уморено на стола си. Не помнеше кога за последно е ял. Всеки път, когато си помислеше за Катрин, заключена на онова място и за страданията, които вероятно бе принудена да търпи, апетитът му мигом се изпаряваше. Не можеше и да спи. Всеки път, щом затвореше очи, си представяше как я събличат гола, а пазачите хвърлят похотливи погледи към мъничките ѝ заоблени гърди. Спомняше си отчаяния ѝ вик за помощ и този звук прорязваше като с нож сърцето му и го изтръгваше от съня, дори когато успяваше да заспи.

Той се размърда на твърдото кожено кресло.

— Как са я открили?

— Някой слуга им е подшушнал. Доколкото знам, в нощта, когато сте пристигнали в замъка, около вас е имало доста прислужници. А по вашите думи това е било запомнящо се събитие.

Люсиен кимна едва доловимо. Сам той бе стигнал до подобно заключение. Като последния глупак се бе надявал нищо да не стигне до ушите на Дънстън, докато не поеме нещата под контрол.

— Каква ще бъде следващата ни стъпка? — попита той с надеждата да им е останал някакъв резервен ход.

— Не съм сигурен. Колкото повече информация натрупаме, толкова повече се увеличава шансът ни да се сдобием с нещо, което да ни помогне. Опитвам се също да открия онзи доктор Кънингам, който лейди Катрин е споменала, но до този момент и тук удрям на камък.

Люсиен се почувства обезсърчен.

— Измина почти цяла седмица. Трябва да я видя, да ѝ внуша да има търпение. Тя трябва да знае, че не сме се предали, че все още се опитваме да ѝ помогнем.

Нат поклати унило глава.

— Няма да ви пуснат вътре. В това отношение Дънстън е непреклонен. Не са ѝ позволени никакви посещения — твърде е опасна. Поне така твърдят Дънстън и доктор Блекмор.

Люсиен стисна зъби.

— Блекмор. Този дребен хищник ще трябва да е благодарен, ако не го убия. Що се отнася до Дънстън — все още не съм измислил наказание, което да е достатъчно жестоко за него.

Нат свали очилата си и ги остави върху купчината разпилени листа пред себе си.

— Трябва да се успокоите, Люсиен. Вие с леля ви сте единствената надежда на това момиче. Трябва да запазите разума си непомячен. Дънстън е хитър и потаен. Способен е да използва срещу вас всеки погрешен ход.

Люсиен въздъхна. Умората го смазваше.

— Очаквах всичко това да се окаже лесно. Мислех си, че бързо ще я измъкна оттам. Не знам колко дълго ще издържи.

Нат се изправи и се наведе напред с ръце върху бюрото.

— Правите всичко по силите си. Никой не може да иска повече от това.

Но това се оказваше недостатъчно. Трябваше да намери начин да ѝ помогне. Люсиен нямаше представа как е станало така, че Катрин Грейсън означаваше толкова много за него. Но както и да се бе случило, възприемаше Катрин като своя приятелка, а той не бе човек, който изоставя приятелите си в беда.

— Благодаря ти, Нат. Благодаря за всичко, което направи.

— Всичко е наред — любезно отвърна приятелят му. — Несправедливостта ми е не по-малко противна, отколкото на вас, особено когато се отнася до невинна млада жена. Освен това никак не ми допада Дъглас Рот.

Люсиен се усмихна едва доловимо. После просто стана и се насочи към вратата.

— Маркиз Личфийлд?

Люсиен спря и погледна през рамо.

— Опитайте се да поспите — каза твърдо Натаниел. — Бихте могъл също да хапнете нещо. Едва ли ще успеете да помогнете на момичето, ако се разболеете.

Люсиен отвори вратите и излезе в коридора. Нат беше прав. Трябваше по-добре да се грижи за себе си. Каза си, че е крайно време да отиде на „Сейнт Джеймс Стрийт“, да посети любимия си клуб и да си поръча нещо за ядене. Идеята тъкмо бе започнала да му допада, когато пред погледа му изникна образът на Катрин — мръсна и гладна, с очи, пълни със страх и отчаяние. Той потисна нерадостните мисли и се качи в каретата си, но не тръгна към „Сейнт Джеймс“.

Изведнъж му се догади от самата мисъл за храна.

Изминаха осем дни. Осем безкрайни, унижителни дни без всякаква вест от Люсиен. Може би маркизът вече бе забравил за съществуването ѝ. Може би никога не бе възнамерявал да ѝ помогне. А може би бе разговарял с вуйчо ѝ и Дъглас Рот го бе убедил, че наистина е ненормална.

Каквато и да бе причината, надеждата, която я бе крепяла, постепенно започна да избледнява. Само малкият Майкъл бе в състояние да поддържа духа ѝ. Смехът му, отекващ в мрачните, задушливи коридори на лудницата, ѝ даваше сили и воля да продължи. Тя се бореше с отчаянието, което я притискаше като тежка стоманена стена. Защо този път се чувстваше толкова по-зле, отколкото преди?

Може би защото, макар и за кратко, се бе докоснала до живота, на който се бе радвала преди смъртта на баща си — да се събужда всяка сутрин сред приятели, в дом, пълен с уют и топлина. А може би просто проваленото ѝ бягство ѝ бе помогнало да види ясно истината. Дори да успееше да избяга, без значение къде ще отиде и колко далече ще се скрие, вуйчо ѝ щеше да намери начин да я открие. Той не можеше да рискува и да я остави на свобода. Нуждаеше се от парите ѝ и щеше да направи всичко, за да ги задържи.

Дочу звук от стъпки по коридора. Вече не се боеше от пазачите, не както преди. В деня на тяхната раздяла маркизът бе постигнал поне едно нещо — доктор Блекмор бе потресен от заплахите му. След завръщането им в „Сейнт Бартоломю“ той строго бе инструктирал пазачите да не я докосват. Вече не се страхуваше, че някой може да я изнасили, което не означаваше, че ако се опита да говори свободно, няма да изпита острия език или плесника на някоя от надзирателките.

А можеше да стане и по-лошо, откри Катрин в деня, в който се опита да защити малкия Майкъл от един пазач. Работеше в пералнята, приведена над огромен стоманен леген, пълен със вряла вода и стотици дрипави нощници, по-мръсни дори и от нейната.

И тогава дочу отчаяните писъци на Майкъл някъде надолу по коридора.

— Разкарай се, гадняр такъв! — крещеше детето и Катрин потръпна от думите му. Бедният Майкъл вече знаеше всяка неприлична дума в английския език. Благодарение на пазачите бе развил силен провинциален акцент. Представяше си какъв ще бъде животът му, ако някога се озовеше в истинския свят, извън злоещите стени на болницата.

През отворената врата видя детето да завива зад ъгъла и да се насочва към нея. Едър, мускулист пазач на име Отис зави зад ъгъла веднага след него, а от устните му се сипеха грозни ругатни.

— Ах ти, малка отрепко! Само да те пипна и ще ти насиня задника от бой!

Майкъл не спря да бяга, но лицето му преbledня. Вече не помнеше колко бой е изял през живота си, повечето пъти за незначителни пакости. Катрин винаги бе смятала, че този човек, Отис, само си търси извинение да го набие. Изглежда му се струваше вълнуващо да измъчва някой, по-слаб от него. А когато погледнеше

към Майкъл, в очите му проблясваше странен пламък. Сякаш искаше нещо от момчето и само чакаше благоприятен момент. Катрин беше чувала, че някои мъже предпочитат други мъже пред жените. Тя нямаше представа как се получават нещата между тях, но се питаше дали Отис не е именно такъв човек и дали в главата му не се въртят порочни мисли за Майкъл.

Майкъл профуча покрай нея и се скри зад гърба ѝ. Дишаше тежко, когато мъничката му ръчица се вкопчи в робата ѝ.

Отис дотърча след миг. Косматите му гърди се повдигаха неравномерно.

— Този шибан малък крадец ми открадна портфейла!

Русокосата главица на момчето надникна иззад нея.

— Не е вярно, гаден лъжец такъв!

Отис посегна да го сграбчи, но Майкъл умело отскочи встрани, като внимаваше да държи Катрин между себе си и пазача.

— Майкъл твърди, че не го е взел! — каза тя и се изправи, за да защити детето. — Няма ли вероятност да си го забравил някъде?

Острият поглед на Отис я прониза като стрела.

— Малкият гамен ще дойде с мен. Аз ще му покажа какво означава да открадне от Отис Чийк. — Отис се опита да я заобиколи, но Катрин му препречи пътя.

— Сигурна съм, че не го е направил той. Може би, ако отново го потърсиш... — Ръката му се пресегна и силно я зашлеви през лицето.

— Ти няма да се месиш! Ясно ли е? — Той погледна към Майкъл и нещо горещо и мръсно проблесна в очите му. Момчето изглеждаше истински изплашено и страхът му се предаде и на Катрин.

Тя го избута още по-плътно зад себе си.

— Няма да ти позволя да го отведеш.

Дяволска усмивка се разля по устните му.

— Ти няма да ми позволиш? И как ще ме спреш?

— Аз ще те спра! — извика Майкъл и с всичката си сила го изрита в слабините. Отис простена и го сграбчи за слабичката ръка, поваляйки го на пода.

— Пусни го! — извика Катрин, издигна във въздуха тоягата, с която разбъркваше прането във врящия котел и с всички сили я стовари върху главата му. Отис изрева като ранено животно и освободи хватката си върху момчето, за да се насочи към нея. Удари я с цялата

си мощ. Майкъл извика и скочи върху огромния гръб на пазача. Налагаше го където свари с мъничките си, костеливи ръце.

Тримата се търкаляха като кълбо по пода. Вдигна се страхотен шум и три яки надзирателки влетяха с трясък в пералнята. Щом видяха Катрин да размахва грамадната тояга, се втурнаха да раздават заповеди и настана истинска суматоха. Следващото нещо, което Катрин усети, бе как я повалят на студения каменен под, заобиколена от пазачи и надзирателки. Крещящият Майкъл бе насила изведен от помещението от една от жените. Поне той ще е в безопасност, помисли си тя, докато се бореше ожесточено. Груби ръце разтвориха устата ѝ и някой изля горчива течност върху езика ѝ.

След това помнеше само как я домъкнаха до килията ѝ. Смътно си спомняше как се свлече в ъгъла. Чувстваше се замаяна и необичайно лека. Клепачите ѝ натежаха. Предметите около нея бяха замъглени. Странно, помисли си сънено Катрин. За първи път, откакто я върнаха в болницата, се чувстваше добре... почти... щастлива. А когато се отпусна на мръсния сламеник, стените сякаш се разтвориха и се озова на затревените алеи в Милфорд Парк. От болката и унижението в „Сейнт Бартоломю“ остана само някакво чувство на вцепенение.

Катрин се облегна на стената, без да се бои от студената стена зад гърба си или от острите стръкчета слама, които боцкаха през вехтата роба. Тя затвори очи и се остави да я обземе приятното вцепенение. Сети се за Люсиен и се усмихна.

6

Дъглас Рот, граф Дънстън, седеше зад огромното дървено бюро в кабинета си. Отвън като елегантен килим се простираха моравите на Милфорд Парк, а в далечината бълбукаше игриво поточе и лъкатушеше около величествената тухлена постройка. Листата капеха от дърветата, а в голите им клони се блъскаше мразовит ноемврийски вятър. Имението обаче продължаваше да излъчва своето величие, което не се влияеше от годишния сезон. Внушителните форми и устойчивата фасада, построени преди сто и петдесет години, бяха дело на архитект Робърт Лиминдж и младия тогава Иниго Джоунс.

Дъглас извади от джоба си инкрустирана с диаманти кутийка за емфие и жадно пое една щипка. Кихна няколко пъти, после извърна поглед от прозореца и го насочи към листовете, пръснати в безпорядък по бюрото му. Почти отвсякъде го гледаше името на неговата племенница, Катрин Грейсън.

Графът осъзна, че само при мисълта за нея стиска гневно зъби. Преди пет години последният граф от фамилията, нейният баща, го бе провъзгласил за неин настойник, без да знае каква услуга му е направил. Момичето имаше огромно наследство, което бе добре дошло за нейния вуйчо, чиито оскъдни финанси вече бяха на изчерпване. Но от самото начало Катрин се бе оказала твърдоглава хлапачка, която не се поддаваше на неговите усилия да я контролира.

Дъглас се зарови в листата пред себе си. Търсеше документите от банката, които счетоводителят му бе изпратил да подпише, сметките от шивача и обуцаря. Сумата беше внушителна, защото графът държеше да се облича възможно най-добре. Пред него бе също скицата за новата му карета и доста голяма сметка, която бе натрупал на яхтата на мадам Дюпре.

Никой никога не го беше питал откъде идват огромните му средства — никой освен Катрин. На останалите плащаше доста добре, за да не обръщат внимание, а в крайна сметка и самата Катрин разполагаше с внушителна сума за харчене.

Дъглас се усмихна при вида на писмото, което бе получил от доктор Блекмор, отговорник за приема на пациенти в клиниката „Сейнт Бартоломю“. След завръщането си там Катрин бе влязла в спор с един от пазачите и за пореден път бе изложила на показ своята жестока, неуправляема натура. Но, продължаваше лекарят в писмото си, граф Дънстън няма за какво да се притеснява. Племенницата му бе усмирена по напълно безвреден за нея начин и ситуацията отново е под контрол. Блекмор го уверяваше, че повече такива инциденти няма да има и че племенницата му е под непрекъснатите грижи на персонала.

В писмото нямаше и най-малкият намек за поредната „вноска“ на името на лекаря в отплата за върнатата му служба. Той знаеше, че след като момичето е отново в ръцете му, Дъглас ще изпрати парите според уговорката. Нямаше защо да се споменава също, че Катрин няма да има втора възможност да избяга от клиниката.

Това вече бе минало и всякакви усилия от страна на маркиз Личфийлд да се намеси в нейна защита бяха навреме осуетени. Всичко е наред, помисли си със задоволство Дъглас. Животът му се движеше в нормалните си релси.

Сепна го тихо почукване по вратата. Графът вдигна очи и срещна погледа на дъщеря си Мюриъл, която икономът бе извикал по негово нареждане.

— Добър ден, миличка.

— Искал си да ме видиш, татко. — За миг тя се изправи и изостави обичайната си прегърбена стойка. Бе малко по-висока от Катрин — всъщност, твърде висока за жена — с ярко червена, къдрава коса и безброй лунички, обсипали носа и лицето ѝ, които никакви усилия не можеха да заличат. Определено не беше красавица като Катрин, но му беше дъщеря, негова плът и кръв. И за разлика от Катрин бе свикнала да се подчинява на заповедите му.

— Всъщност, скъпа, исках само да разбера какво си правила миналата седмица в къщата на Мери Уилямс с онзи противен Осгуд.

Лицето на Мюриъл потъна в руменина, която почти прикри луничките ѝ.

— Труман ми е само приятел. Дойде да посети брата на Мери.

— Добре. Радвам се да го чуя. Все пак той е втори син в семейството си. Хлапакът няма пукната пара и никога няма да има.

Със сигурност не е за теб.

Тя срещна очите му само за миг, после впери поглед в краката си. Противно на модата дъщеря му бе твърде едра, но още на шестнайсет тялото ѝ бе напълно оформено и сочно и Дънстън се надяваше това да покачи цената ѝ на пазара за млади невесты.

— Вече можеш да си вървиш. — Той посегна да намести омразната си бяла перука и махна някаква прашинка от кадифения си фрак. — Само запомни, че имам големи планове за теб и в тях няма място на нищожество без титла, каквото е Труман Осгуд.

Нещо проблесна в очите ѝ, но само за миг. Хрумна му, че може да е било искрата на непокорството, но мигом отхвърли нелепата мисъл.

— Ще запомня, татко — отвърна кротко Мюриъл.

Тя се обърна и излезе, а Дъглас Рот отново потъна в листата на бюрото си. Животът му бе влязъл в познатите си рамки. Бъдещето му бе осигурено. Не го притесняваше дори намесата на такъв влиятелен човек като Люсиен Монтен. В момента държеше конците на ситуацията в двете си ръце.

Джейсън Сенклер изплува от мъглата и застана пред градската къща на Люсиен, разположена на „Гросвенър скуеър“. От три дни валеше и това бе превърнало пътуването му от Карлайл Хол до Лондон в истински кошмар.

Той отвърза пелерината от врата си и я хвърли в ръцете на иконома. Едри капки вода се стичаха по лакирания мраморен под.

— Къде е той, Рийвс?

— В кабинета си, ваша светлост. Напоследък рядко излиза оттам. Лейди Бекфорд ще се поболее от мисли по него.

Джейсън кимна и стисна зъби. Прекоси набързо коридора, почука отривисто по вратата и влезе, без да дочака разрешение. Макар да знаеше колко разстроен трябва да се чувства приятелят му, Джейсън не бе подготвен да види измършавелия, занемарен мъж, който седеше прегърбен зад бюрото си.

— Мили боже, човече — виж се на какво приличаш! — Джейсън се приближи настъпателно към бюрото и се наведе с ръце върху плота. — Кога за последно си се хранил? Ако се съди по вида ти, трябва да е

било преди две седмици. Сигурно и не спиш много. Какво правиш, опитваш се да се самоубиеш ли?

Люсиен се изправи и прокара пръсти през косата си, която както никога се спускаше свободно по раменете му. Очите му бяха празни.

— Какво се опитвам да направя ли? Каквото и да е, явно не успявам. Откакто съм тук, не съм постигнал абсолютно нищо.

— Съвземи се. Не е твоя вината, че тя е затворена там. Не ти, а вуйчо ѝ я прати в онова място.

— Аз ѝ дадох дума да ѝ помогна. Казах ѝ, че ще я измъкна оттам. Изминаха близо две седмици. Можеш ли да си представиш какво би могло да се случи за две дълги, гадни седмици? — Той се облегна уморено на стола си. — Между другото, ти какво търсиш тук?

— Дойдох при теб. Леля Уини ни писа за онова, което се е случило в замъка. Мислех, че досега би трябвало да си оправил нещата и да си се върнал у дома. Но след като не получих никакво известие от теб и разбрах, че не си се върнал, реших, че може да се нуждаеш от помощ.

— Наех най-добрата помощ, която може да се купи с пари. Но не постигнах нищо.

Джейсън седна на кожения стол срещу него и протегна дългите си крака.

— Вероятно Дънстън държи в ръцете си половината от хората, които биха могли да ти помогнат. Ние дори не знаем кои са, така че не можем да им предложим повече пари.

— Не, а и не мисля, че можем да си го позволим, което е по-жалко. — Люсиен разтърка с длани лицето си, небръснато от дни. През всичките тези години, в които се познаваха, Джейсън не бе виждал приятеля си така изтощен. — Честно да ти кажа, Джейсън, чувствам се на предела на силите си.

— Зная, че звучи малко странно, след като си сгоден за друга, но защо просто не се ожениш за нея?

Люсиен поклати глава.

— Катрин не може да се омъжи за когото и да било — поне през идната година. Докато не навърши двадесет и една, не може да сключи брак без разрешението на вуйчо си. А като имаме предвид, че впоследствие съпругът ѝ ще контролира наследството ѝ, Дънстън едва ли ще го позволи.

Джейсън подпря замислено брадичката си и се приведе напред.

— По пътя насам имах време да помисля. Хрумна ми, че ако не намериш начин да измъкнеш Катрин от болницата, вероятно двамата с Велвет ще съумеем да ти помогнем.

Люсиен изглеждаше изненадан.

— И Велвет ли е тук?

— Уверявам те, че искаше да дойде. Ако детето не бе паднало от коня, едва ли бих могъл да я спра.

Люсиен неволно се усмихна.

— Не, не мисля, че би могъл.

— Пристигнах късно снощи. Знам, че ставаш рано и исках да говоря с теб колкото е възможно по-скоро. Дори се радвам, че Велвет не можа да дойде, защото исках да говорим насаме.

Люсиен повдигна въпросително веждите си.

— Откога имаш тайни от жена си?

— Откакто реших да ти предложа нещо незаконно.

— Незаконно? Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Имам предвид да проникнем тайно в „Сейнт Бартоломя“ и да спасим дамата на сърцето ти.

Люсиен издаде гърлен звук, който вероятно трябваше да изразява досада.

— Тя не е дамата на сърцето ми и освен това е абсурдно да проникнем тайно в „Сейнт Бартоломя“.

— Значи си склонен да оставиш Катрин заключена там?

— Всъщност мислех да намина към дома на Дънстън. Смятам, че ако го заплаша с револвер...

— Е, това вече е абсурдно.

Люсиен се усмихна.

— Знам, но с всеки изминал ден все повече се отчайвам.

— Достатъчно ли си отчаян, за да препускаш с едноокия Джек Кинсайд? Доколкото си спомням, в горите край Касъл Ранинг има ловна хижа. Това е идеалното място да скрием лейди Катрин, докато успеем да я освободим от опеката на граф Дънстън.

Черните вежди на Люсиен се склочиха на челото му.

— Май говориш сериозно.

— Съвсем сериозно.

По изтощеното лице на маркиза най-сетне се появиха следи от някакъв интерес.

— Наистина ли мислиш, че можем да успеем?

— Едва ли е толкова трудно, колкото си мислиш. Рядко на някой му се приисква да влезе в „Сейнт Бартоломю“. Никой няма да очаква подобно нещо. Всичко, което трябва да направим, е да узнаем къде точно се намира Катрин и да я измъкнем оттам.

— Вероятно ще бъде заключена, а ние нямаме ключ.

— Няма да влезем неподготвени. Вероятно ще отнеме няколко дни да набавим информацията, от която се нуждаем. Но щом Дънстън е в състояние да си намери съучастници за по няколко дребни монети, защо и ние да не го направим? Ще трябва добре да подготвим всичко. Ще отидем до там с коне, но в покрайнините на града ще трябва да ни чака карета. — Джейсън се ухили. — Довери ми се, приятелю. Може отново да играя ролята на джентълмен, благодарение на двама ви с Велвет, но човек никога не забравя онова, което е научил под натиска на обстоятелствата.

Нещо проблесна в тъмните очи на Люсиен.

— Да бъде така, както казваш. — При тези простички думи мрачното, пораженско изражение на лицето му бе изместено от твърда решимост.

— Предпочитам жена ми да не узнава за това — добави Джейсън. — Не искам да я замесвам. И двамата знаем, че може да се окаже опасно.

Люсиен само кимна.

— Нищо няма да ѝ казваме, както и на леля ми. За тяхно и за наше добро.

— Добре тогава, да започваме. — Джейсън погледна крадешком приятеля си, който отново приличаше на онзи самоуверен, волеви и внушителен мъж, когото познаваше. Каквито и да бяха чувствата му към Катрин Грейсън, той очевидно беше човек, който държеше на думата си и този път също възнамеряваше да спази обещанието си.

Джейсън вътрешно се усмихна, по-сигурен от всякога, че постъпва правилно. Питаше се само докъде ли ще стигне приятелят му с горещата си загриженост.

* * *

Катрин извърна рязко глава и струйка от тъмната, горчива течност потече по брадичката ѝ.

— Не... Не искам...

— Затваряй си устата и прави каквото ти казвам! — Надзирателката изви ръката ѝ зад гърба и безмилостно стисна челюстта ѝ, докато Катрин не отвори уста. Горчивата течност се разля по езика чак до гърлото ѝ и я принуди да преглътне. Мразеше вкуса на тази отвара, но харесваше начина, по който я караше да се чувства — толкова лека, безпътна и така приятно отпусната.

Надзирателката избърса потта, която се стичаше по шията ѝ.

— Добре, така ми харесваш повече. Започваш да се научаваш на добри обноски. — Тя се изкикоти и разтърси сланинестото си тяло.

— Ще свикнеш, с малко помощ от добра приятелка. — Мис Уигинс взе чашата, в която всеки ден смесваше тъмното прахче с малко вода. — Днес имаш посетител. Малкият Майкъл иска да те види.

Катрин напрегна паметта си, за да си спомни чие е това име. Постепенно в съзнанието ѝ се оформи образът на русокосото детенце.

— Майкъл...?

За миг си бе помислила, че може да е Люсиен. През последните няколко дни често го виждаше в съня си, спомняше си целувката му и долавяше вкуса ѝ върху устните си. В сънищата ѝ той изплуваше като приказен рицар от мрака, за да я отведе от „Сейнт Бартолому“. И я целуваше отново и отново, и, господи, беше толкова приятно.

Но се радваше да види Майкъл. Беше ѝ липсвал през изминалите няколко дни... а може би бяха седмици — нямаше представа. Съзнанието ѝ бе толкова замъглено, че не различаваше кога завършва един ден и започва следващият. Всъщност вече не искаше да знае.

— Катрин? — Майкъл приклезна на мръсния сламеник до нея. — Вече не идваш да си играем. Сърдиш ли ми се, Катрин?

— Не... Майкъл... Разбира се, че не. — Пропусна да му припомни, че никога не е имала време да си играе с него. Винаги бе заета да бърше подове или да пере, да кърпи дрехите на

надзирателките или да готви в кухнята. И все пак обикновено си бърбеха, докато тя работеше, а Майкъл си играеше някъде около нея.

— Просто съм... малко изморена... това е. Мис Уигинс... ми позволи... да си почина.

Застанала до вратата, дебелият надзирателка промърмори нещо в знак на съгласие.

— Майкъл, почукай по вратата, като решиш да излизаш. — Тя заключи килията, въпреки че Катрин не би могла да избяга дори и да искаше.

Майкъл приседна до нея върху бодливата слама.

— Искаш ли да ти попея? — попита я детето. — Научих нова песничка. Ако искаш, ще ти я изпея. — Катрин кимна. Спомняше си, че докато работеше, му пееше, за да заглуши писъците на жените отдолу. Беше го научила да пее „Грийн Слийвс“ и даже понякога я пееха заедно.

Майкъл запя новата си песен, гласчето му бе високо и трепереше от възбуждане.

*Имаше нявга една мома от Сарк
И двама се разхождахме из цъфналия парк
Веднъж седях на коленете ѝ
Прокара тя по мен ръцете си
Търкулнахме се в китната дъбрава
И блъсна ме по гръб тя, без да шавам
Полата ѝ щом вдигнах, се изхили...*

— Майкъл! — Колкото и да беше замаяна, Катрин разпозна една от нецензурните песнички, които едва ли бяха подходящи за дете на неговата възраст. — Майкъл... не бива... на пееш такива песни. Не е... прилично.

— Защо? — Той се обърна да я погледне, а златистите му вежди почти се склупчиха на челцето му. — Старият Сами Дингъл ме научи. — Това бе един от пазачите. — Той е бил моряк.

Катрин се опита да се съсредоточи върху онова, което Майкъл ѝ говори, но мислите ѝ някак се изплъзваха и все се връщаха към целувката на Люсиен и неговия вкус.

Майкъл дръпна ръкава на робата ѝ.

— Искаш ли да играем карти?

— Какво?

— Попитах те дали искаш да поиграем на карти. — Той пъхна ръчичка в ризата си и извади зацапано тесте карти за игра. — Сами ме научи да играя карти. Подари ми ги да се упражнявам. Хайде на бас, че ще те победя.

Катрин не му отговори. Чувстваше се твърде сънena за игра и дори не забеляза, когато Майкъл отново я дръпна за ръкава.

— Не искаш ли да поиграем?

— Не сега, Майкъл.

— Ти никога не искаш да си играем. Не искаш да се забавляваме. — Катрин не бе чула кога е почукал по вратата, но я чу да се отваря, само че клепачите ѝ бяха твърде натежали и дори не можа да отвори очи.

Зарови се още по-дълбоко в мръсната слама и облегна глава на стената. Робата ѝ се бе вдигнала над коленете, но нямаше сили да я смъкне надолу. Устата ѝ пресъхна. Тя навлажни устни, които ѝ се сториха странно вцепенени, и видя че ръцете ѝ треперят.

Тялото ѝ бе невероятно леко и сковано, но сънят... о, сънят ѝ бе така прекрасен. Със затворени очи Катрин се отдаде на горещата целувка на маркиза.

Облечен в прилепнали черни бричове, високи черни ботуши и черен жакет, който покриваше белите ръкави на ризата му, Люсиен вървеше към конюшната зад градската си къща. До него уверено крачеше Джейсън, облечен също в черно.

Бледата светлина на луната се прокрадваше през пластовете гъсти облаци, надвиснали над града. В пълна тишина двамата се метнаха на конете си — любимия кон на Джейсън, Блеки, и безценния жребец на Люсиен, Блейд. Минаха по най-тъмните странични улички на Лондон и се насочиха към масивна постройка с каменни стени, разположена на малко хълмче в покрайнините на града. Това бе лудницата „Сейнт Бартолому“.

Оттатък болницата, на пътя, който водеше към Съри, ги чакаше впрегната карета. Тя щеше да откара лейди Катрин Грейсън на сигурно място, в ловната хижа на Люсиен, построена в горите край Касъл Ранинг.

Трябваше само да стигнат дотам.

Люсиен стисна упорито зъби. Какво ли ги чакаше в „Сейнт Бартолому“? Дали не бяха измъчвали Катрин? А ако свареше някой от пазачите да се гаври с нея? Той изруга безмълвно. Не бе забравил грозната си заплаха. Ако Блекмор бе позволил да ѝ сторят зло по някакъв начин, щеше да се изправи лице в лице с неговия гняв и да си понесе последствията. Дори за миг не се запита защо мисълта за нейното страдание толкова го разстройва или по какъв начин Катрин е успяла да стопи дистанцията, която той винаги поддържаше между себе си и останалия свят. В момента единствената му грижа бе да я измъкне оттам.

Блейд се стресна, когато от тясната уличка побягна някакво улично куче на кафяви и бели петна. То жално скимтеше, докато пазачът на близката кръчма го замеряше с каквото сvari.

— И да не си се върнал повече, безполезна твар такава! — Мъжът размаха огромния си юмрук, после се обърна и потъна в

сградата, а вратата се затръшна зад гърба му.

Люсиен пришпори коня си напред и Джейсън го последва. От ноздрите на животните се сипеха бели лепкави облачета, докато си пробиваха път по прашната улица. В тази част на града нямаше паваж, а само тесни пътечки, поръсени с чакъл. Във въздуха се носеше тежка миризма на гниеца мърша и дори ноздрите на Блейд се свиваха с отвращение. До вратите висяха дрипави просяци, а пияни моряци залитаха и пееха мръсните си песни.

Продължиха напред и околността започна да се променя. Все по-рядко се срещаха постройки, а уличките не бяха така мръсни. Встрани от пътя бе избуяла гъста трева. Зловеща постройка изплува на отсрещния хълм от мрака на нощта — болницата „Сейнт Бартолому“.

Не за първи път Люсиен виждаше тази сграда. Бяха идвали преди два дни, за да проучат околността на дневна светлина и да съставят план за действие. Задната врата им се стори най-подходяща за проникване в болницата. Джейсън се насочи към нея и Люсиен също пришпори коня си натам. Входът се охраняваше само от един пазач, който се поклащаше полузаспал на поста си. Джейсън бе прав — нямаше много желаещи да влязат в „Сейнт Бартолому“.

Джейсън слезе от коня си и махна на Люсиен да го последва. Завързаха животните в сянката на някакво дърво.

— Брой до петдесет — нареди Джейсън. Едрата му фигура се издигаше като призрачно видение в тъмнината. — После направо влез. Дотогава ще съм обезопасил входа.

Люсиен кимна и приятелят му безшумно се отдалечи. После, докато броеше наум, отвърза тежко вълнено наметало от седлото си и го преметна през рамо. Нощта бе студена и Катрин щеше да се нуждае от топла дреха, докато стигнат до каретата. Той преброи до петдесет и се плъзна в сенките на дърветата.

Когато стигна до входа, пазачът седеше встрани с клюмнала над гърдите глава, сякаш е заспал. Люсиен предполагаше, че дрямката му ще продължи достатъчно дълго, за да се отдалечат от „Сейнт Бартолому“. Той безмълвно прекрачи прага и видя Джейсън, който го чакаше в коридора, водещ към вътрешността на сградата.

— Информацията ни се оказа вярна. Вратата не е заключена. Да се надяваме, че източниците ни не са ни подвели и за останалото.

Дано е така, помисли си Люсиен. Всяка изминала минута увеличаваше шансовете да ги заловят. Трудно му бе да си представи изумлението на пазачите, ако заловяха херцог и маркиз, които се опитват да проникнат тайно в лудница. А още по-трудно би понесъл мисълта, че за пореден път се е провалил в усилията си да спаси Катрин.

Този път не можеше да си го позволи.

Тежката метална врата се отвори беззвучно. Люсиен мислено благодари на онзи, който се грижеше да поддържа пантите ѝ смазани. Тежката воня на немити тела и изпражнения го удари като юмрук в лицето. Люсиен стисна зъби и се опита да не си представя Катрин, принудена да прекарва ден след ден в това отблъскващо място.

Тръгнаха надолу по коридора. Ботушите им кънтяха по сивия каменен под, но шумът им се губеше сред зловеците звуци наоколо. Някои от килиите бяха по-просторни от другите. Пациентите стенеха и се боричкаха; някои дори говореха, въпреки че отдавна бе минало полунощ и нямаше кой да ги слуша. Някаква жена хлипаше приглушено на светлината от една-единствена свещ. По-натам мъж хъркаше оглушително и дереше лицето си насън, а после се сви на кълбо върху купчина мръсна слама.

Люсиен си представи милото лице на Катрин и почувства гореща топка да се оформя в стомаха му. Тя бе тук, принудена да обитава това място, което би отблъснало и най-примитивното животно. Противната воня на урина и повърнато ставаше все по-натрапчива с навлизането им по коридора. Кръвта му кипна от дълго съдържания гняв. Катрин не заслужаваше подобна съдба. Никой не я заслужаваше.

Що за човек бе способен да заключи невинно момиче в такова окаяно, мръсно, отблъскващо място като „Сейнт Бартоломя“?

— Дънстън! — Думата изсвистя гневно от устата му. Дори не бе осъзнал, че я е изрекъл на глас. — Кълна се, че ще убия това копеле.

Джейсън го погледна, а в очите му се четяха подобни мисли.

— Има време за разплата с Дънстън. Засега най-важно е момичето ти.

Люсиен понечи да го поправи, но реши, че това може да почака. Бяха стигнали до стълбището, което водеше към втория етаж от килии, а в основата му имаше пазач на пост.

— Този го остави на мен — прошепна Люсиен и безмълвно се плъзна напред. Джейсън не се опита да го спре. Знаеше, че за приятеля му това е начин поне отчасти да се освободи от напрежението.

Люсиен се придвижи безшумно до пазача. Беше висок, кльощав мъж със сивкаво-кестенява коса и белег на бузата. Люсиен го потупа по рамото и щом пазачът се обърна, юмрукът на маркиза се издигна и с всичка сила го халоса по главата. Мъжът се олюля като кукла с прерязани конци и полетя към земята. Люсиен го улови във въздуха.

— Да го скрием под стълбището — предложи иззад него Джейсън.

Люсиен вече се бе насочил натам и след миг бе набутал пазача в тъмната ниша под стълбите. Изкачиха се на втория етаж и тръгнаха покрай килиите. Тази на Катрин се намираше по средата вдясно. Или поне така бе казала една от надзирателките, която на драго сърце бе издала информацията на техен човек срещу пълен джоб с монети.

Той спря пред вратата. Сърцето му прескачаше от вълнение, едри капки пот се стичаха по лицето му. Един поглед към вътрешността на килията му подсказа, че вътре има човек, но бе твърде тъмно, за да види кой е.

— Катрин? — прошепна той името ѝ в тъмнината, но който и да беше вътре, не му отговори. Може би бе заспала. — Подай ми ключа. — Джейсън го пъкна в ръката му и след миг тежката стоманена брава издрънча. От другия край на коридора долетя тракане на окуви и човешки стон.

Той стисна зъби и завъртя ключа. Желязото издрънча и вратата се отвори със скърцане. Люсиен пристъпи в мрака, а Джейсън остана да пази отвън.

— Катрин, аз съм, Люсиен. — Отново не последва отговор. Той пристъпи към крехката фигурка, заровена в сламата. Видя, че е жена и че е Катрин, и сърцето му мъчително се сви. Луната излезе иззад пухестия облак и за миг зърна мръсната ѝ бяла роба с червена лента около врата, дългата ѝ тъмна коса, сплъстена около лицето. Нощницата ѝ бе повдигната високо на бедрата и краката ѝ се белееха в мрака. Когато я докосна, кожата ѝ бе студена като късче лед. Гневна ругатня се изплъзна от устните му.

— Чуваш ли ме, Катрин? — той внимателно я разтърси и внезапно клепачите ѝ се повдигнаха.

— Люсиен...? — Тя се повдигна и това сякаш изтощи напълно силите ѝ, защото се олюля и трябваше да я притисне към себе си, за да не падне. — Наистина ли... си ти?

Господи, чувстваше се като последният подлец.

— Щях да дойда по-рано. Трябваше да дойда. Надявах се да намеря друг начин. — Законен начин да те измъкна оттук, помисли си той. Но след като я видя в това състояние, това вече нямаше значение.

— Ще ме... заведеш ли... у дома?

Клепачите му се притвориха, за да прикрият нечовешката болка в очите му.

— Да — пророни меко Люсиен. — Затова дойдох. — Той свали наметалото от рамото си, обгърна я с него и я повдигна в топлатата си прегръдка. Тя се облегна на гърдите му и едва сега маркизът осъзна колко слабо и отпуснато е тялото ѝ, колко странно звучеше речта ѝ.

По тялото му се разля нова вълна на ожесточение и гняв. Блекмор. Скоро щеше да се разправи и с благоприличния доктор. Той се наведе и нежно я повдигна на ръцете си.

— Само не отпускай ръце от врата ми. Останалото остави на мен.

Стори му се, че тя кимна. Чувстваше допира на тънките ѝ ръце около врата си, ласката на тъмната ѝ коса, когато отпусна глава на гърдите му. Краката ѝ бяха голи и леденостудени. Искаше му се да ги стопли с дланите си. Искаше му се да смъкне дрипавата нощница от гърба ѝ и да се увери с очите си, че никой не я е наранил.

— Тя добре ли е? — попита намръщено Джейсън, когато Люсиен прекрачи прага на килията.

— Не съм сигурен. — Някакъв мускул потрепна на челюстта му. — Да се махаме оттук.

Джейсън кимна и тръгна към стълбището. Още един пазач се изправи на пътя им и бе безшумно обезвреден. Броени минути по-късно вече бяха навън и се насочиха към конете. Джейсън пое Катрин, за да може Люсиен да възседне жребеца си, а след това му я подаде. Положиха я пред него, странично на седлото. Той я загърна плътно в наметалото, опитвайки се да покрие и краката ѝ.

Джейсън се метна на черния си ат, който отхвърли буйно глава, нетърпелив да се впусне в бяг.

— Да се махаме от този ад. — Той пришпори коня си в посока към пътя и Люсиен го последва.

След минути препускаха в галоп покрай езерото. Люсиен прикрепяше Катрин с едната си ръка. Долавяше равномерното ѝ дишане и бавните удари на сърцето ѝ. Из целия път тя не проговори, само от време на време отваряше очи, но дори и тогава сякаш не го виждаше. Маркизът съзнаваше, че нещо не е наред и с всяка измината миля безпокойството му нарастваше. Какво, по дяволите, ѝ бяха сторили? Господ му бе свидетел, че всеки от тях щеше да си плати!

Продължиха да препускат право напред и накрая стигнаха целта си. Зад хана „Марш Гус“, точно както Люсиен бе наредил, ги чакаше тъмна карета с четири коня, без отличителни знаци. Той се плъзна на земята и свали Катрин, внимателен да не я нарани. Кочияшът чинно ги чакаше до каретата. Той отвори вратата пред тях, а Люсиен изкачи железните стъпала, наведе глава и я внесе в купето. Настани се удобно на меката седалка и положи Катрин в скута си, загърната с топлата вълнена пелерина. Веднага щом Джейсън се присъедини към тях, кочияшът шибна конете и каретата потегли.

Чакаше ги дълъг път до хижата. Бяха решили Джейсън да ги придружи чак дотам, в случай че по пътя изникне някакво препятствие. После щеше да се върне в Карлайл Хол, при децата и съпругата си. Люсиен смяташе да настани удобно Катрин и да се върне в замъка. Щеше да изпрати жена да я обслужва, докато леля Уини се върнеше от Лондон, където бе настояла да остане до освобождаването на Катрин.

След известно време щеше да я повика и да ѝ обясни, че е в безопасност. Но трябваше да изчака. Искаше да се увери, че наистина всичко е наред и да реши какво ще предприеме оттук нататък.

Засега можеше само да седи, да притиска Катрин в ръцете си, да се притеснява за нея и да се пита какво ли се е случило. Седнал срещу него, Джейсън я разглеждаше със сините си, пронизателни очи и очевидно го вълнуваха същите въпроси.

— Какво ѝ е?

Люсиен несъзнателно я притисна още по-плътно към себе си.

— Нямам представа. Вероятно са ѝ дали някакво приспивателно.
— Той я погледна и видя, че очите ѝ са полуотворени. — Катрин, аз съм, Люсиен. Чуваш ли ме?

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Люсиен... Сънувах те как идваш. — Тя се раздвижи в скута му, повдигна се и лекичко го целуна по бузата. Изненада и приятна топлина се разляха по тялото му. — Молих се... да дойдеш.

— Как се чувстваш?

— Чудесно — промърмори дрезгаво Катрин. — След като... ти си тук. — Тя отново се отпусна и се сгуши на гърдите му, а клепачите ѝ се притвориха.

— Какво, по дяволите, са направили с нея?

— Опиум — пророни Джейсън през зъби. — Виждам съм подобна гледка и преди.

— Опиум? Господи, как ще ѝ се отрази?

— Зависи от колко време я наливат. Човек лесно се пристрастява към него. Докато го взема, ще остане в това състояние.

— Като безчувствена кукла. За да могат да правят с нея каквото поискат.

— Точно така.

— А какво ще стане сега, когато престане да го взема?

— След време ще се възстанови.

Люсиен се намръщи.

— След колко време? И как?

— След като престане да ѝ действа, ще се почувства зле. Тялото ѝ ще жадува поредната доза и няма да намери покой, докато кръвта ѝ не се изчисти окончателно.

Люсиен се опита да потисне напирания в гърдите си гняв, но усилията му бяха безполезни.

— Онези копелета ще горят в самия ад.

— Искали са да я сломят, да пречупят волята ѝ. Могли са да я поддържат в това състояние с години.

— Слава богу, че не изчакахме още малко.

— Слава богу, че успяхме.

Люсиен погледна към прозореца, но тежките кадифени завески бяха спуснати, за да скрият светлината от кабината.

— Смятах да я оставя сама в хижата и на сутринта да изпратя камериерка, която да я обслужва.

— Опасявам се, че това не е най-разумното решение.

Люсиен впери поглед в отпуснатата на гърдите му глава. Макар да бе немита и сплъстена, тъмната ѝ коса хвърляше червени отблясъци на светлината от свещта. Тя вероятно бе усетила, че я гледа, защото наклони глава назад и очите ѝ бавно се отвориха.

— Ще ме... целунеш ли? Хареса ми... когато ме целуна... тогава.

Люсиен простена, а Джейсън се изхили.

— Мислех, че ти е само приятелка.

— Не беше това, което си мислиш. Те щяха да я отведат, а думите ми не стигаха до съзнанието ѝ. И аз... О, по дяволите! Ти не би могъл да ме разбереш.

— Люсиен...? — отново прошепна тя, а името му се изтръгна от устните ѝ меко, приглушено и примамливо.

— Какво има пак? — отвърна ѝ рязко той и съжали в същия миг.

Катрин сякаш не забеляза грубия му тон.

— В сънищата ми... ти ме целуваше... отново и отново. Ще го направиш ли... сега?

За миг той не ѝ отговори, защото макар да беше облечена в дрипавата си нощница, лицето ѝ да бе покрито с мръсни петна, а косата ѝ — нечиста и сплъстена, силно му се искаше да я целуне. Чувстваше мъничките ѝ гърди, опрени в неговите, заобленият ѝ ханш, притиснат в слабините му, и част от него се втвърди в панталона му.

— Това е лудост — изръмжа Люсиен, изгубил контрол над себе си.

Джейсън се разсмя от сърце.

— Изглежда ти предстои интересна нощ... Или поне каквото е останало от нея.

— Не се дръж като глупак. Момичето не знае какво говори.

— Сигурен съм, че е така. Опиумът обаче има свойството да изкопчва истината.

Люсиен не му обърна внимание. Катрин просто се нуждаеше от помощта му, това бе всичко. Веднъж вече я бе предал, но това нямаше да се повтори.

През повечето време пътуваха в пълна тишина, само от време на време Катрин отваряше очи и на няколко пъти повтори тихата си молба за целувка. Когато най-сетне пристигнаха в ловната му хижа дълбоко в горите, нервите му бяха изопнати до краен предел. Джейсън не бе

престанал да се смее по онзи начин, който още повече влудяваше Люсиен.

За щастие, хижата бе изчистена и подредена, както бе наредил. Макар че нощта бе вече към своя край, на прозорците горяха факли, а в камината пламтеше буен огън. Докато внасяше Катрин, до вратите стоеше Бени Тейлър — високо, слабо момче, което работеше за него от години и с времето се превръщаше в привлекателен младеж с пясъчноруси коси и ъгловато лице.

— Всичко е готово, милорд, точно както наредихте. — Като син на негов наемен работник, седемнадесетгодишният момък бе един от най-доверените му служители.

— Благодаря, момче. Това е всичко засега. — Бени се изниза безшумно през вратата, а Люсиен понесе Катрин към огъня. Той помнеше настоятелната ѝ молба да се изкъпе при първата им среща и бе наредил на Бени да ѝ подготви топла баня. Пред бумтящата камина ги чакаше вана, пълна с гореща вода. Встрани бяха подредени още кофи, от които се вдигаше пара, а до ваната бе поставена кутийка с ухаещ на рози сапун и куп чисти ленени кърпи.

— Бени е помислил за всичко — промърмори Люсиен, след като обходи с поглед стаята.

— Баня... — прошепна Катрин с несдържан копнеж, щом Люсиен я пусна на земята. — Колко е хубаво! — Тя се олюля към ваната и вероятно щеше да падне в нея, ако маркизът не я бе уловил и притиснал отново към гърдите си.

— Успокой се. Нали не искаш да влезеш във ваната надолу с главата?

Тя се усмихна през натезжалите си клепахи и дръпна връзките на гърба на нощницата си. Дрехата бавно се смъкна и оголи едното ѝ рамо.

— Чувствам се толкова... мръсна. Нямам търпение... да се изкъпя. — Наведе се към ваната, но коленете ѝ се огънаха. Люсиен я хвана още по-здраво през кръста и я изправи.

Джейсън отново се изхили и маркизът го погледна укорително.

— Какво, по дяволите, да правя?

Джейсън се изкикоти още по-оглушително.

— Казах ти, че нощта обещава да е доста интересна. — Той прекрачи прага на стаята и твърдо затвори вратата зад себе си. Люсиен

чуваше смеха на приятеля си чак докато яхна освежения си жребец, който го очакваше в конюшните. Отекна тропот на копита и Джейсън се отправи към дома си. Двамата с Катрин бяха съвсем сами.

Тя се взираше с копнеж в топлата вана, после извърна поглед към него.

— Струва ми се, че... не се чувствам съвсем добре.

— Виждам — отвърна сухо Люсиен, опитвайки се да откъсне поглед от голата плът на рамото ѝ. Проклетата нощница сякаш всеки момент щеше да се смъкне от тялото ѝ.

— Дали не би могъл... да ми помогнеш?

Люсиен стисна зъби. Знаеше, че няма друг избор, но трябваше първо да се пребори с онази част от себе си, която отчаяно жадуваше да я зърне гола. Господи, винаги се бе държал като джентълмен. Не си спомняше някога да се е чувствал толкова привлечен от някоя жена, че да изгуби контрол над действията си.

Катрин се олюля към ваната. Той я задържа, но ръката му закачи нощницата ѝ и тя се свлече на купчинка в краката ѝ.

— Дявол да го вземе! — Тялото ѝ беше гъвкаво и крехко, с гладка кожа и нежни извивки. Бе доста висока за жена, но съвършено оформена. Тя обгърна с ръце шията му, за да се задържи права, а дланите му се озоваха на кръста ѝ. Талията ѝ бе невероятно тънка, бедрата ѝ — топли и меки. За миг Люсиен затвори очи, пое си дълбоко дъх и я вдигна над ваната.

При допира с топлата вода Катрин се усмихна. С благодарна въздишка се отпусна се в ласкавата ѝ прегръдка. Гърдите ѝ бяха с формата на шишарки — мънички и тежки; зърната им бяха щръкнали като розови бодли — стегнати и изумително възбуждащи.

Люсиен застина. Не беше човек, склонен да се възползва от създалата се ситуация, а състоянието на Катрин определено не му действаше окуражаващо. Освен това бе сгоден за друга жена. Всъщност нямаше представа как е станало така, че я чувстваше толкова близка и дори не беше сигурен защо се забърква в цялата тази каша. Знаеше само, че по някакъв начин я е почувствал своя приятелка, а приятелите не се изоставят в беда.

Опитвайки се да я възприема като предмет, той взе сапуна и натърка раменете и гърба ѝ. Катрин сама изми лицето си, плисна малко

вода в устата си и я изплю във въздуха. Това явно я забавляваше, защото му се усмихна заговорнически.

— По-добре да измием косата ти.

Тя кимна и с негова помощ се потопи под повърхността на водата. Люсиен натърка тежката ѝ коса с ароматния сапун и внимателно я изплакна.

Катрин му се усмихна с благодарност.

— Толкова е... хубаво.

Косата ѝ бе като тъмна и влажна коприна, кожата ѝ — гладка като листенцата на цвете. Когато най-после привърши и я извади от ваната, Люсиен се чувстваше болезнено възбуден. Гневеше се на себе си, задето не съумява да се владее, и на съдбата, която го изправяше пред такова изпитание.

Придържаше я с една ръка, докато с другата я подсушаваше. Внимателно огледа тялото ѝ за някакви следи от насилие. Не видя нищо друго, освен грациозното ѝ тяло от шията до бедрата, заоблечения ханш и дългите крака. Беше непоносимо красива, приятно закръглена и невероятно женствена. Докато се бореше да потисне болезненото пулсиране в слабините си, му хрумна, че неговото страдание е не по-малко от нейното.

— Чувствам се... далеч по-добре.

Люсиен прочисти гърлото си.

— Надявам се да е така.

До ваната я очакваше чиста бяла нощница. С бързи и отмерени движения Люсиен я облече и въздъхна с облекчение. Най-после тялото ѝ бе скрито за неговия поглед.

Тя му отправи най-невинната си усмивка.

— А сега... ще ме целунеш ли?

Проклятие!

— Чуй ме, Катрин. Не знаеш какво говориш. Ти не искаш да те целувам. Това е само сън. Трябва да поспиш, а на сутринта нещата ще ти изглеждат по съвсем различен начин. А сега ще ти помогна да се качиш по стълбите до спалнята си.

— Ами... Ами косата ми?

— Косата ти? Какво за нея?

— Ще трябва да я разреша.

Разбира се, тя беше права. Люсиен се предаде, но вътрешно роптаеше. Как би понесъл да я сресва, да прокарва пръсти през дългите, влажни кичури, да наблюдава червеникавите им отблясъци на светлината от огнището? Той поклати глава, отвратен от посоката, в която поемаха мислите му. Настани я удобно на широкия тапициран диван, облегна я назад и се залови с косата ѝ. Скоро разбра, че ще му е нужно доста време, но заниманието го увлече и минутите се търкулваха незабелязани. Когато най-после възлите бяха разплетени и започна да подсушава косата ѝ, Катрин въздъхна от удоволствие и Люсиен осъзна, че се усмихва. Приятно му беше с нея. Пръстите му се плъзгаха в тежките, хлъзгави кичури, а в тялото му се надигна неопишуемо желание. Той безмилостно го потисна и припряно сплете косата ѝ в дебела плитка.

По дяволите, та той не се интересуваше от Катрин Грейсън! Не искаше просто да преспи с нея веднъж или два пъти. Животът му протичаше точно така, както искаше, както бе планирал преди години. А дори да не бе така, тя бе последната, която би избрал за своя съпруга. Беше упорита и твърдоглава, твърде умна и твърде независима за жена. Напомняше му за баща му, който бе провалил живота си, като се обвърза с такава жена.

За себе си искаше кротка, покорна и лесно контролируема съпруга, точно като Алисън Хартман. Тя щеше да му се подчинява, да му нареди деца и да ги отгледа според неговите разбирания, щеше да му позволи да живее, както намери за добре. Ако искаше да си намери любовница — или дори дузина любовници — Алисън нямаше да му се противопостави. Люсиен не можеше да си представи, че Катрин би приела безпрекословно всички тези неща.

Изкачиха стълбите и тя се обърна към него.

— Люсиен?

— Да, мила? — Той я въведе в спалнята и внимателно я настани върху леглото.

— Ще ме... целунеш ли... сега?

Отново почувства признаците на силна възбуда. Катрин му се усмихваше като истински ангел, очите ѝ блестяха в цветовете на гората, а тялото ѝ изглеждаше крехко и меко. Какво ми струва?, запита се той. Само една безобидна целувка. Какво щеше да му коства?

Люсиен наведе глава и нежно притисна устните си към нейните. Пасваха си съвършено. Пое със зъби плътната ѝ горна устна, целуна угълчето на устата ѝ и почувства как се разтваря за него. Езикът му се плъзна навътре. Не беше предвидил, че това ще се случи, но след като се беше случило, се остави да бъде погълнат от сладката ѝ женственост, примесена с мекия аромат на собственото му желание.

Катрин обгърна врата му с ръце и го целуна в отговор. По тялото му се разля топлина. Люсиен обгърна лицето ѝ с длани и плъзна език по устните ѝ — първо по горната, после по долната, а после потъна в жадната ласка на устата ѝ. Задъхана въздишка се изтръгна от гърлото ѝ, когато дланите му обгърнаха гърдите ѝ, а палецът му се плъзна по зърната ѝ. Слабините му горяха. Кръвта му кипеше от дълго сдържаната страст.

Люсиен подскочи, сякаш се бе опарил.

— По дяволите, жено! Знаеш ли какво ми причиняваш?

Тъмните ѝ вежди се склочиха на челото ѝ, сякаш размишлява над въпроса му. Докосна влажните си, подпухнали от целувката устни, и се втренчи в очите му.

— Мислех си... че искаш да ме целунеш.

— Разбира се, че искам да те целуна, проклета да си! И това е само началото на онова, което в действителност искам да направя. — Той гневно метна одеялото върху нея и я зави чак до брадичката. — А сега заспивай, преди да съм изгубил търпение и да съм направил нещо, за което на сутринта и двамата ще съжаляваме.

С тези думи той се отпрати към вратата и я отвори със замах, но не можа да се сдържи и за последно надзърна през рамо. Очите ѝ бяха затворени и за миг си помисли, че е заспала. Устните ѝ обаче се раздвижиха.

— Лека нощ... Люсиен — прошепна със затворени очи и блажено се усмихна.

Той въздъхна и приглади с пръсти косата си, която се бе изплъзнала от лентата на врата му. Затвори безшумно вратата, твърдо решен да приведе в съзвучие разума и душата си.

Люсиен стискаше гневно зъби, докато се спускаше по стълбите. Не му харесваше неконтролируемата страст, която изпитваше към Катрин Грейсън. Не му харесваха покровителствените инстинкти,

които събуждаше у него. Чувстваше се извън равновесие, както никога преди, и това никак не му се нравеше.

— Проклятие.

Какво общо имаше той с проблемите на тази жена? И защо се чувстваше така отговорен за нея? Имаше си достатъчно свои грижи — да уреди сватбената си церемония, да управлява земите и владенията си, да се грижи за леля си. Катрин просто нямаше право да се намесва по такъв начин в живота му.

И все пак знаеше, че ще продължи да ѝ помага. Тя бе изплашена, сама и нямаше към кого да се обърне. Представи си я да лежи горе, на неговото легло, и се опита да изтрие спомена за крехкото ѝ, женствено тяло, за устните ѝ, които молеха за целувка.

Не можеше да отрече, че я желае. Надяваше се само Катрин да се събуди на сутринта в обичайното си състояние и никога повече да не го подлага на мъчителната агония, която едва не го сломи през изминалата вечер. Защото не знаеше колко още би издържал, ако тази жена продължеше невинната си игричка.

8

Катрин трепна и се събуди. Премигна няколко пъти, за да се увери, че не сънува, и отново фокусира погледа си върху обстановката около себе си. Намираше се в изискана спалня със скосен дървен таван и дървен под. На прозорците висяха набрани муселинени пердета. До едната стена имаше дъбово бюро със синя порцеланова ваза отгоре. Прокара ръка по цветната завивка на леглото, после погледна към нощницата си и видя, че ръкавът не е разнищен, какъвто го помнеше. Дрехата ѝ бе безупречно чиста и нямаше кървавочервена лента около врата.

Където и да се намираше, не беше в „Сейнт Бартоломю“, и чувството на облекчение надделя над обземащото я безпокойство.

Катрин се намръщи. Усилено се опитваше да сглоби мозайката от спомени, които изникваха разпокъсано в ума ѝ. Главата я болеше непоносимо, съзнанието ѝ бе замъглено. Езикът ѝ сякаш бе залепнал за устата, а стомахът ѝ се бунтуваше.

Напрегна паметта си и си спомни, че се е возила на някаква карета, но това сякаш се бе случило много, много отдавна. Спомни си как някакъв мъж я носи на ръце. Люсиен! Споменът изникна като светкавица в съзнанието ѝ и някакво кълбо се сви в стомаха ѝ.

Люсиен бе дошъл да я спаси. Беше я довел тук, в безопасност. И вероятно беше някъде наблизо.

Без да обръща внимание на бесните удари на сърцето си, тя плъзна нозе покрай леглото, но внезапно бе покосена от някаква шеметна вълна. Приседна на широката спалня и се опита да потисне световъртежа. Краката ѝ бяха някак слаби и трепереха. С огромно усилие на волята, тя се изправи на крака и, придържайки се към стената, се добра до паравана, за да се облекчи.

Щом свърши, наля вода в легена и, доколкото ѝ позволяваха силите, се изми. Косата ѝ бе чиста и висеше на плитка върху гърба ѝ. Запита се кой ли ѝ бе помогнал да се изкъпе.

Катрин отвори вратата и застана на прага. Огледа единствената уютна стаичка долу. Люсиен стоеше пред огромна каменна камина, тъмната му глава бе приведена над голям железен чайник. Очевидно миеше някакви съдове.

Вероятно бе издала някакъв звук, защото точно в този момент той вдигна глава и я видя.

— Катрин! — Люсиен припряно се изправи, на един дъх изкачи стъпалата и обгърна кръста ѝ с ръка, за да я подкрепи. — Не трябваше да ставаш от леглото. Все още си твърде слаба.

Погледът му се спря на лицето ѝ, пълен с топлота.

— Ти дойде. Измъкна ме от онова ужасно място.

Очите му срещнаха нейните, сякаш напрегнато я изучавах.

— Спомняш ли си какво се случи?

— Не съвсем. В съзнанието ми изникват само отделни картини.

Сякаш някакво напрежение се смъкна от плещите му. Той се усмихна, твърдите черти на лицето му се смекчиха.

— Трябваше да дойда. Твърде дълго те накарах да чакаш. — Той повдигна ръката ѝ, докосна с нежна целувка дланта ѝ и по цялото ѝ тяло премина топла тръпка. — „Дългът ми светъл мира не ми дава“.

Катрин намръщено се опитваше да си спомни автора на този цитат, но паметта очевидно ѝ изневеряваше.

— Чувала съм тези думи, но не си спомням чии са.

Люсиен стисна успокоително ръката ѝ.

— Шекспир. След време ще си спомниш всичко.

— След време? Какво е станало с мен, Люсиен? Какво са ми сторили? — Мисълта ѝ отново се замъгли и тя объркано прехапа устни. — Караха ме да пия нещо. Сега си спомням. Отначало се съпротивлявах, но после започнах да се подчинявам. Мисля, че по някакъв начин дори ми харесваше.

Той пхна ръка под коленете ѝ, повдигна я, сякаш е перце и я отнесе обратно в леглото.

— Било е наркотик. След време ще престане да ти действа.

— Какъв наркотик?

— Опиум. Чувала ли си за него?

Веждите ѝ се склочиха замислено на челото.

— Понякога го използват, за да потиснат болката. Трябваше да се сетя, че е нещо такова. Трябваше да се досетя! Тогава бих се

съпротивлявала повече.

— Съзнанието ти е било замъглено. И не би могла да ги спреш, дори да бе опитала. — Той ѝ помогна да се завие и придърпа одеялото към брадичката ѝ.

— Къде се намираме?

— В моята ловна хижа. Невъзможно е да я откриеш, освен ако не знаеш къде да търсиш. Тук ще си в безопасност, докато те спасим от граф Дънстън.

Главата ѝ се пръскаше от болка, а стомахът ѝ гневно се преобръщаше.

— Знам какво причинява опиумът, когато се прилага в малки дози. Но нямам представа какво се случва, ако го вземаш толкова продължително време, колкото аз.

Люсиен приседна на стола до леглото.

— Джейсън твърди, че тялото ти ще копнее за нова доза от наркотика. — Той вторачи поглед в ръцете ѝ и видя, че треперят неудържимо. — Струва ми се, че то вече си иска своето.

— Искаш да кажеш, че ще се разболея? Колко лошо би могло да бъде?

Той повдигна широките си рамене.

— Ще изчакаме и ще узнаем. Имам твърде слаби познания в тази област.

— О, господи! Не искам да съм ти в такава тежест.

— Не си ми в тежест. И съвсем скоро ще бъдеш здрава както преди.

Катрин само поклати глава.

— Може би просто ще имаш късмет — опита се да я окуражи Люсиен и бледа надежда проблесна в съзнанието ѝ. Тя беше силна и здрава. Може би имаше вероятност да се отърси от влиянието на наркотика без сериозни проблеми.

Но нямаше този късмет и на идната сутрин ѝ се искаше да умре. Страдаше ужасно, тялото ѝ плуваше в пот, а сърцето ѝ препускаше като обезумяло. Задъхваше се и чувстваше да я обливат студени и горещи вълни, мускулите я боляха до полуда и всичко това я караше да се мята безутешно в пухеното си легло.

На няколко пъти Люсиен идваше в стаята ѝ, но тя го отпращаше, ужасена, че я вижда в това състояние. А след няколко минути той се връщаше под един или друг претекст. Лицето му излъчваше загриженост и нещо, което силно ѝ напомняше на гняв.

При поредното почукване по вратата той направо влезе, без да дочака разрешение, което така или иначе нямаше да получи.

— Нося ти топъл бульон. Бени го донесе, също хляб и месо. За съжаление, не съм особено добър готвач. — Той погледна неуверено към чашата, която Катрин не понечи да вземе. — Може би би могла да пийнеш поне една глътка.

Катрин клатеше диво глава, а стомахът ѝ се бунтуваше при самата мисъл за храна. Маркизът обаче не ѝ обърна внимание. Той приседна до леглото ѝ и настоятелно опря чашата в устните ѝ. Катрин се обърна настрана. От парата в чашата носът ѝ потече. Тя го избърса припряно с ръкава на нощницата си и почервеня от смущение.

Люсиен сякаш не обърна внимание, просто извади кърпичка от горното чекмедже на бюрото и я изчака да избърше носа си.

— Моля те, върви си — простена жално тя.

— Не ми изглеждаш във форма да стоиш сама.

За пореден път я обля ледена вълна и тялото ѝ се разтърси от диви конвулсии, които почти не ѝ позволяваха да говори.

— Аз ще с-се почувствам добре, к-когато наркотикът п-престане да ми действа.

— Това поне е сигурно.

— Т-тогава, м-моля те, остави ме сама.

Люсиен се извърна. Дланите му се свиха в юмруци.

— Проклети да са! В ада да горят всичките!

Той прекоси разстоянието до вратата и я затръшна след себе си.

Прегънала крака, Катрин се мяташе в несвяст по леглото. Тялото ѝ се разтърсваше от спазми. Този път дори камарата одеяла, които маркизът бе натрупал отгоре ѝ, не бяха в състояние да я стоплят. Зъбите ѝ тракаха толкова оглушително, че вероятно се чуваха на първия етаж.

Вратата се отвори и Люсиен влезе в спалнята. Черните му вежди се склупиха буреносно, когато я видя да трепери под дебелия завивки.

— Ти замръзваш. По дяволите, знаех си, че трябва да остана при теб.

— Имам достатъчно одеяла за цяла рота войници. Но не ми помагат.

Това бе повече от очевидно. Люсиен пристъпи решително към нея, приседна на ръба на леглото и свали черните си ботуши.

— К-какво п-правиш?

— Ще се опитам да те стопля, но трябва да ми направиш място.

Тя понечи да протестира. Трудно ѝ бе да си представи, че ще допусне мъж в леглото си, особено привлекателен като маркиз Личфийлд. Но точно тогава я разтърси нова ледена вълна и Катрин просто нямаше избор. Той я премести на другия край на леглото, повдигна одеялата и плъзна дългите си крака до нея. Топлината на тялото му се долавяше дори през ленената риза и дебелиите черни бричове. Люсиен намести главата ѝ в извивката на ръката си и придърпа одеялата над тях.

Никога преди Катрин не бе лежала толкова близо до някой мъж, никога не бе била така плътно притисната към някого. Беше сигурна, че по света има малко мъже, които да са така мускулести и съвършено оформени. Чувстваше ребрата му и плоския му корем да докосват тялото ѝ. Стегнатите му бедра се притискаха към нея, а мускулите на ръката му потрепваха при всяко негово движение. Колкото и зле да се чувстваше, близостта му предизвика вълнение и смут в душата ѝ и Катрин се запита как ли изглежда безупречното му тяло без дрехи.

Мисълта я връхлетя изненадващо и тя я потисна, насочвайки вниманието си към топлината, която стремглаво преминаваше в тялото ѝ. След минути се отпусна, спазмите намаляха. Едва сега осъзнаваше колко е изтощена. Клепачите ѝ бяха подпухнали и тежки, и се притваряха все повече и повече, докато накрая се унесе в дрямка.

Сънят ѝ бе изпълнен с видения. Седнала в скута на маркиза, се взеше на неговата карета. Видя как го моли да я целуне, и то не веднъж, а отново и отново. После сънят се премести другаде. Маркизът сваляше бавно дрехите ѝ, спускаше я във вана, пълна с гореща вода, и натриваше тялото ѝ с ароматен сапун. Сънуваше, че той я носи нагоре по стъпалата и я поставя върху леглото. В съня маркизът най-последно я целуна — докосваше нежно устните ѝ, обгръщаше с длани гърдите ѝ.

Сякаш гореща лава се изсипа върху тялото ѝ. Катрин се сепна и се събуди, съзнанието ѝ все още бе объркано от връхлетелите го образи. Люсиен вече не лежеше до нея. Тя си пое освежителна глътка въздух, все още изтощена и разтревожена, но поне симптомите на наркотичния глад сякаш бяха изчезнали. Катрин смело се изправи от леглото. Крайниците ѝ бяха странно натежали.

Тя облече копринения халат, който откри върху леглото, изми лицето си, разплете и среса косата си, но странните образи отказваха да напуснат съзнанието ѝ. Това е само сън, каза си успокоително. Трябва да го забравя. Но нещо не ѝ позволяваше да го стори, и внезапно проумя какво е то. Това не беше сън, беше спомен. Беше реалност.

Истински, сладък, топъл спомен. И тъй смущаващ.

Господи!

Няколко минути по-късно го чу да изкачва стълбите и тялото ѝ се скова от напрежение. Онази мисъл я изгаряше — беше го помолила да я целуне и той се бе подчинил. Господи, какво ли друго бяха сторили?

Личфийлд почука на вратата, но не влезе. Очакваше нейното разрешение. Тя преглътна страха си и му отвори. Лицето ѝ се обля в руменина при вида му.

Бе облечен в прилепнал брич и бяла риза с дълги ръкави, навити до лактите. Тъмната му коса бе прихваната с широка черна лента на тила.

Очите му пробягаха по лицето ѝ, забелязаха руменината по бузите ѝ. Беше сресала косата си и я бе вързала на опашка.

— Как се чувстваш?

Катрин извърна очи при спомена за целувката му. Смущаваше се да го погледне в очите. Навън бе ранна утрин, гората се къпеше в слънчева светлина.

— Как се чувствам ли? — Думите трудно се изплъзваха от устата ѝ. — Като пребита. Като изключим това, съм добре. — Тя си наложи да го погледне и видя устните му да се извиват в усмивка.

— Мисля, че си по-добре. Какво ще кажеш за малко храна?

И точно тогава стомахът ѝ се обади. Очевидно беше по-добре.

— Би било чудесно. Стига да не е нещо тежко.

— Овесени ядки и чаша топло какао. Майката на Бени е изключително добра готвачка.

Тя кимна, но погледът ѝ все тъй го отбягваше. Личфийлд излезе, а след няколко минути се върна с отрупан поднос, който постави на масичката близо до леглото. От купичката с ядки се издигаше гореща пара, а шоколадът изглеждаше тъмен и гъст.

— Хайде, седни на стола и хапни. — Той протегна ръка да ѝ помогне, но Катрин се отдръпна.

Люсиен смръщи вежди.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

Тя впери поглед в привлекателното му лице. При спомена за целувката му се чувстваше смутена и същевременно твърдо решена да узнае какво още е пропуснала да запомни.

— Ти ме целуна, нали? В нощта, когато ме доведе от „Сейнт Бартоломею“?

Тъмната кожа на високите му скули сякаш промени цвета си.

— Значи все пак си спомни.

— Помня, че настоятелно те молах да ме целунеш, така че вероятно вината е била моя, а не твоя.

Очевидно обаче маркизът обвиняваше единствено себе си.

— Не ставай смешна. Няма как да си виновна. Ти беше под въздействието на опиума и със сигурност не беше на себе си. Аз съм този, който трябва да обвиняваш, и ти поднасям извиненията си. Не исках да се възползвам от състоянието ти. Онова просто... се случи.

Катрин хапеше нервно горната си устна. Боеше се да продължи с въпросите си.

— Но аз нали не съм... Не сме направили нищо друго, нали?

— Господи, разбира се, че не! Нали не смяташ, че аз...

— Не! Не това имах предвид. Само си помислих... Не бях сигурна докъде съм те подканила да стигнеш.

Люсиен извърна очи.

— Не мога да отрека, че ти ме привличаш, Катрин. Но трябва да знаеш, че никога не бих злоупотребил с теб.

Тя въздъхна и приседна на стола до леглото. Вече се чувстваше далеч по-добре. Очевидно маркизът бе истински джентълмен, както бе предполагала. При спомена за железния му самоконтрол дори почувства смътна тръпка на задоволство, че е съумяла да го съблазни.

— Извини ме. Боя се, че все още не съм в състояние да разсъждавам трезво.

Стори ѝ се, че той почувства облекчение при думите ѝ и усмивката се върна на лицето му.

— Наредих да донесат нещата ти — всички дрехи, които носеше в замъка.

— Благодаря.

— Сега, след като се чувстваш по-добре, ще трябва да се върна в замъка. Ще изпратя някоя жена, на която мога да се доверя. Тя ще ти готви и ще ти служи като камериерка. Не се безпокой, тук никой няма да те открие. Ще бъдеш в безопасност, докато намерим начин да те освободим от властта на вуйчо ти.

Тя бе извън „Сейнт Бартоломю“ и поне засега се намираше в безопасност — благодарение на маркиз Личфийлд. Защо тогава се чувстваше разочарована? Защото Люсиен заминаваше. Господи, нима толкова силно искаше той да остане? Не мога да отрека, че ти ме привличаш, Катрин. И тя самата се чувстваше не по-малко привлечена от него.

Сигурно наистина бе полудяла. Този мъж не бе за нея — той бе сгоден за друга. А дори и да не беше, двамата никак не си подходяха. Люсиен не одобряваше нищо от онова, в което тя вярваше, нищо, което я интересуваше.

— Не знам как ще ти се отплатя за всичко, което направи за мен.

Личфийлд се усмихна.

— Да те видя в безопасност, е достатъчна отплата за мен. Все пак когато всичко това приключи, би могла да благодариш на херцог Карлайл. Целият план беше негов и с риск за живота си той ми помогна да те измъкна оттам.

— Но ти също си поел огромен риск — отвърна му меко тя, за първи път осъзнала колко опасно трябва да е било. — Можеха да те арестуват и дори да те убият.

Устните му се разтегнаха в обезоръжаваща усмивка.

— Да, но не успяха и ти си в безопасност. — Той погледна отрупания с храна поднос върху масата. — И започваш да се възстановяваш, което означава, че ще е добре да започнеш да се храниш, преди закуската ти да изстине.

Катрин само кимна, взе лъжицата и започна да прави безцелни кръгчета из купата.

— В случай че не се нуждаеш от нищо друго, аз ще вървя. Бени е тук и работи навън. Ако ти потрябва нещо, само му кажи. Веднага щом мога, ще ти изпратя прислужница.

Тя си наля шоколад в нежна китайска чаша.

— Кога ще те видя отново? — попита, без да го погледне. После вдигна очи. — Имам предвид, че мястото е доста отдалечено от света и вероятно ще се чувствам самотна. Надявам се да ме посещаваш от време на време.

— Леля ми със сигурност ще се присъедини към теб веднага щом се върне от Лондон. А аз ще се опитам да се отбивам през няколко дена.

Заля я вълна на облекчение. Учуди се колко я зарадва отговорът му. Тя отпи глътка от топлия шоколад, доволна, че има с какво да отвлече вниманието си.

— Колко време смяташ, че ще отнеме да разрешиш проблема с вуйчо ми?

Люсиен въздъхна.

— Опасявам се, че е възможно доста да се проточи. Съжалявам, но така стоят нещата.

Тя само кимна. Каквото и да се случеше, сега бе на свобода и смяташе да я запази. Но опасността продължаваше да я дебне. Ако вуйчо ѝ я откриеше отново...

Катрин потръпна при мисълта.

Не можеше просто да седи и да чака съдбата да се обърне в нейна полза. Вече бе минала по този път. Този път смяташе да изпревари съдбата, да се бори със зъби и нокти, но да защити живота си.

Алисън Хартман беше отчаяна. Първо, годеникът ѝ бе заминал за Лондон; по-точно, бе последвал по петите Катрин Грей — не, не Катрин Грей. Лейди Катрин Грейсън — не коя да е, а изтънчена аристократка. На Алисън направо ѝ се гадеше при мисълта за начина, по който тази жена ги бе измамила. Катрин Грейсън бе една психичноболна, избягала от болницата „Сейнт Бартоломю“!

А сега маркиз Личфийлд се бе завърнал и бе толкова погълнат от някакви свои тайни дела, че почти не се сещаше за нея. Това я

докарваше до лудост. Плашеше я. Чувстваше, че той ѝ се изплъзва, и причината беше в онази жена.

Алисън бе чула цялата история. Камериерката на майка ѝ, Гладис Хониуел, бе приятелка с една от прислужниците в Касъл Ранинг. За да спечели благоволенieto на баронесата — и някой шилинг, разбира се — Гладис ѝ докладваше всички слухове, които се носеха из замъка от годежа насам. А напоследък бе попаднала на нещо изключително.

— Няма да повярвате, милейди — каза Гладис с тайнствено изражение, а очите ѝ придобиха размерите на порцелановата чинийка под чашата на баронесата. — Случи се нещо скандално. Къщата бе пълна с полиция, негова светлост им крещеше да се махат. Те му казаха, че момичето е опасно, че се е опитала да убие братовчедка си, дъщерята на граф Дънстън. После я отведоха в „Сейнт Бартоломю“ — измъкнаха я като парцал, а тя изглеждаше обезумяла.

Това се бе случило преди повече от три седмици. Същата нощ Люсиен бе заминал за Лондон и току-що се бе завърнал. Алисън бе успяла да го види само веднъж, а той ѝ каза само, че Катрин Грейсън не е луда, както всички смятат, и отказа да разговаря повече по тази тема.

А ето, че сега ѝ носеха още по-лоши новини.

— Не мога да повярвам, мамо, сигурно има някаква грешка. — Алисън прекоси припряно стаята и застана до миниатюрното френско писалище, където майка ѝ подреждаше гравираните покани — вече адресирани и готови за изпращане.

— Сигурна съм, че е истина — отвърна майка ѝ. — Гладис ми каза, че вчера двама мъже са ходили в замъка. Съобщили на маркиза, че някакви бандити проникнали в „Сейнт Бартоломю“ и отвлекли лейди Катрин. От болницата се притеснявали за нейната безопасност, след като се намира в ръцете на такива хора, и го разпитвали дали не знае нещо, което да им бъде в помощ или пък няма представа, къде може да са я отвели.

— Но откъде би могъл маркизът да знае нещо за този случай? И кой би искал да отвлече луда жена?

— Това вече не знам. Но съм силно притеснена и разочарована. Никак не одобрявам намесата на негова светлост в подобен скандал. Тази сутрин двамата с баща ти доста подробно обсъдихме проблема.

Алисън спря пред позлатеното огледало над камината и критично огледа външността си.

— Какво? — Тя намести широките кринолини под копринената си рокля с цвят на праскова, която бе дълга точно колкото е необходимо, за да разкрие тънките ѝ глезени в дантелени чорапи.

— Баща ти се съгласи да проучи нещата — съвсем дискретно, разбира се. В случай че маркизът има нещо общо с изчезването на лейди Катрин...

Пронизителният звук, който се изтръгна от устните на дъщеря ѝ, накара баронесата да спре по средата на изречението.

— Нали не мислиш... Двамата с татко не може да вярвате, че маркизът е отговорен за отвличането на лейди Катрин, нали? Защо му е да се забърква в такова нещо?

— Не съм казала, че той стои зад всичко това. Но със сигурност се е противопоставил на затварянето ѝ в лудницата.

— Грешиш, мамо. Люсиен никога не би се замесил в нещо подобно. — Но в действителност не беше толкова сигурна. Колко добре познаваше маркиз Личфийлд? Освен че е изключително привлекателен, богат и има титла, и че е един от най-ухажваните ергени в Лондон, а годежът ѝ с него бе предизвикал завист във всяка изискана дама в обществото, тя не знаеше почти нищо за бъдещия си съпруг.

— Във всички случаи — каза уверено майка ѝ, — скоро ще узнаем истината. Баща ти е наел един от най-известните детективи на „Боу стрийт“, за да се разрови в този случай. Баронът ще направи каквото е необходимо, за да подсигури твоето бъдеще и неопетненото име на бъдещия ти съпруг.

Алисън отчасти се успокои от думите ѝ. Знаеше, че родителите ѝ желаят този брак да се състои. Баща ѝ се възхищаваше от маркиза и искаше тя да се ползва от целия лукс, който можеше да ѝ осигури такъв състоятелен, титулуван аристократ. Майка ѝ, от своя страна, копнееше за престижа, който щеше да ѝ донесе бракът на дъщеря ѝ с такъв човек.

Какъвто и да бе проблемът, родителите ѝ щяха да се погрижат да го разрешат, както винаги. Алисън можеше спокойно да се заеме с модните си списания, уверена, че всичко ще се оправи.

Уини Монтен Девиц слезе от простата черна карета, която спря пред ловната хижа на Люсиен. Успя да направи само две крачки, преди входната врата се отвори и Катрин да се втурне навън.

Без всякакво колебание Уини разтвори сърдечно ръце и Катрин се хвърли в обятията ѝ.

— Толкова се радвам да те видя — каза момичето и я прегърна толкова силно, че възрастната дама се просълзи. — Люсиен... исках да кажа, маркизът ми обеща, че ще дойдеш, но не бях съвсем сигурна.

— Не ставай смешна. Разбира се, че ще дойда. — Ръка за ръка, двете се насочиха към хижата. — Щях да дойда по-рано. Всъщност все още не мога да простя на племенника си, задето не ми каза, че смята да те отвлече от онази дупка.

Катрин се усмихна. Изглеждаше напълно възстановена. Лицето ѝ бе свежо и румено, а не бледо и посърнало, както Люсиен ѝ бе описал.

— Никога няма да забравя какво направи маркизът за мен.

Нито пък племенникът ми ще съумее да те забрави лесно, помисли си Уини. От съзнанието ѝ не излизаше мисълта за решителните му усилия да ѝ помогне и терзанията, които неуспешно се бе опитвал да прикрива. Люсиен винаги бе проявявал загриженост и лоялност, особено към хората, които считаше за приятели, но Уини никога не го бе виждала в такова състояние.

Щом влязоха в уютната хижа, Катрин се насочи към ниската масичка пред камината.

— Откакто се върна в замъка, маркизът е в непрекъснат контакт с адвокатата си — каза ѝ леля Уини. — Натаниел Уитли е изключителен професионалист.

— Познаваш ли го?

Лицето на възрастната дама неочаквано се обагри в руменина.

— Познавах го на младини. Не го бях виждала с години. Миналата седмица дойде в замъка да обсъдим проблема с твоето настояничество. — И все още бе така привлекателен, както преди. А може би дори още повече, със сребристите косъмчета в косите и онзи зрял, уравновесен поглед в очите. У него нямаше нищо от онзи момчешки свян, така характерен за него в младежките години. Натаниел Уитли бе истински мъж, силен и самоуверен, и несъмнено изключително привлекателен.

А вероятно начинът, по който я погледна, я бе впечатлил толкова силно. Сякаш все още е млада, хубава и желана. Смущаваше я само мисълта, че нещо бе трепнало в нея при този поглед, имайки предвид, че той е женен мъж.

— Настанявай се удобно, лельо Уини, а аз ще ти наляя чай. — Катрин посегна да свали чайника с вряща вода, който висеше на кука над камината. — Междувременно можеш да ми разкажеш докъде са стигнали мъжете с моя проблем.

Уини въздъхна.

— Доникъде, опасявам се. Изглежда, че всеки законен път за някакъв напредък води до задънена улица, а ако открием някаква пролука, моментално блокират усилията ни. Вуйчо ти явно е доста влиятелен човек.

Катрин потръпна, въпреки че стаята бе топла и уютна. Тя пусна пълна шепа билков чай в изящната чашка от китайски порцелан и постави отгоре ѝ похлупака, за да се накиснат листата.

— Графът има право да разполага с моите пари, а те не са никак малко. Дали маркиз Личфийлд има някаква представа какво ще предприеме?

Уини се наведе и с благодарност прие горещата чаша чай, която Катрин ѝ наля.

— Трябва да ти призная, че е доста обезкуражен. Но със сигурност не смята да се предава.

Катрин въздъхна и се отпусна на мекото канапе до възрастната жена.

— Чувствам се толкова безполезна! Не мога просто да стоя и да чакам. И със сигурност не мога да остана вечно тук. Рано или късно вуйчо ми ще ме открие. И тогава... — Катрин не довърши. Очите ѝ се заковаха върху трепкащите пламъчета в камината.

Уини почувства как сърцето ѝ се обръща. Едва ли можеше дори да си представи колко трябва да е страдала млада, невинна жена в място като „Сейнт Бартоломю“. Но Люсиен ѝ бе разказал някои неща, и това ѝ бе повече от достатъчно. Уини остана чаената си чашка върху масата и сърдечно стисна ръката на младата си приятелка.

— Не трябва да губиш надежда, мила. Маркизът ще намери начин да ти помогне. Той няма да се откаже, докато не го постигне.

Катрин се опита да се усмихне, но лицето ѝ внезапно бе изгубило цвета си.

— Нямах представа какво е да живееш там. Няма да позволя да ме върнат обратно — никога, за нищо на света. За да се предпазя, съм готова да направя всичко — всичко по силите си, каквото и да ми струва.

Уини стисна окуражително ръката ѝ.

— Люсиен ще намери някакъв начин — каза твърдо тя. Силно се надяваше момичето да ѝ повярва, въпреки че тя самата вече не беше така сигурна.

9

Катрин огледа за последен път мъничкото си владение, за да се увери, че всичко е готово за очаквания посетител. Тази сутрин Бени ѝ бе донесъл вестта, че маркизът ще дойде за вечеря. Щеше да го види за пръв път, откакто бе заминал за замъка.

Тя се наведе и повдигна тежкия метален капак на чайника, който висеше над огъня. Момичето, което маркизът бе изпратил да ѝ помага, Фани Пендъргас, дъщеря на една от прислужниците, бе приготвила специално за случая овче задушено, а също сирене, плодове и прясно изпечен хляб. В момента Фани живееше при семейството на Бени, в колиба в гората, съвсем наблизо до хижата, и щеше да се върне рано сутринта.

Макар че се приемаше за неприлично да остава насаме с маркиза, Катрин бе позволила на момичето да се прибере по-рано от обикновено. Имаше важни проблеми, които предпочиташе да обсъди с него на четири очи. Освен това приличието вече не беше от значение. Репутацията ѝ бе завинаги опетнена в деня, в който я затвориха в „Сейнт Бартоломю“. А дори нещо да бе останало, то беше безвъзвратно изгубено в онази вечер, в която маркизът я съблече, за да я изкъпе.

Както винаги при тази мисъл лицето ѝ се обагри от руменина, нещо топло се надигна у нея и стомахът ѝ се преобърна. Опита се да си втълпи, че това е само нормално вълнение от предстоящата среща след дългите дни на самота, но знаеше, че е твърде далече от истината. Макар че леля Уини я посещаваше доста често, а херцогиня Карлайл също я бе изненадала с неочаквана визита, присъствието на маркиз Личфийлд ѝ липсваше повече, отколкото ѝ се искаше да си признае.

Нямаше търпение да се види с маркиза и колкото и да се бореше със себе си, все по-невъзможно ѝ ставаше да сдържа вълнението си. И понеже искаше да изглежда възможно най-добре, облече бледожълта рокля, която разкошно се димпеше над тежките ватирани фусти. Сплете гъстата си коса на венец около главата и се оципа по бузите, за

да им придаде приятен цвят. Спомняше си с носталгия дните, когато можеше да си позволи истински руж.

Катрин намести кичур непокорна коса, погледна задушеното, за да се увери, че няма да изгори, и нетърпеливо зачака пристигането на маркиза.

Люсиен напусна замъка късно следобед. Предстояха му два часа езда. Не беше виждал Катрин Грейсън почти от седмица, откакто се върна в замъка. Леля му редовно я посещаваше, а и Велвет Сенклер бе отишла да я види веднага щом съпругът ѝ си беше признал как я освободиха от „Сейнт Бартоломю“.

Херцогът вече му бе разказал, че темпераментната му жена избухнала в гняв, но не заради ролята на Джейсън в нелегалното отвличане, а защото се е осмелил да действа без нейното знание.

Люсиен се усмихна. Приятелят му беше истински щастливец, защото си бе намерил съпруга, която така идеално да пасва на живия му, непостоянен нрав. Той самият имаше различен вкус. Не искаше такава упорита и силна жена като Велвет, защото тя причиняваше твърде много главоболия. На него му трябваше мила и покорна съпруга, с която да изживее в спокойствие дните си.

И след по-малко от месец мечтите му щяха да се превърнат в реалност. Датата на сватбата бе насрочена, поканите — изпратени. Алисън бе направила всичко възможно да го убеди да изчакат до пролетта, когато започваше сезонът на баловете. Бе ѝ отказал вежливо, но твърдо. Искаше час по-скоро да се сдобие с наследник, и след като вече си бе избрал своя съпруга, нямаше защо да чака.

В действителност физическите нужди също бяха допринесли за решението му. Бе привикнал да удовлетворява плътските си прищевки винаги, когато пожелае, но след като сватбата му бе така наскоро, не искаше да застрашава годеницата си и нейното семейство със слухове за любовните си афери.

Напоследък, след дните, прекарани в хижата, бе по-нетърпелив от всякога тази сватба да се състои. Часовете на усамотение с Катрин бяха извикали остър глад у тялото му, кръвта му кипеше по-бурно от всякога. Слава богу, след по-малко от три седмици му предстоеше да се ожени и този проблем щеше да бъде разрешен.

В съзнанието му изплува образът на бъдещата му съпруга и несъзнателно Люсиен се усмихна. Алисън бе сладка кукла, вкусна захарна пръчица. Момичето никога не го бе привличало физически и със сигурност никога не бе изпитвал към нея горещата страст, която го теглеше към Катрин Грейсън, но беше млада и хубава и едва ли щеше да му бъде неприятно да я отведе в брачното им ложе.

Алисън беше уравновесена и отлично възпитана като жена и съпруга. Потеклото и репутацията ѝ бяха безупречни. Знаеше как да се държи в обществото и ѝ отиваше ролята на маркиза. Щеше да му роди синовете, които да продължат рода му, а животът му щеше да си продължи, сякаш нищо съществено не се е променило.

Вятърът се втурваше на пристъпи из клоните на голите дървета, гонеше мъртвите листа по пътеката. Блейд отсечено изцвили и отметна лъскавата си черна грива. Люсиен се наведе и ласкаво прокара длан по врата на животното.

— Спокойно, момчето ми, почти пристигнахме. — Наближаваха тихата хижа, закътана в лоното на горите, която умишлено бе избягвал, откакто се върна в замъка. Единствено потискащото чувство на вина го караше да я посети отново тази вечер.

Беше ѝ обещал да я навестява.

Но инстинктът му за съхранение го държеше на разстояние.

Защото всеки път, когато си помислеше за Катрин Грей, виждаше тънкото ѝ, грациозно тяло до ваната с гореща вода. Спомняше си малките ѝ, напъпили гърди, допира на меката ѝ кожа в дланите си, докато я спускаше във ваната, тънката ѝ талия и дългите крака. Спомняше си как отвърща на целувката му, изкусителната извивка на устните ѝ, тихата ѝ въздишка на удоволствие, вълнуващия допир на гърдите ѝ в ръката му, набъбналите ѝ зърна.

Всеки път, когато си помислеше за Катрин Грейсън, си спомняше тези неща и го обземаше непреодолима възбуда.

Точно както в момента.

Проклятие! Люсиен ядно изруга, размърда се в прилепналия брич. Нямаше нужда да гадае дали желае тази жена. И точно затова се стремеше да стои възможно по-далече от нея.

Но тази сутрин като разяждаща рана го бодна обещанието, което ѝ бе дал. Трябваше да изпълни дадената дума. Молеше се само

младичката камериерка, която бе изпратил да ѝ помага, да бъде в къщата и да поддържа сетивата му нащрек.

Пристигна по здрач. Прозорците на хижата блестяха от меката светлина на свещи. Винаги бе обичал старата ловна хижа, уютната ѝ непретенциозност, закътана с тайната долчинка, където поне за малко можеше да забрави формалностите на общественото си положение. Докато слизаше от коня, видя силуета на Катрин, очертан в рамката на прозореца. Посрещна го с усмивка на вратата и го поздрави.

— Добър вечер, милорд.

Очите му я измериха от главата до петите. Отбелязаха здравия тен на лицето ѝ, приятната руменина по бузите ѝ. Смущаващи спомени нахлуха в съзнанието му и тялото му се напрегна, но Люсиен стоически ги пропъди.

— Радвам се да те видя, Катрин. Изглеждаш чудесно.

Руменината по бузите ѝ се сгъсти.

— Така се и чувствам, благодаря.

Той наведе глава, за да влезе в стаичката, и вдиша приятния аромат на пресен хляб и топла храна.

— Каквото и да къкри на огъня, със сигурност е много вкусно. Не знаех колко съм бил гладен.

— Овче задушено и прясно изпечен хляб. Твърде проста храна за теб, но за мен е наистина кралска гощавка.

Той се намръщи при намека за живота ѝ в „Сейнт Бартоломео“.

— Иска ми се да можеше да живееш в замъка, но се опасявам, че засега ще трябва да се задоволиш с това.

Тя се усмихна.

— Аз не се оплаквам. Както вече ти казах, дори това простичко съществуване е истински лукс за мен.

Люсиен погледна масата и столовете, подредени близо до огъня.

— Виждам, че дъската с шах ни очаква. Надявах се да поиграем.

— Боях се, че няма да имаш възможност да останеш толкова дълго.

И не трябва, помисли си той. Не и когато я намираше така дяволски привлекателна. Дори и в момента дланите го сърбяха при спомена за тези малки, твърди гърди. Питаше се къде ли е младата ѝ камериерка и, противно на всякакъв разум, откри че се надява момичето да си е тръгнало за през нощта.

— Не би било разумно да остана — каза той. — Не би трябвало дори да съм с теб сега, но предполагам, че при тези обстоятелства въпросът е спорен, и освен това наистина ми липсваха игрите с теб.

Катрин се ухили хлапашки.

— „Когато щастието ни напусне, спомените са болезнени“.

Люсиен се засмя.

— Робърт Блеър. Значи вкусовете ти се простират от древногръцките философи до модерните автори.

— Готова съм да чета почти всичко. И съм прокълнатата да имам памет за подобни неща.

— Струва ми се, че забележителната ти памет не ти изневерява и когато се отнася за любимите ти медицински текстове. — Вкъщи едва ли би го направил, но сега Люсиен свали връхния си жакет и го метна на облегалката на стола. Остана само по риза, брич и високи ботуши. — Надявам се, че нямаш нищо против. Тук наистина ми е трудно да спазвам етикета.

Катрин се усмихна.

— Разбира се, че нямам нищо против. А ти си прав. Паметта наистина ми служи добре в моите медицински занимания.

Той предпочете да не продължава тази тема и Катрин изглеждаше благодарна. Обикновено подобни разговори не протичаха гладко между тях. Докато маркизът се настаняваше удобно в креслото си. Катрин се запъти към камината и се залови да сервира храната.

— Разкажи ми как вървят нещата с вуйчо ми — каза му през рамо. — Успя ли да постигнеш някакъв напредък?

При споменаването на Дънстън Люсиен преглътна жлъчните си думи.

— Този човек е истински престъпник и срам за човешката раса. Стане ли дума за теб, за него няма никакви граници, никакви препятствия не са в състояние да го спрат. В дома ми се изсипаха цяла банда полицаи, които ме разпитваха за твоето изчезване, а адвокатът ми е бил предупреден от магистратите да оттегли искането ни за промяна на твоето настояничество. Казват, че каквито и доказателства да им представим, ще ни се противопоставят. И трябва да ти призная, Катрин, че ми е трудно да реша какво да предприема оттук нататък.

На бледата светлина от камината Люсиен ясно виждаше дълбоката гънка, която се оформи на челото ѝ. Черпакът със задушено

се спря на ръба на тежкия стоманен съд.

— Може би е по-добре просто да напусна страната. Бих могла да си изградя нов живот някъде в колониите. Тогава няма да се притеснявам от вуйчо ми и неговата власт над мен.

Люсиен стана от стола и бавно прекоси разстоянието до нея. Гадеше му се от мисълта, че трябва да ѝ донесе още лоши новини. Не искаше да я притеснява, но за нея беше по-добре да знае истината.

— Не съм сигурен, че би могла да се добереш дотам, дори и да опиташ. Хората на вуйчо ти кръстосват страната. Всяко пристанище е вдигнато под тревога. Търсят жена с твоето описание, която може да се опита да напусне страната. Дори солиден подкуп не би могъл да ти гарантира безопасно пътуване.

Цветът се оттегли от лицето ѝ.

— Сигнал е чак дотам, за да ме открие? — Пръстите ѝ сякаш изтръпнаха и черпакът падна обратно в тенджерата. Люсиен пое дръжките от скованите ѝ ръце и постави съда върху масата.

— Не биваше да ти казвам, но си помислих, че би искала да знаеш.

Катрин се изправи и си пое накъсана глътка въздух.

— Радвам се, че ми го каза. Ако ще се защитавам, трябва да знам истината. — Тя несъзнателно мачкаше престилката, която бе завързала върху хубавата си жълта рокля. — Но не разбирам — защо просто не ме остави да си отида? Нали ако напусна страната...

— Иска да те държи под контрол. Докато си на свобода, винаги има риск истината да излезе наяве и Дънстън ще изгуби правата си над твоето състояние — да не говорим за скандала, който ще последва. А той се стреми да навлезе в политиката. Не може да си позволи да поеме такъв риск. — Люсиен пропусна да отбележи, че възрастта ѝ също е от значение. След като веднъж навършеше двадесет и четири години и станеше пълнолетна, парите автоматично преминаваха от вуйчо ѝ в нейните ръце.

— Трябва да предприема нещо. Рано или късно той ще ме открие. Не мога просто да стоя и да чакам това да се случи.

Люсиен посегна и положи топлите си длани върху раменете ѝ. Ясно долавяше страхът, който разтърсваше тялото ѝ.

— Не трябва да губиш надежда. Плащам на половин дузина от най-добрите експерти в Англия, за да работят по въпроса. Наел съм и

хора, които да проучат Дънстън. Ще преровят миналото му и ще открият всяко негово злодеяние и лоша помисъл. Рано или късно някой от тях ще се натъкне на нещо, което да ни помогне.

Катрин само поклати глава.

— Не мога да чакам. Трябва да направя нещо — да намеря начин да се защита. — Тя му обърна гръб, но не преди той да забележи блесналите в очите ѝ сълзи.

Люсиен повдигна брадичката ѝ и я насили да го погледне. Очите ѝ бяха затворени, но изпод гъстите ѝ мигли се отрониха едри капки. Тревогата му за нея внезапно прерасна в яростна нужда да я защити.

— Довери ми се — аз ще те предпазя от вуйчо ти — прошепна твърдо той. — Ако в скоро време не изникне нещо обнадеждаващо, ще намеря начин да те измъкна от страната.

Тя кимна, но гърлото ѝ бе пресъхнало, а лицето ѝ се къпеше в сълзи. Люсиен я притисна в прегръдките си, а тя отпусна глава на гърдите му, опряла пръсти в ризата. Долавяше ударите на сърцето ѝ, чувстваше топлината и женствените извивки на тялото ѝ, аромата на розов сапун в косите ѝ. Заля го бурна вълна на желание — тежка и гореща.

Искаше да смъкне меката жълта рокля от раменете ѝ, да я види гола и тръпнеща както преди. Искаше да свали фибите от косата ѝ и да прокара пръсти през нея, да зарови лице в тъмните, лъскави кичури и да вдиша свежия аромат на рози.

Вместо това, той се отдръпна и избърса влагата от лицето ѝ с опакото на ръката си. Несъзнателно, погледът му се плъзна към устните ѝ — меки, плътни и съвършено изваяни. Представи си как тези устни подпухват и порозовяват под натиска на целувката му и установи, че не е в състояние да откъсне погледа си от тях. Катрин вероятно бе забелязала настойчивия му поглед, защото малкото ѝ розово езиче се стрелна да навлажни ъгълчето на устата ѝ. Последните останки от грижливо сдържания му самоконтрол се изпариха. Трябваше да вкуси тези меки устни — господи, би умрял, ако не ги докоснеше.

Както я държеше в ръцете си, Люсиен сведе глава като жаден човек към капчица вода. Целуна я нежно, бавно изследваше устата ѝ със своята. И тогава тези пълни, сочни устни се разтвориха под неговите, и той се изгуби в топлината им. Бурно желание помете

разума му. Мускулите на стомаха му се напрегнаха и слабините му се втвърдиха.

Целуваше я жадно, ожесточено, езикът му нахлуваше безмилостно в устата ѝ и я поглъщаше изцяло. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав звук, а ръцете ѝ се заключиха около врата му. Чувстваше трепета на тялото ѝ, опряно в неговото, допира на гърдите ѝ в своите, и по тялото му плъзна гореща тръпка.

Той плъзна ръка по ханша ѝ и безмълвно простена при допира със заобленото ѝ тяло. Придърпа я още по-плътнo към себе си и я зацелува по-ожесточено. Светът около тях вече не съществуваше.

Само бог навярно знаеше докъде щяха да стигнат, ако не бе последвало плахото почукване по вратата. Люсиен подскочи като опарен, а Катрин се олюля към него. Ресниците ѝ бяха натежали, устните ѝ — влажни и розови от целувката му. Той посегна да я подкрепи. Безмълвно се проклинаше за слабостта си, за онова, което почти се беше случило, и отчаяно се опитваше да се съвземе.

— Стой тук. Аз ще видя кой е.

Катрин остана безмълвна. Сега вниманието ѝ бе изцяло насочено към вратата. Екстазът на страстта се бе оттеглил от лицето ѝ, заменен от смъртен страх. С широки крачки Люсиен стигна до прозореца, видя че е Бени Тейлър и безмълвно благодари за тази навременна намеса.

Той повдигна резето и отвори вратата.

— Какво има, Бени? Случило ли се е нещо?

Хлапето мачкаше нервно кафявата шапка, която държеше в ръката си.

— Леля ви ме прати да ви отведа, милорд. — Момчето напрегнато погледна към Катрин, която стоеше сковано в дъното на стаята. — Хората на шерифа идвали да питат за вас. Тя им казала, че сте навън по работа, но се боеше, че ще се върнат и си помислила, че може да искате да сте там.

Люсиен кимна.

— Точно така. — Той се обърна към Катрин, благодарен за този шанс да се изплъзне от смущаващото ѝ присъствие. Тялото му все още пулсираше от незадоволената страст. — Понеже камериерката ти очевидно си е тръгнала, Бени ще прекара нощта в конюшната. Не искам да оставаш сама.

Катрин кимна сковано. Макар да държеше главата си гордо изправена, лицето ѝ гореше от смущение. Също като него тя знаеше, че онова, което се случи между тях, никога не биваше да става. Мислено Люсиен изруга. Съзнаваше, че е редно да се извини, но вече го бе сторил преди и това не го възпря да повтори оскърбителната си атака.

Проклятие! Очевидно когато станеше дума за тази жена, той беше лудият.

— Няма нужда да се притесняваш — опита се да звучи уверено той. — Ако изникне някакъв проблем, ще ти съобщя. — Насили се да се усмихне. — Съжалявам, че не успях да опитам задушното.

Катрин не му отговори. Просто стоеше там, крехка и несигурна, и той отново се прокле за слабостта си. Мислено си обеща да стои далеч от хижата.

Трябваше да се държи на разстояние от нея — за доброто и на двама им.

А междувременно щеше да реши проблема с хората на шерифа.

Катрин прекара мъчителна нощ, изпълнена със сънища за миналото и ужаса, който вероятно я очакваше в бъдещето. Събуждаше се при всеки случаен звук, уверена, че хората на шерифа най-после са я открили и че за пореден път е безсилна да се защити. А когато не се боеше, мислеше за Люсиен, разкъсвана между горчиво-сладки угризения и нелепо съжаление, че близостта им бе преустановена така неочаквано. Спомените ѝ за горещата, разтърсваща целувка на маркиза се преплитаха със страха ѝ от бъдещето, и на сутринта се събуди поизтощена и напрегната, отколкото си беше легнала.

Едва на идния следобед пристигна съобщение от Люсиен. Казваше, че хората на шерифа са искали да му зададат някои въпроси. Нямали представа къде е, но продължавали да я издирват.

„Ти си в безопасност, Катрин“, завършваше бележката. *„Няма от какво да се боиш“*.

Но имаше сериозни основания да се бои и Катрин го знаеше. Сега повече от всякога тя търсеше начин да се защити и след последното, страстно посещение на маркиза, в главата ѝ се оформи пъклен план.

Отначало си мислеше просто да му се довери, да го помоли за помощ и да се надява той да се съгласи. Но колкото повече

размишляваше, толкова повече се уверяваше, че маркизът никога не би участвал в подобен план. Бе твърде рисковано. Твърде отчаяно. И твърде неразумно.

Беше също изключително егоистично. Тя за нищо на света не би могла да очаква, че маркиз Личфийлд ще отмени сватбата си и ще се ожени за някоя друга — дори ако този брак щеше да продължи само година. И това нямаше да е обикновена женитба, защото ако вуйчо ѝ не бъдеше притиснат от обстоятелствата, никога не би дал разрешението си за подобно нещо.

Катрин сновеше неспокойно из стаичката и настойчиво си повтаряше, че трябва да забрави този план. Люсиен никога не би се съгласил да участва, а да го направи без неговото знание бе немислимо. Не можеше да предаде единствения човек, на когото се доверяваше, човека, който бе рискувал живота си заради нея и продължаваше да го прави всеки ден в усилията си да ѝ помогне.

Разумът ѝ я предупреждаваше да остави нещата така и да се надява, че Люсиен ще намери начин да я защити или че просто няма да я открият.

И почти бе успяла да си го втълпи, когато Бени Тейлър заблъска лудо с юмрук по вратата.

— Видях ги, милейди! Бяха долу в селото!

Катрин побърза да му отвори.

— Хората на шерифа, милейди! Бяха в Горшам и разпитваха за вас.

— О, господи!

— Търсеха някаква информация и бяха доста упорити. Разбира се, там никой не знае къде сте, но реших че трябва да сте нащрек.

Катрин преглътна мъчително. Разбира се, че трябваше да е нащрек. Под дебелиите фусты на роклята краката ѝ трепереха. Бени мачкаше козирката на кафявата си филцова шапка.

— Ще държа околността под око, милейди. Ако ги видя да се насочват насам, ще дойда да ви взема. Можете да се скриете в гората, докато намеря негова светлост.

Катрин навлажни пресъхналите си устни.

— Благодаря ти, Бени. Постъпи правилно, като ми каза.

Хлапето кимна и хукна към гората. Катрин затвори уморено очи и се облегна на тежката дървена врата. Тялото ѝ се тресеше

конвулсивно. Досега беше само изплашена. Сега бе ужасена. Затвореше ли очи, в ушите ѝ кънтеше грозния кикот на пазачите, докато смъкваша грубо дрехите ѝ. Всеки миг властите можеха да открият закътаната хижа. Щяха насила да я отведат в онази страшна дупка и никога повече нямаше да има шанс да се измъкне.

Сълзи изпълниха очите ѝ, но Катрин упорито ги преглътна. Нямаше да се отдаде на отчаянието и да ги остави да разрушат живота ѝ. Този път щеше да се защити. Планът, който досега бе само смътно очертан в съзнанието ѝ, този път нахлу в мислите ѝ с поразяваща яснота. От този момент нататък Катрин знаеше какво трябва да предприеме.

Опасността чукаше на вратата ѝ, а секундите се изплъзваха неумолимо. Без да си даде време да размисли, тя пристъпи към бюфета до стената и отвори най-долното чекмедже. Извади отвътре писалка, мастило и хартия, настани се зад дъсчения плот и се зае да напише писмото, което мислено бе съчинила още на сутринта. Ръката ѝ трепереше, и пръскаше едри капки мастило по белия лист.

Катрин си пое освежителна глътка въздух и отново се задълбочи над писмото. Опитваше се да изписва буквите по-широки и полегати за разлика от обичайния си гладък и равен почерк. Пишеше на един човек, който преди време бе добър приятел на баща ѝ — епископ Едуин Толман.

Макар че епископът бе повярвал на съчинената от вуйчо ѝ история и с мъка на сърце отказа да се намеси в нейна защита, когато я изпратиха в лудницата, той бе човек на здравите принципи и изключително уважавана фигура в църковното общество. Държеше едно от двадесет и четирите свещенически места в Камарата на лордовете и имаше забележително влияние сред държавническите кръгове.

Освен че се придържаше неотклонно към своите принципи и вярвания, епископът бе един от малцината с достатъчно власт, за да наложат волята си над граф Дънстън. Катрин довърши писмото си, постави перото обратно в мастилницата и критично го прочете.

Епископ Толман, пиша ви това писмо, защото узнах, че сте били стар и верен приятел на последния граф

Милфорд. Ако искате да помогнете на лейди Катрин Грейсън, моля, доведете лично вуйчо ѝ, граф Дънстън, в селцето Горшам през нощта на двадесети ноември. Точно там, на половин миля от пътя към селото, северно в горите Уийлдън, е закътана малка ловна хижа. Ще намерите лейди Катрин там точно в десет часа вечерта с човека, отговорен за нейното отвличане. В името на приятелството, което някога ви е свързвало с баща ѝ, не позволявайте Дънстън да тръгне сам след нея.

Катрин потисна страха и мъчителните угризения на съвестта си. Ако планът ѝ успееше, епископ Толман щеше да пристигне в Горшам заедно с Дънстън и неговите хора. Щяха да дойдат в хижата около десет часа, за да открият Катрин Грейсън при компрометиращи обстоятелства с маркиз Личфийлд.

При положение, че маркизът бе проявил настоятелни усилия да я освободи и упорито бе твърдял, че е невинна, тя отчаяно се надяваше епископът да поиска Люсиен незабавно да се ожени за нея.

И ако вуйчо ѝ откажеше да даде съгласието си за този съюз, в очите на обществото това би било провинение, не по-малко от това на маркиза.

Катрин затвори писмото и грижливо го запечата с капка разтопен восък. Щеше да помоли Бени Тейлър да плати на някое момче от селото, за да го отнесе на посочения адрес.

Тя погледна отново писмото и я прониза смъртен ужас. Поемаше огромен риск, залагаше бъдещето си на карта. Ако се провалеше, щяха да я върнат в „Сейнт Бартоломю“ — или на някое още по-ужасно място, ако изобщо съществуваше такова.

Обаче успееше ли, щеше да бъде свободна.

Катрин отново се сети за онази клауза от настояничеството ѝ, която я освобождаваше от опеката на вуйчо ѝ, в случай че се омъжеше. За да се изплъзне от властта на графа, тя би го сторила още преди години, но тогава състоянието ѝ автоматично преминаваше в ръцете на съпруга ѝ, а Дънстън никога не би позволил това да се случи.

Но ако планът ѝ успееше, сега той не би имал друг избор.

Схемата ѝ бе брилянтна — стига само да се развиеше според очакванията ѝ.

Люсиен бе единственото слабо място в плана ѝ. По-малко от всичко друго на света желаше да го нарани. Той бе добър човек и най-преданият приятел, който някога бе имала. Не искаше да се намесва в живота му повече, отколкото вече бе замесена, но хората на шерифа вече чукаха на вратата ѝ и всеки миг приближаваше вуйчо ѝ все повече и повече към нея. А веднага щом я откриеше, той щеше да я върне в лудницата и животът ѝ щеше да е окончателно разрушен.

Съзнанието ѝ отчаяно се бореше с чувствата ѝ към Люсиен — чувства, които, трябваше да признае, далеч надхвърляха обикновеното приятелство. Само за една вечер щеше да разруши внимателно планирания му живот. Но той не беше влюбен в Алисън Хартман — поне Катрин не вярваше да е така. Човек, влюбен в друга жена, едва ли можеше да я целува така, както бе направил през изминалата нощ.

А дори да обичаше Алисън, след по-малко от година Катрин щеше да навърши двадесет и една. Това щеше да ѝ предостави свободата да се омъжи за когото пожелае без съгласието на вуйчо си. Тогава Люсиен би могъл да анулира брака и двамата щяха да продължат живота си, както намерят за добре. Огромното наследство бе примамка, с която Катрин би могла да си намери по-подходящ кандидат за съпруг.

И все пак в този отчаян план съществуваха безброй бели петна, които можеха да го провалят. Оставаше ѝ само да се надява, че всичко ще бъде наред.

В съзнанието ѝ изплува образът на Люсиен в едно от неговите гневни състояния и по гръбнака ѝ пропълзя студена тръпка. Той несъмнено щеше да побеснее, да обезумее от гняв дори. Но след като го поставеше пред свършен факт, навярно би могла да го омилостиви, да го накара да ѝ прости. Да, той вероятно щеше да се успокои, особено след като проумее, че след време ще бъде свободен да се върне към живота, който сам си е планирал.

Междувременно тя трябваше да измисли начин, за да примами маркиза в хижата в нощта на двадесети ноември. Успееше ли да го доведе, несъмнено ще намери начин да го прельсти — или поне да го подмами достатъчно далече, за да изглежда убедително.

Странна тръпка премина по тялото ѝ и кожата ѝ внезапно настръхна. Опита се да си внуши, че се дължи на страха от предстоящото, а не на трепетно очакване.

Седнал зад бюрото в кабинета си, Дъглас Рот, граф Дънстън, четеше и препрочиташе писмото, което епископът лично му бе донесъл.

Епископ Толман, пиша ви това писмо, защото узнах, че сте били стар и верен приятел на последния граф Милфорд. Ако искате да помогнете на лейди Катрин Грейсън, моля, доведете лично вуйчо ѝ, граф Дънстън, в селцето Горшам през нощта на двадесети ноември. Точно там, на половин миля от пътя към селото, северно в горите Уийлдън, е закътана малка ловна хижа. Ще намерите лейди Катрин там точно в десет часа вечерта с човека, отговорен за нейното отвличане. В името на приятелството, което някога ви е свързвало с баща ѝ, не позволявайте Дънстън да тръгне сам след нея.

Той изучаваше с интерес плътния, леко неравен почерк и се питаше на кого ли принадлежи. Всъщност това нямаше никакво значение. Най-после усилията му бяха дали някакъв резултат. Само след броени дни обичната му, нахална племенница щеше да бъде отново там, където ѝ е мястото. Веднъж да се добереше до нея, щеше да разреши проблема веднъж завинаги и бъдещето му щеше да е безоблачно.

— Какво мислите за това, милорд? — Епископ Толман, мъж на преклонна възраст с прошарена коса и достолепна стойка, се изправи от стола си и опря на бюрото елегантните си ръце, обсипани с тънки венички.

Дъглас се усмихна.

— Вярвам, че сте извършил едно наистина добро дело, като ми донесохте това писмо. Вероятно си представяте колко се притеснявам за безопасността на Катрин.

— Значи приемате да ме придружите, както предлага авторът на това писмо?

— Да ви придружа? Уверявам ви, че няма нужда да се притеснявате чак толкова. Тръгвам само след час. Ще взема неколцина от моите хора и...

— Аз също ще дойда и стриктно ще се придържаме към изискванията в това писмо. Това е най-сигурният начин да открием лейди Катрин. Граф Милтън бе мой скъп приятел. Прекарах безброй безсънни нощи, когато узнах за решението ви да изпратите дъщеря му на място като „Сейнт Бартоломю“. Осъзнавах обаче, че имате своите основания да го сторите и предвид обстоятелствата предпочетох да не се намесвам. Но дъщерята на моя верен приятел заслужава моята загриженост. Длъжен съм да направя онова, което се иска в писмото.

Дънстън стисна гневно зъби. Нямаше нужда от намесата на възрастния човек, но вероятно наистина бе по-разумно да се придържат към инструкциите от писмото. Ако пристигнеха по-рано, биха могли да прогонят плячката.

Графът въздъхна със съжаление. Би било далеч по-просто, ако можеше да я убие.

За съжаление, ако го стореше, състоянието ѝ преминаваше в ръцете на безбройните ѝ братовчедки, дъщери на по-младия брат на баща ѝ. Не, трябваше само да намери момичето и да я заключи на сигурно място. Докато я смятаха за луда, но не и за мъртва, парите ѝ бяха под негов контрол.

Дъглас отблъсна стола си, стана и заобиколи бюрото, за да стисне приятелски ръка на епископа. Вероятно този път вместо да я връща обратно в „Сейнт Бартоломю“, можеше просто да я заключи в някоя от кулите на Милфорд Парк. Преди време не искаше да си създава подобно неудобство, но след главоболията, които му бе причинила, това навярно бе най-доброто решение. Докато Катрин му беше под ръка, можеше поне да бъде сигурен, че няма да избяга — и че е в добро здравословно състояние.

Поне за известно време. Докато успееше да източи парите от наследството ѝ без опасност да бъде заловен.

Той отправи лъчезарна усмивка на високия мъж с прошарени коси пред себе си.

— Съгласен съм, епископ Толман. Ще постъпим както казвате. Можете да прекарате нощта в моя дом. Ще тръгнем рано при зори. Би трябвало да стигнем селото на здрачаване и точно в десет часа ще бъдем в хижата. Да се надяваме, че който и да е изпратил това писмо, ни е дал точна информация.

Епископ Толман кимна, очевидно доволен, че без излишен спор са стигнали до споразумение.

— Много добре, милорд. А сега, ако позволите, ще се оттегля.

— Разбира се — отвърна любезно Дъглас. — Ще наредя на икономът ми незабавно да ви приготви стая, а дъщеря ми ще ви съпроводи веднага щом е готова.

Той остана загледан във величествената осанка на мъжа, който се отдалечаваше. Епископът бе човек на честта и достойнството. Той бе повярвал в историята на Дънстън и беше ужасен, че дъщерята на най-добрия му приятел е замесена в нещо, което според неговите разбирания е съвсем близко до магьосничеството.

Вътрешно граф Дънстън се изсмя при мисълта, как би се почувствал старият човек, ако узнаеше, че момичето е страдало поради неговите предразсъдъци и неспособността му да вижда нещата извън рамките на любимата си църква. Той беше заслепен от необичайните и според обществото, неприлични интереси на Катрин в областта на медицината.

И достатъчно глупав, за да позволи в заслепението си да бъде убеден в една добре скроена лъжа.

10

Поне засега Катрин можеше да се надява, че планът ѝ се развива според очакванията ѝ. След като бе поискала неотложна среща с Люсиен в нощта на двадесети ноември, бе получила писменото му съгласие да я посети. Щеше да пристигне за вечеря точно в осем, както го беше помолила. В писмото си ѝ казваше, че няма нищо против да обсъдят онова, което според нея е толкова спешно.

Тонът на писмото му недвусмислено подсказваше, че не е очарован от идеята да се срещнат. Само тревогата и вежливостта го бяха принудили да се съгласи. Както се очакваше, той очевидно се притесняваше от онова, което се бе случило при последната им среща. Но Катрин възнамеряваше да го повтори.

Само че как би могла да го предизвика?

И колко далече бе готова да отиде в играта на прелъстяване?

Колкото е необходимо, нашепваше настойчив глас в съзнанието ѝ.

Това беше смущаваща мисъл, но трябваше да направи онова, което бе най-добро за нея. Надяваше се, че вуйчо ѝ ще пристигне навреме, за да предотврати сериозните последици.

Нощта на двадесети ноември се спусна над гората като леден северен вятър. Ужас смразяваше тялото ѝ. Катрин сновеше припряно в уютната хижа, а роклята ѝ от бледоморава коприна се димпеше около глезените ѝ. По нейно настояване Фани нарочно бе преправила дрехата и бе изрязала по-дълбоко деколтето, за да разкрива повече от гърдите ѝ. Не носеше обръчи, а само тежки фусти и прилепнал корсет, за да повдига примамливо — надяваше се — бюста ѝ над квадратното деколте. Бе оставила косата да се спуска свободно по гърба ѝ, пригладена отстриани с изящни гребенчета от черупки на костенурка.

Катрин погледна часовника, който неуморно тиктакаше на стената, а месинговото му махало се движеше равномерно напред-назад. Беше осем и петнадесет. Досега Люсиен трябваше да е вече тук.

Той нямаше навик да закъснява. Маркизът бе човек на точността и дисциплината, който се гордееше със съвършено организирания си живот. Тя се вираше напрегнато в часовника, безмълвно броеше изплъзващите се минути и накрая почувства тялото ѝ да се облива в студена пот. Нещо трябва да се е случило, помисли си отчаяно. Мили боже, какво ли би могло да го забави?

Катрин нервно гризеше нокътя на палеца си. Отмаляваше от напрежение. Маркизът несъмнено щеше да дойде. Беше ѝ обещал, а той никога не погазваше дадената дума. Опита се да се успокои, да се втълпи, че когато той пристигне всичко трябва да изглежда в ред, но ръцете ѝ не спряха да треперят. Стомахът ѝ представляваше топка от нерви и вече се питаше дали да не избяга от хижата, докато все още има възможност, или да продължи да се надява, че маркизът все пак ще дойде.

Десет минути по-късно той пристигна и Катрин едва не се разплака от облекчение, когато го видя да води Блейд към обора. Почти бе успяла да се овладее, когато маркизът най-последно влезе в хижата. Опита се да нагласи усмивка на лицето си, пое си за последно глътка въздух и се отправи да му отвори.

— Конят ми се натъкна на камък и едва доуцука дотук — извини се той. — Трябваше да извървя последната миля пеша.

— Притеснявах се, че нещо се е случило. Заповядай, влез. Сигурно си много изморен.

Той прекрачи прага, но челото му бе смръщено и цялата му осанка излъчваше напрежение.

— Знам, че си много зает — пророни тя. — Благодаря ти, че намери време да дойдеш.

— Твърдиш, че се отнася до нещо много важно. Тонът на писмото ти не търпеше отказ. — Той се огледа подозрително наоколо. Очевидно търсеше Фани и лицето на Катрин се обля в руменина. — Къде е Фани?

Тя навлажни припряно устните си. Чувстваше ги твърди и сковани.

— Дадох ѝ свободна вечер. Искан... искам да поговорим за нещо важно с теб и си помислих... че е по-добре да сме сами.

Лицето му придоби още по-мрачно изражение.

Катрин се опита да се усмихне, но жалкият ѝ опит се провали.

— Съзнавам, че вероятно е по-добре изобщо да не се виждаме, но наистина трябваше да говоря с теб. — Тя се отпрати към масата, където стояха приготвени тежка халба и кана с бира. — Сигурно си жаден след дългото пътуване. Имам малко бренди и шери, а майката на Бени ми изпрати халба бира.

От устните му се откъсна дълбока въздишка. Може би напрежението го напускаше или пък просто осъзнаваше, че вече е тук и няма начин тактично да си тръгне.

— Една халба бира ще ми дойде добре.

Катрин му наля, а на себе си сипа чашка шери. Отпи огромна глътка с надеждата, че алкохолът ще ѝ помогне да се отпусне.

— Вечерята е готова. Можем да поговорим, след като се нахраним.

Тя се обърна към камината, където се претопляше вкусният еленов пастет, но Люсиен я улови за китката и я принуди да го погледне в очите.

— Искам да знам какво става тук. Защо ме повика? Какво е толкова неотложно, за да настояваш да дойда незабавно? Какво искаш да обсъдим?

Вътрешностите ѝ се преобърнаха. Какво би могла да му каже и той да ѝ повярва? Как бе посмяла да помисли, че ще успее да го заблуди? Стомахът ѝ се сви на кълбо. Не знаеше какво да стори, а времето течеше невъзвратно. Щеше да се провали, вуйчо и щеше да пристигне и с живота ѝ бе свършено.

Неочаквано очите ѝ плувнаха в сълзи. Опита се да ги преглътне, но те бликнаха на струйки по лицето ѝ. Опита се да се успокои, но тялото ѝ се разтреса и нямаше сили да го спре.

— Знам, че ти не искаше да идваш. Знам, че нямам право да настоявам, но...

Той повдигна брадичката ѝ и се взря във влажните ѝ очи.

— Кажи ми какво те тревожи — каза ѝ по-нежно отпреди.

Катрин поклати глава.

— Просто съм толкова изплашена! Повтарям си, че всичко ще се нареди, но колкото и да опитвам, не мога да си го внуша. Той ще дойде — знам, че е така. Ще ме открие и отново ще ме отведе. Искам да избягам, но няма къде да отида. Чувствам се объркана, уловена в

някакъв капан и ти... ти си единственият, към който мога да се обърна. — При последните думи гласът ѝ секна и нещо проблесна в очите му.

— Катрин... — Само една дума, и тя вече беше в ръцете му. Държеше я в прегръдките си, а тя се притискаше отчаяно към него. Нищо от онова, което му каза, не беше предварително планирано. Тя просто бе избълвала самата истина.

— Толкова съжалявам, Люсиен. Зная, че ти донесох само проблеми. — Чувстваше мекия допир на устните му в косите си, а сърцето ѝ се свиваше от мъка, задето го замесваше в плана си.

— Вината не е твоя. Ти не заслужаваш това да ти се случи.

Тя наклони глава назад, взря се в тези пронизващи черни очи и улови сребристите пламъци в зениците му. Видя, че в тях има топлина и глад, който познаваше отпреди.

— Ще ме целунеш ли, Люсиен? — прошепна тихо Катрин. — Знам, че не е редно, но вече не ме интересува. Нуждая се от теб. Толкова силно се нуждая, че...

От устните му се изтръгна приглушен стон. Ръцете му я притискаха почти болезнено, а устните му заглушиха думите ѝ с яростна целувка, която отне дори дъха ѝ. Ръцете му се вплетоха в косата ѝ и я държаха неподвижна за жадната атака на езика му. Опиваше се от вкуса ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Целувката му беше ожесточена, гореща, груба. Беше дива, несдържана, и по някакъв странен начин, неопишуемо нежна. Стаята се завъртя около нея. Стените сякаш избледняха. Увлече я бурен световъртеж и вероятно щеше да падне, ако не бяха ръцете му.

Устните му станаха по-настоятелни, по-горещи. Ръцете му напипаха гърдите ѝ, опиваха се от тежестта им, а палецът му чертаеше горещи кръгчета по зърното ѝ. То се напрегна и втвърди, и някаква омайна болка запулсира в него с всеки удар на сърцето ѝ. Топла вълна се плъзна към стомаха ѝ и се разля по бедрата, проникна между краката ѝ и я изпълни със сладка болка.

— Люсиен... — прошепна задавено тя. Целуваше го също толкова жадно и ожесточено, замаяна от острата нужда, която се надигаше някъде у тялото ѝ. Катрин прокара нежно пръсти през блестящата му коса и я освободи от черната лента, която я придържаше на тила. Люсиен простена. Дъхът ѝ секна, когато дългите му пръсти се промъкнаха в корсета ѝ, обгръщайки гърдите ѝ, а

влажните му устни оставиха гореща диря по шията ѝ. Големи, красиви мъжки ръце милваха и дразнеха гърдите ѝ, докато я доведоха почти до несвяст.

Той се захвана с копчетата на роклята ѝ, отваряше ги едно по едно, а после копринената материя се плъзна по раменете ѝ и я остави по корсет и долна риза. Жадно зацелува раменете ѝ, а после си проправи път надолу, смъкна ризата от ръцете ѝ и дръпна връзките на корсета. Когато и тази пречка бе преодоляна, езикът му заизследва зърната ѝ — бавни, лениви движения подкосиха краката ѝ. Земята сякаш щеше да се разтвори и да я погълне. Тихо ридание се откъсна от устните ѝ. Мъчителното удоволствие бе повече от всичко, което някога си бе представяла. Езикът на маркиза я милваше, вкусваше, измъчваше. Катрин отпусна безпомощно глава и се остави на това сладко изтезание. Тялото ѝ тръпнеше под пръстите и езика му, и сладостна болка пулсираше между краката ѝ. Бе поискала да го прелъсти, но никога не беше подозирала, че ще му се отдаде така изцяло и с такава жар. През ума ѝ се стрелна смътна тревога за времето, което бе изминало, но Люсиен отново я целуна и с огъня на устните и пръстите си помете всяка друга мисъл.

Катрин дори не забеляза кога роклята ѝ се бе смъкнала на безполезна купчина върху пода. Фустите ѝ бяха пръснати из стаята, корсетът не се виждаше, а долната ѝ риза се дуплеше около бедрата. Почти не забеляза и кога маркизът я повдигна и отнесе на дивана, и само смътно осъзна, че той си е съблякъл ризата.

Обсипвайки тялото ѝ с целувки, той се настани върху нея. Голите ѝ гърди се притискаха в гладката му, мускулиста гърд. Той имаше прекрасно тяло — силно и мъжествено. Тя проследи острите косъмчета на гърдите му с пръсти, а после и с език. Вкуси приятния аромат на кожата и пое в устата си зърното му. Удивена, тя почувства как то се напряга под езика ѝ, а от гърлото му се изтръгва задавен стон.

Той я целуна отново и цялото ѝ тяло потръпна от милувката му. Зърната на гърдите я боляха, между краката ѝ бе влажно и набъбнало. В едно далечно кътче от съзнанието ѝ за миг проблесна мисълта, че отдавна е трябвало да го възпре. Не бе предвиждала да стигне толкова далече. Трябваше да сложи край на тази опасна игра, но някак не ѝ се искаше.

Той разтвори краката ѝ. После разтвори копчетата на брича си, повдигна долната ѝ риза, която все още покриваше тялото ѝ от талията до бедрата ѝ... Вратата на хижата се отвори, а вътре нахлуха вуйчо ѝ с трима от неговите хора и високият, вдъхващ респект епископ Толман.

В първия миг Люсиен замръзна.

— Какво, по дяволите, става... — Дънстън не можа да довърши. За всички беше очевидно какво се случва в мъничката стая.

Личфийлд гневно изруга и покри гърдите на Катрин с долната ѝ риза, после грабна палтото си и го метна върху полуголото ѝ тяло. Стиснал зъби, той се обърна да закопчае брича си и посегна да облече ризата.

— Изчакайте отвън — нареди вуйчо ѝ на хората си, които стояха като вцепенени. Те покорно се измъкнаха и затвориха вратите след себе си. — Значи ти си бил все пак — обърна се Дънстън към Люсиен с дяволска усмивка. — Не мислех, че си способен на такова нещо.

— Какво означава всичко това? — намеси се епископът. — Вие сте маркиз Личфийлд, нали? Струва ми се, че сме се срещали веднъж.

Люсиен кимна сковано.

— Да, аз съм Личфийлд. — Той облече ризата си, но не завърза връзката на яката си. — А вие сте епископ Толман, ако не греша. Как се озовахте тук и с какво право нахлувате в моята собственост?

Епископът не отговори, само извади писмото на Катрин от джоба на връхната си дреха. Люсиен набързо го прегледа и отново му го върна, но лицето му придоби мрачно изражение.

— Получих това съобщение преди три дни — заяви с нетърпящ възражение тон Едуин Толман. — Както виждате, не е подписано, но информацията е доста подробна. — Епископът хвърли един поглед към Катрин, сгушена под вълненото палто, с лице, пламнало от смущение. От самото начало знаеше, че в този миг ще се почувства зле, но в действителност беше по-страшно и от най-ужасяващите ѝ представи.

Унищожителният поглед на епископа отново се върна на Личфийлд.

— Надявам се, съзнавате, че това е лейди Катрин Грейсън, дъщеря на покойния граф Милфорд.

Някакво мускулче заигра на челюстта му.

— Напълно.

— Тогава сте наясно и какво означава това. Прелъстил сте млада, невинна жена, наследница на стара благородническа фамилия. За вас няма друг изход, освен да я направите своя съпруга.

Дънстън трепна при тези думи, очите му се разшириха от изненада.

— Брак? Почакайте, нека се разберем...

— Както вече подчертах, момичето е съвсем неопитно — продължи епископ Толман, сякаш графът изобщо не се бе намесвал. — Вие имате репутация на доста свободомислещ по отношение на жените. С необмисленото си поведение сте разрушил живота на тази млада жена. Сега е въпрос на чест да се ожените за нея.

Тъмните очи на Люсиен се заковаха върху Катрин и в един внезапен проблясък всичко му се изясни. Само за един кратък миг осъзна, че точно тя е авторът на онова писмо и че грижливо е планирала всичко, за да се спаси. Знаеше, че тя е виновна да бъде уловен в този капан и макар да разбираше защо го е сторила, обзе го безумен гняв, задето така ловко го бе изиграла.

Мускулчето отново трепна на челюстта му. Сурова ярост скова лицето му. Тъкмо се канеше да отговори, когато се намеси граф Дънстън.

— Не можете да искате от този човек да се ожени за племенницата ми. Бедното момиче е съвсем полудяло.

Епископът прониза маркиза с нетрепващ поглед.

— Вие вярвате ли в това, милорд? Мислите ли, че лейди Катрин е луда? Носеха се слухове, че правите всичко възможно да я освободите от болницата „Сейнт Бартоломю“ и че според вас тя е съвсем нормална. Така ли е, милорд?

Катрин спря да диша. Все още маркизът можеше да избегне съдбата си, като я обяви за луда. Дали ѝ беше толкова ядосан, че да я остави на произвола на вуйчо ѝ? Тя прехапа разтрепераните си устни и безмълвно се помоли Люсиен да я пожали.

Очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Лейди Катрин не е луда. — Всичко друго, но не и луда, говореха очите му. Тя е една потайна, развратна измамница, готова да използва тялото си, за да постигне каквото си е наумила, но със сигурност не е ненормална. Катрин чувстваше пронизителния му поглед като нож, забит в сърцето ѝ.

Епископът се отмести встрани и дългите роби на свещеническите му одежди литнаха като криле около него.

— След като смятате, че тя е съвсем нормална, ваш дълг е да се ожените за нея.

— Тази жена е опасна — опита се да протестира Дънстън. — Опита се да отрови дъщеря ми. Опита се...

— Не съм! — извика отчаяно Катрин и се изправи на колене върху дивана, притиснала палтото на маркиза около голото си тяло. — Опитах се да ѝ помогна и вие го знаете!

— Боите ли се от момичето? — попита спокойно епископът.

— Не. Не вярвам, че е способна умишлено да причини зло някому. — Но изражението му говореше, че лично на него със сигурност е нанесла смъртоносен удар.

— В такъв случай още на сутринта ще изпратя известие на архиепископа. Кентърбъри не е толкова далеч отук. Вие двамата трябва да сте готови да се ожените след няколко дни.

— Това е нелепо! — Дънстън крачеше нервно наоколо. — Тази малка измамница не е с ума си. Казвам ви, че...

Епископът го прониза с безмилостен поглед.

— Вие сте неин настойник. Баща ѝ я е поверил на грижите ви, защото ви е имал доверие. Ваш дълг е да постъпите така, че да защитите интересите на лейди Катрин. Наистина ли смятате, че за нея бракът с маркиз Личфийлд е по-лошият вариант от заточение в „Сейнт Бартоломю“?

Вуйчо ѝ прочисти гърлото си. Лицето му беше червено от гняв, а очите му се лутаха безцелно, сякаш бе уловено в капан животно.

— Е, разбира се, че не, но...

— Тогава считам въпроса за приключен. Сватбената церемония ще се състои веднага щом получим специалното разрешение. — Дънстън не каза нищо повече, но изражението на лицето му подсказваше, че съжалява, задето не я е убил.

— А междуременно — с разрешението на маркиз Личфийлд — двамата с лейди Катрин ще го придружим до дома му, където ще останем, докато не се състои церемонията. Настоявам да я вода лично. Дължа го на бащата на лейди Катрин.

Вуйчо ѝ стискаше челюстта си толкова ожесточено, че зъбите му изскърцаха. Той кимна сковано и напусна помещението. Катрин го чу

да крещи нещо на хората си, последва цвилене на коне и тропот на копита, който се изгуби в далечината.

— Каретата ми е паркирана до езерото. Ако ме придружите, маркиз Личфийлд, ще дадем на нейна светлост възможност да се приготви.

Люсиен само кимна с глава. Трудно ѝ беше да прочете мислите му, защото грижливо поддържаната маска на самоконтрол отново бе върху лицето му. Но Катрин се досещаше. Ако гневът можеше да се затвори в нещо и да се зарови в пръстта, маркизът несъмнено щеше да напълни цяла клетка. При спомена за неговата доброта, за страстните целувки, които си разменяха преди броени мигове, разкъсваща болка обхвана цялото ѝ същество.

Люсиен щеше да се ожени за нея, но тя вече не вярваше, че някога ще ѝ прости. Беше го предала по най-жестокия и недостоен начин, а сега горчивината го правеше недосегаем.

Направи само онова, което трябваше, нашепваше настойчив глас в съзнанието ѝ. Но сърцето ѝ спираше от неизказаното чувство на вина и внезапно я връхлетя мисъл, която не ѝ бе хрумвала преди — че маркиз Личфийлд не е човек, който прощава лесно.

Джейсън Сенклер седеше на дивана в червената стая на Касъл Ранинг, а жена му неспокойно сновеше наоколо. Бяха пристигнали преди минути и веднага бяха въведени тук от Рийвс, достопочтения иконом на Люсиен, който изглеждаше по-мрачен от всякога.

Велвет посегна и стисна ръката му.

— Притеснявам се, Джейсън. Чувствам, че се е случило нещо страшно.

Джейсън не ѝ отговори. Вниманието му бе насочено към тежките врати от орехово дърво, които се отвориха с трясък. Той се изправи на крака, когато най-добрият му приятел влезе в стаята и икономът затвори след него. Изражението на лицето му говореше, че притесненията на Велвет са били напълно основателни.

— Тръгнахме веднага щом получихме съобщението ти. — Джейсън пристъпи към него. — Твърдиш, че е спешно. Очевидно нещо се е случило. Надявам се, че няма нищо общо с лейди Катрин.

Тъглчето на устните на Люсиен се изви в сардонична усмивка.

— Прав си, приятелю. Нещо се случи. И то е изцяло свързано с лейди Катрин.

Велвет мигновено скочи и се приближи.

— Господи — не са открили скривалището ѝ в хижата, нали?

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Не съвсем.

Той пристъпи към бюфета и си наля питие. Движенията му бяха сковани и отсечени, и в тях прозираше нещо, което Джейсън оприличи на гняв. Беше облечен по-официално от обикновено — доста непривично за ранния следобед. Носеше отлично скроен син фрак, бяла вратовръзка и сатенен брич. Изящната дантела на маншета му контрастираше с тъмната кожа на мускулестите му ръце. И както никога досега, пригладената назад коса бе обилно напудрена.

— Няма ли да пийнете с мен? Малко шери или бренди?

Джейсън и Велвет едновременно поклатиха глава.

— Просто ни кажи какво означава всичко това.

Сардоничната усмивка отново се настани на устните му.

— Съжалявам, че ви извиках така неочаквано, но случаят е наистина извънреден. Двамата ще бъдете гости на сватбена церемония.

— Сватба! — възкликна изненадана Велвет. — Чия сватба?

Люсиен стисна гневно устни и на един дъх погълна чашата с бренди, сякаш е чиста вода.

— Моята сватба.

Озадачен, Джейсън повдигна черните си вежди.

— По тона ти разбирам, че никак не се радваш на събитието. Мислех, че искаш да се ожениш.

— Така беше. За съжаление, нямах възможност да си избира булката. Точно в два часа ще се оженя за Катрин Грейсън. Това означава... — Той погледна часовника на ръката си. — Точно след четиридесет и пет минути.

Гласът на Велвет прозвуча необичайно пронизителен.

— Мили боже! — Ръката ѝ се плъзна към талията на бургундскочервената ѝ рокля, сякаш неочаквано я е присвил стомахът. — Мисля, че ще приема чашка шери.

— Аз ще те обслужа — обади се Джейсън. — Мисля, че и на мен ще ми дойде добре едно питие. — Той отиде до бюфета и наля и на двамата по глътка шери в кристалните чаши.

Люсиен крачеше из стаята като уловен в капан звяр.

— Все още не мога да повярвам. Тази малка развратница ми скрои такъв номер, че нямаше начин да се измъкна. Преструваше се толкова умело, че дори не усетих как ме впримчи в брачна клетва! Чувствам се като сополив хлапак и най-лошото е, че няма начин да ѝ се противопоставя!

Той им разказа за събитията в хижата. Джейсън подозираше, че им е спестил доста колоритни детайли, но все пак стана ясно, че двамата с Катрин са били сварени в компрометиращи обстоятелства. И понеже репутацията на дамата била опетнена, епископът настоял да се оженят.

— Малката кучка грижливо е планирала всичко. Трудно ми е да повярвам, след всичко, което направих за нея.

Велвет застана до него и постави на рамото му мъничката си, изящна длан.

— Била е изплашена, Люсиен. Бояла се е до смърт, че ще я затворят отново в онова отблъскващо място. Извършила е единственото възможно нещо, с което би могла да се защити.

— Аз щях да я защитя. Щях да се погрижа за безопасността ѝ, ако само ми беше повярвала. Вместо това малката глупачка провали живота и на двама ни.

— Може би не е чак толкова лошо — намеси се Джейсън. — Аз също не исках да се оженя за Велвет — поне така си мислех на времето. Сега обаче съм адски щастлив, че го сторих. Това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— Не е същото и ти много добре го знаеш. Ние с Катрин ни най-малко не си подхождаме. А дори и да съм искал да се оженя за тази измамница — което не е така — вече не искам да имам нищо общо с жена, която е готова да продаде тялото си, за да постигне каквото си е наумила. — Той отиде до бюфета и отново напълни чашата си, а Джейсън си помисли, че никога не е виждал приятеля си толкова близо до ръба на нервен срив.

— Ти не си човек, който може лесно да бъде измамен. Със сигурност има начин да се измъкнеш, ако наистина го желаеш.

Люсиен изскърца със зъби.

— Малката вещица е много умна. Планирала е и последния детайл. Има късмет, че вуйчо ѝ пристигна навреме, защото много

бързо щях да сложа край на девствеността ѝ. Едва ли щеше да се чувства толкова самодоволна, ако я бях обладал, както възнамерявах.

Джейсън, който го наблюдаваше внимателно, не пропусна да забележи горчивината в гласа му и опасните искри в тъмните му очи.

— Винаги би могъл да я отпратиш — вметна той. — Ако им подхвърлиш, че наистина е откачена, няма как да те принудят да се ожениш за нея.

— Джейсън! — Велвет се задъхваше от възмущение. — Чуваш ли се какво говориш?

— Казвам му самата истина. Би могъл да се отърве от нея и да приключи с този въпрос. Ще му коства една-единствена дума. — Джейсън се взираше напрегнато в приятеля си, макар предварително да знаеше какъв ще бъде отговорът му.

Люсиен пресуши и последната капка от чашата си. Гневът правеше движенията му резки и необмислени. Едно мускулче потрепваше на лицето му в неконтролируем тик. И все пак той поклати глава.

— Не мога да го направя. Никой не заслужава подобно наказание. Проклет да съм, ако консумирам този брак, но няма да позволя Дънстън да я унищожи.

Велвет въздъхна с облекчение.

— Говори ли с нея? Какво казва Катрин за всичко това?

— Говорихме съвсем за кратко — толкова ни позволи епископът. След една година Катрин ще навърши двадесет и една и ще има правото да се омъжи за когото пожелае без съгласието на вуйчо си. Според нея тогава бихме могли да анулираме брака си и всеки да поеме по своя път. За съжаление, лейди Алисън едва ли ще е склонна да чака цяла година, имайки предвид унижението, на което подлагам семейството ѝ — и то благодарение на гнусните машинации на Катрин Грейсън.

Велвет наклони глава назад и го погледна изпитателно.

— Ако те обича, Алисън ще те почака. Ще ти прости временните усложнения и ще изчака да се ожениш за нея.

Люсиен впери празен поглед в нея.

— Ако Джейсън бе заловен в страстна прегръдка с полугола жена, щеше ли да му простиш?

Велвет извърна очи.

— Би било мъчително. Гордостта ми щеше да е наранена, но ако твърдо вярвах, че обича само мен, бих му простила.

Люсиен се усмихна язвително.

— Е, аз не съм влюбен в Алисън Хартман и тя не е влюбена в мен. Все пак с нея ме чакаше дълъг и спокоен живот, който сега безмилостно ми отнеха. За всичко това е виновна единствено Катрин Грейсън и аз никога няма да ѝ го простя!

Погледът в очите му говореше повече от всякакви думи. Пътят, който Катрин Грейсън си бе избрала, със сигурност не беше от лесните. Джейсън дори си помисли, че тази жена е допуснала сериозна грешка, като е кръстосала шпага с маркиз Личфийлд. Люсиен бе най-преданият приятел, който човек можеше да си пожелае — и най-опасният враг.

— Наближава два часа — обади се Джейсън и допи последната си глътка шери. — Доколкото те познавам, не би искал да закъснееш за собствената си сватба.

Устните на Люсиен се изкривиха в безмилостна гримаса.

— Напротив — отвърна той. — Няма закъде да бързам, а освен това имам нужда от още едно бренди. Ако това означава, че ще закъснея, значи дамата просто ще трябва да почака.

Джейсън мислено изруга. Повече от всякога се притесняваше за Катрин Грейсън. Ако познаваше добре приятеля си, следващата година щеше да е истински ад за жената, която го бе предала.

В каменния параклис зад замъка горяха хиляди свещи. Те осветяваха арковидния прозорец над стария олтар в дъното на залата. Катрин се вслушваше в пронизителния вой на вятъра отвън и по тялото ѝ се разливаше ледена тръпка. Един откачил се капак непрестанно се блъскаше о прозореца, а някакъв гол клон стържеше по стъклото и опъваше нервите ѝ до крайност.

Облечена в елегантна кремава рокля, Катрин стоеше до леля Уини и очакваше появата на младоженеца. Стомахът ѝ се свиваше от напрежение. Тя нагласи припряно кринолина си, направен сякаш от камък, а не от обикновени банели. Господи, защо се бавеше Люсиен? Трябваше да е тук преди десет минути, но все още нямаше и следа от него. Опитваше се да не поглежда тежката дъбова врата, но погледът ѝ неизменно се приковаваше точно там.

Леля Уини стисна окуражително ръката ѝ.

— Ще дойде, мила. Не трябва да се притесняваш.

Катрин се опита да се усмихне, но лицето ѝ беше вдървено и устните ѝ едва се помръднаха. Минутите течаха. Започна да се пита дали маркизът не е променил намеренията си да се ожени за нея. Ако не се появеше, тя оставаше на произвола на вуйчо си, който седеше на полираната пейка и взираше в нея стъклените си очи с такава злоба, че стомахът ѝ се обръщаше, а на гърлото ѝ заседна лепкава топка.

Присъстваха само граф Дънстън, епископ Толман, леля Уини и семейство Карлайл. Маркизът не си направи труда да се преструва, дори за пред очите на прислугата, че се радва за предстоящото събитие. За него случаят не беше празничен и той очевидно искаше всички да го знаят.

Пръстите на Катрин се вкопчиха в позлатените ръбчета на носната кърпичка, която стискаше във влажната си длан. Толкова пъти бе мечтала за деня на сватбената си церемония, но никога не си бе представяла нещо толкова жалко и потискащо.

Ако изобщо се състоеше.

Обзе я нов пристъп на гадене. Моля те, господи, нека той дойде, отпрати тя безмълвна молитва към бога. Моля те, нека застане до мен и този път — за последно.

Знаеше, че ще е за последно. Беше го предала и той никога нямаше да ѝ прости.

Епископът прочисти гърлото си.

— Бъдещият ви съпруг очевидно е бил възпрепятстван — каза той и насочи буреносен поглед към вратата. — Питам се къде ли...

Но вече нямаше нужда да се пита. Люсиен влезе в параклиса, придружен от херцога и херцогинята. По лицата им се четеше тревога, не по-малка от нейната. Но техните черти се смекчаваха от някаква необичайна жалост. Погледът на Катрин се плъзна покрай тях към мъжа, който щеше да стане неин съпруг. Беше висок, грациозен и дяволски привлекателен. Но изглеждаше също хладен, сдържан и поразгневен, отколкото го бе виждала някога. Люсиен се отпрати към мястото, където стоеше Катрин, редом с епископа ѝ леля Уини.

— А, ето къде си била, любима! — Всяка негова дума бе пропита със сарказъм, а очите му сякаш бяха от стомана. Отпрати ѝ лек, ироничен поклон. — Надявам се, че не съм те накарал да чакаш. Трябваше да разреши важни проблеми. — Сякаш сватбената му церемония не беше сред тях.

Маркиз Личфийлд недвусмислено целеше да я уязви. Катрин извърна очи и преглътна напиралците сълзи. Заслужаваше си го, заслужаваше всичко това и повече дори. Но сърцето я заболя.

— В случай че сте готов, епископ Толман, струва ми се, че е време бракосъчетанието да започне. — Той взе разтрепераната ѝ ръка и я сложи на ръкава на морскосиния си фрак.

Епископът кимна. Бялата му коса проблясваше на светлината на безбройните свещи, подредени от двете страни на параклиса.

— Точно така — отвърна той и ги поведе към олтара, украсен с дървени орнаменти. Отгоре имаше парче коприна в цвят на слонова кост и огромна Библия.

Епископът започна да чете, но Катрин почти не го чуваше. Усещаше мощното присъствие на Личфийлд до себе си, долавяше силата на гнева му като нещо почти материално.

Мъчителните мигове се проточиха и Катрин не можеше да се съсредоточи върху онова, което говореха. Сърцето ѝ биеше толкова

ожесточено, сякаш ще изхвъркне от гърдите ѝ. Устата ѝ бе така пресъхнала, че едва повтори брачната си клетва. Люсиен я произнесе със смъртоносно спокойствие, което идеално пасваше с убийственото изражение на лицето му. Всеки път, когато я погледнеше, очите му хвърляха гневни мълнии насреща ѝ.

Най-после епископът приключи краткото си, безстрастно слово, но вместо първа брачна целувка Люсиен отправи на булката хладен поклон и се обърна да си върви. Пронизителният вик на ужас откъм вратата го закова на място.

На входа на параклиса стояха Алисън Хартман, лейди Сейнт Джеймс и бащата на Алисън, възрастният барон. Дънстън ги зяпаше с небивал интерес. Дори херцог и херцогиня Карлайл изглеждаха ужасени. С изтръпнала ръка Катрин се вкопчи в олтара, за да не падне.

В настъпилата тишина се извиси гръмовитият глас на барона.

— За бога, Личфийлд, каква е тази сценка? Какво, по дяволите, става тук?

Като разярен звяр баронът прекоси пътеката между скамейките, застана точно пред Люсиен и проточи врат, за да го погледне в очите. Беше снажен човек, с една глава по-нисък от маркиза, с широки рамене и безупречен зелен кадифен фрак.

— Кажете ми, че ме лъжат очите. Кажете ми, че току-що не съм станал свидетел на вашата сватба.

— Изпратих ви съобщение — отвърна сковано Люсиен. — Помолих за среща с цялото семейство утре в два часа. Получихте ли посланието ми?

— Получих го. Когато го показах на жена ми, тя ме помоли да не чакаме до утре. Боеше се, че тук става нещо нередно. Страхуваше се, че по някакъв начин все още си замесен с онази луда жена от „Сейнт Бартоломю“. — За миг той погледна към олтара. — В случай, че момичето, за което току-що се ожени, е лейди Катрин Грейсън, значи съпругата ми е била напълно права.

Стиснала здраво ръката на майка си, Алисън издаде задавен звук.

— Люсиен? Милорд? Нали не сте се оженили за тази жена?

Тя не откъсваше от Люсиен огромните си сини, разплакани очи. Съзри се стичаха по лицето ѝ. Облечена в тъмносиня копринена рокля, изглеждаше бледа и уязвима, и Катрин почувства мъчителна вина.

Люсиен мина покрай барона по пътеката и спря пред Алисън. Стойката му бе напрегната, когато направи пред нея лек поклон и пое елегантната ѝ малка ръчица в своята.

— Лейди Алисън, нанесох ви смъртна обида. Никога не съм искал да ви нараня, но изглежда, че така се получи. Не е достатъчно просто да кажа, че съжалявам. Няма и да ви моля за извинение, остава ми само да се надявам, че един ден ще ми простите.

— Да ви простя? — Тя дръпна ръката си от него и избърса носа си с дантелена кърпичка. — Вие провалихте живота ми, сър. Направихте ме за смях пред цял Лондон. Никога, никога няма да ви простя! — Тя рязко се обърна, повдигна дългите си копринени поли и се втурна през параклиса, а остриите токчета на изящните ѝ сини обувки потропваха по каменния под.

Яркочервена от гняв, баронеса Сейнт Джеймс прониза маркиза с острия си поглед.

— Вие и тази... развратница. Знаех си, че нещо такова ще се случи. Само, ако малката кучка не се навърташе около вас...

— Мадам — прекъсна я тихо, но твърдо Люсиен, — разбирам, че случилото се ви е разстроило, но трябва да ви напомня, че говорите за моята съпруга.

Бузите ѝ се издуваха гневно в ритъм с повдигането на бюста ѝ.

— Вие, сър, не сте никакъв джентълмен! — Събрала цялото си достойнство, баронесата се понесе плавно след дъщеря си и остави тежката врата да се затръшне след нея. Останалите гости в параклиса не откъсваха поглед от тази велика шекспирова трагедия, която се разиграваше пред очите им.

Очите на барона като ножове пронизваха Люсиен.

— За това оскърбление би трябвало да ви извикам на дуел.

Лицето на Люсиен внезапно придоби измъчено изражение.

— Несъмнено това е ваше право. Разбира се, ще платя всички разноси, които сте имали при организацията на сватбеното тържество и ще ви позволя да се извините пред обществото, както намерите за добре. — Част от напрежението сякаш се отдръпна от раменете му и сега изглеждаше само болезнено изморен. — Съжалявам, Едуард. Наистина. Винаги съм ценял високо вашето приятелство. И сега ме боли, защото знам, че съм го изгубил завинаги.

За миг старият барон остана безмълвен. После въздъхна уморено, кимна отсечено и с леко приведена глава напусна параклиса.

За последен път маркизът погледна към Катрин. Тя видя болката и унижението в очите му, и мъчително чувства за вина я прониза като остър нож. Господи, не беше искала всичко това да се случи. Просто бе опитала да се защити. Мислеше си, че ако всичко стане според очакванията ѝ, след година той ще може да се ожени за която пожелае. Сега обаче виждаше, че плановете му за бъдещето са разрушени завинаги. Питаше се дали цената си заслужава.

Не беше осъзнала, че плаче, докато не почувства топлата длан на леля Уини върху рамото си.

— Дай му време, мила. С времето всичко ще се нареди.

Но Катрин вече не вярваше в това. Вече не. И докато гледаше високата му, внушителна фигура да прекрачва прага на параклиса, с внезапна, болезнена яснота разбра, че е изгубила не само добър приятел. Нямаше представа, какви са чувствата на лейди Алисън към маркиз Личфийлд, но в момента, в който се взря в гневното лице на съпруга си, Катрин с ужас откри, че от цялата си душа обича този човек.

Небрежно отпуснат на тапицирания диван в кабинета си, Люсиен слушаше тропота на дъждовните капки по стъклата, докато пресушаваше съдържанието на поредната си чаша бренди. После отново я напълни и пак я пресуши.

За пръв път от години се напиваше до несвяст и дори не му пукаше. Нелепият му брак вече беше факт. Отсега нататък беше женен мъж.

При тази мисъл маркизът се изхили. Да, беше женен — обвързан с жена, която го бе подмамила в примката на брачния съюз с изкусителното си телце. Катрин Грейсън беше една развратна измамница — за разлика от Алисън Хартман — а сега бе негова съпруга. При спомена за сцената с Алисън в параклиса, Люсиен си наля още едно бренди. Чувстваше се виновен, задето я бе наранил, макар че нея я измъчваше единствено разочарование и наранената ѝ гордост. Алисън не го обичаше. Дори не беше сигурен, че жена като нея е способна да изпитва подобно чувства. И това бе едно от нещата, които най-много харесваше у нея.

Не се притесняваше за нейното бъдеще. Със своето ангелско лице, заоблено тяло и тлъстата зестра, която баща ѝ бе приготвил, не след дълго тя щеше да е отново сгодена и сполучливо омъжена.

Тази мисъл извика гнева му с нова сила. Гневеше се на натрапената си съпруга. Гневеше се и на себе си, защото се оказа такъв глупак.

Катрин бе виновна за всичко. Тя му причиняваше тези терзания. Люсиен се опита да се успокои с мисълта, че това ще е само фиктивен брак. Само след година щеше да се освободи от нея. Щеше да си намери друга годеница като Алисън — мила, правилно възпитана съпруга, която да бъде добра майка за децата им.

Люсиен остави чашата на масата пред себе си. Все още не съумяваше да овладее гнева си. Той посегна към мраморното чекмедже, извади изящна седефена кутийка и вдиша малко енфие. Бялата дантела на маншета му се отърка в челюстта му, докато поемаше силния, леко сладникав тютюн.

Рядко си позволяваше да прекалява с нещо. Но тази вечер — в деня на своята сватба — щеше да прави каквото си иска. Катрин Грейсън можеше да върви по дяволите.

Пред очите му изникна образът ѝ от онази вечер в хижата — горещата ѝ страст и престорените милувки, невинните целувки, които му изглеждаха толкова истински, че бяха докоснали душата му... И го поведоха към неговото падение.

Вместо да седи тук и да се самосъжاليا, трябваше да изкачи на един дъх стъпалата и да вземе онова, което наскоро Катрин Грейсън така убедително му предлагаше. Онова, което искаше да размени за сигурността, която ѝ даваше неговото име. Люсиен затвори припряно капачето на кутийката и я захвърли обратно на масата. Кичури несресана коса се плъзнаха по лицето му. Той свали черната лента от тила си и грубо я метна на пода. Косата му се разпиля в безпорядък по гърба му.

Маркизът отпи още една парлива глътка, облегна се на мекия диван и се отдаде на мисли за сладкото тяло на Катрин, за нежните ѝ устни и за начина, по който щеше да я накара да плати.

Катрин стоеше безмълвна в центъра на същата спалня в кралскосиньо, която бе обитавала и преди. Никой не бе дошъл да я

отведе в покоите на маркиза, както се полагаше на неговата съпруга. Но тя и не беше очаквала такова отношение.

Бракът беше сключен и тя беше омъжена. Е, почти омъжена. Бракът не беше консумиран и никога нямаше да бъде. Никога нямаше да стане истинска съпруга на Люсиен, а и в действителност точно това бе желала. Беше влюбена в него, но той никога нямаше да ѝ отвърне с любовта си. Маркизът искайте мила, покорна съпруга — като Алисън Хартман. Катрин бе далече от тази представа. Той не одобряваше нейните интереси, не можеше да проумее твърдата ѝ решимост да научи всичко за болестите и тяхното лечение. Медицината обаче беше нейната вселена; никога нямаше да намери сили да се откаже от нея.

Катрин прекоси стаята и седна под прозореца, заслушана в сподавения тропот на дъждовните капчици по стъклата. Всеки път когато затвореше очи, виждаше ужасната сцена в параклиса — сълзите в очите на Алисън и гневът по лицето на Люсиен.

— Най-лошото вече мина — бе ѝ казала херцогинята, когато двете с леля Уини я изведоха от параклиса. — Не трябваше да става така, но вече е свършено. Отсега нататък нещата могат само да се подобряват.

Катрин поклати глава.

— Той ме мрази с цялото си сърце. Аз провалих плановете му да се ожени за лейди Алисън и го унижих пред приятелите му. Люсиен никога няма да ми прости.

— Направила си това, което си смятала за правилно. Може би след време...

— Сгреших. Каквото и да ми се беше случило, не биваше да му причинявам това. Не и на него, след всичко, което направи за мен.

Велвет обгърна раменете ѝ с ръка.

— Люсиен не беше влюбен в Алисън Хартман. Сам ми го каза. И не вярвам, че тя е била влюбена в него. Дай му малко време, Катрин. От самото начало той не е безразличен към теб. Може би след време ще загърби лошото.

Катрин почувства остър прилив на болка. В последните дни тази емоция се бе превърнала в част от нея.

— Аз го предадох. Не исках да му причинявам зло, но вече е сторено. Надявам се само да успее някак да му се отплатя.

В този момент леля Уини влезе в спалнята и сложи край на мъчителните спомени. Катрин се изправи. Все още облечена в празничната си рокля, Уини прекоси стаята със сърдечна усмивка, която бе добре-дошла за изтерзаната душа на младата жена. Поне на леля Уини все още можеше да разчита.

— Хайде, мила — каза по-възрастната жена. — Време е да съблечеш тези дрехи. Все пак това е първата ти брачна нощ.

Катрин почувства остро пробождање в гърдите. Неканени сълзи заляха лицето ѝ. Опита се да ги избърше, но не успя да ги прикрие от леля Уини.

— Стига вече, дете. Не бива да плачеш — не и тази вечер. Ако всичко потръгне, на сутринта моят племенник ще е забравил поне половината от стаения си гняв.

Катрин вдигна рязко глава.

— За какво говориш?

— Говоря за брачното ложе. Това е най-доброто място да успокоиш гнева на всеки мъж. — Тя се усмихна. — Сама ще се увериш.

Катрин впери поглед през прозореца.

— Няма да има брачна нощ. Това е само фиктивен брак. Само след година ще бъде анулиран и маркизът ще се ожени за друга.

Уини не обърна внимание на думите ѝ.

— Глупости, мила. Ти си негова съпруга и си най-подходящата жена за него. Освен това си влюбена в племенника ми. Едва ли би желала да се ожени за друга.

Катрин внезапно почувства, че краката ѝ не я държат. Тя посегна и се вкопчи в страничната рамка на леглото.

— Аз не съм... не съм влюбена в него и той със сигурност не е влюбен в мен. Ненавижда дори мисълта за мен. Никога няма да дойде в леглото ми.

Леля Уини се намръщи.

— Точно това е най-големият проблем с моя племенник. — Тя обърна Катрин с гръб към себе си и се залови с копчетата на копринената ѝ рокля. — Човек никога не знае какво се върти в главата му.

Но само след броени минути Катрин разбра. На вратата се почука и един прислужник влезе със сребърен поднос на ръце. Отгоре

се белееше сгънатата бележка, изписана с твърд мъжки почерк.

— Какво пише? — попита Уини и надникна през рамото ѝ.

Катрин отвори припряно бележката и зачете посланието на съпруга си.

Подготви се. Тази вечер смятам да взема онова, което с такава готовност ми предлагаше в хижата.

Беше подписана само с Личфийлд.

Катрин се олюля.

— Господи — прошепна почти беззвучно тя. Маркизът беше побеснял, задето го бе подмамила в брачна клетва. А сега смяташе да упражни съпругеските си права, без значение дали тя е съгласна или не.

Тя се вторачи в Уини Девиц.

— Той... той смята да се възползва от правата си, точно както ми каза. — Краката ѝ внезапно се подкосиха и Катрин се свлече на кадифената скамейка пред леглото.

Лея Уини само се усмихна.

— Е, значи всичко е наред. Бракът няма да бъде анулиран и след време всичко ще се нареди.

Но нищо нямаше да се нареди. Не и след онова, което се случи в параклиса. Не и когато бе така очевидно, че маркизът открито я ненавижда. Не и когато искаше да я накаже, задето го е измамила и направила свой съпруг.

Но Катрин премълча тези мисли. Онова, което се случваше между тях, не засягаше никой друг. И каквото и наказание да ѝ наложеше Люсиен, тя напълно го заслужаваше. Щом такава бе волята му, тя щеше да му се отдаде. Дължеше му поне това — и много повече.

Опитвайки се да потисне страховете си, Катрин позволи на лея Уини да ѝ облече прозрачната бледосиня нощница, която бе извадила от очевидно бездънния си гардероб. После седна покорно пред позлатеното огледало, докато приятелката ѝ свали фибите от косите ѝ.

— Има ли нещо, за което би искала да ме попиташ, миличка? — Уини взе посребрената четка и я прокара през лъскавата коса на Катрин, разпилявайки я свободно по раменете ѝ.

Тя притисна разтрепераните си ръце в скута, за да прикрие ужаса си от предстоящото.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

Уини се наведе и я целуна по бузата.

— Племенникът ми понякога е суров човек и със сигурност не прощава лесно. Опитай се да не го съдиш твърде строго за онова, което може да се случи тази вечер.

Катрин потисна ледената тръпка, която полази по тялото ѝ. По някое време тази вечер Люсиен щеше да дойде в нейната спалня. После щеше да вземе онова, което искаше, и този път нямаше да има нежност в докосването му, нямаше да има горещи целувки, които да я оставят замаяна и опиянена. Щеше само да използва тялото ѝ, да си достави удоволствие и после да си тръгне и ако се опиташе да му се противопостави, нещата само щяха да се влошат.

Катрин се бореше с обземащото я отчаяние. Бе толкова погълната от страха си, че дори не усети кога леля Уини се измъкна и я остава да чака нерадостната си съдба.

Заточиха се дълги часове. Напрежението ѝ растеше, докато започна да подскача при всеки звук. Плашеше я трополенето по покрива, дращенето на клоните в прозореца. А Люсиен все не идваше.

Известно време крачеше из стаята, докато умората я победи и краката ѝ отмаляха. Легна върху завивките, но не се осмеляваше да заспи. Лежеше там, скована като камък, а стомахът ѝ се обръщаше всеки път, когато ѝ се струваше, че долавя шум от стъпките на Люсиен.

Измина още един час. Умората проникна във всяко мускулче по тялото ѝ. Щом не беше дошъл досега, вероятно изобщо нямаше да дойде. Клепачите ѝ вече отказваха да ѝ се подчиняват, когато вратата се отвори с трясък и Люсиен прекрачи прага.

Катрин веднага отвори очи, а сърцето ѝ обезумя. На светлината на единствената свещ до леглото си тя видя, че е съблякъл фрака и вратовръзката си, а бялата му ленена риза бе разкопчана почти до кръста и излагаше на показ гъстите къдрави черни косъмчета по гърдите му. Косата му беше разпусната и гъсти кичури се спускаха в безпорядък по раменете му.

Той затвори решително вратата след себе си и звукът отекна в съзнанието ѝ като погребална камбана.

— Надявам се, че не съм те накарал да чакаш, любима. — Всичко в нея се сви от начина, по който ѝ говореше — безсърдечно, без капка топлина. Люсиен се приближи към нея и я лъхна натрапчивият мирис на алкохол. Когато спря до леглото ѝ, по гръбнака ѝ пропълзя ледената тръпка на страха. Очите му пробягаха по тялото ѝ, сякаш смъкваша синята ѝ нощница, и Катрин несъзнателно вдигна ръце да прикрие гърдите си.

Черните му вежди се извиха иронично.

— Свенливата младоженка? Не вярвам така внезапно да си станала срамежлива. Доколкото си спомням, последния път, когато бяхме насаме, не беше никак срамежлива. — Той заобиколи леглото и се спря до нея. Катрин потръпна от мрачния поглед в очите му. — Значи си решила да се правиш на непорочна. А онази нощ доста сполучливо се преструваше на страстна.

Катрин се намръщи, объркана от думите му. Той прокара пръсти по лицето ѝ.

— Вероятно ще съумееш да се преструваш и тази нощ. Така нещата ще са по-лесни.

Тя прегъна крака под тялото си, сви се на кълбо, за да се защити и ѝ се прииска да намери сили да избяга. Не ѝ харесваше този Люсиен. Не го познаваше. Боеше се от него.

— Какво... за какво говориш?

Той ѝ отправи фалшива усмивка, от която кръвта ѝ се смрази. Зъбите му проблеснаха заплашително.

— Казвам само, че смятам да се наслаждавам на тялото, което купих с цената на бъдещето си. Свали си дрехите, Катрин. Искам да видя дали сделката си заслужава.

Заля я смъртен ужас. Кой бе този човек, когото някога бе наричала свой приятел? Човекът, който някога я бе целувал с такава смущаваща нежност? Катрин заклати ожесточено глава и започна да се отдръпва назад, докато гърбът ѝ опря в богато инкрустираната дървена рамка на леглото. На мъждивата светлина очите ѝ срещнаха неговите. Изглеждаха хладни и безмилостни. Ноктите ѝ се впиха в дланите.

— Съзнавам, че си ми ядосан — опита се да го умилостиви. — Имаш пълното право да ми се сърдиш. Постъпих глупаво. Толкова силно се боях, че вуйчо ми ще ме намери, че бях готова на всичко. Беше егоистично, знам. Мислех, че след време всичко ще се нареди.

Сгреших. Прости ми. Ако имаше начин да се върна назад, никога не бих го сторила отново.

— Не би го сторила? — Очите му потъмняха още повече. — Но ти нищо не си направила, мила моя. Ти само се преструваше. И точно затова съм тук. Този път смятам да взема онова, което се преструваше, че ми предлагаш. — Той посегна към нея, нависнощницата ѝ около китката си и грубо я разкъса на гърдите ѝ.

Катрин извика и се опита да се отдръпне назад, но нямаше накъде да бяга. Напразно се опитваше да скрие тялото си. Тя се сгуши безпомощно в ъгълчето на леглото, неспособна да повярва, че съвсем наскоро този студен и безчувствен човек я е целувал с такава отчаяна нежност.

— Смятам да те притежавам, Катрин. Няма смисъл да се дърпаш.

Тя клатеше ожесточено глава, цялото ѝ тяло се тресеше. Страхът я разяждаше. Бе решила да му се отдаде, но сега разбираше, че няма сили да го стори. Гневът, който бликаше от цялото му същество, извика горещи сълзи в очите ѝ.

— Не и по този начин — прошепна тя. — Моля те, Люсиен, не по този начин.

Нещо трепна в чертите на лицето му. За миг се сепна и спря да разкопчава панталона си. Катрин погледна надолу, видя че е възбуден. Лицето ѝ се обагри в руменина.

— Ти склучи тази сделка. — Очите му я пронизваха. — Ти беше тази, която се преструваше, че изпитва страст. Можеш да го направиш отново.

Думите му сякаш я изненадаха.

— Преструвала съм се? Ти смяташ, че онази нощ, в хижата, съм се... преструвала?

Той откопча още едно копче и я погледна.

— Искаш да кажеш, че не си?

Тя преглътна, за да навлажни внезапно пресъхналото си гърло. Ударите на сърцето ѝ бяха болезнени и учестени.

— Аз изпратих писмото на епископ Толман. Исках отстрани да изглежда, сякаш си... отнел девствеността ми. Но онова, което се случи между нас в онази нощ, не беше... не беше... преструвка. — Тя примигна и отмести очи. Нямаше сили да го погледне. — Когато ме целуваше — прошепна тя, — когато ме докосваше... беше магия.

За миг безброй болезнени емоции преминаха в очите му. Клепачите му се спуснаха и той сякаш се затвори в себе си. Когато отново я погледна, чертите му вече не изглеждаха така сурови.

— Ти не си се преструвала — повтори Люсиен, сякаш искаше думите да стигнат до съзнанието му.

— Онова, което се случи тогава, беше различно — промълви Катрин и пред очите ѝ с внезапна яснота изникна сцената в уютната хижа. — Тогава ти ме желаше. Сега искаш само да ме накажеш.

Дълги секунди той просто стоеше пред нея. Когато най-сетне проговори, гласът му беше дрезгав и приглушен.

— Никога не съм преставал да те желая, Катрин. Желая те от момента, в който влезе в кабинета ми. Но може би така е по-добре. — С тези думи той се обърна, прекоси стаята и решително отвори вратата. — Независимо, че си ми съпруга, не съм в настроение да се боря с жена, която не ме иска. Освен това, ако забременееш, не бихме могли да анулираме брака.

Катрин се взираше в уморената му фигура, докато прекриваше прага и затваряше вратата. Вторачена в парцалите от синята си копринена нощница, все още тръпнеща и изплашена, тя осъзна, че в крайна сметка Личфийлд бе постигнал целта си.

Беше я наказал. Беше я накарал да страда, макар да я бе оставил недокосната. Бракът не беше консумиран. След година щеше да бъде анулиран.

За първи път, откакто вуйчо ѝ бе влязъл в онази хижа, Катрин зарови глава в пухената си възглавница и жално зариде.

Люсиен стана късно тази сутрин. Около главата му сякаш бе затегнат стоманен обръч, а устата му вонеше отвратително и бе пресъхнала като стар пергамент. Когато влезе в слънчевия малък салон, където обичайно сервираха закуската, слънчевата светлина го заслепи и едва не се сблъска с Катрин, която току-що влизаше.

Тя сякаш се сепна, когато понечи да я подкрепи, а лицето ѝ видимо пребледня.

— Не те... не те видях — смутолеви тя. — Обикновено ставаш доста по-рано. — Очите ѝ бяха червени и подпухнали, а под тях се очертаваха големи тъмни кръгове.

Прониза го чувство на вина и нещо друго, което не успя да назове. Изглеждаше уязвима като никога досега. Беше му трудно да повярва колко далеч е стигнал през изминалата нощ.

Той прочисти гърлото си, внезапно почувствал се смутен.

— Да, така е, прекарах тежка нощ. Не спях кой знае колко.

— Нито пък аз — отвърна меко тя и извърна очи. — Може би тази вечер ще се почувстваме по-добре.

Налегнаха го угризения на съвестта. Беше ѝ ядосан, да, но никога не бе искал да я нарани. Люсиен посегна и повдигна брадичката ѝ с ръка. Взираше се в лицето ѝ с красиво изписани вежди и невинно чувствени устни, в тревожните ѝ зелени очи, пълни с несигурност.

— Да — пророни меко той. — Сигурен съм, че тази вечер ще се чувстваме по-добре.

Надяваше се Катрин да се усмихне при топлите му думи, но тя не го направи, и в съзнанието му изплува образът ѝ в онзи първи ден от тяхното познанство. Катрин, облечена в дрипавата си, мръсна нощница, изправила се срещу него с цялата смелост и достойнство, които жена в нейното положение би могла да излъчва. Катрин, която горещо го моли за баня.

„Сейнт Бартоломео“ така и не бе успяла да я пречупи. През изминалата нощ обаче той го бе постигнал.

— Лакеите чакат да ни сервираат закуската — каза той, борейки се с порива си да я успокои, някак да прогони страха от душата ѝ. — Защо не опитаме да хапнем малко? — Тя кимна, но продължаваше да изглежда крехка и несигурна. Мислено Люсиен се проклинаше за поведението си. Никога не се бе държал жестоко с жена и дори погълнатото количество алкохол не можеше да го извини за деянието му.

Виновен беше онзи глад за нея, който все още измъчваше тялото и душата му. Дори сега, докато я гледаше как върви към масата, а роклята и се полюшваше плавно около бедрата, тялото му изгаряше за нея. Миналата нощ, когато я видя свита на кълбо върху огромното легло, облечена в прозрачната си синя нощница, почти бе изгубил контрол над себе си. Това сякаш не беше той. Сега горчиво съжаляваше за бруталното си отношение към нея, но поне имаше отговор на въпроса, който го измъчваше от онази нощ в хижата.

Когато ме целуваше... когато ме докосваше... Това беше магия. Думите ѝ бяха благ мехлем за душата му. Онази страст не бе преструвка. Тялото ѝ копнеше за неговото, както той за нея. Може да се бе опитала да го прелъсти, но не беше блудница. В онази нощ тя го бе пожелала точно както той желаше нея. С тази мисъл се чувстваше по-малко глупак, макар че бракът помежду им не би могъл да просъществува.

На масата ги чакаше горещ шоколад и захарен кейк. Стомахът на Люсиен едва ли би понесъл повече в момента.

— Какво ще правиш днес? — попита той с надеждата да смекчи вината си, макар че за нищо на света не би ѝ се извинил.

Тя го погледна невярващо, изумена, че това го интересува.

— Не съм... съвсем сигурна. Смятам да почета. Нейна светлост херцогинята се е натъкнала на книга, която според нея ще ми бъде интересна. Казва се „Причините за заболяванията“ и е написана от Моргани. Намерила я в библиотеката в Карлайл Хол и бе така добра да ми я даде назаем.

Люсиен се намръщи и дълбока бръчка проряза челото му. Не проумяваше защо ѝ е да се рови в подобна материя. Ако наистина му бе съпруга, несъмнено щеше да сложи край на това.

— А ти? Какво смяташ да правиш?

Очите му срещнаха нейните. Той щеше да замине за Лондон, за да посети една от държанките си, но нямаше как да ѝ го каже. Достатъчно дълго бе сдържал греховната си страст към Катрин. Сега смяташе да утоли жаждата си с топло женско тяло, което го желае — и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Имам важна работа в Лондон. Едва ли ще се върна преди края на седмицата.

Ако Катрин изпитваше някакво съжаление, че той заминава, със сигурност не го показва. Кой знае защо, тази мисъл го потисна.

— Сигурен съм, че ще си намериш някакво занимание, докато ме няма — освен ако не пожелаеш да дойдеш с мен. — Каза го просто така. Знаеше, че след сцената между тях от миналата нощ тя със сигурност ще му откаже.

— Аз... Вероятно само ще ти преча. — Докато изричаше думите, погледът ѝ се рееше през прозореца.

Той отпи глътка топъл шоколад, но стомахът му се обърна и побърза да остави чашата обратно върху чинийката.

— Може би си права. Ще се видим, когато се върна.

Тя не каза нищо повече и минута по-късно Люсиен се извини и напусна салона. Трябваше да инструктира камериера си да му подготви куфара с багажа. В каретата щеше да подремне и главоболието несъмнено да отшуми. А в прегръдките на Ана най-после щеше да намери отдавна чаканото удоволствие. Ана Куентин беше изключително красива жена и невероятно умела любовница. Щеше да я люби до забрава, докато и последната мисъл за Катрин избледнееше в съзнанието му.

Не се и съмняваше, че това ще свърши работа. Винаги постъпваше така. Най-добрият начин да преодолееш страстта си към някоя жена е да я замениш с друга.

И точно това смяташе да направи.

Застанала до прозореца в големия салон, любимата ѝ стая в замъка, Катрин гледаше как маркиз Личфийлд се качва в каретата. В душата ѝ цареше пустота. А когато той помахаше с посребрения си бастун на кочияша да потегли, в гърдите ѝ се надигна болезнен копнеж.

Не беше обичайно женихът да изостави булката си ден след сватбата, но Люсиен очевидно не робуваше на предразсъдъци. Дори не се опитваше да се преструва какво е за него този брак. Навярно така беше по-добре, след като само след година с него щеше да е свършено.

И все пак въпреки случилото се през изминалата нощ, отсъствието му я изпълваше с тъга и самота. Вече не се боеше от него. Колкото и да ѝ бе сърдит, маркизът не я бе наранил. А тази сутрин видя угризенията в очите му.

Опита се да си внуши, че е по-добре той да замине, че не бива да чувства тази болка всеки път, когато се изправи срещу него. Може би не биваше и да си спомня колко мъжествен изглеждаше с разпиляната си черна коса и разкопчана риза, когато влезе в спалнята ѝ снощи и как бе копняла да я люби само миг преди да зърне изражението на лицето му.

Катрин пристъпи към огромната каменна камина, която спокойно би побрала петима мъже. Спомни си гордостта, с която Люсиен ѝ бе говорил за замъка. Крал Едуард III го бе подарил на предците му като награда за доблестна служба на короната.

Пита се какво ли прави той в Лондон и съжали, че му отказа. Вече ѝ липсваше непоносимо и ако беше тръгнала с него, можеше да посети малкия Майкъл. Дори самата мисъл да се върне в „Сейнт Бартоломею“ я смразяваше, но би го сторила заради Майкъл.

Откакто бе напуснала онова място, не минаваше ден, без да се сети за русокосото хлапе. През изминалите дни, когато собственият ѝ живот беше в опасност, нямаше начин да му помогне. Но сега беше свободна — и изпълнена с мрачна решителност.

Макар че момчето бе оцеляло там през първите седем години от живота си, противна ѝ беше мисълта, че расте в такова отблъскващо място. Искаше ѝ се да се обърне към Люсиен за помощ, но след всичко онова, което му бе причинила, не би могла отново да го моли за услуга.

Но не спираше да търси изход и горещо да се моли, че докато намери начин да го измъкне оттам, момчето ще бъде добре.

Мислеше си за Майкъл и се опитваше да изхвърли от съзнанието си Люсиен, да не се пита дали желанието, което бе прочела в очите му снощи, няма да бъде задоволено от някоя друга жена.

Удобно разположен на дивана в обзаведената в бяло и бледолилаво спалня, Люсиен изтегна обутите си крака върху сатенените възглавнички пред себе си. Намираше се в градската къща, която бе наел за Ана Куентин.

За миг Ана се намръщи, после отново топла усмивка озари лицето ѝ.

— Настанете се удобно, милорд. Веднага ще се приготвя.

Очите му обгърнаха съблазнителните извивки на тялото ѝ, дългата бледоруса коса, която се спускаше свободно до кръста ѝ.

— Побързай — отвърна той и отпи от брендито. — Искане ми се да те погледам.

Ана се засмя — дълбок, съблазнителен смях, който галеше ушите на мъжете като чист и сладък мед. За първи път му прозвуча фалшиво.

Той наблюдаваше замислено движенията ѝ, докато изпълваше дългия си, свършено оформен крак на пейчицата до леглото и събуваше копринения си чорап. Отдавна вече бе свалила шапката и ръкавиците, копринената рокля и кринолина си. Оставаха само корсета, чорапите и жартиерите. А когато смъкнеше и тях, очите му щяха да се къпят в пищните извивки на гърдите ѝ, в хрустчето руси косъмчета между краката ѝ. Само мисълта за това вече го възбуждаше. Докато я гледаше как оголва и последния сантиметър от гладката си плът, членът му се размърда неспокойно в панталона.

Тялото му имаше определени нужди и Ана Куентин можеше да ги облекчи. Но не можеше да задоволи глада на разума му.

Люсиен не отместваше очи от нея, докато тя сваляше дантелените си жартиери и ги захвърляше на един стол. Не спря да я гледа и след това, докато прекосяваше стаята с гъвкавата си походка, за да може той да развърже корсета и да се наслади на тежките ѝ, снежнобели гърди. Той го стори, но с далеч по-малко нетърпение, отколкото бе очаквал, после спокойно изчака Ана да свали богато извезаната си долна риза.

Тя беше гола, а той — възбуден. Тялото му копнееше да я почувства, да задоволи страстта, която го измъчваше от седмици.

Съзнанието му обаче бе при Катрин и отчаяно се съпротивляваше срещу порива на тялото.

Той мълчаливо проклинаше момента, в който бе срещнал Катрин Грей. Когато се ожени за нея, не му бе хрумнало, че ще се чувства виновен, ако легне с друга жена.

И нито за миг не му бе хрумнало, че няма да иска да отведе друга в леглото.

Ана му отправи обичайната си примамлива усмивка.

— Хайде, милорд. Ще ви помогна да се съблечете. — Тя взе ръката му и го дръпна да се изправи от стола.

Той стана с надеждата, че тя ще го накара да я пожелае и с ума си, освен с тялото си. Но в момента, в който ръцете ѝ се склучиха около врата му, а разлюлените ѝ гърди се притиснаха в неговите, всичките му надежди рухнаха. От устата ѝ лъхаше на овче месо и вино, а острият аромат на силния ѝ парфюм го замая. Обгърна с длан едната и гърда, но тя бе твърде пищна, твърде тежка. Копнееше за други гърди — по-малки, по-нежни и идеално пасващи на ръцете му.

Езикът ѝ се плъзна в устата му с добре тренирано умение, но от ума му не излизаха настойчивите, невинно съблазнителни целувки на Катрин в хижата. Когато ме целуваше... когато ме докосваше... това бе магия. А щом Ана посегна към члена му и започна ловко да го масажира, Люсиен се отдръпна, напълно сразен.

— Милорд?

— Съжалявам, мила. Нищо няма да се получи. Не и тази вечер. — И никога повече, допълни мислено той. Каквото и удоволствие да бе намирал някога в прегръдките на Ана, от него нямаше и следа.

— Извинете милорд, ако съм сторила нещо, с което да ви отблъсна. Ако ми дадете само малко време... — Тя посегна да го погали отново, но Люсиен ѝ обърна гръб. Слабините му пулсираха болезнено.

— Грешката не е в теб, Ана. Просто съм уморен. — Ана изглеждаше искрено разстроена. Това бе първата ѝ истинска емоция, откакто бе прекрачил прага на дома ѝ. Люсиен облече жакета си, извади шепа монети от джоба и ги остави на скрина в коридора. — Купи си нещо хубаво, за да ме зарадваш следващия път.

Това бе невинна лъжа, защото никога нямаше да има следващ път, но им спестяваше излишни обяснения. На сутринта щеше да се обади на адвоката си, за да ѝ отпусне някаква прилична сума и ще прекрати ангажимента си към нея.

Облекчението, което внезапно почувства, го изненада.

Каза си, че не е заради Катрин. Ана Куентин просто не го привличаше както преди. Трябваше само да посети къщата за удоволствия на мадам Кармен и да намери друга жена.

Застанал на входа на градската си къща, Люсиен стисна гневно зъби. Залъгваше сам себе си. Единствената жена, която желаше, в момента спеше под неговия покрив. Проблемът бе, че ако я любеше само веднъж, щеше да остане завинаги обвързан с нея.

Катрин Грейсън обаче бе последната жена, която би си избрал за съпруга. Беше олицетворение на всичко онова, което винаги бе избягвал. Няколко нощи на удоволствие не заслужаваха такава цена — да прекара живота си със своенравна малка измамница, която се увличаше по толкова странни неща, че се бе озовала в лудницата.

Жена, готова да разреже мъртво човешко тяло, за да види как работи! Коя би сторила подобно нещо? Коя нормална жена забърква лековити отвари и чете книги за болести и рани от куршум? Каквато и да беше, със сигурност не е неговият тип.

Неговият тип беше мила и покорна съпруга като Алисън Хартман — малко облаче от дантели, което щеше да се подчинява на неговата воля и да му нареди куп деца. След по-малко от година щеше отново да е свободен и да си намери друга такава жена. Трябваше само да стои далече от Катрин и скоро всичко щеше да се нареди. Плановете му да се ожени и да създаде наследник несъмнено щяха да се превърнат в реалност.

Да бъде проклет, ако не го стори.

Колко му е да устои на съблазънта на една жена?

От прозореца на своята спалня Уинифред Монтен Девиц видя как племенникът ѝ заведе черния си жребец пред конюшната и подаде юздите на коняря. След кратко пътуване до Лондон се беше върнал още по-потиснат и затворен в себе си отпреди. Всеки ден яздеше неуморно, надзираваше владенията си, посещаваше арендаторите, а вечерите прекарваше в близката кръчма.

Разбира се, Уини се досещаше за причината. Люсиен беше нормален, жизнен мъж, женен за млада и красива съпруга. Искаше да се люби с нея.

Проблемът беше, че той самият отказваше.

Уини отпусна тежката кадифена завеса и решително се обърна. Трябваше незабавно да поговори с него, да се опита да налее малко ум в упоритата му глава. Тя излезе от спалнята си и се спусна по стълбите. Почти бе стигнала до входната врата, когато тя се отвори и вътре влезе Натаниел Уитли.

Уини спря и се загледа в грациозните му движения, докато сваляше триъгълната си шапка и я подаваше на лакея.

Когато вдигна очи, той я видя и се усмихна.

— Лейди Бекфорд. Радвам се да ви видя отново.

— Изглеждате чудесно, Натаниел. — И невероятно привлекателен, помисли си тя, с тези сребристи нишки в косите с цвят на узряло кафе. Очите му проблясваха в същия топъл син цвят, каквито ги помнеше, но сега в ъгълчетата им се бяха врязали тънки бръчици, причинени от смеха и възрастта. А беше такъв сериозен младеж. Питаше се дали зрелият вече мъж се е научил да открива смешното в живота.

— Дойдох да се видя с племенника ви. Започнах процедурата по освобождаване наследството на лейди Катрин. Надявам се, че маркизът ме очаква.

— Видях го да се прибира от езда. Ще изпратя Рийвс да го повика. А междувреме защо не го изчакате в кабинета му?

Натаниел се поклони леко и Уини го поведе по коридора. Щом влязоха в облицования с дърво кабинет, ухаещ на кожа и свещи, тя позвъни и поръча чай.

— Люсиен ще дойде всеки момент. Настанете се удобно.

Тя се насочи към вратата, но гласът му я спря.

— Дали ще имате нещо против да ми правите компания, докато маркизът дойде?

Лицето ѝ се обля в руменина. Не биваше да остава. Нат Уитни бе твърде привлекателен.

— Добре — чу се да произнася и вътрешно потръпна. Нат я изчака да се настани на дивана, после седна срещу нея в дълбокото кожено кресло.

— Колко време мина, Уини? По мои изчисления, близо двадесет години.

Почти двадесет и една, помисли си тя. Никога нямаше да забрави последната им среща — деня, в който баща ѝ отхвърли

предложението му за брак и ѝ нареди да се омъжи за Ричард Девит, състоятелен благородник, далеч по-подходящ за дъщеря на един маркиз.

— Струва ми се цяла вечност. Бяхме толкова млади.

— Ти все още си млада, Уини. Приличаш повече на момиче, отколкото на зряла жена. — Уини извърна очи. Опитваше се да не се ласкае от думите му, да не изглежда твърде нервна в неговите очи. Погледът му, съсредоточен върху нея, бе топъл и напрегнат. Този поглед я правеше неспокойна, искаше ѝ се да хукне и да избяга от тази стая.

Този поглед я връщаше в миналото, когато беше наивна хлапачка и си мислеше, че е влюбена в него. Двадесет години по-късно тази топли сини очи продължаваха да я хвърлят в трепет, извикваха същия сладък копнеж в душата ѝ, сякаш още бе онова момиче.

Чаят пристигна, но не и Люсиен.

— Мислех си за теб — изрече меко Нат. — Всъщност почти не съм мислил за друго от последния път, когато идвах тук.

Уини трепна и разля глътка чай, докато поставяше чашата си върху чинийката.

— Както сам отбеляза, не бяхме се виждали от доста години. Естествено е да изпитваш известно любопитство.

Нат смръщи вежди и остави чашата си върху масата. Уини неволно забеляза силните му рамене, които изпъваха кафявия му фрак.

— Не точно това имах предвид — отвърна той.

Лицето ѝ отново пламна. Разговорът започваше да става неприличен.

— Какво тогава имах предвид, Нат? — Надяваше се, че не го е разбрала правилно. В годините на своята младост двамата си мислеха, че са влюбени. Но това беше преди много време. После той се бе оженил за Ема Хансън. Имаха поне три големи деца, а може би и внуци.

— Искам да кажа, че бих се радвал да се срещаме по-често. Съзнавам, че те сварвам неподготвена за подобно предложение. Сигурен съм, че това ще ти се стори странно, но...

Уини рязко се изправи, лицето ѝ гореше от гняв.

— Вие надминавате себе си, мистър Уитли. Знам, че преди време означавахме много един за друг, но това беше отдавна. — Преди и

двамата да обвържем живота си с други. — Ако смятате, че желая да имам връзка с... с вас, страшно много грешите.

Нат стисна зъби и отсечено тръсна глава.

— В такъв случай ви моля за извинение, милейди. Съжалявам, ако съм ви оскърбил. — Но съвсем не изглеждаше гузен, а по-скоро разгневен.

Уини не обърна внимание на чувствата, които пораждаха у нея тези обвиняващи сини очи.

— Приятен ден, мистър Уитли. Ако ме извините, има неща, които трябва да свърша незабавно. — Уини решително напусна стаята и затвори вратата след себе си. Някаква тежест притискаше гърдите ѝ. Винаги бе смятала Нат за човек с изключително висок морал. Или поне такъв го помнеше.

Някога бе повярвала, че е влюбена в него. Вероятно все още го смяташе за галантния рицар, какъвто бе в очите ѝ тогава. Натаниел Уитли обаче се бе превърнал в циничен развратник.

Люсиен стоеше в сянката на конюшната и наблюдаваше как Катрин и конярят препускат през полето към гората. През последните две седмици тя не пропускаше да пояди сутрин независимо от влагата и студения зимен въздух. Миналата нощ бе навалял пухкав бял сняг и следите от конски копита личаха ясно върху леда.

— Оседлай Блейд — нареди Люсиен на Бени Тейлър, който вече вършеше работата си на коняр. — Трябва да отида до селото. Ще хвана прекия път през гората.

— Да, милорд. — Момчето се запъти към жребеца на господаря си. Люсиен не изпускаше от погледа си Катрин, която вече се изгубваше в гората, а червеният ѝ кадифен костюм за езда проблясваше тук-там между дърветата. Вече бе разбрал, че е отлична ездачка и очевидно се наслаждаваше на времето, прекарано извън стените на замък. Не можеше точно да обясни защо пожела да я последва, но му бе любопитно къде ли отива.

Откакто се върна от Лондон, маркизът старателно избягваше присъствието ѝ. Това обаче се оказа нелека задача. Катрин имаше повече енергия от две жени, взети заедно. Където и да отидеше, неизменно се натъкваше на нея: в салона за закуска, макар че ставаше в неприлично ранен час; в библиотеката, където тя жадно поглъщаше

любимите си медицински книги; в оранжерията, където си бе засадила малка лехичка с билки; а сега и тук, в конюшната.

И всеки път, когато я виждаше, откриваше нещо ново в нея — начинът, по който се разширяваха зениците ѝ, когато го видеше; или как вятърът разпиляваше косите около лицето ѝ; или как мъничкият ѝ бюст се повдигаше под корсета на роклята. Всеки път, когато я срещнеше, страстта му към нея се разрастваше, и все пак бе решен да я игнорира.

Но нямаше как да потисне любопитството си. Поне засега тя беше негова съпруга. Докато не се разделяха, всичко, което тя вършеше го засягаше. В селото имаше доста млади безделници, а той лично бе изпитал силата на страстната ѝ натура. Проклет да беше, ако ѝ позволеше да се занася с някой от тях.

Той последва дирите ѝ в гората, а после и в откритото поле отвъд. Но вместо да се насочат към селото, както бе очаквал, следите ѝ водеха към малко парче земя на запад, което принадлежеше на един от неговите наемници. Когато изкачи хълма, Люсиен видя кобилата ѝ пред варосана колиба с полуразрушен покрив. Юздите бяха в ръцете на коняря ѝ, а Катрин вероятно беше вътре.

Маркизът зачака под прикритието на дърветата. Когато най-после съпругата му излезе, на устните ѝ грееше широка усмивка, а в ръцете си държеше платнена торбичка. Завърза я под седлото си, а конярят ѝ помогна да се качи върху кестенявата си кобила. Тя каза нещо на дългнестия младеж, който я придружаваше, впи токчетата на обувките си в стремето на коня и препусна стремглаво нагоре по хълма. Конярят напразно се опитваше да я догони.

Двамата очевидно се надбягваха, защото Катрин профуча покрай скривалището му с шеметна скорост. Люсиен не успя да потисне усмивката си. Дочуваше смеха ѝ, отекващ в смълчаната гора. Очевидно съпругата му добре се забавляваше. За миг му се прииска да приеме предизвикателството, отправено към младия коняр, и да препусне диво след нея. Вместо това той обърна коня в обратната посока и се спусна към къщата, за да види какво бе търсила тя там.

Сара Уайтлоун му отвори при първото почукване, а иззад полите ѝ надничаше малко русоляво момиченце. Люсиен я поздрави любезно и веднага попита за Катрин.

— Нейна милост донесе лек за бебето ми — отвърна усмихнато Сара. — Малкият Анди имаше колики цяла седмица, преди да срещна нейна милост на пътеката към селото. Тя е мила жена и ми предложи помощта си.

Люсиен се намръщи.

— Щом е така, в селото има аптека. Защо не потърси лекарство оттам?

— О, сторих го, милорд. Но не помага и струва цели три шилинга. — Тя се засмя и разкри редица развалени зъби. — Но лекът на нейна милост свърши работа. Каза, че имало семе от ангелика, мед и вода. Днес ми донесе още, в случай че потрябва отново.

Люсиен предпочете да премълчи. Слава богу, че проклетото лекарство бе подействало на бебето по-добре, отколкото лекът за Мюриъл Рот.

Люсиен отстъпи от прага.

— Благодаря, мис Уайтлоун. И кажи на Терънс, че ако се нуждае от помощ, за да оправи покрива, веднага ще му изпратя човек.

Жената се усмихна.

— Ще му предам, милорд.

Люсиен кимна за довиждане и се метна на седлото. Изкачи хълма и се насочи обратно към замъка. Докато препускаше през полето, слънцето топлеше гърба му, но дърветата в гората го засенчиха и стана хладно. Конят му следваше извивките на пътеката и навлизаше все по-навътре в гората. Изведнъж очите му зърнаха червена купчинка сред дърветата.

Обхвана го тревога. Той пришпори коня в галоп по неравната следа. Минути по-късно видя Катрин, просната сред купчина червено кадифе. Малката ѝ кокетна шапчица се търкаляше няколко крачки встрани. Очите ѝ бяха затворени и нямаше следа от коняря или от кестенявата ѝ кобила.

Сърцето му ускори ритъма си. Той скочи в движение от жребеца си и се втурна към мястото, където до едно паднало дърво лежеше Катрин. Беше грижливо покрита с наметалото си, но земята под нея бе студена и тялото ѝ се тресеше от студ. При звука от забързаните му стъпки очите ѝ бавно се отвориха.

— Катрин! За бога, какво се е случило?

Тя храбро се усмихна.

— Вината е моя. Надбягвахме се. Не видях навреме един клон. Изкара ми въздуха и изплаши до смърт милия Джоуи. Пратих го в замъка да повика помощ.

Той свали кожените си ръкавици и коленичи до нея.

— По дяволите, сигурно знаеш, че е неразумно да се надбягваш с някого на подобно място. Много е опасно.

Бледността се отдръпна от лицето ѝ и бузите ѝ поруменяха.

— Знам. Просто се забавлявахме.

Бодна го някакво непознато досега чувство. Катрин се забавляваше, като се надбягваше с коняря, не с него. Той, Люсиен, ѝ беше съпруг, но не се ползваше от нито едно удоволствие, което вървеше редом с тази съмнителна титла. Объркан от неканената мисъл, маркизът побърза да я зарови в дълбините на съзнанието си.

— Да видим дали няма нещо счупено.

— Не мисля, но ударих ребрата си доста силно. И сигурно съм си навехнала глезена.

Люсиен внимателно опипа една по една ръцете ѝ. Търсеше някакво видимо разкъсване или следи от фрактура. После притисна леко ребрата ѝ, с което извика сподавен стон от устните ѝ.

— Може да си пукнала някое ребро. По-добре да изчакаме колата, преди да се опитаме да те раздвижим.

— Сигурно само съм се натъртила. Не ме болят достатъчно, за да има нещо счупено.

Маркизът кимна с надеждата да се окаже права. Едва ли имаше много жени, които да разбират толкова от счупени ребра. Опитваше се да не мисли колко крехко е тялото ѝ на допир и да отдръпне ръцете си, преди да докосне малките ѝ, примамливи гърди.

— Да погледнем и този глезен.

Той посегна към ръба на тежката ѝ кадифена рокля, повдигна я, после запретна до коленете ѝ и няколко пласта фусты. Правеше всичко по силите си да не обръща внимание на дантелените ѝ жартieri и бели копринени чорапи.

— Левият е — каза му тя без следа от свян, така типичен за жените в подобно положение. Той развърза кожените ѝ боти за езда, внимателно изтегли лявата от крака ѝ и не пропусна да забележи красиво изваяния ѝ крак, обут в копринен чорап.

— Лошо е наранен. — Маркизът раздвижи внимателно глезена ѝ, предпазлив да не я нарани. — Не мисля, че е счупен.

В далечината се дочу тракане на колелета. Отпред седяха леля Уини и Бени Тейлър, а Джоуи Хемптън, конярят на Катрин, яздеше след тях.

— Люсиен! — Леля Уини скочи на крака толкова рязко, че едва не падна от каруцата. — Слава богу, че си тук. Как е тя? Добре ли е? — Най-после колата спря и Люсиен ѝ подаде ръка да слезе.

— Ребрата ѝ са натъртени и глезенът ѝ е навехнат. Трябва да извикаме доктор Фредерик веднага щом се доберем до замъка.

Катрин се опита да се повдигне, но простена от болка и отново се отпусна на земята.

— Нямам нужда от лекар. Ако завиеш глезена ми в малко сняг и не го движа известно време, след ден-два ще се оправи. А когато се приберем вкъщи, ще превържем ребрата ми.

Люсиен смръщи вежди.

— „Лекарю, излекувай първо себе си“. Ако това е целта ти, ще ти се наложи да размислиш.

— „Бог лекува, а докторът прибира възнаграждението“ — отвърна му заядливо тя. — Повярвай ми, ще се оправя.

Устните му се извиха в усмивка. Не можа да се сдържи. Тя просто бе една непокорна малка палавница.

— Ти си моя съпруга и докато това е факт, аз нося отговорност за теб. Следователно ще правиш каквото ти казвам.

Катрин не се опита да спори, само нацупи плътните си устни и му позволи да я повдигне. Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и в следващия миг очите ѝ срещнаха неговите. Нещо сякаш премина между тях, нищо горещо и необяснимо, което нямаше нищо общо с нейното нараняване, а по-скоро с последния път, когато я бе държал по този начин — онази вечер в хижата, когато смяташе да я положи на дивана и много бавно да похити красивото ѝ тяло.

Катрин побърза да извърне очи. Люсиен почувства слабините си да се напрягат. Той изруга безмълвно. Опитвайки се да потисне бесните пулсации в панталона си, той я понесе към каруцата и нежно я положи върху купчината одеяла.

Люсиен нямаше търпение да стигнат у дома. С всеки изминал ден му ставаше все по-трудно да спазва дадената клетва — да избягва

Катрин Грейсън. Той хвърли последен мрачен поглед към талигата, пое юздите на верния си жребец и се метна върху седлото.

Джейсън Сенклер обузда непокорния си жребец пред огромния каменен замък, който се намираше едва на три мили от Карлайл Хол. Той скочи от седлото и подаде юздите на високия мършав лакей, който моментално се втурна към него.

— Добър вечер, ваша светлост — поздрави младежът, внимателен да остане на прилично разстояние от танцуващите копита на Блеки.

— Не се бой, хлапе, след минутка ще се успокои. Пришпорих го малко повечко през полето, но на него сякаш никога не му е достатъчно. Ще се погрижиш за него, нали?

— Да, сър. — Младежът поведе Блеки към конюшната встрани от замъка, а Джейсън енергично заизкачва каменните стълби към входа, нетърпелив да поиграе с приятеля си.

Винаги когато намираха свободно време, двамата с маркиза играеха шах — понякога в Карлайл Хол, а тази вечер в Касъл Ранинг. Тази вечер Джейсън му бе изпратил съобщение, че е зает с някакви важни документи и няма да може да дойде за вечеря, но задължително ще пристигне навреме за обичайната игра на шах. Времето бе доста хладно, но небето чисто и ясно, осветено от сребристата светлина на луната и безброй трепкащи звезди, които осветяваха пътя му насам.

Преди няколко часа се бе замислил дали да не отложи играта, след като се налагаше да закъснее, но Велвет се безпокоеше за Люсиен и младата му булка и категорично настоя съпругът ѝ да провери как се развиват отношенията между двамата.

Джейсън кимна на иконома и продължи направо по коридора към кабинета на Люсиен. Вратата бе отворена. Маркизът седеше зад широкото си бюро, погълнат от чашка бренди.

И очевидно не му беше първата.

— За човек, който обикновено е доста сдържан към алкохола, ти започваш да се превръщаш в пияница. — Джейсън се ухили. —

Сигурно трябва да ти наля още едно. Така поне увеличавам шансовете си да те бия на шах.

Люсиен промърмори нещо под носа си и остави полупразната си машина на бюрото.

— Това е едва втората ми чаша. Чувствам се прекрасно, така че нямаш никакви шансове.

Джейсън погледна огромната, черно-седефена шах-дъска, с фигури от слонова кост и абаносово дърво, подредена на маса пред камината.

— В такъв случай, какво чакаме? Но първо бих искал да ти правя компания на едно питие. — Той пристъпи към бюфета в дъното на кабинета, а Люсиен побърза да се настани до масата с шаха.

— Как е Велвет? — попита маркизът.

— Заета с приготовленията около празниците. Децата обожават Коледа. За Велвет това също е любимото време от годината. Наскоро дядо ѝ ни разказа доста интересни истории за семейните празници някога. Не мога да проумея как е възможно старият граф с такива подробности да помни какво се е случило преди двадесет години, и същевременно да не знае какво е станало снощи на вечеря.

Люсиен кимна. Винаги бе харесвал стария граф Хавершам, дядото на Велвет, въпреки че напоследък паметта упорито му изневеряваше.

— Леля ми непрекъснато мърмори, че ми липсвало празнично настроение. За нея е без значение, че сватбата ми с Алисън не се състоя — просто няма търпение да се забавлява. Ще се наложи да ѝ позволя да организира няколко събирания.

— Изглежда ми добра идея.

Люсиен замислено отпи от питието си.

— Напоследък леля Уини ми изглежда малко странна. Отдавам го на предстоящите празници, а може би ѝ липсва съпругът ѝ. Това ще е първата ѝ Коледа тук, в замъка. Може би ще се почувства по-добре, ако направим някаква украса, за да придобие домът по-празничен вид.

Джейсън се усмихна.

— Това със сигурност ще ѝ допадне, а предполагам, че и съпругата ти ще се зарадва.

Ръката на Люсиен замръзна в момента, в който повдигна абаносовата пешка от дъската.

— Катрин е моя съпруга само на хартия. На какво ще се радва или не, не ме засяга.

Джейсън мъдро реши да не обръща внимание на думите му.

— Как е тя?

Люсиен повдигна рамене, сякаш не го интересуваше, но Джейсън долови някакво напрежение в стойката на раменете му.

— Падна доста лошо от коня миналата седмица. Навехна си глезена и нарани ребрата си. Слава богу, вече почти се е възстановила.

— Бегла усмивка пробяга по устните му. — Тя е една палава хлапачка. И е доста самонадеян ездач. Имала е глупостта да се надбягва с коняря в гората. Безумна постъпка и можеш да бъдеш сигурен, че ѝ го казах в очите. И все пак гледката си заслужаваше — червеното ѝ наметало се развяваше, а горкият коняр нямаше никакъв шанс да я настигне.

Джейсън се усмихна и отпи от брендите си.

— Доколкото разбирам, дамата притежава интересни качества.

— Така е, признавам.

— И все пак си твърдо решен да анулираш брака.

Люсиен помести една от пешките си с две полета напред.

— Ние двамата никак не си подхождаме.

Джейсън контрира хода му със скок на единия от конете си.

— Ти я желаеш — пророни небрежно той. — Виждам го в очите ти всеки път, когато я погледнеш.

Погледът на Люсиен срещна неговия през масата и дъската за шах.

— Тази жена ме измами. Направи ме на глупак в очите на половин Англия. Нима вярваш, че мога да забравя всичко това?

— Била е отчаяна. Вероятно, ако беше в нейното положение, и ти щеше да сториш същото.

Люсиен не му отговори, но пръстите му побеляха около черния цар, който умело премести в откритата се пролука.

— Когато се ожених за Велвет и отказах да консумирам брака, ти сам ми каза, че съм глупак. Каза ми още, че ако си бил на мое място, жена ми щяла да прекарва нощите си в твоето легло. Е, сега аз ти казвам същото.

Люсиен присви гневно устни.

— Тази жена ме предаде, по дяволите. От всичко, което знам за нея изглежда, че тя наистина е луда. За бога, човече, та тя е избягала от

лудница!

Сподавен стон откъм вратата накара двамата мъже да се обърнат почти едновременно. На прага стоеше Катрин, загърната в синьо вълнено одеяло, с разпуснати по раменете коси. Цялата трепереше, а лицето ѝ бе бяло като свещта, която държеше в ръцете си.

— Катрин! — Люсиен се изправи толкова рязко, че дъската за шах подскочи и във всички посоки се разхвърчаха черни и бели фигурки. Той изруга несръчноста си и се спусна към вратата. Когато я стигна обаче, Катрин вече бе избягала и по коридора отекваше звукът от забързаните ѝ стъпки.

— Катрин! — Люсиен усили крачката си. Звукът от тежките му обувки кънтеше в притихналите коридори на замъка.

Когато шумът от стъпките им се отдалечи, Джейсън въздъхна и бавно стана от стола. Очевидно играта на шах бе приключила. Челото му се смръщи при мисълта за хубавичкото лице на Катрин, обхванато от ужас, и предстоящия сблъсък между двамата. Той прекоси бавно помещението и се запъти към изхода, където грамадният Рийвс с непроницаемо изражение му подаде шапката и пелерината.

От горния етаж долетяха оглушителни трясъци, но Рийвс прилежно се правеше, че не ги забелязва. Последният звук, който Джейсън чу на излизане от замъка, бе ударът на якото рамо на приятеля му о вратата на Катрин.

Джейсън се усмихна и се отправи към конюшната.

* * *

— По дяволите, Катрин, пусни ме да вляза! — Люсиен не спираше цветисто да ругае, но това ни най-малко не му помогна. Вратата оставаше плътно затворена и с всеки миг мрачната му решителност нарастваше. Той още веднъж блъсна с все сила вратата и стоманеното резе най-после поддаде, откъсна се от вътрешната рамка и Люсиен връхлетя в стаята.

Катрин ахна от изненада и отстъпи крачка назад. Зелените ѝ очи изглеждаха огромни на фона на бледото лице. Без да погледне счупеното резе, което се търкаляше на парчета по пода, той се спря само за да затвори вратата и продължи с решителни крачки, като

хищник, който пристъпва към плячката си. Катрин стоеше на няколко крачки от него, с гордо вирната брадичка и сковано изопнати рамене. На мъждивата светлина от единствената свещ, по лицето ѝ се виждаха влажни следи от сълзи.

Дъхът му секна и нещо болезнено запулсира в гърдите му. Само за миг си спомни всичко, което тази жена бе изстрадала, и се прокле задето отново я бе обидил.

— Прости ми — прошепна той меко, нежно, сякаш тя бе някакво мъничко, ранено животинче, което би се опитало да избяга. — Не исках да кажа това, Катрин. Знаеш, че не исках. Бях ядосан. Чувствам се бесен още от онази нощ в хижата. Ти ме подмами и тази мисъл не спира да ме влудява. Но не мисля това, което казах. Ти не си луда.

Катрин тръсна глава и избърса сълзите от лицето си.

— Но не си съвсем сигурен, нали? Никога... не можеш да си сигурен. — Изглеждаше крехка и уязвима и гърдите му се стегнаха от мъка и жалост.

— Разбира се, че съм сигурен, по дяволите. Ако наистина вярвах, че си луда, никой на този свят не е в състояние да ме застави да се ожения за теб. — Но тя не изглеждаше съвсем убедена и Люсиен за пореден път се прокле за необмислените си думи.

Зелените ѝ очи се вторачиха в лицето му.

— Само да можех да върна времето назад... — Тя отново ожесточено избърса издйническите сълзи. — Никога нямаше да те измамя така. Но бях толкова отчаяна... И наистина вярвах, че всичко ще се нареди.

Той бавно пристъпи към нея, и тя не избяга, а му позволи да я притисне към себе си и да я приласкае в прегръдките си. Зарови лице в раменете му, вкопчи пръсти в ревера на жакета му, а мъничкото ѝ телце се разтърси от ридания.

— Стига — прошепна Люсиен и погали косата ѝ. — Стореното си е сторено. Нищо не можеш да промениш с тези сълзи.

— Никога не съм искала да те нараня. Ти беше най-добрият ми приятел.

Хрумна му, че не ѝ беше само приятел. Беше ѝ съпруг. И допирът на стройното ѝ тяло до неговото, ароматът на лекия ѝ парфюм му напомниха колко силно я желае. Косата ѝ бе като коприна в ръцете му,

а изпод ватираното одеяло гърдите ѝ се притискаха в бялата му, ленена риза.

Люсиен повдигна лицето ѝ и с палеца си избърса последните сълзи по бузите ѝ.

— Недей, скъпа, моля те, не плачи.

Долната ѝ устна потръпна. Очите ѝ излъчваха мек блясък, ресниците ѝ бяха натежали от сълзи. Кръвта му кипна, нуждата да чувства кожата на Катрин до своята растеше у него като приказно чудовище. Устните ѝ бяха сочни и леко разтворени. Спомни си сладкия им вкус, спомни си как идеално пасваха с неговите онази нощ, в хижата. Спомни си как телата им се притискаха едно към друго като парченца от сложен пъзел.

Люсиен наклони глава към нея и я целуна така, както копнееше от толкова време насам. Целувката му беше нежна и лека като утринен повей. Катрин се изненада само за миг, после очите ѝ бавно се притвориха, дланите ѝ се плъзнаха по раменете му, тялото ѝ се притисна към неговото.

Люсиен простена. Топла вълна се спусна към стомаха му. Костите му омекнаха от желание. Напомни си, че трябва да сложи край на тази целувка, че само беди ще последват това изживяване, но тялото му отказваше да се подчинява на разума. Кръвта бучеше в ушите му, нахлуваше в слабините му. Притисна го остра нужда от Катрин — гореща и непоносима. Малките ѝ остри гърди се притискаха в неговите. Самата мисъл за това му се струваше непоносимо еротична. Горещите емоции пометоха и последната разумна мисъл от съзнанието му.

Целувката му стана по-дълбока, по-отчаяна, по-настоятелна. От гърлото ѝ се изплъзна сподавен стон и Катрин капитулира пред смущаващата наслада, която ѝ носеха ласките му. Той безмилостно превземаше устата ѝ, проникваше дълбоко с езика си, опиваше се от копринената им повърхност. Под одеялото зърната на гърдите ѝ щръкнаха като малки твърди пъпки. Отчаяно му се искаше да ги докосне. Той припряно свали шарфа ѝ, едно по едно разкопча копчетата на роклята и я плъзна по раменете ѝ. Миг по-късно дрехата беше само пъстра купчинка в краката им. Отдолу тя носеше тънка бяла роба, която му напомни за невинността ѝ и само разпали още по-силно страстта му.

За миг Люсиен се запита дали сред многобройните извращения в „Сейнт Бартоломео“ не я бяха насилвали, но спонтанния изблик на топлата ѝ страст прогони черните мисли от съзнанието му.

Целуваше я бавно и нежно по шията, после се върна на устните ѝ, но все не му стигаше, нищо не го задоволяваше. Имаше чувството, че потъва, че не му достига въздух, и въпреки това отказваше да изплува на повърхността. Почувствала болезнената му твърдост, Катрин простена, а ноктите ѝ начертаха диря по раменете му.

Бурен огън лумна в слабините му. Целуна я отново, почти обезумял, а тя отвърна жадно на целувката му. През тънката материя на робата ѝ ръката му пое набъбналата ѝ гръд, но нищо вече не му стигаше. Побърза да се отърве от дрехата ѝ, дори я скъса малко в бързината. Устните му начертаха влажна пътечка по шията ѝ, опиха се от гърдите ѝ, облизаха зърната ѝ, поемаха ги жадно едно по едно, и отново се връщаха нагоре в сладко-мъчителен, прелъстителен танц.

Слабините му вече горяха. Не можеше да чака повече. Люсиен повдигна голото ѝ тяло в ръцете си и в унес я понесе към леглото.

— Вратата... — прошепна Катрин, вперила тревожен поглед в счупеното резе.

— Никой няма да се осмели — прошепна в отговор Люсиен и това беше самата истина. Целуна я още веднъж, после за миг спря да съблече ризата си. Не искаше да чака повече. Искаше просто да разкопчае панталона си, да нахлуе в топлата ѝ плът и да облекчи болезнения копнеж на тялото си. Вместо това обаче Люсиен приседна на леглото и започна да развързва обувките си, после бавно свали брича и се отпусна до нея. Когато понечи да я целуне отново, Катрин притисна с ръка гърдите му и го спря.

— Сигурен ли си, Люсиен? Сигурен ли си, че точно това искаш? Ако правим любов... няма да можем... да анулираме...

Той затвори устата ѝ с продължителна, нежна целувка, после устните му намериха шията ѝ и чувствителната плът зад ухото ѝ.

— Ти си моя съпруга — прошепна най-сетне Люсиен. — Аз те желая и всичко друго е без значение. — Някаква потисната част от съзнанието му го предупреди, че това не е самата истина, че онова, което щеше да се случи, има огромно значение, но вече бе стигнал твърде далече. Вместо да се отдръпне, той я целуна отново, помилва

мъничките ѝ изкусителни гърди, плъзна топлата си длан по гладката кожа на корема ѝ, а после погали тръпнещата плът между краката ѝ.

Катрин се напрегна. Дългите ѝ крака се заключиха около ръката му.

— Довери ми се. Позволи ми да го направя. Заради двама ни.

Думите му сякаш я успокоиха. Тялото ѝ се отпусна, а Люсиен се намести между краката ѝ. Пръстите му нежно проникнаха в плътта ѝ, после навлязоха по-дълбоко, милваха я в отнесен ритъм, който я караше да се гърчи върху леглото, да впива нокти в кожата на раменете му.

— Люсиен, моля те... Не мога... Не мисля, че мога да го понеса...

— Спокойно, мила. Само се отпусни. — Той се намести удобно върху нея. — Довери ми се и се отпусни. — Люсиен проникна много внимателно и нежно в нея. Не искаше да я нарани. Тя беше топла и влажна, и толкова тясна, че той трябваше да призове последните си капки разум, за да се овладее. Когато стигна до девствената ѝ ципа, очите му за миг се затвориха от облекчение. Застина за миг, за да ѝ позволи да свикне с присъствието му в себе си.

— Люсиен? — Гласът ѝ прозвуча напрегнато и несигурно, но тялото ѝ се повдигна нетърпеливо да го посрещне.

Целуна я горещо и отчаяно и най-после проникна дълбоко в нея, устремен към най-далечното кътче от тялото ѝ. Само веднъж Катрин си пое дълбоко дъх, и после отново отвърщаше на целувката му, протягаше се да го помилва, галеше мускулите и косъмчетата по него, сякаш искаше да изследва всеки инч от тялото му.

— Господи, Катрин... — Невинният, страстен отклик на тялото ѝ го влудяваше. Не можеше да се сдържа повече. Твърде дълго не бе докосвал жена и отчаяно я желаше. Членът му се плъзна бавно навън и отново се стрелна между краката ѝ. Навън и навътре, все по-дълбоко, в някакъв шеметен ритъм, до пълна забрава. Оргазмът му заплашваше да избухне, но с крайно усилие на волята Люсиен го задържаше, решен да ѝ достави удоволствие.

Когато тялото ѝ се изви в дъга, за да го поеме още по-дълбоко, Люсиен експлодира. Още няколко последни тласъка, и плътта ѝ се заключи плътно около него. Катрин се извиваше под него, тялото и се устремяваше към неговото, достигнало собственото си облекчение.

Макар че през цялото време се бе стремил да ѝ достави удоволствие, прониза го тръпка на изненада. Катрин беше девствена, недокосната и съвсем неопитна, и все пак тялото ѝ отговаряше на ласките му със страстта на умела любовница. Трябваше отдавна да се досети, че тази необикновена жена несъмнено ще се наслаждава на плътските удоволствия. И все пак това му напомни колко е различна тя от жената, за която мечтаеше да се ожени.

А когато горещите емоции отшумяха и разумът му постепенно се възвърна, Люсиен неволно се запита какви ли щяха да са нощите му с жена като Алисън Хартман.

Късно през нощта Катрин лежеше будна в огромното си легло и се взираше в гипсовите орнаменти по тавана. Тялото я болеше по непознат досега начин, а между краката ѝ леко пулсираше, което ѝ напомни, че вече не е девица.

Люсиен я бе любил. Беше ѝ доставил удоволствие, каквото никога не си бе представяла. Беше жесток в желанието си и безкрайно нежен в ласките. А след това бе заспала в ръцете му.

Когато се събуди няколко часа по-късно, се почувства объркана. Трябваше ѝ малко време, за да проумее, че човекът до нея е нейният съпруг, че той също не спи, а я гледа с онези тъмни, пронизателни очи, и че онази твърда част от него иска отново да проникне дълбоко в нея.

Катрин се бе обърнала да го прегърне, щастлива, че най-после я е направил своя съпруга, нетърпелива да изпита отново огнената страст, с която даряваше тялото ѝ. Тя бе влюбена в него. Искаше да му покаже любовта си, да му се отплати за неприятностите, които му бе причинила.

Той обаче извърна очи, целуна я по косата и я притегли в прегръдките си.

— Заспивай — каза ѝ меко. — Не искам на сутринта да те боли.

Тогава си бе казала, че просто се бои да не я нарани. А сега, вперила поглед в празното легло до себе си, си спомни напрежението, изписано върху лицето му, и странния, неразгадаем блясък в тъмните му очи.

Съпругът ѝ си бе отишъл. Тревога се загнезди в душата ѝ. Часове наред Катрин лежа будна в огромното, празно легло. Понякога ѝ се искаше зората мигновено да изгрее, друг път — никога да не пробива

мрака. Искаше да го види, да узнае какво мисли той за случилото се помежду им. Искаше никога да не се изправя срещу него и да си спомня интимните моменти, които бяха преживели.

Накрая първите лъчи на изгряващия ден погалиха стъклото на прозореца. Мускулите я боляха, но Катрин решително се измъкна от топлите завивки. Облече обикновена бургундскочервена рокля и повика Фани, за да срещне и нагласи косата ѝ. После решително се спусна по стълбището. Каквито и проблеми да бе породило безразсъдното им поведение през изминалата нощ, трябваше да ги посрещне с открито лице — и колкото по-рано, толкова по-добре.

С надеждата да срещне Люсиен Катрин влезе в салона, където сервираха закуската. Там обаче бе само леля Уини. Стройната руса жена бе вперила замислен, дори меланхоличен поглед през прозореца и Катрин неволно се запита какви ли мисли я терзаеха.

Но нямаше време да попита. Уини веднага я забеляза и мигът отлетя.

— Мила моя, изглеждаш толкова изморена — загрижено промълви по-възрастната жена. После широко се усмихна. — Е, предполагам, че това трябваше да се очаква, физическите нужди на един млад и силен мъж като моя племенник вероятно биха изтощили всяка нормална жена.

Катрин се изчерви до корените на косата си.

— Откъде... откъде разбра? — Мили боже, дали изглеждаше някак различна? Дали Уини можеше да се досети отнякъде за всички интимни неща, които Люсиен бе вършил с нея?

Уини се засмя.

— За бога, скъпа, когато един мъж разбие вратата на спалнята на някоя жена, едва ли е просто за да си поговорят.

Може би беше така, но имайки предвид как я бе изоставил, вероятно не бе задоволила очакванията му. Може би, ако му бе доставила удоволствие, би пожелал да я люби отново.

Катрин седна на масата срещу леля Уини, а прислужникът ѝ сервира цяла купчина храна, която никога не би съумяла да погълне — яйца на очи, печен фазан, парче сирене и филия прясно изпечен хляб. Катрин се опита да похапне, но храната бе като суха хартия в устата ѝ.

Тя бутна чинията си настрана.

— Имаш ли представа къде е маркизът? — попита с надеждата, че звучи небрежно.

Светлите вежди на Уини се смръщиха.

— Защо? Мислех, че е с теб... поне докато те видях да слизаш. Искаш да кажеш, че не е останал с теб през нощта?

— Не, той... Не.

— О, скъпа. — Уини се усмихна сърдечно, но нито за миг не заблуди Катрин. — Е, предполагам, че е имал някаква важна работа — ранна среща с някой наемник например. Знаеш го какъв е. Всичко трябва да се развива според плана.

Но разгорелите се страсти през изминалата нощ бяха извън плановете му и сигурно сега горчиво съжаляваше. Катрин се опита да преглътне хапка яйце, но храната заседна на гърлото ѝ. Тя отблъсна почти недокоснатата си чиния и остави салфетката си на масата.

— Съжалявам, лельо Уини, но не се чувствам съвсем добре. Сигурна съм, че не е нещо сериозно. Просто... вълнението ми дойде малко в повече.

Уини се усмихна с разбиране.

— Разбира се, мила. Защо не отидеш в стаята си да си починеш? Ще наредя да ти приготвят топла баня, а после можеш да подремнеш. По-късно Фани ще ти донесе нещо за ядене.

Катрин само кимна. Сърцето ѝ сякаш бе празно. Чувстваше се още по-нещастна отпреди. Изглежда, че всеки път, когато се опиташе да постъпи правилно, само влошаваше нещата.

Може да си омъжена за човек, който не те иска, но поне се в безопасност от Дънстън.

Тази мисъл изникна в съзнанието ѝ отнякъде — успокояваща мисъл, защото бе истина. Това малко я поразведри. Вярно беше, че е влюбена в мъж, който не я обича, но поне беше млада, свободна и животът ѝ бе пред нея. Бъдещето я очакваше, имаше свои мечти. Нямахше смисъл да копнее близостта на мъж, който не я желае.

Макар и с огромно усилие на волята, Катрин изправи гордо снага. Нямахше нужда от Люсиен Монтен, за да бъде щастлива. Имаше своите книги, предизвикателствата на своя труд, и вече бе започнала да помага на някои хора в селото. Освен това трябваше да помисли за малкия Майкъл. Каквото и да ѝ струваше, трябваше да го освободи от „Сейнт Бартоломю“.

Катрин изправи рамене. Откакто баща ѝ почина, тя се грижеше сама за себе си. Нямахте нужда от съпруг, освен като претекст пред вуйчо ѝ. Никога не беше искала съпруг. И освен ако след изминалата нощ не носеше дете в утробата си, все още можеха да анулират този брак.

Щом Люсиен не я иска, така да бъде. Измори се да го моли за прошка, да се опитва да се отплати, задето го бе принудила да се оженят. Отсега нататък щеше да стои далече от Люсиен Монтен.

Пухкави снежинки танцуваха във въздуха и се топяха в момента, в който докосваха земята. Все пак въздухът, който се прокрадваше през прозорците на таверната, бе мразовит и щипеше кожата като иглички.

Седнал на белязаната от ножове маса в ъгъла на пивницата, Люсиен разсеяно отпиваше от халбата си с бира. Помещението беше тъмно и мрачно, стените — дебели, а таванът — дървен и нисък. Миришеше на вкисната бира и застоял цигарен дим.

И все пак това беше неговото тайно кътче, където идваше винаги, когато искаше да избяга от задълженията си в Касъл Ранинг. Той огледа помещението и всеки от посетителите поотделно: двама войници в червени униформи, вече прилично опиянени от рома; ковача от селото, който умело разбъркваше дебело тесте с карти; едрогърдестата ханджийка, която никога не пропускаше да му намекне, че няма нищо против да се потъркалят малко, стига само той да пожелае.

Никога не се бе възползвал от негласното ѝ предложение. Но напоследък, откакто бе завел малката си женичка в леглото и тялото ѝ бе распалило страстите му, често размишляваше над тази идея.

Люсиен въздъхна. Как, по дяволите, се бе докарал дотук? Беше се държал като последния глупак. Макар че никак не му се пиеше ликьор, отпи една глътка, колкото да се занимава с нещо. Облегна се на скърцащия стол, изтегна дългите си крака и се замисли колко много се бе променил животът му, откакто срещна Катрин Грейсън.

Въздишката му се изгуби сред шумовете от пивницата. Защо всички наоколо изглеждаха толкова жизнерадостни, а той се чувстваше тъй потиснат? Известно време стоя така, напълно безмълвен, а после вратата на таверната се отвори и вътре нахлу струя свеж въздух. Люсиен вдигна очи към познатия широкоплещест силует, който прекрачи прага и влезе в пивницата.

На мъждивата светлина от старата камина Джейсън огледа посетителите на заведението, ухили се и се насочи към него. Издърпа

стола насреща му и отпусна тежестта ви върху него.

— Дойдох да те видя — каза той. — След като никой нямаше представа къде си, реших да те потърся тук.

Люсиен се поизправи и остави почти недокоснатата си халба върху масата.

— Ето че ме откри. Това е единственото място, където бих могъл да размишлявам трезво.

Джейсън повдигна витите си вежди.

— Проблеми вкъщи?

— Може и така да се каже.

— По-сериозни, отколкото онази вечер, когато играхме шах? Чух те да удриш по вратата на Катрин. Предполагам, че си успял да влезеш.

Люсиен не отговори и мълчанието му бе достатъчен отговор за Джейсън.

Той се усмихна.

— Искан ми се да бях там. Бих се радвал да видя лицето на жена ти, когато си нахлул в стаята ѝ като разярен бик.

Люсиен промърмори нещо неразбираемо. Спомняше си тази сцена твърде живо.

— Достатъчно ще е да кажа, че сега тя наистина е моя съпруга. Бракът не може да се анулира.

Точно тогава дойде момичето от таверната, Сади Дженсън, и прекъсна разговора им.

— Какво да донеса за вас, ваша светлост? — попита тя Джейсън, който също бе редовен посетител в пивницата. Тя беше хубава по един непретенциозен начин — косата ѝ беше лененоруса, ханшът — широк, но бедрата ѝ бяха приятно закръглени и примамливо се поклащаха, когато раздвижеше снага.

Джейсън кимна към Люсиен.

— Донеси ми една халба от същото, което пие приятелят ми.

Сади кимна.

— Веднага, съкровище. — Тя разлюля пицната си снага към дъсчения бар и погледът на Люсиен я последва. Той не пропусна да забележи, че Джейсън дори не я погледна. За разлика от него приятелят му очевидно се чувстваше задоволен от онова, което му се предлагаше у дома. Тази мисъл малко го разстрои.

— Каза, че си искал да ме видиш. Нещо конкретно ли има или просто искаше да узнаеш как се оправям с жена си?

— Всъщност Велвет ме помоли да дойда. Надяваше се да убедя двама ви с Катрин — и леля ти, разбира се — да посетите скромното ни домашно тържество точно преди Коледа. Знам, че вероятно имаш някакви планове, след като вече си семеен, но...

— Семеен? Трудно ми е да се възприема като такъв.

Момичето от таверната се приближи, остави пълната халба на масата, усмихна се съблазнително на Люсиен и бавничко се отдалечи.

— Е, поне съпруга имаш със сигурност. Това е някакво начало.

— Физическото привличане никога не е било част от проблема.

Джейсън смръщи вежди.

— Тогава къде е проблемът?

Люсиен прокара пръсти през косата си и отмести няколко тъмни кичура от лицето си.

— Господ да ми е на помощ, но нямам представа. Всеки път, когато погледна към нея, я пожелавам. Тя не е идеалната съпруга, но я харесвам точно такава. Странното е, че колкото повече я желая, толкова повече се отдръпвам от нея.

Джейсън се замисли над думите му и отпи огромна глътка от бирата си. Избърса пяната от устата си с opakото на огромната си лапа и остави халбата обратно на масата.

— Знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че тя те плаши. Катрин е изключително интелигентна, добре образована и страстна по природа. Кара те да изпитваш чувства, които не са ти присъщи, и това те плаши.

— Това е нелепо. Тя дори не е зряла жена, а момиче.

— Тя е смела и пълна с енергия. Притежава силна воля и решителност и никак не се бои от теб. А ти никога не си очаквал това от жената, за която се жениш. Искаше някоя като Алисън Хартман, която да потупаш приятелски по рамото и спокойно да пренебрегваш. С Катрин обаче не можеш да постъпваш така.

— Ти си почти толкова луд, колкото и тя.

Джейсън се ухили.

— Тя съвсем не е луда и ти го знаеш. Трябва да призная, че е малко ексцентрична, но в това няма нищо нередно.

Люсиен повдигна иронично едната си вежда.

— Ексцентрична? Вчера влезе в кабинета ми и ме попита дали не може да си направи лаборатория в старата каменна колиба надолу по потока. Лаборатория, за бога! Тази жена е маркиза Личфийлд, а иска да се прави на лецителка!

Джейсън сърдечно се изкикоти.

— Определено не е твоята свенлива и покорна женичка.

— Мястото на жената е вкъщи — да се грижи за съпруга и децата си, а не да кръстосва страната и да вари билки, половината от които дават ефект, различен от онзи, който е очаквала.

Джейсън отпи от бирата си.

— Позволи ли ѝ да използва колибата?

— Не.

— Тя ми разказа как майка ѝ и сестра ѝ починали от малария и никой не можал да ги спаси. Очевидно това доста я е разтърсило.

Люсиен се облегна с въздишка на стола си.

— Катрин е изстрадала повече, отколкото друга жена би могла да понесе. Не ѝ трябват повече разочарования. А точно това ще се случи, ако се опитва да помага на всеки бездомник в Англия. Надявам се след време да размисли разумно и да престане да си въобразява, че има някаква мисия в живота.

Джейсън вдигна халбата си за наздравица.

— Желая ти късмет, приятелю. Явно ще ти е нужен.

Люсиен не му отговори. Що се отнасяше до него, въпросът с Катрин Грейсън Монтен бе приключен. Вероятно, ако отсега нататък тя се подчиняваше на заповедите му и се придържаше към неговата воля, имаше вероятност да заприличат на нормално семейство.

Или поне така се надяваше. Защото нямаше представа, колко още би могъл да стои далече от леглото ѝ.

— Виждаш ли го? — Холис Уилс стоеше навън, пред осветените прозорци на таверната. Той вдигна яката на дрипавото си вълнено палто, за да се предпази от студа.

— Аха, виждам го. Говори с оня грамаден херцог, дето му е приятел.

— Мили боже, Мюрей, не можем да се оправим с такъв гигант. Та той ще ни размаже на място. — Нисък и набит, Холис обгърна тялото си с ръце, за да се стопли.

Мюрей Тибънс продължи да се взира през прозореца.

— Май няма да се наложи. Херцогът си тръгва. Изглежда, че тъпият маркиз остава.

Холис се ухили и разкри редици от жълти, вонящи зъби.

— Значи е мъртъв.

Мюрей само изръмжа. Беше по-висок от Холис, бивш каруцар. Имаше тънки ръце, силни крака и подло изражение, което му осигуряваше пълен джоб с монети. Той кимна с глава.

— Хайде. Ще го причакаме зад ъгъла. Рано или късно ще трябва да мине оттам, за да си вземе коня.

Холис търкаше зиморничаво ръце. Дебелите му пръсти стърчаха от ръкавиците и се вдървяваха от студа. Той последва Мюрей зад ъгъла на таверната и двамата зачакаха, скрити в плътната сянка.

Не им се наложи да чакат дълго. Звукът от обувки, скърцащи по дебелата снежна покривка, ги извести за нечие приближаване.

— Той е! — прошепна Холис и думите изсвистяха през развалените му зъби.

— Млъквай! — изръмжа предупредително Мюрей. — Искаш да разбере, че сме тук ли? — Те изчакаха маркиза да се приближи. Той зави зад ъгъла и навлезе в тъмната сянка на сградата. В този момент Мюрей излезе от прикритието си и стовари тежка дървена тояга върху тъмната глава на Люсиен.

Личфийлд беше висок мъж, силен и здрав. При удара той залитна и се олюля, но после тръсна рязко глава и юмрукът му се стовари като чук в челюстта на Мюрей. Мъжът отскочи назад и се приземи върху студената, покрита със сняг земя.

Холис реши, че е време да се намеси. Острието на ножа му проблесна на бледата лунна светлина.

— По дяволите! — Маркизът отскочи назад точно навреме и избягна ножа далеч по-пъргаво, отколкото Мюрей бе очаквал. Той се изправи, за да събере сили, и на двамата им се стори, че изведнъж е станал по-висок. Личфийлд се разкрачи, за да балансира по-добре, смъкна шала от врата си и го нави около дланта, за да се предпази от острието на ножа.

— Сега ще си го получиш! — извика Холис и размахна гневно ножа. Маркизът ловко избягваше острието, но Мюрей го нападна изотзад и го халоса с някакво парче желязо. В този момент пред очите

му проблесна ножът на Холис, раздра вълненото му палто и бялата памучна риза и начерта кървава дيريا по мускулестите му гърди.

Люсиен простена от болка и рязко се завъртя, за да се пребори с Мюрей. Дватамата се търколиха върху снега като тъмна, боричкаща се топка. Маркизът стовари няколко яростни юмука на Мюрей, после скочи на крака, за да се изправи лице в лице с Холис, който тъкмо замахваше с ножа и острието се плъзна по ръката му. Остър вик на болка проряза тишината на нощта, а в следващия миг дългият крак на Личфийлд се стрелна към китката на Холис и ножът отлетя в тъмнината.

Мюрей чувстваше пулсираща болка в главата си, устната му беше подпухнала. От носа му бликаше струя тъмnochервена кръв. Борейки се за глътка въздух, той се огледа за Холис, но страхливото копеле бе избягало.

Маркизът отстъпи назад и зае поза за поредната атака.

— Ако искаш да си спасиш кожата — пророни той с глас, твърд като стомана, — моментално ще последваш приятеля си.

Мюрей се озъби.

— Как ли пък не! — Никога нямаше да побегне, да позволи някакъв гаден аристократ да се подиграва с него. Докато обикаляше в кръг, без да изпуска от поглед плячката си, той забеляза ножа, който Холис бе изпуснал. Хвърли се към него и го размаха като ловен трофей. — Ще нарежа гладкото ти лице на парчета! И адски ще се забавлявам!

На сребрилата лунна светлина, която се прокрадваше между облаците, лицето на Люсиен изглеждаше като издялано от камък. Мюрей навлажни устните си. Ръката, в която държеше ножа, бе подгизнала от лепкава пот. Когато бе приел тази работа, не очакваше жертвата да се окаже такъв опасен противник. Мислеше си, че лесно ще убие копелето и ще спечели другата половина от тлъстата пачка, която му предложиха като възнаграждение.

Но вече не беше толкова сигурен.

— Все още можеш да си тръгнеш жив оттук — каза Личфийлд, с такава несдържана злоба, сякаш, ако Мюрей останеше, смъртта му бе гарантирана. Мюрей отметна тъмния кичур мазна коса от лицето си и продължи да подскача около плячката си.

— Кървиш като заклана свиня — процеди той през зъби. — Нямах сили да се биеш с мен. Така че първо ще те убия и после ще си вървя.

Устните на маркиза се извиха в ехидна усмивка.

— Аз не мисля така.

Мюрей почувства лепкави струйки пот да се стичат под мишниците му. Виждаше, че маркизът едва движи ранената си ръка, виждаше кръвта, която се стичаше по ръкава на тъмносиньото му палто. И все пак имаше нещо в тъмните очи насреща му, нещо, което му подсказваше, че дори ножът не е в състояние да го спре.

До ушите му достигнаха гласове. Някой бързо се приближаваше. Време беше да си плюе на петите. Мюрей рязко се завъртя и се втурна като обезумял към конюшната. Зави зад ъгъла, където бе завързан коня му. Бягаше с всички сили, сигурен, че маркизът ще го последва. Нямах време за губене, затова Мюрей се метна на гърба на коня и заби обувките си между ребрата на животното.

Не се обърна назад, докато не стигна прикритието на дърветата. Там се спря, но само за момент. Не можеше да си прости, задето се бе провалил.

Но парите не бяха изгубени. Имаше още време да си ги изкара. И следващия път гадното благородническо копеле нямаше да се измъкне толкова лесно.

Катрин се надвеси над парапета на стълбището и надникна към входа. Шумът и суетнята долу я бяха накарали да напусне уединението на стаята си. На входната врата стоеше едрогърда жена, облечена в пъстра рокля с ниско изрязано деколте и престилка, каквато носеха момичетата в хановете. Зад нея двама мъже почти носеха на ръце трети.

Катрин простена от изненада, когато осъзна кой е раненият човек.

— Люсиен! О, мили боже! — Тя мигновено сграбчи полите на роклята си и се втурна надолу по стълбите. — Какво се е случило? Зле ли е ранен? Можете ли да го качите горе? — Тя се обърна припряно към иконома. — Рийвс, забавно извикай лекар!

— Вече го сторих, милейди.

Точно тогава Люсиен простена и клепачите му бавно се повдигнаха. Единият от тях бе толкова подут, че окоето му остана почти затворено. Устните му кървяха.

— Добре съм — продума той с глас, изпълнен с болка. — Натъкнах се на малък проблем пред таверната.

— Двамата с Марта го намерихме в безсъзнание пред конюшната — намести се закръглената жена с руса коса. — Загубил е доста кръв, милейди. Най-добре е да го отведем в леглото.

— Да, да, разбира се. Последвайте ме. — Те се изкачиха след нея по стълбите. Люсиен упорито се опитваше да се справя сам със стъпалата, но през повечето време двамата мъже просто го влачеха със себе си. Единият му ръкав бе обилно напоен с кръв и Катрин едва потисна внезапно обзелия я страх.

В този момент се обади единият от мъжете, когото жената бе нарекла Марти.

— Наръгали са го с нож. Нарязали са ръката и гърдите му. Шибани мръсници. — Внезапно младежът се изчерви. — Моля за извинение, милейди.

Катрин чувстваше ледена топка в гърдите си. Тя прикри страха си с гняв.

— Няма нищо. Наистина са такива.

Младият мъж ѝ отправи благодарна усмивка, докато помагаше да положат Люсиен върху бледосиния балдахин на огромното му легло. С разтреперани ръце Катрин разкъса останките от раздраното му палто и едва се овладя при вида на прореза върху мускулестите му гърди.

— Много ли е зле, милейди? — попита русокосата жена, която неспокойно сновеше около голямото легло.

— Раната на гърдите му не е сериозна. — Количеството кръв по ръкава му обаче ѝ говореше, че другата рана е по-обезпокоителна. Катрин развърза временната превръзка, която бяха направили, за да спрат кървенето, и разкъса ръкава му достатъчно, за да види дълбокия прорез в плътта му.

— Ръката му е срязана много дълбоко. Ще трябва да я зашия.

Непознатата жена изви светлите си вежди.

— Сигурна ли сте, че не е по-добре да изчакате лекаря?

— Доктор Фредерик е на два часа път оттук. Кървенето трябва незабавно да се спре, а аз умея да шия рани не по-зле от него.

Русата жена не каза нищо повече, само погледна Катрин с някакво благоговение.

— О, Люсиен! — Ужасена, притиснала устни с ръка, леля Уини нахлу в спалнята. — Нали не е... не е...

Здравото му око внезапно се отвори.

— Уверявам те, че все още не съм напуснал тоя свят. Но може и това да се случи, след като съпругата ми изпробва шивашките си умения върху изтерзаното ми тяло.

— Не говори така — каза предупредително Катрин, — и дори не се опитвай да спориш с мен, Люсиен. Трябва веднага да спрем кървенето и аз мога да го сторя не по-зле от всеки друг.

Може би все пак би опитал да спори, ако не бе зърнал блясъка от сълзи в очите ѝ. Устните му леко се извиха.

— Ако притеснението, което се чете по лицето ти, е насочено към мен, значи нямам друг избор, освен да се съглася.

Смутена, Катрин премигна да преглътне сълзите и избърса и последната влажна следа с опакото на ръката си.

— Тогава да започваме. — Тя се обърна към останалите. — Лельо Уини, ще имам нужда от чантата си. Намира се под леглото в стаята ми. Ще ми трябва също гореща вода, за да почистя раната, и чисти парцали, за да я превържа. Донесете също едно шише бренди. — После насочи вниманието си към другите. — Всички останали ще трябва да напуснат стаята. — Опита се да се усмихне, но беше жалък опит. — Изключително съм благодарна на всички ви, че се погрижихте за съпруга ми. Бих искала да ви платя за притеснението...

— Не, милейди — прекъсна я жената. — Негова светлост е направил достатъчно за всеки, който живее в селото. Само се погрижете да се изправи на крака.

Катрин кимна.

— Ще направя всичко възможно. Благодаря ви отново.

Оставиха я сама с него. След малко се появи леля Уини, стиснала в ръка скъпоценната чанта с медицински принадлежности. Катрин се зарови в съдържанието ѝ и извади бурканче с ранилист^[1], за да спре кървенето, а после игла и конец за шева. Намери също мехлем от лайка, цвят от напръстник и бяла коприва, който щеше да предпази раната от изгниване.

В този момент влезе един лакей и донесе леген с вряла вода, шише бренди и поднос с чисти превръзки.

— Лельо Уини, вероятно ще трябва да го държиш.

— О, господи!

Люсиен извиси глас откъм леглото.

— Не се безпокой, няма да се дърпам. Нямам нужда от ничия помощ. — Той се усмихна уморено на леля си. — Може би е по-добре да изчакаш отвън, докато Катрин привърши.

Уини изглеждаше толкова облекчена, че Катрин не настоя. Предположи, че не всеки има нерви да гледа подобни неща.

— Върви — обърна се тя към възрастната жена. — Няма да отнеме много време.

— Е, добре... ако си сигурна, че няма да ти трябвавам...

Катрин само кимна. Веднага щом леля Уини излезе от стаята, тя посегна към брендито, наля една чаша и я подаде на Люсиен, който изпразни съдържанието ѝ на един дъх. Тя отново напълни чашата и му я подаде, но съпругът ѝ поклати глава.

— И бездруго пия твърде много, откакто те срещнах.

— Ще облекчи болката — отвърна Катрин, без да обръща внимание на ироничния му тон, но той отново ѝ отказа.

— Всичко ще бъде наред.

Катрин силно се надяваше той да е прав. Тя нареди всичко необходимо върху застлан с чисто парче плат поднос и отново се обърна към него.

— Първо трябва да се отървем от тези мръсни дрехи.

За първи път в очите му проблесна някакъв интерес.

— Ако не бях сигурен, че адски ще боли, повече от всичко бих се радвал лично да свалиш дрехите ми.

Нещо трепна у нея и ѝ напомни онази нощ, в която двамата се любиха. Това бе първият сексуален намек, който ѝ отправяше оттогава. И понеже Катрин бе сигурна, че тогава го е разочаровала, предпочете да го подмине с мълчание.

— Може би трябва да повикам камериера ти. Той ще ми помогне да те повдигна.

— Аз не съм инвалид, Катрин. Просто имам някаква драскотина върху рамото си. И ако ми помогнеш съвсем малко, мога и сам да съблека проклетото палто.

Катрин не се възпротиви, въпреки че раната съвсем не беше „някаква драскотина“. Засега ѝ бе достатъчно, че ѝ позволява да се грижи за него. Тя се наведе и развърза парцала, който бе увила около ръката му, после плъзна ръка по гърба му и му помогна да се изправи. Отне им доста време, но накрая успяха да свалят мръсното палто и раздраната риза. Гол до кръста, Люсиен отново се отпусна на леглото, а раната на ръката му кървеше обилно.

Катрин прехапа устни, за да се успокои. Обикновено не изпитваше нервност в подобни случаи, но този път беше различно. Кръвта, която се стичаше на струйка по чаршафите, беше на Люсиен и тя не можеше да понесе мисълта, че той изпитва болка. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да прикрие треперенето на ръцете си. Тя взе парче чист плат, потопи го в горещата вода и внимателно почисти раната. После посегна към иглата и конеца, които си бе приготвила, и приседна до него на леглото.

— Знаеш, че ще боли, нали?

— Просто прави каквото трябва.

Тя си пое дълбоко дъх и съсредоточи цялото си внимание върху предстоящата работа. Въпреки че Люсиен не се помръдна и дори не трепна, всеки път, когато забиваше иглата в плътта му, изпитваше болката му като своя.

— Почти свърших.

— Хубава новина.

Катрин потисна усмивката си.

— Още един бод и си готов.

Когато и това беше свършено, Катрин почисти раната на гърдите му, намаза и двете места с мехлем, поръси ръката му с прах от ранилист и го превърза.

Накрая му се усмихна, а сърцето ѝ преливаше от тревога и любов. Дълго време се беше борила с чувствата си, но тази вечер, когато го видя ранен, разбра, че го обича повече отколкото е предполагала. Може би двамата никак не си подхождаха, но тя го обичаше от цялата си душа. И може би беше глупачка, но не беше в състояние да го промени.

— Беше изключително смел — каза му и приглади кичур от чупливата му черна коса. — Гордея се с теб. — Сега, след като се бе

погрижила за раните му, Катрин се зае да му свали ботушите и чорапите.

Бричът обаче я смути. Дори само мисълта за онова, което се криеше под дрехите, ѝ напомняше за страстната им нощ, за приказното усещане да го чувства вътре в себе си. По тялото ѝ плъзна приятна топлина.

Катрин навлажни устните си, които внезапно почувства пресъхнали като пудрата, с която бе посипала раната му.

— Смятам да оставя другото на камериера — промълви тя, опитвайки се да не си го представя гол, да потисне издайническата топлина, която плъзна по лицето ѝ.

— Ще го повикам след минута — отвърна Люсиен и вдигна здравата си ръка, за да помилва лицето ѝ. — Изглеждаш не по-малко изморена, отколкото се чувствам аз. Защо не легнеш при мен за малко?

Беше странно колко много ѝ се искаше да го послуша.

— Не бива. Трябва да се съблечеш и да поспиш. А на сутринта ще ми разкажеш какво се случи. — *И може би ще събера смелост да те попитам за онази русокоса жена.*

— Ще спя по-добре, ако останеш... поне за малко.

Тя приглади назад косата му.

— Добре — отвърна меко Катрин. — Ще остана. Но само за малко.

Тя легна до него под бледосиния балдахин, а Люсиен я притегли към себе си. Отпусна глава на рамото му и почувства ръката му да се свива около нея. Трябваше да стане, да извика Холкомб и да го настани удобно за сън. Вместо това остана да лежи до него, поглъщайки жадно топлината на кожата му, лекия аромат на кожа и тютюн. С всяко издигане на гърдите му се опиваше от силата на мускулите му.

Обичаше този човек. Но онази единствена нощ на ласки и страст не променяше нищо. След по-малко от година бракът им щеше да бъде анулиран. Така беше правилно да постъпят.

Сърцето на Катрин болезнено се сви. Надяваше се само, че когато му дойдеше времето, щеше да намери смелостта да си тръгне завинаги от него.

[1] вид растение — Б.пр. ↑

Коледа вече чукаше на вратите им. До вечерта, когато трябваше да отидат на тържеството в Карлайл Хол, Катрин почти бе престанала да се притеснява за Люсиен. Въпреки че окото му все още беше насинено, ъгълчето на устните му подпухнало, а ръката му висеше на превръзка през рамото, маркизът започваше да прилича на себе си.

Вече го бе разпитала какво се е случило в таверната и той ѝ отговори, че никакви бандити го нападнали, докато вървял към конюшната.

— Предполагам, че ги е поблазнил портфейлът ми. Тук повечето хора знаят, че съм маркиз Личфийлд. Сигурно нападателите ми са решили, че като аристократ би трябвало да нося в себе си значителна сума пари.

Седнала до него на леглото, Катрин внимателно почисти раните му и постави чиста превръзка на ръката му. Беше гол до кръста, а чаршафът бе смъкнат ниско на бедрата му. Широките му, мускулести гърди бяха покрити с гъсти къдрави косъмчета и всеки път, когато го погледнеше, Катрин чувстваше приятна топлина да се разлива по тялото ѝ.

— Жената, която те доведе у дома... — пророни нерешително тя, без да откъсва поглед от работата си. — Изглеждаше доста загрижена за теб.

— Така ли?

— Посещаваш таверната доста често. Предполагам, че я познаваш добре.

Едната му вежда се изви въпросително.

— Колко добре имаш предвид?

Лицето ѝ пламна.

— Всъщност това не е моя работа. Просто си помислих... искам да кажа, тя изглеждаше доста разтревожена и... Е, само се запитах...

Люсиен изглеждаше развеселен.

— Ако искаш да знаеш дали съм спал с нея, отговорът е „не“.

Смутена, Катрин извърна очи. Странно, но думите му почти я замаяха от облекчение.

— Както вече ти казах, това не е моя работа. Двамата с теб имаме уговорка и...

— Уговорка? — Сребристи пламъчета проблеснаха в тъмните му очи и погалиха лицето ѝ.

— Да, нещо такова. Точно затова исках да поговорим. Вероятно... след онова, което се случи между нас онази нощ... се чувстваш задължен да останеш обвързан с мен. Аз обаче не мисля така. Все още можем да анулираме брака, както бяхме планирали.

Вместо да е щастлив, Люсиен изглеждаше странно обезпокоен.

— Значи все още желаеш това?

Катрин предполагаше, че точно това желае. Това бе най-разумното решение. Тя го беше принудила да се ожени за нея. Той не я обичаше. Трябваше да му върне свободата.

— Разбира се. — Но самата мисъл предизвикваше остра болка в гърдите ѝ.

Лицето му бе мрачно и навъсено.

— Щом го искаш, така ще стане.

Катрин само кимна с глава. Внезапно гърлото ѝ се стегна, трудно ѝ бе да говори. Нелепо беше да се чувства по този начин, но не можеше да се контролира. Никой от тях не проговори, докато завързваше бялата превръзка на ръката му.

През следващите няколко дни семейният лекар, доктор Фредерик, на няколко пъти дойде да види пациента си, но изглеждаше изключително доволен от нейната работа и я насърчи да продължава. Той предположи, че Люсиен е прокървил веднъж или два пъти, но маркизът поклати отрицателно глава и Катрин тайничко се възгордя. Джейсън и Велвет ги посетиха веднага щом слуховете за нападението достигнаха Карлайл Хол. Двамата с радост откриха, че маркизът бързо се възстановява и скоро отново ще е на крака.

Но макар състоянието му да се подобряваше, едва на сутринта преди Коледа Катрин видя съпруга си навън.

— Нали не си забравила плановете ни да прекараме вечерта с Велвет и Джейсън? — Преди дни ѝ бе споменал, че херцогът и

херцогинята ги канят заедно с техни приятели да сложат началото на сезона и да запалят бъдника^[1] в Карлайл Хол.

— Не съм забравила. Но не смятах, че ще се чувстваш достатъчно добре, за да отидем. — И след последния ни разговор не знаех какви са плановете ти.

— Чувствам се прекрасно. Може би не изглеждам особено привлекателен, но ако двете с Уини можете да понесете разкривената ми физиономия, ще се радвам да ви придружа. — Люсиен се усмихна и дори драскотините по лицето му не можаха да заличат красивите, волеви черти на лицето му. — Отдавна не съм се отдавал на празнично настроение. Вероятно децата на Сенклер ще ни заредят с малко от своя ентузиазъм.

Катрин му се усмихна, а сърцето ѝ сякаш усили ритъма си.

— Звучи интересно. — Години бяха изминали, откакто се бе забавлявала истински на Коледа — откакто починаха майка ѝ и сестра ѝ. Без тях Коледа носеше само тъжни спомени и двамата с баща ѝ се преструваха, че е ден като всички останали. А след смъртта на баща ѝ, когато вуйчо ѝ и братовчедка ѝ се нанесоха в Милфорд Парк, разгулните развлечения на графа само подсилваха натрапчивото усещане за отчаяние и самота.

— Карлайл Хол е съвсем наблизо — казваше в този момент маркизът. — Но ще трябва да тръгнем рано, ако искаме да сварим децата будни.

— Добре. Ще уведомя леля Уини, че искаш да тръгнем по-рано.

Той се усмихна.

— В такъв случай ще се видим малко преди шест часа.

Катрин кимна. Наблюдаваше грациозната му осанка, докато маркизът излизаше от салона, и някаква сладка болка опари сърцето ѝ. Днес изглеждаше някак различен, по-малко враждебен, и приличаше повече на човека, който познаваше, преди да се оженият. В момента, в който маркизът потъна в кабинета си, Катрин се втурна нагоре по стълбите, за да намери Уини и да реши какво ще облече за вечерта.

И двете бяха развълнувани. Катрин никога не беше ходила в огромното имение, но достатъчно ѝ беше да знае, че е домът на херцогиня и херцог Карлайл. И в крайна сметка, беше Коледа. Възнамеряваше истински да се забавлява.

Катрин хвърли последен поглед в огледалото. За празника бе избрала тъмночервена кадифена рокля с огромен кринолин. Ръкавите се спускаха плътно по ръката ѝ до лакътя, откъдето преминаваха в гъсти пластове дантела, поръбени с кадифе, които се диплеха разкошно към китките ѝ. Тя приглади кестенявите къдрици, които Фани бе нагласила на тила ѝ, намести сърцевидната бенка в ъгълчето на устните си и се спусна надолу по стълбите.

Маркизът вече я очакваше. Когато я видя, нещо тъмно и топло проблесна в очите му. Напоследък Катрин често виждаше този поглед, отправен към нея, но непрестанно си повтаряше, че е сгрешила.

Ако наистина я желаете, щеше да се върне в нейната стая. Щеше да я люби отново. И нямаше да се съгласи да анулират брака. И все пак не би могла да обърка с друго жаждата в очите му, докато я измерваше одобрително от главата до петите, нито пък топлината на устните му, когато ги притисна към облечената ѝ в ръкавица длан.

— Изглеждате прекрасно, милейди.

Тя навлажни устни, мигом объркана от сребристите пламъчета в очите му, които сякаш изгаряха тялото ѝ през дрехата.

— Благодаря, милорд.

Той не откъсваше очите си от нея. Ленива усмивка играеше на устните му и Катрин сякаш забрави да диша, докато вниманието му отново не се насочи към стълбището.

Облечена в бледосиня копринена рокля, с вдигнати нагоре и стилно накъдрени коси, Унифред Монтен Девиц изглеждаше само с няколко години по-голяма от Катрин. Люсиен ѝ се усмихна, обзет от гордост и искрено възхищение.

— Тази вечер съм истински късметлия. Ще придружавам две от най-красивите жени в Англия.

Бледа руменина плъзна по бузите на Уини. Тя премести погледа си върху Катрин, после отново към племенника си и очевидно изглеждаше доволна от онова, което виждаше.

— Мисля, че щастливките сме ние. Не смяташ ли така, мила?

Катрин се усмихна, внезапно почувствала се млада и безгрижна. Погледна Люсиен и изпита притегателната сила на тези тъмни, напрегнати очи.

— Разбира се, че е така, лейди Бекфорд. Да бъдем в компанията на такъв привлекателен мъж... явно тази вечер съдбата е щедра към

нас.

Люсиен изглеждаше поласкан. Катрин все още не проумяваше на какво се дължи смяната в настроението му, но възнамеряваше да се наслаждава на новото му отношение, докато това е възможно. Двете с Уини го хванаха под ръка и се спуснаха по стълбите пред входната врата. Маркизът кавалерски им предложи помощта си, за да се качат в каретата.

Пристигнаха на здрачаване. Бледата лунна светлина хвърляше сребристи отблясъци към елегантното имение, заобиколено от безбрежен пейзаж от открити поля и гори. Карлайл Хол бе по-величествен и от най-смелите ѝ представи. Стилните парапети и огромните прозорци грееха като безброй слънца, осветени от стотици восъчни свещи.

На входната врата бяха застанали двама лакеи, еднакви на ръст и тегло, облечени в еднакви червени ливреи. Замайна от цялото това великолепие, Катрин спря до Люсиен, за да поздрави домакините на празничното събиране.

— Толкова се радваме, че успяхте да дойдете — възкликна Велвет и сърдечно целуна Катрин. — Изглеждаш прекрасно.

Катрин направи нисък реверанс.

— Благодаря, ваша светлост.

Велвет се засмя.

— Без формалности. Не и тази вечер. Тази вечер всички тук сме едно семейство и имаме повод да празнуваме.

Силно разочувствана, Катрин с изненада почувства странна влага в очите си. От толкова време насам бе живяла без семейство. До този момент дори не бе осъзнала колко самотна е била. В съзнанието ѝ изплува неканен спомен за последната Коледа, която бе прекарала в лудницата — специално за случая им дадоха варени картофи, филия ръжен хляб и парче овче месо. Помнеше как седеше на мръсната слама, мислеше си за майка си и баща си и за онова щастливо семейство, което вече не съществуваше.

— Катрин...? — прошепна меко Люсиен. — Добре ли си?

Тя премигна, почувства сълзите в очите си и видя разтревожените лица на Велвет и Люсиен.

— Извинете. За миг се върнах обратно в... — Усмихна им се неуверено. — Както и да е. Не беше приятен спомен.

Люсиен обгърна краста ѝ, притегли я към себе си и нежно целуна косата ѝ.

— Сега си свободна. Тази вечер заедно ще създадем нови спомени. Щастливи при това.

— Люсиен е прав — намеси се решително Велвет. — Тази вечер ще празнуваме една щастлива Коледа. — Домакинята изглеждаше невероятно красива с леко напудрената си огнена коса и крехка фигурка, облечена с копринена рокля с цвят на кехлибар, която подчертаваше златистия оттенък на кафявите ѝ очи.

Катрин тайничко избърса една сълза.

— Ти си истинска приятелка, Велвет Сенклер.

Велвет стисна окуражително ръката ѝ.

— Щастлива съм, че имам приятелка като теб. А сега върви при гостите. Децата отдавна искат да видят съпругата на вуйчо Люсиен.

И Катрин нямаше търпение да ги види.

С последна сърдечна усмивка Велвет се върна при съпруга си и задълженията си на домакиня. Люсиен и Катрин бяха отведени в дъбовата стая — огромен салон в дъното на къщата, облицован с дърво. Краката ѝ потъваха в меките персийски килими. Таванът бе покрит с кръстосани дъбови греди, а стените — украсени с изящни червени шарки.

Очевидно избрана за случая заради топлата и непринудена обстановка, стаята бе сполучливо декорирана с клонки чемшир и имел, а в камината огромен бърданник очакваше да бъде запален.

В момента, в който влязоха в стаята, скочи да ги поздрави мъничко момче, облечено в модерните за сезона френски одежди — дълги до коленете панталонки от кралскосиньо кадифе и подходящ син кадифен фрак. Александър Джейсън Сенклер, ярко копие на баща си със своята гъста коса с цвят на кафе и наситеносини очи, се наведе пред тях в официален поклон.

После се ухили.

— Вуйчо Люсиен! Надявах се да дойдеш! — Люсиен коленичи пред момчето и го притисна в прегръдките си.

— Нали е Коледа? Разбира се, че ще дойда.

В този момент доприпка и малката Мери Джейн, облечена в бледорозова копринена рокля. Косата ѝ беше огненочервена, много по-ярка от тази на майка ѝ. Тя извади пръстчето от розовите си устенца и

ги изви в неустоима усмивка. Люсиен я целуна по бузата и ѝ представи Катрин.

— Алекс и Мери, това е новата ви леля, Катрин.

Катрин рязко се обърна към него. Очите ѝ се разшириха от изненада. За него, който бе близък и дългогодишен приятел на семейството, бе нормално да се чувства като техен роднина. Но след по-малко от година тя щеше да напусне Касъл Ранинг. Едва ли беше добре децата да се привързват към нея.

Маркизът се усмихна.

— Кажи им нещо, скъпа. Ще ги изплашиш, ако продължиш да зяпаш така.

Ласкавото обръщение отново напълни очите ѝ със сълзи. Тя се наведе и пое малките ръчички на децата в своята.

— Радвам се да ви видя и двамата. Вуйчо ви Люсиен много ми е разказвал за вас. Сигурна съм, че скоро ще станем големи приятели.

Александър се изкикоти и обърна към нея сините си, пълни с възхищение очи, и Катрин мигом се влюби в него.

— Точно като баща си — каза Люсиен, сякаш разчете мислите по лицето ѝ. — Само на четири години е, а вече всяка жена, която го види, е безнадеждно влюбена в него.

Точно като теб, помисли си Катрин, която не пропусна да забележи жените наоколо, втренчили поглед в маркиза, сякаш е сочна хапка месо. Изпод спуснатите си ресници Катрин се взираше в притегателния му профил, във възхитителните извивки на лицето му. Да, тази вечер определено имаше нещо различно у него. Нещо се бе променило, когато я видя на стълбите в дома си.

Вероятно всичко се дължеше само на празничната вечер и нямаше нищо общо с техните отношения. Но погледът му се спираше на нея отново и отново и тя не можеше да потисне сладкия трепет, който се надигаше в стомаха ѝ.

Някой дръпна полата ѝ и Катрин веднага сведе поглед надолу.

— Аз съм почти на три — пророни с тъничкото си гласче Мери Джейн и вдигна две от пухкавите си малки пръстчета.

Катрин се засмя и топло я прегърна.

— Браво, малка моя, но не бързай да пораснеш. Времето и бездруго тече твърде бързо.

Мери само се усмихна и побягна да настигне брат си. Катрин ги последва сред гостите и съзнанието ѝ се върна към едно друго дете — малко по-голямо, русокосо и синеоко, което прекарваше самотна Коледа сред пациентите на „Сейнт Бартоломю“.

Тя прехапа устни. Искаше ѝ се да говори с Люсиен и да го помоли за помощ, но същевременно се боеше от отказа му.

— Защо отново се мръщиш, любима? Изглеждаш далеч по-красива, когато си усмихната. — Той повдигна брадичката ѝ с ръка. — Забрави, Катрин. Тази вечер принадлежи на бъдещето, не на миналото.

Тя преглътна мъчително и кимна. Знаеше, че е прав. Утре отново щеше да се бори с проблемите. Тази вечер беше Коледа и трябваше да се забавлява.

Люсиен внимателно наблюдаваше новата си съпруга, докато я представяше на малката група приятели, които Джейсън бе поканил: лорд и лейди Балфор, граф и графиня Брайърууд, Уинстън Парминтър, известен лондонски адвокат, и половин дузина други гости.

Катрин вече бе срещала неговия адвокат, Натаниел Уитли, в Касъл Ранинг, и, изглежда, много го харесваше. Граф Хавершам, дядо на херцогинята, я разсмя с истории за приключенията на Велвет и бързо я накара да се отпусне. След това тя сякаш се забавляваше, напълно привикнала с ролята на дама от висшето общество, за която бе родена.

Застанал до Джейсън, Люсиен я гледаше да разговаря с леля Уини и стария граф, докато поглъща огромното количество храна, с която бяха отрупани масите в салона: приятно препечен гъши бифтек, печено телешко, пилешко фрикасе, съомга със сос от скариди, заешко по флорентински. Имаше също задушени бъбреци и месо в тесто, моркови, ряпа и пащърнак в масло, кюфтенца от мляно месо, сладкиш с мед, захаросани плодове и крем карамел.

Катрин ядеше, сякаш не може да се насити. Люсиен се разстройваше при мисълта за дните, които е прекарала в онази адска дупка, без топла храна и близък човек. Несъзнателно някакво мускулче трепна на челюстта му.

— Красива жена — пророни Джейсън, след като проследи погледа на приятеля си.

— Да, така е. — Особено тази вечер. С пригладена коса и меки тъмни къдрици на тила, Катрин му изглеждаше по-красива от всякога. Тъмночервената кадифена рокля подчертаваше оттенъците на косата ѝ, а малките ѝ гърди образуваха лека издатинка над деколтето и приканваха да бъдат докоснати.

Тялото му болезнено се сви и му напомни колко я желае.

— Откакто живее в замъка, възвърна част от изгубеното си тегло. Лицето ѝ също изглежда румено и свежо. — Маркизът осъзна, че се усмихва при мисълта, че и той е допринесъл за приятното ѝ преобразяване. Обърна се към приятеля си и видя, че Джейсън го наблюдава замислено.

— Е, добре, какво става между вас? Цяла вечер те наблюдавам. Нещо те е променило. Каж ми какво е то.

Тъглчетата на устните му се извиха.

— Предположих, че ще се досетиш, че нещо се е случило. Най-после реших да се овладеея и да поема нещата в свои ръце. Онова, което се случи в хижата, вече е минало и забравено. Факт е, че вече съм женен мъж. Време е да подредя живота си и точно това смятам да направя.

— Което означава?

— Да го кажа простичко — смятам да я задържа. Катрин продължава да смята, че ще анулираме брака, но аз не съм съгласен.

Джейсън се ухили.

— Значи най-после си започнал да разсъждаваш трезво.

— Може и да е така. Докато се възстановявах от онова спречкване в таверната, имах доста време да размисля. Факт е, че имам нужда от съпруга и няма да отричам, че Катрин ме привлича. Така стигнах до заключението, че тази, за която вече съм женен, ще се справи не по-зле от всяка друга, а вероятно и по-добре от повечето жени. Както ти каза, тя е силна и интелигентна. Произхожда от благородническо семейство. Накратко, струва ми се изгодна партия и вярвам, че ще стане добра майка за децата ни. А след тази вечер, когато я видях как се държи с Алекс и Мери, се чувствам още по-уверен.

— А какво ще кажеш за нейните интереси, които ти не одобряваш?

Люсиен вдигна рамене.

— Разбира се, ще трябва да се откаже от странните си занимания. Във всички случаи, след като роди дете, ще забрави за тези глупости и ще започне да се държи като прилична съпруга. Време е да се сдобия с наследник и смятам да се заловя с тази задача.

Джейсън сякаш имаше известни съмнения, но не ги сподели с приятеля си.

— А ако Катрин все още иска да анулира брака, как смяташ да я убедиш в обратното?

Погледът на Люсиен отново се закова върху съпругата му, която се смееше на думите на лорд Хавершам.

— Не смятам да я убеждавам. Възнамерявам да я прелъстя.

Джейсън се изсмя на глас и едва не разля чашата пенливо вино, която държеше в огромната си лапа.

— Приятелю, ти не преставаш да ме изумяваш. Няма ли да е по-лесно просто да ѝ кажеш, че не искаш да прекъсваш брака?

— Може и да е... ако бях напълно сигурен, че тя ще се съгласи. И понеже не съм, ще трябва да го постигна по моя си начин.

Джейсън плъзна поглед към Катрин, която сега се забавляваше с неговата съпруга и децата им.

— Може и да си прав. Няма смисъл да поемаш излишен риск.

Точно така, каза си мислено Люсиен. Катрин щеше да стане негова, и то скоро. Искаше я до себе си в леглото, искаше да започне оттам, където бе свършил първия път, когато правиха любов. Всеки път, когато я погледнеше, се спомняше страстните ѝ движения под тялото си и онзи тесен проход между краката ѝ, който го поглъщаше толкова сладко.

И сега, когато бе взел своето решение, искаше час по-скоро тя да носи детето му. Изненадваше го само нетърпението, с което очакваше този ден да дойде.

Уини Монтен Девиٹ бавно отпиваше силабуб^[2] от кристалната чаша в ръката си и се опитваше да изглежда безгрижна, но изпод дългите светли мигли погледът ѝ не се откъсваше от огледалото над камината. В позлатената рамка на стъклото попадеше привлекателен мъж с гъста, прошарена кестенява коса и бистри сини очи, в когото тя разпозна Натаниел Уитли. От другия край на салона той се взираше в нея с напрегнатост, която я плашеше.

Стори ѝ се странно чувствено изживяване — да наблюдава Нат, докато той я гледа. От своето място той дори не подозираше, че е възможно тя да го вижда, и начинът, по който я гледаше, извикваше горещи, интимни видения в съзнанието ѝ. Спомени, които бе смятала за забравени — първата им целувка или онзи ден край потока, когато двамата се срещнаха тайно и той ѝ предложи да се омъжи за него. Спомни си онова стеснително, височко момче, което караше сърцето ѝ да тръпне от копнеж.

Представи си и други неща — Нат като зрял мъж и как онази целувка би могла да се промени с времето, как устните му се притискат към нейните и я целуват по начин, непознат досега, какво би изпитала, ако докоснеше гърдите ѝ, ако ги докоснеше с езика си. Какво би било да лежи гола до него.

Уини рязко отмести очите си от огледалото и пропъди неприличните видения, но не можеше да отрече, че те са навестили съзнанието ѝ, и тази мисъл я смущаваше.

— О, лейди Бекфорд. Питам се дали ще дойдете тази вечер. — Зави ѝ се свят. Не го бе видяла да се приближава. Сега ѝ изглеждаше различен — по-хладен и по-недостижим, отколкото ѝ се бе сторил в огледалото.

Тя повдигна гордо брадичка и се опита да го погледне високомерно, което беше трудно, имайки предвид високия му ръст.

— Мистър Уитли. — Това бяха единствените думи, които успя да произнесе. Всеки път, когато го погледнеше, чувстваше угризения за порочните си мисли.

Погледът му се плъзна по раменете ѝ и надолу, към закръгления бюст, който надничаше от деколтето ѝ. Очите му се задържаха там само миг, преди да се върнат на лицето ѝ.

— Надявам се, че се забавлявате.

Ръката ѝ се стрелна нервно към гърлото ѝ. Не можеше да обърка хладната ирония в гласа му, нито пък твърдия поглед, който придаваше стоманен оттенък на очите му.

— Да... Разбира се, че се забавлявам. Защо не? — Но не ѝ беше забавно, съвсем не. Не и откакто бе забелязала Натаниел Уитли в салона до дъбовата стая, потънал в разговор с племенника ѝ.

— Ами не знам — отвърна ѝ сухо той. — Когато преди малко разговаряхте с лорд Клинуърт, ми се стори, че добре се забавлявате.

Чух, че той е на брачния пазар. И не е кой да е, а граф, който не може да преброи парите си — все качества, които жена с вашето положение не може да пренебрегне. — Устните му се извиха в нещо, но не беше усмивка. — Графът е мой клиент. Ако пожелаете, бих могъл да му подхвърля някоя добра дума за вас.

Уини поруменя до корените на косата си.

— За какво говорите? Нямам интерес нито към Клинуърт, нито към когото и да било друго. И се чувствам обидена от намека, че бих преследвала графа заради титлата или състоянието му.

Нат повдигна вежди, но очите му останаха хладни и далечни.

— Приемете моите извинения в такъв случай. Но кой знае защо ми се струва, че няма да сте така възмутена, ако негова светлост ви предложи връзка, както се случи при моето предложение.

Право в целта!

— Не е същото и вие го знаете.

Красивите му устни се присвиха.

— Не, разбира се, че не е. Извинете ме, лейди Бекфорд. — Със скован поклон той се обърна и прекоси стаята, без да погледне назад.

Очевидно все още бе разгневен след последния им разговор. Но сега и Уини беше ядосана. Що за човек бе той? Нима наистина беше очаквал тя да се забърка в неприлични отношения с него? Колкото повече размишляваше над това, толкова по-див гняв я обземаше.

Както обикновено Нат не бе довел жена си — дори и на Коледа. Питаше се как ли се чувства бедната женица при такова пренебрежително отношение.

Уини видя, че Нат се присъедини към малка група мъже в дъното на стаята, които бяха наобиколили червенокосата дъщеря на лорд Брайърууд. Невъзможно й беше да си представи, че хладният и безчувствен мъж, с когото току-що е разговаряла, и младежът, когото някога бе обичала, бяха един и същи човек.

И все пак, в него имаше нещо, което събуждаше сетивата й. Нещо, което караше сърцето й да блъска като обезумяло в гърдите всеки път, когато той се приближеше към нея. Мразеше се за тази непредвидена реакция на тялото си, но, изглежда, нямаше начин да я контролира.

През останалата част от вечерта се опитваше да го избягва, но погледът й отново и отново се спираше на него или до ушите й

достигаше плътният му баритон, докато се смееше с някоя от жените. И всеки път, когато това се случеше, неканена ревност я пробождаше в гърдите. А когато огромният бъдник най-последно беше запален и децата на Сенклер отидоха да спят, Уини го видя да се сбогува кратко с домакините и да си проправя път към вратите.

Изведнъж стаята ѝ се стори празна. Смутена, Уини се отправи към терасата, нетърпелива да почувства хапливия декемврийски въздух. Потърка ръцете си, за да се сгрее, и изпита благодарност за това. Тялото ѝ все още бе горещо и напрегнато от спречкването им с Нат. Той беше просто един безскрупулен и безчувствен развратник, който се интересуваше само от своя интерес.

Но, мили боже, тя го желаше! Никога не се беше смятала за жена, подчинена на силните страсти. Ричард беше мил и внимателен съпруг, който идваше в стаята ѝ по тъмно, тръгваше си веднага щом задоволи нуждите си и напълно престана да я посещава, щом разбра, че не може да му роди деца.

Но никога не беше мислила за Ричард така, както си мислеше за Нат — с болезнено сладък копнеж, който бушуваше с всеки тласък на кръвта ѝ. Тя беше точно толкова порочна, колкото и той.

Уини потръпна. Може и да беше ядосана на Натаниел Уитли, но повече се гневеше на самата себе си.

[1] голям пън, който гори в огнището на Бъдни вечер — Б.пр. ↑

[2] десерт от каймак, захар и вино — Б.пр. ↑

Коледните празници отминаха — щастливи дни, задушевни и безгрижни, каквито Катрин помнеше от дете. Беше подарила на леля Уини красив кашмирен шал, а на Люсиен — изящна сребърна кутийка за емфие с неговите златни инициали върху капачето. Люсиен я изненада с невероятно колие от изумруди и диаманти, от което дъхът ѝ направо секна.

— Не мога да приема това, Люсиен — твърде е ценно. След по-малко от година ще трябва да си вървя и тогава...

— Това е далече. Живей с настоящето. Подарявам ти това колие като приятел и искам да го задържиш. — Но в очите му не проблясваха приятелски чувства. Бяха тъмни, горещи и караха стомаха ѝ да се преобръща.

Катрин осъзна, че навлажнява пресъхналите си устни и заби нокти в дланите си, за да не посегне и да го докосне. Когато ѝ се усмихна, устните му бяха влажни и чувствени и ако само затвореше очи, можеше да почувства тези устни, притиснати към своите, да усети ласката им по врата си — както в онази нощ, когато се любиха. Тялото ѝ пламна, гореща тръпка плъзна към стомаха ѝ.

На идната сутрин той я изведе на езда върху прясно натрупалия сняг. Катрин се чувстваше топло и удобно под кожената пелерина, а Люсиен се усмихваше. И където и да отидеха, я гледаше с тези тъмни, изгарящи очи.

Държеше се с нея толкова дружелюбно, че Катрин започваше да съжالياва, задето го мами така. Изминаха няколко седмици, откакто ѝ бе отказал да използва малката каменна колиба в гората, край потока. Макар че съпругът ѝ строго ѝ бе забранил, Катрин пренебрегна волята му и започна да работи в къщурката. Все пак оправдаваше се мислено тя, беше омъжена за този човек, поне засега. Това ѝ даваше известно право да използва онова, което му принадлежи.

Освен това знаеше, че единствената причина да ѝ откаже е фактът, че не одобряваше интересите на една жена в област, наричана

от него „вулгарна медицина“. Да отглежда билки, да забърква мехлеми и да се опитва да лекува хората, бе достатъчно зло, но да се увеличи по анатомията, бе неприлично дори и според най-свободомислещите мъже. Само хората от определена класа имаха право да се занимават с дисекция на човешко тяло. Лекарите бяха уважавани хора. Но хирурзите, които трябваше да режат човешка плът, се избираха сред най-нисшите слоеве на обществото.

Такива интереси са напълно недопустими за маркиза Личфийлд, каза ѝ Люсиен.

Обаче това беше смисълът на живота ѝ, единственото нещо, което я интересуваше. Със сигурност не беше от типа жени, които седят вкъщи и се занимават с бродерия или плетиво, или пък смесват водни боички в безплодни усилия да рисуват. Не че се справяше зле с традиционните женски занимания, понякога дори ѝ действаха успокоително, но нейната истинска любов, голямата ѝ страст бяха старите методи за билколечение и усилията ѝ да помага на болните.

Обичаше да изучава човешкото тяло, да вниква все повече и повече в неговите функции. Искаше да знае как са свързани костите, как се движи кръвта под кожата, как да лекува рани и как да третира различните заболявания.

Но маркизът не я разбираше. Може би никой не би могъл. Никой не очакваше от една дама да се занимава с подобни неща.

Катрин обръщаше гръб на общественото мнение. Бе открила своето призвание и животът ѝ бе завинаги свързан с него. Още преди да разположи малката си, тайна лаборатория в колибата, беше давала билки и мехлеми на някои хора от селото. А сега имаше свое собствено „дюкянче“, слухът за уменията ѝ бързо се бе разпространил и доста селяни често я молеха за помощ.

Обикновено работеше в колибата късно следобед, когато маркизът бе зает с арендаторите или залягаше над счетоводните си книги.

Леля Уини обаче знаеше с какво се занимава и, за нейна изненада, сякаш одобряваше интересите ѝ.

— Понякога моят племенник е нелепо старомоден. Винаги си е представял, че ще си вземе кротка и покорна съпруга. Но такава жена никога не би го направила щастлив. Следвай сърцето си, Катрин.

Трябва да сториш онова, което е най-добре за теб. След време племенникът ми ще се научи да те възприема такава, каквата си.

Но Катрин не беше на същото мнение. Точно затова продължаваше да смята, че най-доброто решение за двамата им е да анулират брака, макар сърцето ѝ да се свиваше всеки път, когато си помислеше да напусне Касъл Ранинг. Мислено се съпротивляваше на самата представа, че се омъжва за друг освен маркиз Личфийлд — нещо, което несъмнено трябваше да направи, за да се спаси от вуйчо си. Скоро щеше да е достатъчно голяма, за да се омъжи без неговото съгласие, но докато навършеше двадесет и четири, ако останеше неомъжена, той продължаваше да е неин настойник.

Питаеше се какво ли ще предприеме Дънстън, след като наследството ѝ бъде прехвърлено на маркиза и неговия адвокат, Натаниел Уитли. Документите вече се подготвяха и тя тайничко се надяваше, че вуйчо ѝ се гърчи от безпокойство и гняв. Вероятно щеше да прекара остатъка от живота си в мизерия, но това не я тревожеше. Ако беше загрижена за някого, това бе младата ѝ братовчедка Мюриъл, безгласна пионка в ръцете на властния си баща.

Вероятно трябваше да поговори с Люсиен и да се увери, че момичето ще получи някаква месечна сума и прилична зестра.

С изключение на това, не изпитваше никакво съжаление към граф Дънстън. Сигурна беше, че един ден той ще гори в пламъците на ада.

Дъглас Рот, граф Дънстън, седеше на бюрото си във великолепно обзаведения кабинет в Милфорд Парк. С годините бе започнал да възприема като своя тази типично мъжка, облицована с дъбово дърво стая, която някога бе принадлежала на последния граф Милфорд. Всъщност бе започнал да смята, че всичко в Милфорд Парк му принадлежи. Беше повярвал, че ще прекара остатъка от живота си в лукса, който му предлагаше този дом.

А сега, благодарение на подлата си племенница, щеше да бъде изхвърлен от тук като ненужен боклук. И още — щяха да го заставят сам да издържа себе си и дъщеря си, а това нямаше да трае дълго, тъй като повечето от парите, източени от сметката на Катрин, вече бяха изхарчени за екстравагантни забавления.

Дъглас стисна мълчаливо зъби, а пръстите му нервно мачкаха крайчеца на документите, които четеше. Нямахте да позволи това да се случи. Нямахте да остави онази измамница да провали плановете му.

Щом чу почукването, което очакваше, Дъглас стана и се насочи към вратата. Мъжът в коридора се поклонил за поздрав и се плъзна покрай него в стаята. Настани се на креслото до бюрото му, а Дъглас се върна на обичайното си място.

— Е, знаеш какво искам да чуя — каза графът без излишни предисловия. — Какво направи по въпроса?

Управителят на владенията му, Евън Слоан — висок и едър човек, с остър нос и пясъчно руса коса — се облегна на стола си.

— Може да се каже, че сключих сделка със самия дявол. — Слоан работеше за Дънстън от години и се справяше еднакво добре с управлението на земите му — земите на Катрин, поправи се мислено той, и определени лични проблеми.

И му беше верен до смърт. При положение, че получаваше солидно възнаграждение и живееше в хубава къща във владенията му, това не беше никак изненадващо.

— Сделка с дявола, а? И що за сделка е това?

Слоан простря ръце пред себе си.

— Предложих известна сума пари, в случай че маркиз Личфийлд случайно срещне смъртта си.

Дъглас подскочи като опарен.

— Господи, човече, да не си полудял? Поне половин Англия ще се опита да го убие. И ако свържат смъртта му с мен...

— Няма начин — отвърна спокойно Слоан. — Освен това съм наел само двама мъже. Единият вече направи опит. „Бандити“ причакали пляката пред една кръчма, близо до Касъл Ранинг. За съжаление опитът бил неуспешен. За по-удобно вторият мъж работи при маркиза. Той ме увери, че може да свърши работата, без да предизвика излишни подозрения.

Дъглас потърка замислено брадичката си.

— Предполагам, че наградата ще отиде при онзи, който успее в начинанието.

— Точно така.

Дъглас се облегна удобно в стола си. Пръстите му разсеяно барабаняха по документите.

— Добре. Тази идея може да се окаже печеливша. Ще видим дали твоята сделка с дявола ще проработи.

— Ще проработи, уверявам ви. И двамата наемници имат своите шансове. Само въпрос на време е някой от тях да успее.

— Надявам се да не им е нужно много време. Дават ми срок от тридесет дни, за да напусна имението. — Дъглас се усмихна ехидно. — Аз обаче нямам намерение да си вървя.

Слоан се досещаше за думите, които останаха неизречени.

— Нито пък аз, милорд.

Дъглас го изчака да излезе. Веднага щом вратата се затвори зад гърба му, той взе документите, които тази сутрин бе получил от Натаниел Уитли. Дънстън стисна зъби и ги разкъса наполовина, после отново и отново. Тънка усмивка изкриви устните му, докато ги хвърляше в месинговото кошче за отпадъци.

Люсиен се притесняваше за леля си. По време на празниците тя изглеждаше необичайно затворена в себе си. Беше се надявал, че след края им Уини ще възвърне доброто си настроение и в известен смисъл се случи точно това. Но по някакъв странен начин леля му изглеждаше далечна и самотна. Катрин също го бе забелязала и нейната загриженост подсили твърдата му решимост да открие причината.

С намерение да говори с Уини, този следобед той се върна от полето по-рано от обикновено. Все още облечен в костюма си за езда, маркизът я повика в червената стая — малко, уютно салонче в дъното на къщата, където напоследък тя прекарваше по-голяма част от времето си.

— Добър ден — поздрави го тя. — Рийвс каза, че си искал да ме видиш.

Люсиен я покани вътре и я настани на дивана под огромния прозорец, който гледаше към градината. Той самият се настани в удобното кресло насреща ѝ и посочи подноса с чай върху масата.

— Навън е доста студено. Помислих си, че няма да имаш нищо против да изпиеш един чай с мен. Би ли наляла за двама ни?

— Разбира се. — Усмихната, тя се зае със задачата. Наля горещ чай в порцелановите чаши и добави по малко сметана и бучка захар, както и двамата го обичаха. После му подаде неговата чаша и се облегна на дивана.

— Боя се, че не знам откъде да започна — подхвана Люсиен.
Уини се усмихна.

— Обикновено е най-добре да се говори направо.

— Добре. Нека първо ти кажа, че и двамата с Катрин много се тревожим за теб.

Уини изглеждаше изненадана. Светлите ѝ вежди се извиха в дъги, чашата замря на път към устните ѝ.

— Господи, защо трябва да се притеснявате за мен?

Люсиен отпи от чая си.

— Нещо те измъчва, Уини. Виждам го по очите ти, Катрин също го е забелязала. Искам да ми кажеш какво е то.

Чашата се разлюля в ръката ѝ.

— Но това е... Това е нелепо. Нищо не ме измъчва.

Той посегна да вземе чашката от ръката ѝ.

— Моля те, не се опитвай да ме заблудиш, Уини. Като глава на семейството, твой племенник и приятел, искам само най-доброто за теб. Довери ми се и ми кажи какво не е наред.

Сините ѝ очи плувнаха в сълзи.

— Щях да ти кажа, само да можех. Но няма да е честно.

— Защо не?

— Защото това засяга един човек, който е на служба при теб. Ако ти кажа какво се случи, вероятно ще промениш мнението си за него, а аз не желая това.

Люсиен застана нащрек.

— Този човек... наранил ли те е по някакъв начин? Защото, ако го е сторил...

— Не, не. Няма нищо такова. Мъжете винаги ухажват жените. Ако беше някой друг, вероятно щях да се чувствам поласкана, но... Е, просто съм се заблуждавала, че точно този човек е различен. Може би самата мисъл, че съм го преценила погрешно, ме притеснява толкова много.

— Много мъже биха те намерили привлекателна, лельо Уини. Ти си изключително красива жена.

Бледа руменина плъзна по лицето ѝ.

— Благодаря — пророни тя.

Той се усмихна едва доловимо.

— Може би този човек, просто не е могъл да се сдържи.

Уини извърна очи. Пръстите ѝ си играеха с гънките на светлосинята ѝ рокля.

— Но той е женен, милорд.

Люсиен се намръщи.

— Женен? За малко си помислих, че става дума за Натаниел Уитли, защото сам се уверих колко много държи на теб. Но след като Нат не е женен...

Уини рязко се изправи, а лицето ѝ поруменя от гняв.

— Разбира се, че е женен. Нат се ожени за Ема Хансън две години след като двамата с него... Искях да кажа, че е женен вече повече от двадесет години.

Люсиен ѝ се усмихна нежно. Лъч на просветление проблесна в съзнанието му.

— Ема почина преди две години, Уини. Мислех, че знаеш. Сигурен съм, че Нат също е смятал така. Да, ти живееш в замъка едва от шест месеца, но след като двамата с Нат бяхте официално представени един на друг, реших че вестта за смъртта на Ема трябва да е стигнала до теб.

— Ема... Ема е мъртва? — Уини се изправи, но краката сякаш не я държаха.

— Да. Съжалявам.

Тя се обърна и вторачи поглед някъде в градината, но сякаш не виждаше нищо пред себе си. Ръцете ѝ се впиха в полите на роклята ѝ, но дори така бе очевидно, че треперят.

— Ако Ема е мъртва, значи Нат трябва да е вдовец.

— Точно така. Смъртта ѝ бе доста болезнено събитие за него, но мисля, че през изминалите две години се е посъвзел.

— Натаниел каза... — Тя преглътна, все още вперила поглед през прозореца. — Нат показва известен интерес към мен. Искаше просто да се виждаме, това е. Помислих си, че ми прави неприлично предложение. Мислех... — Тя се обърна към него и Люсиен видя сълзи в очите ѝ. — Отказах му, доста грубо при това. А Нат си е помислил, че причината е... Господи, какво направих!

Уини се втурна към вратата и почти стигна до нея, преди да осъзнае, че Люсиен я гледа вторачено.

— Извинявай, но трябва да вървя. Трябва да отида до града, за да разреша изключително важен въпрос.

Маркизът остави чашата си и стана на крака.

— Да, разбрах, че имаш важен проблем. Ще наредя да направят нужните приготовления, двете с камериерката ти можете да тръгнете още утре рано сутринта.

Той се приближи до нея и Уини припряно избърса сълзите си.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да замина още днес. Само за час ще събера багажа си и ще тръгна.

— Идеята не ми изглежда добра, леля Уини. В Лондон вече ще е тъмно, когато пристигнеш. Съветвам те да изчакаш...

Тя посегна и сграбчи ръката му.

— Моля те, Люсиен! Трябва да тръгна още днес. Умолявам те, не се опитвай да ме спреш.

Никога преди леля му не бе проявявала подобно упорство. Хрумна му, че явно не му е разказала цялата история, но каквото и да беше скрила, може би след това пътуване до Лондон проблемът щеше да се разреши, а леля му — да възвърне доброто си настроение. Люсиен кимна едва доловимо.

— Ще изпратя двама лакеи да те придружат. Можеш да тръгнеш веднага щом решиш.

Уини стисна ръката му с благодарност, обърна се и се забърза към вратата.

Люсиен я наблюдаваше замислено, все още леко загрижен за състоянието ѝ, но и доволен, че каквито и противоречия да бяха възникнали между двама им с Натаниел Уитли, той допринасяше за разрешаването им. После Люсиен нареди да приготвят каретата, а леля си видя отново броени минути по-късно, когато заедно с готовите си куфари слезе пред входната врата.

Маркизът застана на верандата до нея.

— Надявам се да пътуваш безопасно и да се видим в края на седмицата. — Уини му се усмихна, помахаше и се спусна надолу по стълбите. — Между другото — извика Люсиен в момента, в който леля му се качваше в каретата, — защо не виждам жена си днес? Изглежда, че никой не знае къде е. Търсих я навсякъде, но няма и следа от нея.

Цветът се отдръпна от лицето на Уини. За миг погледът ѝ се стрелна към потока, които си пробиваше път през горите.

— Боя се, че и аз не знам — отвърна му, без да го погледне в очите. — Може да е отишла до селото.

Някакво мускулче трепна на челюстта му.

— Сигурно е така — каза ѝ той, без да го вярва. Уини го лъжеше, а тя не беше добър лъжец, особено когато умът ѝ вече бе на път за Лондон. Прикриваше Катрин — но защо?

Лея му изкачи стоманените стълбички на каретата и се настани до камериерката си. Когато колелата се завъртяха, тя му помахаше през прозореца, но погледът ѝ отново се насочи към потока.

Точно в този миг като мълния го осени мисълта, къде всъщност е отишла жена му. Заля го вълна от неверие и бурен гняв.

— Дяволите да я вземат! — С гигантски крачки той се насочи към входа на замъка и само за миг спря на вратата. — Рийвс! — извика с най-гръмовния си глас. — Незабавно ми донеси пелерината!

— Да, милорд. — След миг икономът се върна с тежкото вълнено наметало и Люсиен го преметна през раменете си. Бесен заради упоритостта на Катрин и собствената си глупост, той забърза към конюшната.

Не му отне много време да стигне до малката каменна колиба, където някога живееше пазачът. Още щом изкачи хълма, разбра, че подозренията му са основателни. Кестенявата кобила на Катрин пасеше кротко наблизко, а от комина се издигаше сивкава струйка дим.

Люсиен изруга през зъби и се спусна надолу по хълма.

— Надявам се това да помогне, мисис Финч. Раните от изгаряния могат да бъдат много опасни, да не говорим колко са болезнени.

— Тук сте права, мила. — Кокалестата женица се засмя и разкри редица развалени зъби. — Гърбът ми вече е по-добре.

Катрин можеше да си представи какво изпитва жената насреща ѝ. Беше я намазала с мехлем от свинска мас, който бе открила в журнала на лекар, служил в Индия. Мазилото бе сторило чудеса при всички, на които го бе прилагала. Надяваше се да свърши работа и при мисис Финч.

Кокалестата ръка на жената се зарови в платнената торба, която носеше, и накрая намери малко глинено канче със затворен капак.

— Това е за вас. Малко от най-хубавите ми сливи. И пак благодаря.

— Винаги сте добре дошла, мисис Финч. Желая ви приятен ден. — Катрин затвори вратата с доволна въздишка и отново се наведе над

книгата, която я занимаваше в момента — средновековни народни лекове от провинция Съсекс. Велвет бе открила дебелия том в библиотеката в Карлайл Хол и ѝ я изпрати като коледен подарък.

Тъкмо се бе настанила удобно в старото кожено кресло пред камината, когато вратата се отвори с трясък и вътре връхлетя самият маркиз. Катрин подскочи и се изправи толкова припряно, че книгата се стовари шумно на пода. За миг тя погледна пожълтелите страници на старинния ръкопис, но не посегна да го вдигне. Отметна глава назад и впери поглед в тъмните, вещаещи буря очи на съпруга си.

Челюстта му потрепваше, а устните му бяха гневно присвити. Погледът му се плъзна по стъклените върху тясната масичка до стената, по малките глинени саксийки, където Катрин бе насадила билки. На тавана в замъка бе открила разклатена дървена маса и бе помолила бъчваря да я постегне и да отреже ниско краката ѝ. Сега ѝ служеше като кушетка за прегледи.

Колибата беше чистичка и затоплена от пламъците на камината и от килимите, които беше купила от един амбулантен търговец в селото. Всяко свободно пространство бе отрупано с купища книги, повечето от библиотеката на маркиза в замъка. Катрин потръпна, когато погледът му сякаш разпозна няколко заглавия. После очите му отново се спряха върху нея.

— Може би паметта ми изневерява, но доколкото си спомням, когато ми поиска разрешение да използваш това място, отговорът ми беше не.

Катрин преглътна и сведе очи.

— Съзнавам, че пренебрегнах желанието ти, но...

— Пренебрегнала си желанието ми? Това ли е мекият начин да кажеш, че не се подчини на заповедите ми и че правиш онова, което си си наумила?

Тя прехапа долната си устна, за да не види маркизът, че трепери. Този човек изглеждаше опасен, когато се ядоса.

— Колибата и бездруго не се използваше, а аз имах нужда от място, където да работя. Надявах се да одобриш идеята ми. Но след като ми отказа, не ми остана друг избор.

— Ти така ли виждаш нещата? Че не си имала друг избор, освен да престъпиш волята ми? — Той стисна зъби толкова ожесточено, че

челюстта му видимо се очерта. Катрин трябваше да призове цялата си воля, за да не се обърне и да избяга.

Потисна порива си и вирна брадичка.

— Аз съм твоя съпруга — поне засега. Реших, че това ми дава известни права.

Очите му пробягаха по лицето ѝ — горещи, проникателни очи, които опариха кожата ѝ.

— Поне за това, мадам, сте напълно права. Вие определено сте моя съпруга. — Със зловещо изражение той пристъпи към нея. — Единствената грешка, която допуснах, е че не ви накарах напълно да осъзнаете този факт. Мисля, че е крайно време да се поправа.

Катрин си пое дълбоко дъх, когато Люсиен сграбчи раменете ѝ и я притисна плътно към себе си. Устните му се впиха в нейните и за миг тя просто стоеше и попиваше топлината на устните му, горещия пламък на езика му. Ръцете му се заключиха около нея и я притеглиха още по-плътно към тялото му, за да почувства силата на подлудяващата му възбуда.

Изненадата ѝ се смени с безпокойство, когато нещо неуловимо се промени в поведението му. Дланите му обгърнаха пламенно лицето ѝ, а от гърлото му се изтръгна задавен стон. Целувката му стана нежна, съблазнителна и изискваща. Вкуси ъгълчетата на устните ѝ, а езикът му като копринен конец се плъзна по долната ѝ устна. Кожата ѝ настръхна и някаква гореща топка се търкулна в стомаха ѝ. Бавната, ленива целувка отново стана жарка и изискваща, а Катрин му отговори с нарастващо нетърпение, неспособна да потисне порива на сгорещеното си тяло.

Несъзнателно ръцете ѝ се плъзнаха по реверите на дрехата му и обгърнаха врата му, а краката ѝ омекнаха в коленете. Той явно го почувства, защото я отпусна назад, докато гърбът ѝ опря в стената. Още една влажна, гореща целувка, и Катрин простена мъчително. Люсиен вкушваше нежната кожа на врата ѝ, чувствителните крайчета на ушите ѝ, а ръцете му се заловиха с копчетата на памучната ѝ рокля. Вперил в нея нетрепващите си тъмни очи, той една по една извади фибите от косите ѝ. Катрин почувства тежки кичури коса да се разпиляват по раменете ѝ.

— Господи... Катрин. — Люсиен зарови пръсти в уханните кичури и отметна главата ѝ назад. После я целуна. Езикът му с лекота

превземаше устата ѝ и я омайваше в безумен ритъм. Катрин му отвърна със същата ожесточена страст. Тялото ѝ тръпнеше — горещо, замаяно и слабо пред мъжката му сила.

С отмерени, решителни движения, той изхлузи роклята през раменете ѝ, развърза връзките на фустите ѝ и ги захвърли на купчина на пода. Останала само по долна риза, чорапи и жартиери, Катрин се притискаше към него, докато главата му се плъзна към гърдите ѝ. Езикът му ги милваше, дразнеше зърната им, а очите му се опиваха от щръкналите пъпки, които напиреха през плата.

— Ти ми принадлежиш, Катрин — прошепна той и плъзна ризата по раменете ѝ. — Ти си моя съпруга — сега и завинаги.

— Но... Но какво ще стане с... — Той затвори устата ѝ с гореща, гладна целувка, която извика накъсани звуци от гърлото ѝ. После помилва голите ѝ гърди, прокара език по зърната им, и коленете на Катрин се огънаха. Единствено силните му ръце ѝ попречиха да падне. Люсиен пхна коляно между краката ѝ, разтвори бедрата ѝ и притисна тръпнещата плът. Болезнена тръпка я прониза. Тялото ѝ пулсираше и се извиваше. Беше влажна и готова за него, и толкова замаяна, че не съзнаваше какво става. Люсиен обгърна с длани гърдите ѝ — милваше ги, вкусваше ги, дразнеше ги. Треперещите ѝ пръсти се плъзнаха в косата на тила му, развързаха черната лента и гъсти копринени кичури погалиха дланите ѝ.

Целуваше я, докато ръцете му се бореха с копчетата на брича му. Пръстите му си проправиха път през гъстите, къдрави косъмчета между бедрата ѝ и проникнаха в нея — отначало нежно, после по-дълбоко. Знаеше добре къде точно да я докосне, как да ѝ достави удоволствие. Горещият пламък на желанието лумна дълбоко в нея и Катрин се чу да произнася името му.

Люсиен я милваше с кръгообразни движения и с умениято на опитен любовник.

— Аз съм твой съпруг — прошепна той, а движенията на пръстите му засилваха нуждата ѝ от него. — Кажи го.

Катрин простена.

— Кажи го — пророни дрезгаво той.

— Ти си... мой съпруг.

Маркизът разтвори краката ѝ и проникна в нея с един единствен тласък, който я повдигна от земята. Катрин се притисна към широките

му рамене, ноктите ѝ се впиха в кожата на гърба му, устните ѝ затрепериха.

Люсиен бавно се отдръпна от нея, после нахлу още по-дълбоко. Заля я непоносима вълна на удоволствие. Навън и пак навътре, бавно и целенасочено. Мускулите му се свиваха и отпусаха, плътта ѝ се свиваше мъчително около него. Люсиен я повдигна, намести краката ѝ около кръста си и отново нахлу в нея.

— Господи, от толкова време мечтая за това. — Проникнал дълбоко, движеше се в нея бавно и равномерно. Катрин не можеше да мисли, забрави дори и да диша.

Гласът му сякаш долетя отдалече, дрезгав и приглушен.

— Толкова си сладка... така съвършена. — Думите му съвсем я замаяха. Катрин висеше в някаква безтегловност, тялото ѝ тръпнеше от желание и жажда. Още два мощни тласъка, и ноктите ѝ издраха раменете му, устните ѝ прошепнаха името му. Тялото ѝ мъчително се сви, а после се отпусна, разтърсено от непоносимо удоволствие.

Люсиен нахлу в нея за последен път, преди тялото му да я последва и да се отпусне. Притисна ханша ѝ към себе си, а семето му се изля дълбоко в нея. Катрин се притискаше към него и си мислеше колко много го обича и колко приятно е да го чувства до себе си по този начин. И колко много е искала точно това да се случи.

Изминаха дълги минути. Люсиен нежно целуна Катрин по шията и я пусна на земята. Усещаше тялото си приятно отпуснато и задоволено — нещо, което не му се бе случвало от седмици насам. Долавяше лекия аромат на парфюма ѝ, вкуса на устните ѝ върху своите. Харесваше му усещането — да я държи в прегръдките си.

Целуна я и се наведе да вдигне ризата ѝ. Тя я плъзна през главата си, докато той си закопчаваше панталона.

Не бе възнамерявал да я обладее — беше дошъл в колибата, за да сложи край на неприличните ѝ занимания, но гневът му бе преминал в желание и го подтикна към действие. Сега, когато си спомняше изживяното, не съжаляваше за този порив.

Погали я по лицето, а мислите му се върнаха назад във времето, при други жени. Макар че никога не се беше проявявал като себичен любовник, обикновено просто използваше телата на жените, както и те неговото — доставяше си удоволствие и след като приключеше, не оставяше нищо от себе си при тях.

С Катрин обаче беше различно. Пожелаваше я всеки път, щом я погледнеше. Когато правеше любов с нея, част от него сякаш му се изплъзваше както никога преди. Искаше да ѝ достави удоволствие, да се слее изцяло с нея, докато забрави къде свършва неговото тяло и откъде започва нейното. Катрин разпалваше у него чувства, непознати досега, и нуждата му от нея се разрастваше с всеки път, когато се любеха.

Самата мисъл, че е възможно да стане толкова зависим от жена, го плашеше. И все пак вече искаше да я люби отново.

Той закопча и последното копче на брича си и видя, че тя се взира в него с огромни, зелени, питащи очи. Ленивата забрава от преди малко бе отстъпила място на объркано, смутено изражение.

— Няма ли да анулираме брака, Люсиен? Нали и двамата решихме, че така е най-добре? Нали това искахме и двамата.

— Така ли? Може би е имало момент, в който съм смятал така, но вече не. Няма да анулираме брака, Катрин. Ние сме женени и така ще си остане.

— Но аз си мислех... Ако си искал истински брак, защо никога не се върна в моята спалня? Смятах, че по някакъв начин... че не съм ти доставила удоволствие, но се надявах след време...

— Така ли си мислеше? Че не си ми доставила удоволствие? За бога, Катрин, от момента, в който влезе в кабинета ми, си мисля само какво е да те отведе в леглото. — И дори докато я гледаше сега, с разпилени коси и подпухнали от целувките му устни, я пожелаваше отново.

— Но ако е така, защо не се върна в моята стая?

Той прокара пръст по изваяната ѝ челюст и почувства лека тръпка да разтърсва тялото ѝ.

— Ти искаше ли да дойда?

Катрин извърна очи, лицето ѝ се обля в руменина.

— Да. Харесва ми начина, по който ме докосваш, начина, по който ме караш да се чувствам. Зная, че повечето хора смятат, че е неприлично жена да изпитва желание към мъж, но аз не съм като останалите жени.

Поне по този въпрос не би могъл да спори. Катрин беше напълно различна от всички жени, които някога бе срещал. И точно тази разлика го притесняваше.

Люсиен въздъхна.

— Може би точно затова стоях далече от теб. Опитвах се да подреда мислите си. С времето реших, че най-добре ще е да останем съпрузи.

— Защо? Ти може и да ме желаяш, но не ме обичаш. Защо ти е да се обвързваш с жена, която не обичаш?

Внезапно притеснен от въпроса ѝ, Люсиен се наведе и вдигна простичката ѝ памучна рокля от земята.

— Вдигни си ръцете.

Катрин безмълвно се подчини, а маркизът плъзна дрехата през главата ѝ, завърза я на кръста и се залови да закопчава копчетата.

— Любовта е за наивниците и глупаците, Катрин. Аз не съм от тях. Приятелството, общите цели, децата — това са важните неща в едно семейство.

Катрин не се възпротиви, но нещо в погледа ѝ подсказваше, че не е напълно съгласна. Той ѝ обърна гръб и отново се зае да разглежда вътрешността на колибата. Гневът, който уж се бе изпарил, сега го връхлетя с нова сила.

— Знам, че според теб работата ти е изключително важна, Катрин, но и ти много добре знаеш, че аз не я одобрявам. — Той вдигна малка стъклена колба, пълна с някакъв лепкав сироп. — Какво е това?

— Лек за кашлица, който приготвих сама.

Той го подуши и сбърчи носа си от миризмата на билки и нещо сладко.

— Какво има в него?

— Бяло вино, бучка захар, стрит чесън, прах от арника и женско биле.

Той се намръщи и остави сиропа обратно на мястото му.

— Ти си маркиза Личфийлд — заяви твърдо Люсиен, продължавайки да разглежда полупълните шишета и стъкленици. — Жена с твоето обществено положение не може да се занимава с мехлеми и еликсири.

— Аз помагам на хората. Нима това е лошо?

— Имаш късмет, че не са те обявили за вещица, а и никога не можеш да знаеш доколко им помагаш. Роджър Ферис ми каза, че жена му не могла да стане от леглото три дни, след като изпила един от твоите лекове. Само господ знае какво би могла да причиниш на някой нещастник с твоите сиропи.

— Съпругата на Роджър не стана три дни от леглото, за да се избави от съпружеските си задължения. Очевидно мъжът ѝ е доста непохватен, когато стане въпрос за леглото.

За миг в очите му проблеснаха весели пламъчета. Но само един поглед към заобикалящите го стъкленици бе достатъчен, за да изтрие доброто му настроение.

— Не давам пет пари за жената на Роджър Ферис или за когото и да било друго. Искам само веднъж завинаги да спреш с всички тези безсмислици.

— Това е смисълът на живота ми. Да искаш от мен да се откажа, е като да поискаш да не дишам.

— Тогава не дишай. Ти си моя законна съпруга и аз ти забранявам да се занимаваш с подобни измислици. И в случай, че си забравила, ти беше инициаторка за този брак.

— А ти си онзи, който реши да останем завинаги свързани в него.

Люсиен се взираше мрачно в нея. После повдигна брадичката ѝ с ръка, наведе се и я целуна — бавна, изпълнена с копнеж целувка, която отново я накара да се притиска към гърдите му.

— Не мисля, че ще ти бъде чак толкова неприятно да си омъжена за мен — каза ѝ с лека арогантност, която Катрин не пропусна да забележи.

Упоритото изражение, което Люсиен вече познаваше добре, отново се настани на лицето ѝ.

— Добре, щом искаш да спра, ще го направя. Но и аз ще поискам нещо в замяна.

— И какво е то?

— В „Сейнт Бартоломю“ има едно дете, малко момченце. Може и да си забравил, но веднъж ти споменах за него.

Люсиен порови в съзнанието си и си спомни нощта, в която я бе събудил след някакъв страшен кошмар.

— Да, спомням си, че веднъж ми говори за него.

— Казва се Майкъл Бартоломео и съвсем не е ненормален. Той е будно и жизнерадостно дете, което е имало лошия късмет да се роди на подобно място. Син е на жена, която е изстрадала брутално насилие и никога не успя да се възстанови.

Катрин му разказа как майката на детето бе починала малко след раждането му и заяви, че детето не трябва да расте в отблъскващите условия на „Сейнт Бартоломю“.

— Той е сираче, Люсиен. Няма къде да отиде, няма бъдеще пред себе си. Колкото и ужасно да звучи, имал е късмет, че все още го държат там, вместо да го изхвърлят на улицата. Ако го бяха сторили, досега щеше да е мъртъв.

Маркизът се взираше в лицето ѝ. Видя тревогата в очите ѝ и надеждата, че той ще се съгласи. Никога не беше смятал да отглежда сирак, но винаги бе обичал децата, можеше да си го позволи и ако това беше начинът да подчини Катрин на волята си, размяната си заслужаваше.

Той кимна отсечено с глава.

— Добре, така да бъде. Аз ще уредя да приберем детето, а ти ще стоиш настрана от тази порутена колиба и всичко, свързано с нея.

Част от напрежението се разнесе от лицето ѝ, но раменете ѝ останаха сковани.

— Както кажеш. — Очевидно не ѝ се нравеше желанието му, но не по-малко очевидно беше, че се бои за съдбата на детето. — Колко време мислиш, че ще отнеме?

— Нямам представа. Вероятно ще стане бързо. Ще съобщя на Натаниел Уитли да придвижи нещата възможно най-бързо. — Очите му се плъзнаха лениво по нея, обгърнаха блестящите ѝ коси, поизмачканите дрехи и бледата руменина по лицето. Наскоро задоволеното желание изригна у него с нова сила. — Междувременно ще наредя да преместят нещата ти в моите покои.

Руменината по лицето ѝ се сгъсти. Може би не беше точно съпругата, която си беше представял, но поне я желаше и след като вече бяха женени, смяташе да я притежава изцяло. Люсиен отвори вратата на колибата и зачака тя да го последва. Докато прекосяваше стаичката, Катрин ѝ хвърли последен замислен поглед. За миг нещо неразгадаемо проблесна в очите ѝ.

Господи, възможно ли беше вече да обмисля кога ще се върне тук? При тази мисъл Люсиен стисна решително зъби. Кълнеше се, че още утре ще се погрижи това никога да не стане. Щеше да нареди на хората си да почистят колибата, да разглобят така наречената ѝ лаборатория и завинаги да я унищожат. А той самият щеше да се погрижи тя да бъде заета в леглото му.

Време беше да се сдобие с наследник. Възнамеряваше незабавно да се заеме с тази задача. Той погледна Катрин, почувства тялото си да се напруга и си помисли, че вероятно би могъл да поднови опитите още същия следобед.

Уини се въртеше неспокойно в огромното легло. Не можеше да заспи. С нетърпение очакваше зората да изгрее и да отиде при Натаниел. Пътуването до Лондон мина безпрепятствено. По-разумно беше да изчака сутринта, както предложи маркизът, но искаше вече да е в кантората, когато Нат се появи. И макар да бе пристигнала в града

късно вечерта, градската къща на Личфийлд беше в пълен порядък и стаята ѝ я очакваше.

Слава богу, че нямаше никаква представа къде живее Нат — иначе би могла да падне дотам, че да отиде право в дома му, като някоя уличница. Сега обаче беше в собствената си стая, надяваше се да заспи и знаеше, че няма да успее. Просто лежеше в леглото си, докато часовете се проточваха, взираше си в тавана и се питаше какво ли си е помислил Нат, след като го бе отблъснала толкова решително.

Както преди години.

Мислите ѝ се върнаха двадесет години назад, в Касъл Ранинг, когато беше осемнадесетгодишна хлапачка, а Натаниел бе дошъл да иска ръката ѝ от баща ѝ. Уини чакаше напрегнато на долния етаж, молеше се баща ѝ да се съгласи, но дълбоко в сърцето си знаеше, че това е невъзможно.

— Ти си дъщеря на маркиз Личфийлд — беше ѝ казал той, когато я извика в кабинета си. — Наталиел Уитли е човек от простолюдието. Знам, че семейството му е доста заможно. Двамата с баща му сме добри приятели, в противен случай никога нямаше да го срещнеш. Лично аз много харесвам това хлапе. Той е интелигентен и има силна воля. Не се съмнявам, че ще бъде прекрасен съпруг. Но това не променя факта, че Натаниел не е благородник и никога няма да бъде. А ти си истинска лейди, единствената дъщеря на маркиз Личфийлд. Натаниел Уитли не е подходяща партия за теб.

Уини бе плакала с дни, но баща ѝ не се смили над нея. Скоро след това ѝ избра за съпруг виконт Бекфорд, и макар тя да смяташе, че обича Нат, се примири с решението на баща си, защото сред аристокрацията така бе прието. След време дори успя да си внуши, че любовта ѝ към Натаниел е била само хлапашко увлечение.

Но никога не успя да го забрави.

Уини затвори очи при спомена за Натаниел Уитли, седнал във всекидневната на Касъл Ранинг само преди броени дни. Изглеждаше непоносимо привлекателен. Непрекъснато мисля за теб, Уини. Бих искал да се виждаме по-често.

Господи, как го бе отблъснала само! Несъмнено той бе приел, че все още не го намира достатъчно добър за нея. Всъщност някога баща ѝ смяташе така, не тя, но той никога нямаше да го узнае, ако сама не му обяснеше.

Най-после зората озари небето и Уини стана от леглото още по-изтощена, отколкото бе пристигнала предната вечер. Все пак тя направи сутрешния си тоалет и внимателно подбра какво да облече — тъмносиня рокля от тафта с разкошно надиплени ръкави, пристегнатата в талията с бледоморав кадифен колан. Широките поли правеха талията ѝ да изглежда тънка като у младо момиче.

Личната ѝ камериерка, Флоранс Таубер, се постара доста над прическата ѝ, оформяйки меките руси къдрици върху главата ѝ.

— Изглеждате невероятно, милейди. — Жена в средата на четиридесетте, с изпито лице и дружелюбни очи, Фло служеше на Уини още от шестнайсетгодишна.

— Благодаря, Фло. — Тя се завъртя пред внушителното огледало. Надяваше се Нат да не забележи тъмните кръгове под очите ѝ или леко подпухналото ѝ от сълзи лице.

Фло наметна върху раменете ѝ поръбената с кожа пелерина, която я обгърна в топлите си гънки.

— Вие сте неповторима, милейди. Който и да е щастливецът в тази прекрасна утрин, няма начин да не ви забележи.

Уини почувства, че се изчервява. Нямаше представа откъде Фло се е досетила, че е замесен мъж, но не можеше да отрече истината. Само се надяваше Фло да се окаже права и Нат наистина да не остане безразличен. Още повече се надяваше той да ѝ прости.

— Мислиш ли, че каретата вече ме чака?

— Отвън е. — Фло ѝ се усмихна с разбиране. — Вдигнах бедния Хари още преди зазоряване, за да съм сигурна, че ще е готов.

Уини се усмихна и кимна.

— Предай му моята благодарност.

Макар да беше неприлично рано и Уини да не беше сигурна, че Нат вече ще е в кантората си, тя решително се качи в каретата и колелетата затрополиха по калдъръмената уличка. Не ѝ отне много време да стигне до сградата на Треднийдъл Стрийт. По това време на денонощието нямаше много движение — предимно товарни коли, амбулантни търговци и наемни файтони, които извозваха работници.

Неголямата тухлена постройка изглеждала сънена и съвсем празна. Уини нареди на кочияша да я изчака, отиде до вратата и я намери заключена, но въпреки това повдигна тежкото месингово чукало и похлопа с надеждата някой да ѝ отвори.

За нейно облекчение отвори самият Нат. Когато я разпозна, той отстъпи от изненада крачка назад и мигновено надяна каменна маска на лицето си.

— Лейди Бекфорд. Очевидно сте станали непривично рано тази сутрин.

Уини мачкаше нервно края на наметалото си.

— Трябва да говоря с вас. Може ли да вляза?

Той отвори вратата малко по-широко.

— Разбира се. — Непроницаемостта му изражение се смени от силна тревога. — Надявам се, че не се е случило нищо лошо. Добре ли е маркиз Личфийлд? Нали не е станала някаква злополука?

— Не, няма нищо такова. — Тя го наблюдаваше изпод спуснатите си редници, докато я въвеждаше в кантората си и затваряше вратите след тях. Стори ѝ се, че изглежда дори още по-привлекателен от последния път, когато го видя, с прошарената си тъмна коса и наситено сини очи. — Не идвам тук по работа. Посещението ми е изцяло лично. Трябваше да ви видя...

Гласът ѝ замря. Цяла нощ се бе опитвала да намери подходящите думи, но така и не успя, а сега още повече ѝ се изплъзваха.

— Вероятно е по-добре да поседнете, лейди Бекфорд. — Строго официалното му отношение дълбаеше дълбока рана в душата ѝ.

— Предпочитам да говоря оттук, ако нямате нищо против. — Тя се изправи сковано, решена да говори направо. — Дойдох да се извиня, Натаниел.

— Да се извините? — Усмивката му беше леко иронична. — За какво да се извинявате? Ако става въпрос за последните ни няколко разговора, аз съм този, който трябва да се извини. Проявих непочтителност и вие ме поставихте на мястото ми. Все пак аз съм обикновен гражданин, а вие сте графиня Бекфорд. — Макар думите му да звучаха искрено, Уини не пропусна да забележи сарказма в гласа му. Нищо у Натаниел Уитли обаче не подсказваше, че той е по-низш от нея, и самата Уини не възприемаше нещата така.

Тя преглътна със стегнато гърло.

— Боя се, че не ме разбрахте. Виждате ли, когато ви наговорих онези неща... аз не знаех, че... Допуснах ужасна грешка, Натаниел.

— Грешка? Това означава ли, че внезапно сте се почувствали самотна? Затова ли дойдохте, Уини? Решихте, че се нуждаете от мъж в

леглото си и че ако никой не знае кой е той...

— Стига! Това няма нищо общо с факта, че не сте благородник. Истината е, че нямах представа, че Ема е починала. Разбрах го едва снощи, когато племенникът ми спомена. Дотогава смятах, че сте женен. Помислих си, че ми предлагате... някаква неприлична връзка и бях... разгневена. — Тя се взираше сляпо в ръцете си. — Никога не ви бях смятала за такъв човек и тази мисъл ме потискаше.

Натаниел я гледаше напрегнато, сякаш не ѝ вярваше съвсем.

— Мислела си, че съм женен?

Тя кимна, отчаяно борейки се със сълзите.

— Съжалявам за Ема. Прекарвах повечето време в провинцията. Трябва да се е случило точно преди Ричард да се разболе. Той може и да е чул за това, но нищо не ми каза. Мисля, че никога не престана да ме ревнува от теб.

— Мислела си, че ти предлагам да ми станеш любовница?

— Да.

Нат посегна и пое ръцете ѝ в своите.

— Уини... господи, толкова съжалявам. Всички онези ужасни неща, които ти наговорих... Всичко, което си помислих...

Една едра сълза се търкулна по лицето ѝ.

— Вината не е твоя, Натаниел. Аз съм виновна за всичко. Не биваше да правя прибързани заключения. Може би причината е в това, че ти ме караш да се чувствам истинска жена. От години не съм се чувствала така и това ме плаши. Презирах се, задето исках да съм с теб, след като принадлежиш на друга.

Уини не разбра как се случи — в един момент стоеше и го гледаше със сълзи в очите, а в другия вече беше в прегръдките му.

— Бях като обезумял, откакто за първи път те видях в Касъл Ранинг — каза той досами ухото ѝ. — Почувствах се така, сякаш не са минали всичките тези години. Стори ми се, че си същото момиче, в което някога се влюбих.

Уини се притисна към него, опиваше се от силата и топлината му.

— Същото беше и с мен, Нат. Копнеех за теб, а същевременно изпитвах такова чувство за вина!

Той се отдръпна и я погледна в очите.

— Кажи ми, че нямаш нищо против да се срещаме. Съзнавам, че това може да донесе проблеми и на двамата ни. Племенникът ти е мой клиент и може да не одобри подобна връзка. А хората от твоята класа със сигурност няма да я одобрят. Може би можем да направим нещо, за да станат нещата по-лесни.

— Аз съм зряла жена, Нат. Не ме интересува какво мислят хората — никога не ме е интересувало.

Ръката му помилва нежно бузата ѝ. Уини видя, че той не ѝ повярва напълно, но с времето щеше да го убеди. Тя се взираше в бистрите му сини очи, докато Нат сведе глава и я целуна. Сетивата ѝ едновременно се изостриха и отмахляха, също както преди и все пак съвсем различно.

Нат прекрати целувката, преди тя да го поиска. Тръпката, разтърсила тялото му, ѝ подсказа колко много му коства това.

— Да излезем тази вечер — предложи той. — Знам едно тихо ханче в покрайнините на града, където никой няма да ни види и...

— Не — прекъсна го решително Уини, а сърцето почти я болеше от радост. — Понеже искам да те запазя само за себе си, предпочитам да отидем на театър — разбира се, ако нямаш нищо против.

Той разбра подтекста на думите ѝ: тя наистина не се интересуваше кой може да ги види. Лъчезарната му усмивка я заслепи.

— В такъв случай отиваме на театър — заяви Нат, най-после проумял, че за нея не е важно дали е благородник. — А после ще вечеряме на някое уютно местенце, където ще си спомним за отминалото време.

— Да — отвърна тя, все още преплела пръсти с неговите. — Ще ми бъде приятно, Нат. Наистина. — *Повече, отколкото можеш да предполагаш, помисли си тя. Много повече.*

Най-после щяха да получат онзи шанс, който им бе отнет преди години. И този път никой не можеше да застане помежду им.

— О! — Катрин облиза капчицата кръв от пръста си и смръщено се вторачи в калъфа за възглавница, който бродираше. Бодовете бяха малки и равни като онези върху ранената ръка на Люсиен. Но да работиш над раната на пациент не е като да бродираш цветя върху парче плат. За Катрин подобни занимания бяха безполезни и отегчителни.

Тя въздъхна и остави възглавницата настрана. Приблужи се до прозореца, а погледът ѝ се плъзна към пенливото поточе, което виеше снага през горите. Откакто маркизът я бе открил в колибата, двамата живееха в крехко примирие. През деня Люсиен бе зает с работата из земите си, а Катрин скучаеше и се шляеше наоколо, отегчена и нетърпелива да поднови своите занимания.

А нощем той идваше в спалнята ѝ и тя мигом забравяше и работата си, и желанието си да чете медицински книги. Една дълга, разтърсваща целувка, едно докосване на онези сръчни, опитни ръце, и Катрин можеше да мисли единствено за Люсиен, за удоволствието, което ѝ доставяше и за това колко много го желае. Едва на сутринта, когато той се измъкваше от леглото ѝ, я връхлитаха мисли за несподелената ѝ любов и мъчителна болка засядаше в гърдите ѝ.

Никога не се виждаха през деня. Нямаше нежни погледи и мили ласки следобед. Държеше се с нея точно така, като се бе опасявала — желаше я, но извън това за него тя не съществуваше.

Сърцето ѝ мъчително се свиваше при тази мисъл. Копнееше той да я обикне, да стане част от живота му. Потискаше я мисълта за очакващите я години без любов, но с този брак бе сключила сделка. Не можеше да отрече, че е получила защитата, от която се нуждаеше. Беше освободена от вуйчо си, освободена от онази лудница, и щеше да е почти щастлива — само да имаше своята работа.

Благодарение на камериерката си Фани, Катрин узна за намеренията на маркиза да разруши лабораторията ѝ и насочи усилията си в тази посока. Понеже бе помогнала на няколко човека от прислугата със своите лекове, те бяха готови да рискуват благоразположението на маркиза и внимателно опаковаха нещата ѝ, вместо да ги унищожат.

Всеки ден мислеше за билките, които бе засадила, за мехлемите, които с такива усилия беше приготвила, и които нямаше да помогнат на никого. Беше се отказала от единствения смисъл в живота си, за да спаси малкия Майкъл. Но мисълта, че скоро ще го види, я караше да смята, че жертвата си заслужава.

И нямаше да е завинаги, кълнеше се в това. Благодарение на усилията на маркиза утре сутринта момчето пристигаше от Лондон. След като се увереше, че той е в безопасност, щеше да намери начин да се върне към работата си.

Погледът ѝ проследи извивките на малкото поточе, което се губеше сред гъстите дървета на леса. Липсваше ѝ спокойствието, което откриваше сред книгите в малката колиба, липсваше ѝ приятната тръпка да знае, че помага на някой, изпаднал в нужда. Не можеше да прекара живота си, надвесена над бродерията или плетивото.

И колкото и да обичаше малкия Майкъл, дори неговото присъствие не би могло да запълни празнината в живота ѝ. Нуждаеше се от своята работа, точно както маркизът се нуждаеше от неговата. Катрин се зарече, че ще направи всичко по силите си да се заеме отново с онова, което изцяло я поглъщаше, откакто родителите ѝ си отидоха от този свят.

Люсиен се облегна на парапета на стръмното стълбище, което водеше към фойето. Долу на площадката беше Катрин, която не се откъсваше от русокосото момче, Майкъл Бартоломю. Детето стискаше ръката ѝ, сякаш, ако я отпуснеше, щеше да се изгуби из вътрешността на замъка.

Майкъл бе пристигнал снощи с карета от Лондон и двама лакеи от къщата на маркиза в града. Натаниел Уитли бе уредил всичко. С негова помощ и прилична сума, момчето бе освободено от „Сейнт Бартоломю“ и поверено на неговите грижи.

Люсиен не откъсваше поглед от високото слабичко момче с разрошени, руси коси и невинни сини очи, които се разширяваха от страхопочитание пред блестящите мраморни и позлатени орнаменти на къщата. Катрин му бе споменала, че детето рядко напускало болницата, освен когато някоя надзирателка не го вземела със себе си, за да купят провизии. Един поглед към него бе достатъчен, за да прецени колко малко от света трябва да е видял.

В момента детето удивено сочеше цветните фрески по тавана.

— Рисунки — възкликна то. — Не бях виждал рисунки по тавана. Как са се качили там да ги нарисуват?

Катрин се засмя, а Люсиен също не съумя да потисне усмивката си. Катрин търпеливо му заобяснява, че майсторът дошъл специално от Италия преди стотина години. В този момент маркизът се спусна по стълбите, за да се присъедини към тях.

Те се обърнаха при звука от стъпките му.

— Добро утро, Майкъл. — Бе видял момчето още снощи, но то почти не проговори, само се притискаше към Катрин и зяпаше, сякаш се е озовало на луната.

— Добро утро, сър — отговори то, вперило поглед в Люсиен със същото благоговение, с каквото гледаше и стенописите по тавана.

— Трябва да наричаш маркиза негова светлост — обясни му Катрин. — Отговаря се: „Добър ден, ваша светлост“ или „Добър ден,

милорд“.

Момчето се изправи сковано.

— Добър ден, ваша светлост.

Люсиен се усмихна.

— Надявам се, че си спал добре, Майкъл.

Малките зъбки проблеснаха в ослепителна усмивка и детето сякаш се почувства по-уверено.

— Само дете не се задуших, милорд, в ония пухени възглавници и меки завивки. Ама ми хареса, като свикнах с тях.

Люсиен потисна порива си да се разсмее.

— Успяхте ли вече да закусите? Сигурен съм, че главният готвач е надминал себе си, след като знае, че имаме нов обитател на къщата.

Катрин стисна окуражително ръката на Майкъл, после се обърна към Люсиен и му се усмихна с такава благодарност, че нещо в гърдите му се преобърна.

— Всъщност тъкмо отивахме в трапезарията. Надявам се да се присъединиш към нас.

— Това и смятам да направя. — Той пропусна Катрин да мине напред, но преди да направи и крачка, Майкъл се откъсна от ръката ѝ и застана пред него, в основата на стълбите. Съсредоточено, момчето посегна да докосне кадифеното крайче на утринния му фрак.

— От к’во е направено? Не бях пипал нещо толкова меко.

Люсиен огледа детето, грубите му кафяви панталонки и домашно тъканата риза, която Натаниел бе изровил отнякъде — простички, но несъмнено по-добри от мръсните парцали, които вероятно бе носил в „Сейнт Бартолому“.

— Ръбовете са от кадифе. А бричът е от плат, който се нарича сатен.

Майкъл смутено потърка гладката, лъскава материя.

— Т’ва са най-хубавите дрехи, които някога съм виждал.

Люсиен се усмихна.

— Понякога ми се иска да ги заменя за една домашно тъкана риза, но сигурно си прав — наистина са красиви.

— Като порасна, ще нося такива дрехи.

Катрин се наведе и го прегърна.

— Сигурна съм, че ще е така, Майкъл.

Люсиен мислено отбеляза, че трябва да се обади на шивача си. Трябваше да облече момчето прилично, и то скоро. Сам щеше да се погрижи за това.

— Добре, а сега да отидем да хапнем. — Катрин протегна ръка и детето припряно я сграбчи.

— Дано да не е каша — промърмори то под носа си и отново предизвика усмивката на Люсиен.

— Днес няма да бъде каша — каза той. — Да видим какво ще кажеш за печен фазан.

След минути всички се увериха, че Майкъл Бартоломео обожава печен фазан. Не по-малко му се усладиха колбасите, пържените яйца, сочното сирене и ябълковия пай, и особено горещият шоколад. Люсиен никога не бе виждал толкова малко същество да поглъща толкова количество храна. За миг си помисли, че е редно да спре хлапето, преди да му е прилошало, но бързо отхвърли тази мисъл.

След време то само щеше да проумее, че винаги разполага с изобилна храна.

— Мислех да му покажа останалата част от замъка — каза Катрин, докато бършеше устата си с бялата ленена салфетка, а после я постави отново в скута си.

Момчето внимателно я наблюдаваше и след миг прецизно повтори движенията ѝ.

Люсиен отпи глътка кафе.

— Страхотна идея. Днес имам да свърша още малко работа, но може би утре ще отидем до конюшните. Надявам се, че Майкъл ще се радва да види конете.

Огромните сини очи се заковаха на лицето му.

— Обожавам коне. Веднъж видях няколко да теглят една страхотна карета, когато някакви хора дойдоха да видят лудите в болницата. Може ли да се кача на някой кон? — В очите на малкото момче се четеше такъв несдържан копнеж, че Люсиен почувства леко бодване в сърцето.

— Мисля, че може да се уреди.

Майкъл се засмя щастливо, а лицето му порумения от възбуждане.

— Такава грамадна къща, и даже коне! Божичко, Катрин, не знаех че си толкова богата!

Люсиен едва не се задави с кафето си, а Катрин с усилие потисна усмивката си. Божичко, усмихна се вътрешно маркизът, как успях да свържа живота си с такава невероятна двойка.

И все пак когато видя как момчето се смъкна от масата и, мислейки че никой не го гледа, пъкна един колбас под ризата си, Люсиен искрено се зарадва, че го е измъкнал от „Сейнт Бартоломи“.

Както бе обещал, на следващата сутрин маркизът поведе Катрин и Майкъл към конюшната. Снощи бяха вечеряли тримата. Майкъл не спря да говори за прекрасните неща, които видял в замъка, размахваше ръце и сочеше наоколо. Беше впечатлен от огромните портрети на благородниците от фамилия Личфийлд, но повече от всичко му харесваше големия салон със средновековните рицарски брони, старинни саби, страховити брадви и щитове.

Приятно им беше да вечерят заедно, а това нямаше да се случва често, след като намереха подходяща гувернантка за детето. След вълнуващия ден очите на Майкъл се затвориха и той заспа веднага щом погълна и последната хапка храна в чинията си. Люсиен го отнесе на ръце до стаята му на третия етаж.

На сутринта, когато Катрин се спусна по стълбището, намери Майкъл в кабинета на Люсиен, застанал до бюрото му. Застанала до вратата, тя безмълвно наблюдаваше двете толкова скъпи за нея същества.

— Чудех се, милорд... дали като порасна, ще стана истински джентълмен като вас?

Люсиен се усмихна.

Можеш да постигнеш абсолютно всичко, Майкъл. Стига само да го искаш истински.

— Ще ме научите ли?

— Да те науча?

— Аха, милорд. Да говоря кат' вас. Като джентълмен.

Люсиен откъсна поглед от документите и се вгледа внимателно в детето.

— Мисля, че можем да поработим над това.

Майкъл се ухили и Люсиен му се усмихна в отговор. После забеляза съпругата си, застанала до вратата, и въздухът между тях сякаш се нажежи. Сладостно усещане се плъзна към стомаха ѝ.

Маркизът отблъсна стола си назад и се изправи.

— Добро утро, милейди.

Погледът му беше продължителен и някак отнесен, сякаш си спомняше как я бе оставил в леглото тази сутрин — сред разбърканите завивки, сънена и гола след любовната игра.

Майкъл дръпна ръкава на Люсиен.

— Ше идем ли вече в конюшната, милорд? Нали казахте, че ше тръгнем веднага щом стане Катрин.

— Не се казва „ше“, а ще, Майкъл. Това е първият ти урок как да говориш правилно. Можеш да се упражняваш, докато свикнеш да го изговаряш правилно.

Майкъл се засмя.

— Ще. Нали казахте, че ще отидем в конюшната, като стане Катрин?

— И след като закусим.

Храната винаги успяваше да привлече вниманието му.

— Не е каша, нали?

В очите на маркиза проблеснаха весели пламъчета.

— Съмнявам се, че някога ще ти се наложи отново да ядеш такова нещо.

— Яхуу! — Майкъл вдигна ръчички във въздуха и се завъртя, после се втурна към Катрин. Отначало тя се притесняваше, че по време на отсъствието ѝ от „Сейнт Бартоломю“ пазачите са могли да му сторят нещо, но щастливото детско лице я успокояваше. — Няма каша, Катрин! Чу ли какво каза негова милост? Никога вече няма да ядем оная гадост!

Катрин прехапа долната си устна, за да не се разсмее, и се обърна да види намръщената физиономия на Люсиен, но остана изненадана от веселите искрици в очите му.

— Вторият ти урок за днес ще бъде, че дете на твоята възраст не бива да се обръща към по-големите по име. Отсега нататък ще се обръщаш към Катрин с „милейди“ или „ваша милост“.

Катрин потръпна вътрешно. Досега не бе намерила сили да поправи момчето, макар да знаеше, че скоро ще ѝ се наложи. В болницата това нямаше значение, но тук... тук животът бе напълно различен. Майкъл трябваше да научи правилата на обществото, ако искаше да намери място в света на благородниците.

Майкъл погледна навъсено Катрин, после палавото изражение се върна на лицето му.

— Пазачите приказваха, че си важна дама. Сигурно няма да е много трудно.

Катрин сърдечно го прегърна. Беше такова прекрасно момче!

Закусиха заедно, а после се отправиха към конюшната.

— Виж, Катрин! Конете! — Майкъл се откъсна от ръката ѝ и побягна към оградата около двуетажната постройка, където отглеждаха конете. Там един от конярите обзвдваше млад жребец. — Дали ще... ще мога да го пояздя?

Люсиен се засмя от сърце.

— Не и този — поне засега. Още е много млад и буен. За начало ще ти дадем някое по-кратко животно.

Влязоха в полумрака на конюшната, сред мириса на сено и коне. Леки пращинки танцуваха на слънчевата светлина, която се процеждаше през прозореца. Над главите им група мъже повдигаха с метален скрипец чували.

— Мисля, че Робин е хубав кон и ще ти свърши работа, докато се научиш да яздиш.

— Казва се Робин?

— Цялото му име е Сивият Робин.

Когато стигнаха до яслата, Майкъл се втренчи в малкото петнисто конче.

— Сивият Робин. Той е истински красавец, милорд.

Кончето изцвили, а Люсиен се усмихна.

— Кротък е като агънце. С него лесно ще се научиш да яздиш.

В този момент към тях се приближи Бени Тейлър.

— Майкъл, това е Бени — представи го маркизът. — Много разбира от коне. Той лично ще те обучава.

Бени се наведе и юнашки разтърси ръката на детето.

— Добро утро, хлапе. — Хвърли поглед към петнистото конче. — Конят ще ти хареса.

Майкъл понечи да го поправи, но Люсиен едва доловимо поклати глава.

— Кога започваме? — нетърпеливо попита детето.

Бени погледна въпросително маркиза, който само кимна.

— Що не още сега?

— Ура! — Майкъл заподскача от вълнение.

Катрин наблюдаваше как момчето се втурна след Бени, сякаш са отколешни приятели. Майкъл не беше срамежлив. Беше роден сред непознати и сред тях бе прекарал седемте години от живота си. Те бяха неговото семейство.

Тя насочи вниманието си към Люсиен.

— Държиш се прекрасно с Майкъл. Искях да знам, че е тук, в безопасност. Но никога не съм се надявала да го приемеш така безрезервно.

Тъмните му очи проследиха детето.

— Не е трудно да го обикне човек. Утре ще му потърся учител, за да започне обучението си.

Катрин се усмихна.

— Няма да ми повярваш, но той ще бъде очарован. Майкъл обожава да научава нови неща. Поглъща всичко, което види или чуе.

— Вече забелязах.

Обгърнал кръста ѝ с ръка, Люсиен я поведе към вратата на кошарата. В този момент Катрин чу ужасения писък на Майкъл.

— Милорд! Погледнете! — Детето тичаше като обезумяло към тях, а Люсиен мигновено вдигна поглед нагоре. Тежкият скрипец се бе измъкнал от въжето и в момента се носеше право към главата му. Люсиен сграбчи Катрин, повлече я със себе си и двамата се търкулнаха на земята.

— Милорд! Милорд! — Майкъл се закова до тях, следван по петите от Бени. — Едва не ви удари! Божичко, едва не ви уби! — Детето видимо трепереше, Катрин също.

Люсиен се изправи и изтупа прахта и сламата от дрехите си.

— Добре ли си? — попита той Катрин и ѝ подаде ръка.

— Аз... Добре съм. Само малко се изплаших, това е. — Но не спираше да трепери, нито пък Майкъл. Люсиен се наведе и вдигна детето на ръце, притискайки го към гърдите си.

— Добре сме. Благодарение на теб, Майкъл, и двамата сме добре.

Момчето зарови глава на рамото на маркиза. Майкъл никога не бе имал баща и очевидно възприемаше Люсиен като такъв. Катрин почувства болезнено пробождање в сърцето си.

— Всичко е наред, хлапе — успокояваше го маркизът. — Само малък инцидент. Понякога се случват такива неща.

Той пусна детето на земята, а Катрин го притисна към себе си, докато Люсиен разглеждаше падналия скрипец. Беше голям и тежък, и ако беше паднал върху него, несъмнено щеше да го убие.

Катрин потръпна.

— Какво се случи? — Люсиен се обърна към мъжете, които работеха на тавана, а в момента се трупаха около падналия лифт. Един от тях излезе пред останалите. Лицето му бе преbledняло, почти колкото и Катрин.

— Не мога да кажа със сигурност, милорд. Цяла сутрин работихме без проблеми. Сигурно въжето е било старо и изтъркано, но никой от нас не беше забелязал. — Човекът изправи сковано раменете си, а лицето му бе смръщено от напрежение. — Предполагам, че искате всички да си вървим.

Люсиен внимателно огледа лицата на мъжете насреща си. Повечето от тях трябваше да изхранват семейства.

— Беше просто нещастен случай. Както вече казах, понякога се случват такива неща. Отсега нататък ще трябва да бъдете по-внимателни.

По изплашените лица на работниците се изписа облекчение.

— Благодаря ви, милорд. Вече ще внимаваме. Няма да съжбялявате, че не ни отнехте работата.

Люсиен кимна.

— Погрижете се да е така.

С тези думи маркизът се обърна към Катрин, прегърна я през кръста по-нежно от обикновено и се усмихна на момчето.

— Върви с Бени, Майкъл. Робин те очаква.

Както често става при децата, случката вече бе забравена. Майкъл се засмя и припна след Бени, а Катрин и Люсиен се насочиха по пътеката към къщата.

— Майкъл е прав — каза тя. — Това нещо можеше да те убие.

Люсиен хвърли последен поглед към падналия скрипец.

— Можеше, но не успя. — Тъгълчето на устните му подскочи нагоре. — Чувствам се по-жив от всякога. Може би трябва да дремнем малко.

— Да дремнем? По това време?

Маркизът само се усмихна.

— Хайде, любов моя. Имам определени планове за теб, които не включват седемгодишно момче.

Катрин се изчерви и мислите ѝ полетяха към едно мъжествено тяло и чифт умели ръце. Но докато вървяха към къщата, тя отново се обърна към падналия скрипец и групата мъже, скупчени около него. Само за две седмици на два пъти маркизът едва не бе убит. Вероятно беше само съвпадение.

Все пак Катрин усещаше някаква смътна тревога, която не я напусна по целия път към къщата.

Доктор Сайлс Кънингам спря малкия си черен файтон пред масивната каменна крепост. Беше изпратил вест за предстоящото си посещение на Катрин Грейсън Монтен, понастоящем маркиза Личфийлд, но не знаеше какво посрещане да очаква.

След като практически бе предал жената, която ценеше като свой приятел и, противно на всякаква логика, дори като колега, самият той не знаеше какво заслужава.

Сайлс пое дълбоко въздух, скочи от файтона и подаде юздите на коняря, който веднага се втурна към него. Още преди да изкачи стълбите към входа, тежката дървена врата се отвори и на прага застана самата Катрин.

— Доктор Кънингам! — Тя му отправи онази топла, непринудена усмивка, която бе спечелила симпатиите му още първия път, когато я видя. — Толкова се развълнувах, когато получих писмото ви! Още не мога да повярвам, че сте тук! Моля ви, влезте.

Част от напрежението сякаш се смъкна от плещите му. Той свали тривърхата си шапка, намести сивата перука на главата си и я последва по стълбището в къщата. Икономът пое шапката и балтона му, а Катрин го въведе в разкошна дневна, издържана в злато и слонова кост.

— Съжалявам, че не мога да ви запозная със съпруга си — каза му тя, след като позвъни за чай. — За съжаление днес той отсъства. Изникна някаква важна работа в града и трябваше да замине за няколко дни.

Изглеждаше свежа и хубава, каквато я помнеше, непокътната сякаш от нечовешките изпитания в болницата. Усмивката ѝ бе широка и приветлива, косата — тъмна и блестяща, а цветът на лицето ѝ подходеше на розовата рокля.

— Навярно се питате как ви открих след всичкото това време. Всъщност узнах местонахождението ви едва преди няколко седмици и то благодарение на адвоката на вашия мъж, Натаниел Уитли. По това време мистър Уитли помагаше на съпруга ви в усилията да ви освободи от „Сейнт Бартоломю“. Дойде да ме разпита за събитията от времето, когато вуйчо ви ви затвори в лудницата. Казах му самата истина — че всичко е било долна лъжа, — но всъщност само смътно се надявах това да допринесе за вашето освобождаване. Все пак го помолих да ме държи в течение. А когато за последно се чухме с мистър Уитли, той ми каза за брака ви с маркиза и ми съобщи, че мога да ви откроя тук.

Сайлъс огледа скъпата мебелировка, тапицираните с брокат дивани и тежките кадифени завеси, толкова различни от онази дупка „Сейнт Бартоломю“.

Катрин взе ръката му и го настани в едно удобно кресло.

— Това, че днес съм тук, е истинско чудо и е дълго за разказване. — Тя седна срещу него и в този момент спретнат прислужник донесе сребърен поднос за чай и го остави върху масата. Катрин му наля една чашка, после добави бучка захар и сметана. — Накратко казано, благодарение на усилията на съпруга ми сега съм свободна от своеволията на вуйчо и от „Сейнт Бартоломю“.

Сайлъс поклати замислено глава.

— Как можа да се случи! Знам, че ви предадох и това е непростимо. Това е една от причините да дойда днес. Надявам се, че ще намерите сили да ми простите.

Катрин разбърка внимателно чая си, после остави сребърната лъжичка върху чинийката.

— Знам, че вуйчо ми е заплашил да съсипе живота ви, Сайлъс. Знам също, че имате семейство, за което да се грижите. Нямахте друг избор, освен да мълчите.

— Беше по-лошо, отколкото можете да си представите. Граф Дънстън заплашваше Маргарет и децата. Заповяда да напусна Уилфорд Вилидж. Твърдеше, че ако се опитам да се намеся във ваша защита, никога повече няма да видя семейството си.

Изящните ръце на Катрин потрепнаха върху дантелените поли на роклята ѝ.

— Вуйчо ми е безмилостен и безскрупулен човек. Радвам се, че не сте опитал да му се противопоставите. — Тя се усмихна, но някак пресилено, сякаш все още я болеше от това. — Във всички случаи това вече е минало. Разкажете ми за себе си. Как вървят вашите научни изследвания?

— Точно това, мила, е втората причина да дойда при вас. Наскоро приех преподавателско място в малък медицински колеж в Гилфорд.

— Това е прекрасно, Сайлъс. Гилфорд не е никак далече. Така ще можете да ни посещавате по-често.

— Ще ми бъде много приятно. — Той отпи глътка чай. — Знаете колко изострено е общественото мнение и колко е трудно да се правят научни проучвания върху човешката анатомия. Точно затова приех тази работа. Училището е малко и много закътано. Досега само веднъж жителите на града са се опитали да протестираат срещу предметите, които преподаваме. А и това е едно от малкото учебни заведения, които одобряват дисекцията на човешко тяло като инструмент на познанието.

В средновековието дисекцията на човешки труп е била забранена от църковните канони. Дори и сега стотици години по-късно, изучаването на човешкото тяло се посрещаше с възмущение от обществото. Лекарите получаваха само най-належащата информация. Повечето хирурзи добиваха знанията си на бойното поле, а не в учебната лаборатория. Освен това общественият им статус не надминаваше този на бръснаря — каквито болшинството от тях в действителност бяха. Но съществуваха и други хора — хора като Сайлъс, които твърдо вярваха, че умението да лекуваш се основава на задълбочени познания върху човешкото тяло.

— Радвам се, че най-после сте открили място, където да продължите изследванията си — поздравя го искрено Катрин.

— А да знаете само какви неща открих! Хрумна ми, че ако все още се интересувате от такива неща... бихте могли да дойдете в Гилфорд и да видите над какво работим в момента.

Катрин рязко подскочи и едва не разля чая в чашата си.

— О, доктор Кънингам, толкова бих се радвала да дойда! Не можете дори да си представите колко ми липсват вашите уроци.

— Разбира се, трябва да бъдете предпазлива. Би било доста странно за една жена — особено с вашето обществено положение — да я открият при подобни обстоятелства. Но все пак си помислих, че може да поискате да дойдете, а това е най-малкото, с което мога да се отплатя за всичко, което преживяхте.

— О, Сайлъс — да! Аз също работих над някои неща — предимно билкови лекове — но се натъкнах на доста противоположни становища. Чета всичко, което ми попадне, но съвременни текстове се намират трудно, а трудове за анатомия ми е почти невъзможно да открия. — Внезапната промяна у нея го накара вътрешно да се усмихне. Вече не беше изисканата, сдържана дама, а жизнена млада жена, каквато я познаваше отпреди, изгаряща от вълнение и пълна с ентузиазъм за нови знания.

Сайлъс ѝ описа някои от проектите, над които работеха — например опитите да открият безопасна ваксина срещу едрата шарка. В момента съществуваше възможност да спасят заболелия пациент, но заразата неминуемо се разпространяваше и околните често се разболяваха и умираха. Работеха преди всичко над устройството на човешкото тяло и неговите функции — как да намалят болката, когато се наложеше хирургична намеса, как да спрат процеса на възпаление и при раните.

— Всичко това е интересно и вълнуващо — завърши разказа си той. — Но напредваме доста бавно.

— Нямам търпение да дойда! — възкликна Катрин.

— А съпругът ви? Маркизът също ли ще дойде?

За пръв път тя му се стори неспокойна.

— Боя се, че съпругът ми одобрява интересите ми в сферата на медицината не повече от вуйчо. — Тя се усмихна някак тъжно. — Както и да е, той поне едва ли ще ме затвори в лудница, когато разбере, че съм посетила стар приятел, който случайно е лекар.

Сайлъс отново се усмихна.

— Радвам се да го чуя. — Той остави чашата си върху мраморната масичка до креслото. — И след като се уверих, че сте добре, време е да си вървя. — Той стана и Катрин го последва. — Известете ме веднага щом решите, че е удобно да дойдете. Купихме си хубава, просторна къща в покрайнините на градчето. Сигурен съм, че Маргарет също ще се радва да ви види.

Катрин го хвана за ръката и го отведе до вратите. Доктор Кънингам почти долавяше мислите, които вече се блъскаха неуморно в главата ѝ. Никога преди не беше имал по-запален ученик, по-жаден за знания колега. Жалко, че беше жена. И все пак му се искаше да ѝ се отплати по някакъв начин за болката, която несъзнателно ѝ беше причинил, а знаеше, че най-големият дар за нея е обучението.

— Доскоро тогава — каза той. — С нетърпение очаквам да ви видя.

— Аз също, докторе. Може да не е веднага, но при първа възможност ще уредя нещата.

Той я остави на входа и се качи на файтона си, чиито колелета затрополиха по пътя към Гилфорд. Знаеше, че ще я види отново, и то скоро. Катрин Грейсън Монтен несъмнено обичаше живота и повече от всичко ценеше знанията в областта на медицината.

Помисли си за съпруга ѝ. Надяваше се той да осъзнава какво безценно богатство притежава. Рядко се срещаше жена, която да притежава такава вродена сила и кураж. Дори жестокостта на вуйчо ѝ не бе успяла да сломи духа ѝ.

Доктор Кънингам се усмихна при мисълта за работата си в колежа и осъзна, че няма търпение да сподели постиженията си със своята бивша ученичка.

Дните минаваха неусетно. Макар Катрин с нетърпение да очакваше посещението при доктор Кънингам, така и не намери удобен случай да замине. Утешаваше се, като прекарваше повече време с малкия Майкъл, който вече толкова бе привикнал с живота в замъка, сякаш тук се е родил. Сега имаше частен учител и гувернантка, а маркизът настояваше да го обличат така, сякаш е син на благородник, а не бездомен сирак, спасен от „Сейнт Бартоломя“.

Катрин бе изумена от връзката, която се създаде между тях. Когато ги виждаше заедно, разбираше колко много Люсиен обича децата и какъв прекрасен баща ще стане един ден. Това Люсиен желаше повече от всичко на света, още повече след като малкия Майкъл му показва какво би било да има свои собствени деца. Маркизът искаше син и наследник и упорито преследваше тази цел. Понякога, когато идваше в спалнята ѝ късно през нощта, Катрин го ненавиждаше за това.

А после той я целуваше, докосваше я, шептеше нежни думи в ухото ѝ, и Катрин сякаш се пренасяше в друг свят. В такива моменти тя забравяше, че единствената му цел е тя да го дари със син, и че извън онази страст, която двамата споделяха, за нея нямаше място нито в живота му, нито в сърцето му. В действителност през повечето време той сякаш умишлено избягваше нейното присъствие.

Потисната от мисълта, че е неспособна да стопи дистанцията помежду им, Катрин потърси компанията на леля Уини веднага щом тя се върна от Лондон. Намери я в оранжерията, седнала на стара желязна пейка. Когато вдигна очи и забеляза Катрин, Уини се усмихна, а лицето ѝ излъчваше радост, каквато младата жена не беше забелязала по-рано.

— Добро утро, мила. — Уини посочи желязната скамейка до себе си. — Почти нямахме време да поговорим. Защо не седнеш при мен?

— Всъщност аз те търсех, Уини. Рийвс ми каза, че мога да те намеря тук.

Русокосата жена въздъхна.

— Би трябвало да съм навън в градината, но чистият въздух ме приспива. Освен това обичам да гледам движенията на рибите.

Катрин приседна на пейката. Разкошната ѝ рокля в прасковен цвят се разстла около глезените ѝ.

— Откакто се върна, изглеждаш различна, Уини. По-жизнена си отпреди. Животът в големия град май повече ти харесва отколкото този в провинцията!

Уини махна с ръка.

— Нищо подобно, мила моя. Това няма нищо общо.

— Тогава каква е причината?

За миг Уини сякаш се поколеба.

— Трябва да ти призная нещо. Не съм сигурна какво ще каже племенникът ми за това, но не мисля, че ти ще ме съдиш твърде строго.

— Да те съдя? За бога, Уини, защо да те съдя?

Мекото изражение се върна на лицето ѝ и Уини се усмихна.

— Влюбих се, мила. Влюбих се от цялата си душа, без всякакви задръжки. Влюбена съм в Натаниел Уитли и той също ме обича.

Изненада, щастие и някаква смътна болка пронизаха душата на Катрин. Радваше се за Уини, но щастиято, изписано по лицето ѝ, я убеждаваше колко празен е нейният собствен живот.

Тя се наведе и сърдечно прегърна жената, която се бе превърнала в нейна близка и обичана приятелка.

— Мисля, че това е прекрасно, Уини. Много се радвам за теб.

— Някои хора могат да ме помислят за глупачка. Ще кажат, че Нат преследва богатството ми, макар че той самият има достатъчно пари. А на мен ще кажат, че сключвам неравностоен брак.

Катрин стисна успокоително ръката ѝ.

— Аз обаче бих казала, че ти си истинска късметлийка да срещнеш мъж като Нат, а той е още по-голям късметлия, защото е попаднал на теб.

— Той е невероятен, Катрин. Толкова мил и грижовен човек. Щедър е до безумие. Помоли ме да се омъжа за него и аз приех. Искаше лично да съобщи на Люсиен, но аз поисках първа да говоря с него.

— Нали не мислиш, че маркизът ще се противопостави на този брак?

Уини впери поглед в бистрата вода, в игривите движения на рибите, които се гонеха под мостчето.

— Не съм сигурна. Не че нещо би се променило — ще се омъжа за Натаниел независимо какво смятат останалите. Но Люсиен е моето семейство и искам да получа неговото одобрение.

— Знам, че той има много високо мнение за Нат. О, ще се зарадва много, сигурна съм.

— Надявам се да е така. Аз имам завидно състояние. Люсиен може би мисли като баща ми — че трябва да се омъжа за човек от нашата класа.

Катрин извърна очи. Собствената ѝ неволя отново напомни за себе си.

— Люсиен не знае какво е това любов — ти сама ми го каза. Той не може да проумее, че няма нищо по-важно на този свят от това, да обичаш някого и той да те обича. — Тя премигна, за да прогони внезапно напиралците сълзи. — Толкова много го обичам, лельо Уини. Бих дала всичко, за да ме обикне и той.

Катрин почувства топлата ръка на Уини да обгръща кръста ѝ.

— Стига, мила, не бива да се отчайваш. Племенникът ми е добър човек и е силно привързан към теб. Никога не съм го виждала да гледа друга жена, както гледа теб. — Тя поклати глава, сякаш търсеше точните думи, за да го опише. — Такъв копнеж се чете по лицето му!

Катрин се усмихна иронично.

— Какво повече би могъл да копнее? Аз съм му жена. Идва в леглото ми винаги когато пожелае. Но освен наследник нищо друго не иска от мен.

— Може би иска любовта ти, мила. Виж, дете, моят племенник може и да не знае какво е любов, но това не означава, че не се нуждае от нея, както всеки човек на този свят. Не знам доколко си запозната с историята на нашето семейство, но майка му го изостави, когато беше само на дванайсет, а баща му почина наскоро след това.

Катрин сведе поглед към ръцете в скута си.

— Понякога слугите клюкарстват. Чувала съм разни слухове. Майка му избягала с друг мъж, а баща му бил съкрушен. Очевидно много я е обичал.

— Уилям наистина обичаше Шарлот — или поне така си мислеше. Тя беше нещо като фикс-идеята на живота му. Беше красива и твърдоглава, а брат ми беше твърдо решен да я притежава. Но Шарлот не беше жена, която би могла да е щастлива само с един мъж. След като го напусна, Уилям беше толкова смазан, че започна да се тъпче с опиум. Докато един ден не почина от свръхдоза.

Катрин изпитваше съжаление. Тя самата бе изгубила и двамата си родители. Знаеше какво е да се чувстваш така непреодолимо самотен.

— Трябва да е било ужасно за Люсиен. Вече е бил изгубил майка си. Смъртта на баща му сигурно е била мъчителен удар за него.

— Навярно е било така, въпреки че никога не го показва. След като почина брат ми, Люсиен бе отгледан от баща ми, неговия дядо. Татко възприемаше чувствата на Уилям към Шарлот като слабост и беше твърдо решен, че няма да позволи внукът му да се превърне в същия безхарактерен човек, какъвто бе станал синът му в резултат на любовта си към една жена. Люсиен бе възпитаван да прикрива емоциите си, никога да не разкрива истинските си чувства, да се доверява единствено на себе си.

— Е, в това поне е успял.

— Да, така е. Но твърде много се затвори в себе си. Шарлот беше изключително независима жена, силна и целеустремена. Мисля, че точно тези черти племенникът ми вижда у теб и това го плаши до смърт. Работата е там, че освен вродената си сила ти нямаш нищо общо с Шарлот. Може би след време маркизът ще осъзнае това. — Уини посегна и докосна ръката ѝ. — Моят племенник може и да се е научил да се прикрива, но аз знам, че понякога се чувства самотен — и че винаги отчаяно се нуждае от обич.

— Той обича малкия Майкъл. Вече не дава и косъм да падне от главата на детето.

— Майкъл наистина е прекрасно момченце, а Люсиен много обича децата. Сърцето му е пълно с любов, само че не знае как да я покаже на една жена.

— Значи смяташ, че има вероятност след време...?

— Трябва твърдо да вярваш в това. Винаги има надежда.

Надежда. От години живееше с тази дума. Но когато ставаше дума за съпруга ѝ, нямаше представа колко време би могла да се

надява. Катрин отхвърли потискащата мисъл и насочи вниманието си към предстоящата сватба на Уини.

— Съпругът ми може и да не знае какво е да си влюбен, но със сигурност уважава Нат Уитли и знае, че той ще те направи щастлива.

В този момент зад тях отекна шум от стъпки.

— Щастлива? — Люсиен пристъпи към тях с усмивка. — Как бих могъл аз да съм щастлив, когато любимата ми леля ме изоставя и отива да живее в града? — Току-що беше ходил на лов с херцога. Все още бе облечен в костюма си за езда и високи черни ботуши. С леко разрешената си от вятъра черна коса изглеждаше непоносимо привлекателен.

Уини нервно си играеше с една руса къдрица, която се бе изплъзнала от стегнатия кок на тила ѝ.

— Аз съм любимата ти леля, защото и бездруго нямаш друга, и се надявам, че ще си щастлив за мен, защото аз скоро... се омъжвам.

— Омъжваш се?! — За миг погледът му се плъзна към Катрин и нещо дълбоко интимно и смуцаващо проблесна в очите му. — Кой е щастливецът — и те моля да ми кажеш, че е Нат Уитли.

Уини ахна от изненада, после се изправи и засия в ослепителна усмивка.

— Значи нямаш нищо против?

— Разбира се, че не. Не се сецам за друг, който би могъл да е по-добър съпруг от Нат, особено след като знам колко много държи на теб.

Ръцете ѝ се склучиха около него в топла прегръдка.

— Благодаря ти, Люсиен. Толкова го обичам и... толкова се притеснявах какво ще кажеш! — Очите ѝ плувнаха в щастливи сълзи. — Нат искаше пръв да говори с теб, но аз не можех да понеса мисълта, че би могъл да не одобриш брака ни. Когато беше още момче, баща ми отхвърли предложението му. Не можех да приема мисълта, че ще го нараня отново.

— Ще се радвам да приема Нат в семейството. Надявам се да му предадеш, че съм казал това.

— О! Да, разбира се, че ще му кажа. — Уини извади дантелена кърпичка от джоба си и избърса влагата от лицето си. — Не си спомням кога за последен път съм се чувствала толкова щастлива!

Катрин се усмихна.

— Ти заслужаваш да бъдеш щастлива, Уини. — За миг погледът ѝ срещна тъмните очи на съпруга ѝ. За кратко в тях проблесна нещо неразгадаемо и мигом изчезна в дълбините им. Искаше ѝ се да прочете мислите му, да узнае дали има някакъв шанс един ден да я обикне така, както Натаниел Уитли обичаше Уини Девиц.

Но доколкото го познаваше, Катрин нямаше основания да се надява на това. Тя продължи да се усмихва, но сърцето я болеше.

Люсиен пришпори буйния си черен жребец и препусна в бърз галоп през обширните поля. Днес беше неуморим и необичайно притеснен от нещо. Не знаеше обаче какво е то. Сигурен беше само в това, че е свързано с Катрин.

През последните няколко дни, откакто леля Уини се върна в Лондон, нещо неусетно се промени между тях. Катрин беше отнесена и необичайно вгълбена в себе си. Рядко се виждаше дори с малкия Майкъл. Люсиен бе доловил промяната в настроението ѝ, въпреки че нямаше представа за причината. Поради това предпочете да я остави известно време сама със себе си и избягваше да я посещава дори нощем в спалнята.

Макар тялото му да копнееше за нея, Люсиен си наложи да стои далече от нея с надеждата, че след време тя ще възвърне доброто си настроение. До момента обаче това не се бе получило. Нощем, докато лежеше в огромното си, празно легло, тялото го болеше от страстта към нея, но това съвсем не беше всичко. Искаше просто да бъде с нея, да лежи до нея и да я обгръща с ръцете си, докато тя спи.

Ужасяваше го дори самата мисъл, че започва да иска от жена си нещо повече от обикновено приятелство и горещи страсти нощем, но явно бе така. Понякога осъзнаваше, че се напруга да чуе гласа ѝ, приглушения ѝ смях, когато се разминават по коридора. А денем стоеше пред прозореца и се взираше в градината само за да я зърне, да види играта на слънчевите лъчи в косите ѝ.

Преди два дни ѝ купи подвързано с кожа томче със сонетите на Шекспир. Надяваше се поезията да я разсее от меланхолията, в която бе изпаднала.

— Купил си това за мен? — Тя сякаш не вярваше, че е възможно той да ѝ достави такова малко удоволствие, и тази мисъл му се стори смущаваща.

Той прочисти гърлото си.

— Мислех... Надявах се да ти хареса. Напоследък ми изглеждаш малко разсеяна.

За миг би могъл да се закълне, че е видял сълзи в очите ѝ.

— Благодаря ти, Люсиен. Винаги ще ценя тази книга.

Тя прие книгата и я притисна към гърдите си, сякаш листата са изваяни от злато, а не от обикновена хартия. Усмихна му се толкова лъчезарно, че нещо се обърна в гърдите му.

Люсиен още по-ожесточено пришпори коня през полето, успокои го и го насочи към големия каменен отломък, който се изпречваше насреща му. Жребецът се справяше великолепно с препятствията. Той прескочи с лекота камъка и маркизът го пришпори към високата преграда, която пресичаше потока. Животното прескочи и нея като истински шампион, а Люсиен го потупа одобрително по врата и го насочи обратно към замъка.

Още две препятствия бяха преодоляни по пътя. Приятно му беше да препуска срещу приятния пролетен ветрец, далеч от смущаващите мисли за Катрин. Жребецът стигна до ново препятствие — камък, по-висок от предишните. Повечето коне биха се отдръпнали пред това предизвикателство. Люсиен знаеше, че Блейд ще се справи. Когато приближиха препятствието, конят се напрегна, сякаш се съсредоточаваше, а маркизът се приведе на гърба му и двамата полетяха във въздуха. Почти се бяха приземили отсреща, когато до слуха му достигна зловещ звук. Седлото се раздвижи под него и се вдигна във въздуха, а Люсиен полетя към земята.

Конят се приземи необичайно трмаво и едва се задържа на краката си. Рамото на Люсиен се отърка о грапавата повърхност на камъка, а в следващия миг главата му се удари в земята. Почувства, че го обгръща тъмнина, предметите наоколо сякаш се разляха и светът изчезна от погледа му.

Нямаше представа колко точно е бил в безсъзнание, но със сигурност не беше повече от минута или две. С усилие се изправи на крака, тръсна глава, за да се съвземе, и се облегна на сивия камък за опора. В главата му сякаш блъскаха тежки чукове. На рамото му вече се оформяше синина, кокалчетата на ръцете му бяха издрани, но с изключение на тези леки контузии не беше сериозно ранен. Бялата му риза висеше, разкъсана почти до кръста, по брича му бяха полепнали

прах и листа. Леко пръхтене насочи вниманието му към Блейд, който стоеше на няколко фута от него. Юздите му висяха, а хълбоците и ноздрите му потрепваха от уплаха. Седлото се търкаляше в прахта, до копитата му.

Борейки се с лекото замайване, маркизът се приближи към коня. Говореше му нежно и го потупваше успокоително по врата, докато го оглеждаше за наранявания. За щастие, не откри нищо обезпокоително и се наведе да провери седлото. Още от пръв поглед откри причината за инцидента — просто ремъците се бяха скъсали. Той коленичи и се вгледа по-внимателно.

На пръв поглед изглеждаше, че коланът просто се е скъсал, но седлото не беше старо и със сигурност бе отлично поддържано. Маркизът отново се вгледа в разкъсаните краища на ремъка и този път забеляза кръгообразните следи по кожата, които я бяха изтънили. Достатъчни бяха минути по-бурна езда като днешната, моментно опъване при някой скок, и ремъкът непременно щеше да поддаде.

Люсиен изруга гневно през зъби. Падането му от коня не беше нещастен случай. За трети път в продължение на няколко седмици едва не бе изгубил живота си. По дяволите! Борейки се да овладее несдържания гняв, който нахлуваше в кръвта му, той хвана поводите на коня и се насочи към къщата.

Слугите шепнеха оживено по ъглите. Докато вървеше по коридора към кухнята, Катрин дочу приглушения разговор на малката групичка, скупчена до вратата. После някой внезапно я отвори и Фани се втурна по коридора с такава скорост, че едва не се сблъска с Катрин.

— Милейди! Моля за извинение! Не знаех, че сте тук!

— Какво има, Фани? Какво става тук?

Момичето тайнствено се огледа, после дръпна господарката си в ъгъла, където нямаше опасност някой да ги чуе.

— Негова светлост, милейди! Ремъкът на седлото му се скъсал и господарят е паднал много лошо. Казал на момчетата в конюшнията да не ви притесняват, но ние решихме, че трябва да знаете.

Пулсът на Катрин се ускори.

— Той къде е? Лошо ли е ранен?

— Джоуи каза, че е добре. Бил само малко замаян. Но нямам представа къде е, може все още да е в конюшнията.

Катрин не дочака да чуе повече, само набра полите си в ръка и се втурна към задната врата. Когато стигна до конюшните, намери само Бени, който старателно бършеше потта от лъскавата козина на Блейд. Люсиен не се виждаше наоколо.

— Знаеш ли къде мога да намеря негова светлост, Бени? Чух, че е претърпял злополука.

— Тръгна към къщата, милейди. Беше добре, само малко си е ударил главата. Нищо сериозно.

Нищо сериозно. Отдавна беше научила, че мъжете винаги отговарят така, без значение колко страшна е раната. Тя се обърна и се втурна обратно към къщата, но точно пред вратата на конюшнията видя седлото на Люсиен и в съзнанието ѝ се загнезди неприятно подозрение. Внезапно променила намеренията си, тя се наведе да разгледа сбруята. Веднага видя, че ремъкът е скъсан.

На пръв поглед всичко ѝ се стори нормално. Ръбчетата бяха грапави, а не прави и гладки, както би могло да се очаква, ако кожата е била срязана предварително. Тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато нещо странно привлече погледа ѝ. Коланът не беше срязан, но някой бе издълбал мънички дупчици в кожата, за да я изтъни. Когато се скъсаше, ако никой не се загледаше внимателно, всичко щеше да изглежда като нещастен случай.

Ледената тръпка на страха скова гръбнака ѝ. В гърлото ѝ заседна смазващо чувство за паника. Ужасена, Катрин сграбчи полите си, втурна се лудешки към задното стълбище и нахлу в покоите на съпруга си, без дори да почука на вратата.

Люсиен все още не се беше съблякъл, но гърдите му бяха голи, докато се взираше в овалното огледало на гардероба си. Той плисна шепа вода върху лицето си и струйки бистра течност плъзнаха по шията и в косъмчетата на гърдите му. При всяко движение мускулите на гърдите и гладкия му корем се свиваха и отпускаха.

За миг Катрин се почувства неспособна да помръдне от мястото си. Просто стоеше, омагьосана от голата мъжка плът, която я приканваше да я докосне и погали. Не беше идвал в спалнята ѝ почти от две седмици и вече непоносимо ѝ липсваше.

Но дори не беше осъзнавала колко много ѝ е липсвал, докато не го видя да стои полугол пред огледалото.

Той избърса лицето си с хавлиена кърпа и насочи вниманието си към нея.

— Очевидно си разбрала, че съм паднал. Уверявам те, че се чувствам съвсем добре. Неведнъж съм падал от седлото и този път не е по-сериозен от останалите. Ако си дошла да ми вадиш душата с твоите билки и мехлеми, този път ще трябва да те разочаровам.

— Сигурен ли си, че... си добре? Може би е по-добре все пак да погледна...

Мрачният му поглед се смекчи, когато прочете тревогата в очите ѝ.

— Нищо ми няма. Одрасках си рамото и си ударих главата, но вече се чувствам по-добре.

Несъзнателно, тя се приближи към него. Мислеше за седлото, което бе видяла, но не знаеше как да подхване темата.

— Знам, че ремъкът на седлото ти се е скъсал.

Той сякаш се напрегна. Остави кърпата до легенчето с вода.

— Явно новините се разпространяват бързо.

— Можеше да пострадаш тежко.

Лицето му сякаш се скова.

— Възможно е. Понякога се случват и такива неща.

— Видях седлото, Люсиен. Не вярвам, че е било нещастен случай. Не мисля, че и ти го вярваш.

— Катрин...

Тя впи нокти в дланите си, за да сдържи напирещите сълзи. Животът на Люсиен беше в опасност и виновникът беше тя — за пореден път.

— Съжالياвам, Люсиен. Не очаквах да стане така. Дори и за миг не съм си помислила, че той ще стигне толкова далече. — Колкото и да се мъчеше да ги потисне, сълзите най-после бликнаха по лицето ѝ и замъглиха погледа ѝ. В момента Люсиен представляваше размазан силует пред нея. — Ако знаех, никога нямаше да се омъжа за теб. Без значение какво би ми причинил той, никога не бих те изложила на такава опасност.

В този момент Люсиен се раздвижи. С решителни стъпки той прекоси стаята и я обгърна със силните си ръце.

— Спокойно, любов моя. Всичко е наред. Все още не знаем кой стои зад всичко това, но със сигурност вината не е твоя.

— Аз съм виновна — изплака тя, заровила глава в гърдите му. С цялата си душа копнееше да греша.

Люсиен се отдръпна и я накара да го погледне в очите.

— Би ли ми казала защо?

Болката я смазваше, затрудняваше дори речта ѝ.

— Заради последната воля на баща ми. В завещанието му има една клауза, на която никога не съм обръщала особено внимание. Там се казва, че ако съпругът ми почине, преди да съм навършила пълнолетие, се връщам отново под опеката на вуйчо си. Дори да остана тук, в замъка, той ще владее парите ми, докато не се омъжа повторно или не навърша двадесет и четири години. — Тя го погледна през сълзи. — Той се опитва да те убие, Люсиен. Господи, какво ще правим сега?

Той я прегърна и собственически обгърна тялото ѝ с ръце.

— Досещах се, че това трябва да е работа на Дънстън, макар че не разбирах какво точно цели. Що се отнася до това, какво смятам да предприема, все още не съм съвсем сигурен. — Той ѝ се усмихна нежно. — Едно нещо обаче ти обещавам със сигурност: няма да му позволя да ме убие.

Катрин си пое въздух с усилие и кимна. Страхът ѝ попремина. Поне засега Люсиен беше в безопасност. Бяха разкрили плановете и мотивите на вуйчо ѝ. Скоро щяха да намерят и начин да го спрат.

— Успокои ли се? — попита я той и повдигна брадичката ѝ.

Катрин кимна и се насили да се усмихне, но в действителност не се чувстваше никак спокойна. Не можеше да изличи чувствата си за вина за онова, което едва не се беше случило.

— По-късно ще поговорим отново за това — каза маркизът и отстъпи крачка назад, сякаш искаше да постави някаква дистанция помежду им. — А междувременно защо не си починеш малко, преди да стане време за вечеря?

Но кой знае защо, Катрин не желаше да си почива. Искаше да бъде с Люсиен. Искаше да го докосне, да го целуне, да се увери, че наистина е в безопасност.

Тя се приближи, посегна и постави длан върху гърдите му. Почувства силните му мускули да се напрягат.

— Предпочитам да остана тук — отвърна меко тя. — Знам, че с теб не е така, но понякога аз се нуждая от теб. Сега се нуждая от теб,

Люсиен.

Тя се повдигна на пръсти, зарови ръце в косата на тила му и го придърпа за целувка. Когато устните му се разтвориха от изненада, плъзна език между зъбите му и чу накъсания му стон.

Ръцете му я притиснаха почти болезнено.

— Катрин...

— Желая те, Люсиен. Нуждая се от теб.

Тя го целуна отново и едрото му тяло потръпна от ласката ѝ. Отвърна на целувката ѝ с ожесточение — дълбока, влажна, жадна целувка. Ръцете му се плъзнаха отчаяно по дрехите ѝ — припряно разкопчаха копчетата, смъкнаха роклята ѝ, разкъсаха връзките на ризата в усилието бързо да се освободят от нея.

После я вдигна на ръце, отнесе я до огромното си легло и внимателно я постави в средата. Спря само за миг, за да свали останалата част от дрехите си, и се отпусна до нея на леглото. Очите ѝ се разшириха, когато я повдигна и я намести върху себе си. С ръка, вплела пръсти в косите ѝ, той я притегли надолу и с жарка целувка отне дъха ѝ.

— Кажи ми какво искаш — прошепна той, докато милваше гърдите ѝ и нежно подръпваше зърната им.

Катрин се опита да му покаже с движенията на тялото си. Раздвижи се диво над него, опитвайки се да го погълне възможно най-дълбоко.

— Кажи ми — прошепна настоятелно той, решен да чуе думите ѝ, а черните му очи сякаш я пронизваха. — Кажи ми от какво се нуждаеш.

С разтреперани пръсти, Катрин докосна красиво изваяните му устни.

— Нуждая се... от теб, Люсиен.

С приглушен стон, той потъна дълбоко в нея и я изпълни до безпаметност. Огнени пламъци бушуваха в кръвта ѝ.

— Тогава побързай, любов моя. Вземи онова, от което се нуждаеш.

Думите му отново засилиха възбудата ѝ. Приятното чувство, че властва над тялото му, се върна по-силно отпреди. Напълно гола, тя го обзавди.

Някъде дълбоко в нея, мускулите му напрегнато се свиваха. Катрин долавяше напрежението в силното му тяло и усилието, с което се сдържаше, за да ѝ достави удоволствие. Гореща влага плъзна между краката ѝ. Катрин изцяло се отдаде на удоволствието, направляваше го, попиваше го с всяка фибра на тялото си. Яздеше го яростно и безмилостно, докато главата ѝ клюмна немощно назад, а тялото ѝ се стегна около плътта му.

Дланите му помилваха гърдите ѝ, притеглиха бедрата. Люсиен започна да се движи в ритъм с нея, за да проникне още по-дълбоко в тялото ѝ. Извика високо името му, когато я връхлетяха шеметните вълни на мощния оргазъм. Обич, нужда и удоволствие се сляха в едно. Люсиен не я отпусна нито за миг — нахлуваше в нея отново и отново, превземаше я с дълбоки тласъци, докато не я доведе до втори шеметен връх. Още един мощен тласък, и той я последва в небитието, разтърсен из основи от силата на изживяването.

Когато тялото ѝ започна да се отпуска, Люсиен внимателно я премести на леглото до себе си и собственически обгърна тялото ѝ с ръце. Катрин затвори очи, благодарна за топлината и близостта на тялото му. Поне в леглото за тях не съществуваха бариери, а само нетърпение да си доставят удоволствие. Ако се съчетаеше с любов, такова физическо привличане можеше да им осигури дълъг и щастлив семеен живот.

Но без любов рано или късно страстта щеше да отслабне. Катрин не преставаше да се пита колко дълго ще продължи това — единственото нещо, което ги свързваше. Дали страстта му щеше да замре, когато узнаеше, че носи в утробата си неговото дете? Болеше я от мисълта, че в момента, в който се закръгли с неговото бебе, Люсиен несъмнено ще си намери любовница, както постъпваха всички мъже с неговото обществено положение.

И въпреки че сладката тръпка на удоволствието все още не беше напуснала тялото ѝ, сърцето ѝ се сви от болка.

Застанал пред бюрото на Натаниел Уитли в кантората му на Треднийдъл Стрийт, Люсиен подписа документите пред себе си и ги подаде на Нат. Адвокатът му внимателно ги сгъна и ги запечата с капка разтопен восък.

— Готово. Документите са подписани от вас и от мен като свидетел — каза Нат. — Ще ги заключа в сейфа си заедно с ремъка и другите документи, които осигурихте. А ако междувременно нещо се случи с вас, лично ще ги отнеса на магистратите. — Натаниел Уитли вдигна поглед от листата по бюрото си и намести позлатените очила на носа си. — За бога, Люсиен, този човек се е опитал да ви убие. За тази си постъпка трябва да увисне на най-близкото дърво.

Люсиен отърка лицето си с ръка. Искаше му се всичко да бе толкова просто.

— Уверявам те, че това би ме направило истински щастлив. Но поне засега не разполагаме с конкретни доказателства, че Дънстън е платил на тези хора, за да ме убият. Мъжете, които ме нападнаха, отдавна са покрили следите си. А показанията на един коняр трудно биха разклатили позициите на един граф — особено, ако е влиятелен като Дънстън.

Писмените показания на Оливър Уийд, който отскоро работеше за него като коняр, бяха вторият запечатан документ, който Люсиен донесе на адвоката си. Бени Тейлър му помогна да открие кой стои зад инцидента. Уийд беше един от мъжете, които работеха в плевнята, когато стоманеният скрипец се измъкна от въжето и едва не го уби. Бени веднага си спомни, че е видял същия човек да се суети около седлото на маркиза. Тогава момчето си бе помислило, че Уийд просто го почиства.

Притиснат да признае истината, Уийд им каза, че му е платено да отнеме живота на маркиз Личфийлд и назова работодателя си — Евън Слоан, управител на владенията на граф Дънстън. Но признанията му

не бяха достатъчно доказателство, за да потърсят отговорност от графа, нито дори от управителя му.

— Тези документи ще свършат работа само в случай, че умра при странни обстоятелства — каза мрачно Люсиен. — Ако това стане, Дънстън ще бъде заподозрян в убийство.

— Но вие няма да възкръснете.

— За съжаление е така. — Устните му леко се извиха. — Както и да е, това няма да се случи. Не и след като Дънстън узнае за съществуването на тези документи.

— И как възнамерявате да го информирате за тяхното съществуване?

— Утре сутринта заминавам за Милфорд Парк. Дънстън би трябвало да напусне новите ми владения до края на месеца — това означава след няколко дни. Като съпруг на Катрин сега аз притежавам земите ѝ и възнамерявам лично да се уверя, че той е готов да си тръгне.

— Трябва да внимавате, Люсиен. Този човек няма съвест. Ако трябва да ви убие, няма дори да се замисли. Вижте какво е сторил на своята племенница — собствената си кръв и плът.

— Ще бъда внимателен. За всеки случай ще взема един приятел със себе си.

Нат вдигна поглед от листата, които подреждаше по бюрото си.

— Приятел?

Люсиен се усмихна.

— Точно така. Херцог Карлайл ще ме придружи. С него винаги се чувствам в безопасност.

Нат сякаш се поотпусна.

— Затова сте прав. Всеки би се радвал да има зад гърба си човек като херцога. — Той заобиколи бюрото си и застана пред маркиза. — И все пак тази игра може да стане опасна. Бъдете нащрек, милорд.

— Повярвай ми, ще се пазя. — Люсиен прекоси стаята и отвори вратата. — Между другото приеми моите поздравления. Надявам се, вече знаете колко щастлив ме направи новината, че двамата с леля ми ще се съберете.

Нат меко се усмихна.

— Още от момче съм влюбен в Уинифред Монтен.

Люсиен кимна, но думите на адвоката, произнесени така непринудено, някак го озадачиха. Как бе възможно мъже като Нат и Джейсън да приемат любовта без всякакви предубеждения? Изглеждаше му нелепо зрели мъже да вярват в подобни фантазмагории... и все пак... когато си помислеше за Джейсън и неговата Велвет, трябваше да признае, че тяхната връзка е по-особена.

Нат и Уини сякаш също изживяваха нещо специално.

Люсиен осъзна, че мисли за Катрин. Хрумна му, че му е много приятно да прави любов с нея, да споделя присъствието ѝ, да я предпазва от изпитанията в живота.

Дали това беше любовта?

Невъзможно. Той не би могъл да се влюби.

Но тази мисъл не му даде мира по целия път към Касъл Ранинг.

Беше студен зимен ден. В еловите клони свиреше леден вятър. Пред входната врата чакаше каретата на Личфийлд. Четири черни коня бълваха облачета мъгла в мразовития въздух, тъпчеха снега с копита и тръскаха посребрените си хамути.

Застанала под полилея във фойето, Катрин наметна топлатата си пелерина с яка от лисича кожа. В краката ѝ стоеше малък пътен куфар. По коридора се дочуха гласовете на приближаващите Люсиен и Джейсън. Катрин се изправи и се подготви за предстоящата словесна схватка.

Тъмните очи на съпруга ѝ се разшириха в момента, в който я съзряха през входа.

— Катрин! Какво, за бога, правиш тук по това време? — Навън зората още не беше изгряла. Катрин знаеше, че трябва да тръгнат рано, ако искат да стигнат до Милфорд Парк за два дни.

Тя се насили да се усмихне.

— Чакам вас.

Люсиен се закова пред нея. Когато забеляза пълния куфар в краката ѝ, веждите се смръщиха на челото му.

— Облечена си за път. Надявам се, не смяташ да дойдеш с мен.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Точно това смятам да направя.

На няколко фута от тях, Джейсън се ухили.

— Невъзможно — отвърна ѝ мрачно маркизът. — Знаеш защо заминавам за Милфорд. Вуйчо ти ще побеснее, когато узнае, че плановете му са разкрити. Не искам в такъв момент да си наоколо.

— Искам да видя братовчедка си Мюриъл. Трябва да се уверя, че тя е в безопасност.

— Не — отвърна непреклонно Люсиен и се обърна така, че Рийвс да наметне кожената пелерина на раменете му. — Не и този път.

— Може и да няма друг път — не отстъпи Катрин. — Скоро вуйчо ми напуска Милфорд. Преди това искам да се уверя, че Мюриъл е добре. Доколкото познавам баща ѝ, трябваше отдавна да съм го сторила.

— Няма защо да се притесняваш. Ще настоявам да видя братовчедка ти и лично да се уверя, че всичко с нея е наред. — Тежкото му палто се развя, когато се обърна към вратата. — Ще се видим след четири дни — каза ѝ през рамо, а херцогът го последва.

Следващите думи на Катрин ги накараха да се заковат на стълбите.

— И сама знам пътя за Милфорд, Люсиен. Ако не ме вземеш със себе си, ще тръгна сама. Искам да видя братовчедка си и няма начин да ме спреш.

Лицето му се сгърчи от гняв. Погледът му я прониза предупредително.

— Ако се опитваш да ме заплашваш, мога да те затворя в стаята ти. Прави каквото ти казвам, освен ако не искаш да прекараш следващите няколко дни под ключ.

Без да обръща внимание на нервния тик на челюстта му, Катрин му отправи най-сладката си усмивка.

— Как можеш да бъдеш сигурен какво ще направя, ако не съм с теб? Спомни си: „Този, който не се доверява никому, не може да бъде измамен“. — Устните му трепнаха при този цитат на Томас Фулър, но изражението му не се смекчи. Катрин се приближи и улови ръката му. — Обещавам, че няма да се приближавам до Дънстън. Само ще се видя с братовчедка си. Докато си с мен, аз ще бъда в безопасност.

Онова, което му каза, беше самата истина — трябваше отдавна да провери как е момичето. Но да се увери, че Мюриъл е добре, беше само част от причините, която я подтикваша да замине за Милфорд Парк. Тя нямаше никакво доверие в вуйчо си и се притесняваше за

съпруга си, дори да го придружаваше човек като силния и предан херцог.

— Моля те, Люсиен, вземи ме със себе си.

Маркизът промърмори нещо под носа си.

— Поне затова мистър Фулър е напълно прав. Ако бях сигурен, че ще останеш тук, дори за миг не бих си помислил да те взема. За съжаление, след като добре те познавам, нямам друг избор, освен да те оставя да ме придружиш.

Обля я вълна на облекчение.

— Благодаря — отвърна му невинно Катрин, сякаш не го бе принудила да вземе това решение.

Джейсън очевидно се забавляваше.

— Не е смешно — изръмжа предупредително Люсиен. — И ти имаш една такава вкъщи.

Джейсън се разсмя с глас.

— Предавам се.

Катрин не успя да схване какво означават думите на двамата мъже, но тя заминаваше за Милфорд Парк и в момента това бе единственото, което имаше значение.

Люсиен ѝ помогна да се настани в каретата, намести тежките кринолини на роклята ѝ и накрая се отпусна до нея. Метна едно топло одеяло върху коленете ѝ и се облегна на тапицираната седалка. Веднага щом Джейсън се настани срещу тях, маркизът даде знак на кочияша и каретата потегли.

Прекараха нощта в малка странноприемница и пристигнаха в Милфорд Парк на следващия следобед. Макар да се очакваше, че Дънстън се подготвя да напусне имението, наоколо нищо не загатваше за подобна дейност. Милфорд Парк изглеждаше красив и дружелюбен, както го бе оставила преди година.

Катрин винаги бе обичала внушителната тухлена сграда и зеления парк наоколо. Цялото ѝ детство беше свързано с това място. Тримата с нейните родители често ходеха на пикник в гората, край поточето.

Но всичко свърши със смъртта на баща ѝ и появата на вуйчо ѝ в имението. Годините, прекарани под неговото настойничество, бяха свързани само с грозни спомени.

А сега, когато се завръщаше тук като маркиза Личфийлд, родният ѝ дом отново приличаше на картинка от детските ѝ сънища.

Каретата спря пред входа и спретнат лакей се втурна да им отвори. Люсиен ѝ помогна да слезе и тримата изкачиха стълбите към входа. Бяха поканени в синята дневна, с високи тавани, изписани като ясно небе с пухкави облачета. Дънстън ги поздрави сковано. Лицето му аленееше от гняв. Носът му също беше пурпурночервен и осеян с малки венички, но Катрин си спомни, че винаги е изглеждал така.

— Е, значи дойдохте да видите дали вече не съм напуснал вашата собственост?

— Това е една от причините — отвърна спокойно Люсиен. — Предполагам, че познавате херцог Карлайл.

Дънстън се поклони сковано.

— Ваша светлост.

— Съпругата ми дойде да види братовчедка си. Надявам се, че тя е тук.

— Ще наредя на иконома да я извести за пристигането ви, Катрин. Можете да я изчакате в розовата стая.

— Чудесно. — Катрин тайничко се бе надявала, че няма да ѝ се наложи да напусне помещението, докато Люсиен обяснява на графа какви доказателства са открили срещу него. Но поне беше тук, в случай че се случеше нещо непредвидено. Тя излезе от стаята и се спусна по коридора, за да изчака Мюриъл. За нейна изненада момичето се появи само след броени минути.

Катрин се усмихна.

— Мюриъл! Радвам се да видя, че изглеждаш толкова добре. — През изминалата година момичето бе започнало да се оформя като зряла жена. Беше станала дори по-висока от Катрин, с по-едри кости, а червената ѝ коса беше ситно къдрава. Но очите ѝ имаха топъл кафяв цвят, стойката ѝ не беше така прегърбена, а тялото ѝ изглеждаше приятно закръглено. Катрин веднага забеляза благоприятната промяна. Надяваше се братовчедка ѝ също да я съзнава.

— Татко каза, че си дошла да ме видиш. Какво искаш? — Посрещането беше дори по-враждебно, отколкото Катрин бе очаквала. Външният вид на Мюриъл може и да се бе променил, но отношението ѝ към братовчедка ѝ очевидно си бе останало същото.

— Притеснявах се за теб. Скоро ще се изнесете от Милфорд Парк. Искях да се уверя, че разполагаш с всичко необходимо, за да преживееш по-лесно промяната.

— Татко каза, че няма да се наложи да се местим — отвърна тя и погледна високомерно Катрин.

— Баща ти греши. Сега двамата със съпруга ми сме собственици на Милфорд Парк. Ще трябва да се върнете в Дънстън Манор или да живеете някъде другаде.

Устните на момичето се присвиха враждебно.

— Мразя онази къща. Тя е стара и запусната. Дори и просяк не би живял там, да не говорим за семейството на граф.

— Това е проблем на баща ти. Той наследи много пари, когато почина старият граф. За съжаление, успя да ги пропилее с разгулния си начин на живот. Сега и двамата ще трябва да плащате цената за неговата безотговорност.

— Ти си виновна за всичко.

— Нима? А кой е виновен, задето ме затвориха в лудницата, Мюриъл? И двамата с баща ти имахте пръст в това. Никой не го беше грижа какво ще ми се случи. Всъщност и на мен не би трябвало да ми пука какво ще стане с теб.

Луничавото носле на братовчедка ѝ се сгърчи от омраза.

— Не съм длъжна да те слушам. Баща ми ще се погрижи за теб — точно както преди. — Тя рязко се завъртя и кичури от червената ѝ коса подскочиха около лицето ѝ.

Гласът на Катрин я настигна до вратата.

— Чуй ме, Мюриъл. Дойдох тук, защото се притеснявам за теб. Зная, че не ме обичаш и все пак ти си моя братовчедка — една от малкото роднини, които ми останаха. Не искам да страдаш. Ако някога имаш нужда от нещо, знаеш къде ще ме намериш. Само ме извести.

Без да се обърне назад, Мюриъл отвори вратата, сякаш не я беше чула, и излезе в коридора.

Катрин въздъхна. Срещата с братовчедка ѝ се оказа помъчителна, отколкото си бе представлявала. Момичето таеше в душата си несдържана омраза към нея, която Катрин така и не успя да проумее. Изглежда тя ревнуваше от самия факт, че Катрин е израснала в сплотено и любящо семейство, каквото братовчедка ѝ никога не беше

имала. Мюриъл бе отгледана от баща си, който никога не ѝ бе дал родителска обич.

Изпълнена със съжаление, че нещата биха могли да са различни между тях, Катрин пристъпи към прозореца. Искаше ѝ се да отиде при мъжете, да узнае какво става в синята стая, но това несъмнено би разгневilo Люсиен, а тя и бездруго бе прехвърлила границите на търпението му. Катрин неспокойно закрочи из стаята.

— Това е нелепо! Дошъл сте да ме обвинявате, че съм се опитал да ви убия! Това са пълни глупости! Как се осмелявате...

— Осмелявам се да направя нещо далеч по-сериозно, Дънстън. — В очите на Люсиен се четяха чувства, надхвърлящи границите на обикновената омраза. — Предупреждавам ви. Ако не прекратите жалките си опити да застрашавате живота ми, върху вас и вашия управител ще се стовари цялата сила на закона. И ако по някаква случайност успеете да ме премахнете, властите незабавно ще се насочат право към вас. Ако нещо ми се случи, с доказателствата, които съм скрил на сигурно място, несъмнено ще ви обесят за убийство.

Дънстън безпомощно пръскаше слюнки наоколо, а лицето му стана пурпурночервено от гняв.

— Вие сте луд. — Графът стоеше на няколко крачки от Люсиен, който бе с шест инча по-висок от него и се наслаждаваше на превъзходството си.

— Прекрасно съзнавате, че съм съвсем нормален — както и вашата племенница. Само че Катрин не е имала никого зад гърба си и е станала жертва на безмилостните ви интриги. Аз обаче нямам такова намерение.

Решително застанал до Люсиен, Джейсън погледна заплашително към графа.

— Най-добре ще бъде да се молите маркиз Личфийлд да живее дълго и щастливо. — Устните му се изкривиха от отвращение. — Както вече разбрахте, ако нещо му се случи, вие, приятелю, отивате право на бесилото.

Дънстън запази мълчание, но очите му яростно се стрелкаха към двамата мъже.

— Не ви съветвам да пренебрегвате предупреждението ми — добави Люсиен. — Най-добре ще е да отзовете хората си, и то

незабавно. Още един опит, и ще се сдобия с доказателствата, с които да се явя пред магистратите. А тогава, дори да не попаднете в затвора, в очите на обществото ще станете отрепка.

Дънстън зае заплашителна поза, със стисната челюст и леко раздалечени крака, но не каза нищо повече и Люсиен се приготви да си върви.

— Очаквам да напуснете този дом до края на месеца — добави заплашително. — Не го ли сторите, шерифът ще ви изхвърли принудително. — По устните му се разля тънка усмивка. — Предполагам, че това няма да ви е особено приятно. — Маркизът завъртя сребърната дръжка на вратата и излезе в коридора. Дънстън се взираше втренчено в гърба му.

Джейсън го последва и затвори вратата след себе си.

— Надявам се, че за последен път виждаме граф Дънстън.

Люсиен решително стисна зъби.

— Казах му самата истина и той го знае. Смятам, че без колебание ще напусне имението.

Звукът от тежките стъпки на ботушите му отекна по коридора към изхода. Той спря пред иконома — нисък, набит мъж с къса коса.

— Можете да известите съпругата ми, че сме готови да вървим.

— Опасявам се, че нямам представа къде е тя. Преди време разговаряше с лейди Мюриъл в розовата стая, но видях господарката да си тръгва.

— Намерете я и бързо я изпратете при мен.

Икономът направи официален поклон.

— Да, милорд.

Но минутите минаваха, а той не се връщаше. Люсиен се навъси, защото времето течеше, а Катрин не се виждаше наоколо. Накрая дочу шум от женски стъпки и я видя да приближава. Лицето ѝ бе озарено от ослепителна усмивка.

— Извинете, че ви накарах да чакате. Възползвах се от тази възможност, за да се разходя из къщата. Бях забравила колко е красива.

Докато я гледаше, Люсиен почувства устните му да се извиват в усмивка.

— Да вървим, скъпа — каза той и ѝ предложи ръката си. — Когато се върнем отново тук, имението вече ще е твое.

Катрин кимна, погледна за последен път към свидния си роден дом и го съпроводи към каретата.

— Как мина разговорът с братовчедка ти? — попита я той, вече на път към къщи.

Тъмните ѝ вежди едва доловимо се сбърчиха.

— Не така, както се надявах. — Тя въздъхна. — По някаква причина Мюриъл ме ненавижда. Може би защото имах родители, които ме обичаха от цялото си сърце. Братовчедка ми никога не е познавала този лукс.

— Тя има нещастieto да бъде дъщеря на човек, който не се интересува от нищо друго, освен от собствените си интереси — намеси се Джейсън. — Неволно изпитвам съжаление към това момиче.

— През повечето време баща ѝ просто не ѝ обръща внимание — каза Катрин. — Мюриъл копнее за вниманието му, но когато баща ѝ я потърси, обикновено е, за да я нахока. Странно, но мисля че дълбоко в себе си тя осъзнава що за човек е той.

— Ще следим какво се случва с момичето — обеща Люсиен. — Независимо дали ѝ харесва или не, сега тя е част от семейството. Може би след време ще намерим начин да ѝ помогнем.

Катрин му се усмихна с благодарност.

Люсиен се облегна на седалката и се подготви за дългия път към дома. Катрин се взираше през прозореца към пленителния пейзаж и с всяка клетчица по тялото си усещаше погледа на съпруга си, вперен в нея.

Всъщност Люсиен се радваше, че я взе със себе си. Беше му приятна компанията ѝ, харесваше му да я чувства до себе си. А миналата нощ, вместо да спи сам в студената наемна стая, Катрин бе до него, за да го дарява с топлината на тялото си. Приятно му беше да се събужда до нея.

Хрумна му, че ако това е любовта, тя не е чак толкова страшна, колкото бе възпитан да вярва. Може би дори би му харесало.

Люсиен осъзна, че гледа Катрин и се усмихва.

С угълчето на очите си видя, че Джейсън също се усмихва.

След седмици на напрегнато очакване най-после имаше шанс да се измъкне за няколко дни. Катрин сгъна още една нощница и я пъкна в малката кожена торба. Нетърпелива да замине, тя отиде до прозореца, за да види какво е времето. Беше рано сутринта, но в небето вече се трупаха буреносни облаци. Вятърът си играеше с тънките стръкчета зелена трева, току-що пробила почвата. Въздухът бе тежък и миришеше на дъжд.

Вчера съпругът ѝ бе заминал за Лондон и най-после тя също можеше да тръгне за Гилфорд. Катрин погледна към двора, видя малкия Майкъл да тича към конюшната и се усмихна. Надвисналите облаци очевидно не плашеха момчето, което бързаше за поредния си урок по езда с Бени. Откакто получи последния си подарък от Люсиен, това бе любимото му занимание. Съпругът ѝ не пропускаше възможност да поглези детето, но Катрин не можеше да го обвинява. Майкъл му отвърщаше с такава обич и благодарност, че маркизът се разтапяше.

Например вчера.

— Катрин! Катрин! — викаше Майкъл, от вълнение забравил, че е редно да я нарича „милейди“. — Ела, бързо! Ела да видиш какво седло ми купи маркизът! Дошло е чак от Лондон, специално за мен! Моля те, Кат... милейди! — Той неуморно я дърпаше за ръката по целия път от къщата до конюшната. — По-бързо, трябва да го видиш!

Катрин се заливаше от смях по пътеката към обора. Усмихна се леко и при вида на съпруга си, който очевидно се радваше на бурното щастие на хлапето. Когато я видя, той се изчерви, засрамен от мисълта, че отново са го хванали да глези Майкъл.

— Трудно е за едно малко момче да язди на голямо седло — обясняваше ѝ настоятелно маркизът. — Много е важно всеки начинаещ ездач да разполага с подходяща сбруя.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Катрин и потисна спонтанната усмивка. Майкъл бе спечелил сърцето на Люсиен,

завинаги. Маркизът го обожаваше и несъмнено би направил всичко за него.

И така, Блейд бе оседлан за Люсиен, а Майкъл възседна малкото си петнисто конче, което вече бе обикнал, и двамата се отправиха на следобедна езда. Застанала до прозореца, Катрин си спомни усмихнатите им лица: едното тъмно като нощта, а другото — ангелски светло и ведро. Най-скъпите за нея същества!

Люсиен ѝ изглеждаше по-различен напоследък — по-близък, по-достъпен. Може би малкият Майкъл бе докоснал някаква струйка в душата му, бе пробил стената на емоциите, които съпругът ѝ толкова внимателно прикриваше.

Ако не се чувстваше толкова безполезна, ако не изгаряше от нетърпение да се върне към работата си — което несъмнено за пореден път би застрашило отношенията им, — Катрин дори би си позволила да повярва, че нещата между тях могат да се наредят.

Но тя нямаше сили да живее повече по този начин. Трябваше да се пребори с отчайващото чувство за безполезнаост. Сега беше като животно в клетка. Ежедневието на порядъчна съпруга я отегчаваше. Нуждаеше се от работата си. В продължение на толкова години медицината ѝ даваше сили да живее. Липсваха ѝ тихите занимания в колибата. Никога не бе мечтала да стане лекар, но искаше познанията ѝ да са от полза за някого.

Катрин се отдръпна от прозореца и се зае да опакова останалите неща, които смяташе да вземе със себе си. Вече бе писала на Сайлъс Кънингам, за да го извести, че съпругът ѝ заминава за Лондон и тя е свободна да го посети. Люсиен ѝ бе обяснил, че всяка година по това време прекарва по една седмица с адвокатата си, за да прегледат счетоводните му книги, да оценят успехите и провалите на начинанията си и да изградят стратегия за идната година.

— Би могла да дойдеш с мен — каза ѝ маркизът. — Наистина бих се радвал на компанията ти. За съжаление, през повечето време ще съм зает. Почти няма да разполагаме с време, за да се забавляваме. Навярно е по-добре да заминем двамата след няколко седмици и да останем до края на балния сезон. Вероятно отначало сплетните ще ни създават известни главоболия, но сега ти си маркиза Личфийлд и скоро всички ще те приемат.

Съпругът ѝ щеше да замине. Катрин мигновено осъзна, че това е шансът, който чакаше от толкова дълго време, и алчно се вкопчи в него.

— Предпочитам да се върнем за сезона, ако нямаш нищо против. Време е да се покажа сред обществото и да сложа край на скандала веднъж завинаги. Рано или късно двамата с теб ще имаме деца. Трябва да постъпим така, както е най-добре за тях.

Както се бе надявала, мисълта за деца го накара да се усмихне.

— В такъв случай, докато съм там, ще уредя всичко за нашето завръщане.

Той пое ръката ѝ и нежно притисна устни към дланта. За миг, докато се взираше в тези тъмни, горещи очи, Катрин съжали, че няма да замине с него.

Сега, докато опаковаше последните си дрехи и чакаше да свалят багажа ѝ, тя не спираше да мисли за мъжа си. Заминаваше със смесени чувства. Една част от нея ликуваше при мисълта, че с доктор Кънингам ще поднови обучението си. Другата половина се свиваше от болка, защото съзнаваше как би реагирал маркизът, ако узнаеше, че отново е пренебрегнала волята му.

Само да можеше да го накара да я разбере!

Катрин знаеше, че това е невъзможно.

Във фойето проехтя далечна гръмотевица и кристалният полилей на тавана се разлюля. За миг в небето проблесна светкавица, но дъжд не заваля. Пътуването до Гилфорд щеше да бъде продължително, но поне пътищата бяха още чисти и имаха всички шансове да изпреварят бурята.

— Каретата ви очаква както наредихте, милейди. — Рийвс я погледна с едва прикрито неодобрение. Очевидно съпругът ѝ не знаеше за това пътуване, защото в противен случай би го споменал. Икономът имаше високо мнение за господарката си, но същевременно бе предан на работодателя си. — Какво да кажа на негова светлост, когато се върне? Кога би могъл да ви очаква?

— Аз ще се върна преди него.

— А ако ви потърси?

Катрин прехапа устни. За миг понечи да излъже, но съвестта не ѝ позволи. Не правеше нищо лошо, просто отиваше на гости на свой стар приятел и съпругата му.

— Ще бъда в Гилфорд. Имам уговорка да посетя един лекар на име Сайлърс Кънингам. Ще бъда в дома му с неговото семейство.

Рийвс кимна отсечено, но очевидно се успокои.

— Желая ви приятно пътуване, милейди.

— Благодаря ти, Рийвс. — Тя изчака икономът да наметне вълнената пелерина на раменете ѝ, после се спусна по стълбите и се качи на очакващата я карета. Колата не беше толкова екстравагантна като тази на маркиза, но бе уютна и удобна и несъмнено нямаше да създава проблеми по пътя за Гилфорд.

Почти целия ден измина в път към гъсто населеното, но непретенциозно градче по маршрута за Лондон. Доктор Кънингам я бе инструктирал да влязат в града откъм северната му част, където двамата с Маргарет живееха в хубава двуетажна къща.

Веднага щом каретата спря пред дома им, двамата ѝ приятели застанаха на прага да я посрещнат. Сайлърс носеше обичайната си сива перука и припряно закопчаваше сакото на издутия си корем. Съпругата му беше по-ниска, но също така едра по телосложение, с мека кестенява коса, пристегната в спретнат кок.

Любезните домакини побързаха да я отведат в спалнята ѝ на втория етаж. Стаичката беше проста, но безукорно чиста, с бледосин балдахин на леглото и сини, дантелени завеси на прозореца.

След като вечеряха заешко задушено и еленово месо в тесто, Катрин за първи път успя да поговори със Сайлърс за неговата работа. Маргарет любезно се усмихваше, докато в стаята се обсъждаха въпроси, които не означават нищо за нея, но очевидно силно вълнуваха нейния съпруг и скъпата им гостенка.

— Няма да е възможно да дойдеш в колежа, докато не свършат учебните занятия — каза ѝ Сайлърс. — Но съм ти осигурил няколко текста, които да те занимават през това време. Можеш да се присъединиш към мен веднага щом учениците си тръгнат. Тогава ще ти покажа над какво работя от известно време.

Катрин беше ентузиасизирана.

— С такова нетърпение очаквах този момент. Не можете да си представите какво означава да те заставят да се откажеш от единственото нещо, което истински те интересува.

Сайлърс кимна, внезапно натъжен.

— Мисля, че мога да си представя. Но при вас желанието да научавате нови неща е пламък, който не може да бъде загасен.

Катрин се усмихна на сравнението, благодарна че най-после е срещнала човек, който я разбираше.

— Донесох списък с няколко въпроса. Надявам се през следващите няколко дни да отговорим поне на част от тях.

Сайлъс кимна, доволен от ентузиазма ѝ. През цялата вечер двамата разговаряха оживено, докато Маргарет вежливо слушаше, без да ги чува, а пъргавите ѝ пръсти се суетяха с плетивото.

На другия ден доктор Кънингам отиде да свърши работата си в колежа, а Катрин остана в дома му, погълната от новите книги. Присъедини се към него късно следобед. Двамата се спуснаха към лабораторията, разположена в подземие на класните стаи.

— Е, няма смисъл да зяпате оттам — каза той, когато Катрин се поколеба до вратата, вторачила поглед в завитата с бял чаршаф маса по средата на помещението. — Виждали сте труп и преди. Ако искате да изучавате човешката анатомия, най-добре е да се използва първоизточника.

Катрин си пое дълбоко дъх. Спомни си последния път, когато се бе замесила в подобно научно изследване, възприемано с възмущение от обществото. После изправи рамене и пристъпи в лабораторията, твърдо решена да използва максимално краткото време, с което разполагаше.

Люсиен имаше странното предчувствие, че нещо не е наред. Вече два дни се опитваше да се отърси от тази мисъл, но тя сякаш проникваше още по-дълбоко в съзнанието му. И понеже шестото му чувство никога не го подвеждаше, реши да съкрати срещите си с Натаниел Уитли и да се върне преждевременно в Касъл Ранинг.

След напрегнатите часове по пътя за провинцията маркизът пристигна в замъка късно вечерта. Почти не се изненада, когато установи, че съпругата му не е у дома.

— Къде е тя? — попита той иконома, който, предан както винаги, бе проявил здрав разум да попита закъде е заминала.

— Нейна светлост тръгна към Гилфорд, милорд. Смяташе да посети стари приятели — лекар и неговата съпруга. Казвал се Сайлъс Кънингам.

Кънингам! Името мигновено изплува от паметта му и Люсиен вече знаеше кой е той. Нямахше съмнение и защо жена му е отишла да го посети — за да се заеме за пореден път с безумните си медицински опити.

Въпреки че изрично ѝ бе забранил.

Ако пътищата не бяха толкова кални, а той самият — така уморен от пътуването, господ му бе свидетел, че щеше да тръгне веднага след нея. Вместо това маркизът се опита да успокои гнева си с чашка бренди. После се затвори в стаята си да поспи. Утре щеше да замине за Гилфорд и да застави непокорната си съпруга да се върне у дома. Утре Катрин щеше да се сблъска с неумолимия му гняв и безумните ѝ занимания, недопустими за жена с нейното положение, щяха да бъдат прекратени веднъж завинаги.

Люсиен стисна гневно зъби. Независимо дали на Катрин това ѝ харесваше, той щеше да я застави да му се подчинява.

Зората проблесна в сивото небе. Неспособна да заспи повече, Катрин запали свещта до леглото си, облече топлия си халат и се зае с поредния дебел том по анатомия, който Сайлъс услужливо ѝ бе предложил. Искаше ѝ се информацията в книгите да е по-пълна, изследванията над човешкото тяло да са по-задълбочени. Вероятно това можеше да се постигне, ако хората успеяха да се сбoguват с представите от каменната ера — че опознаването на човешкото тяло е някакъв вид престъпление, сравнимо със сделка със самия дявол.

Катрин въздъхна при мисълта, че дори собственият ѝ мъж не прави изключение. Неговите разбирания за благоприличие бяха толкова сурови, че никога не би ѝ позволил да дойде тук, ако подозираше за намеренията ѝ. Катрин потръпна при мисълта за онова, което би последвало, ако Люсиен я видеше да работи над Финас — името, което дадоха на трупа в подземие то на колежа.

Катрин погледна часовника над камината, в която някой ранобуден прислужник бе разпалил буен огън с пресни въглища. Време беше да се приготви. Днес бе неделя. Щяха да посетят литургията в малката енорийска църква и незабележимо да се върнат в колежа, за да продължат работата си.

Утре се връщаше в Касъл Ранинг.

Катрин смръщи вежди. Знаеше, че ще замине оттук със смесени чувства. Нямаше и ден, в който да не усещаше липсата на съпруга си, но след като се върнеше, щеше да ѝ липсва работата ѝ. Отново щеше да се потопи в света на бродерия и градинарство, който я отегчаваше и я караше да се чувства безполезна.

Катрин духна свещта, защото слънцето вече проблясваше през прозореца. Твърдо решена да не се терзае с проблеми, които не би могла да разреши, тя се спусна по стълбището. Както се бяха уговорили, тримата с Маргарет и Сайлъс посетиха литургията в църквата, но Катрин установи, че ѝ е трудно да се концентрира. Мислите ѝ блуждаеха, опитваше се да оформи въпросите, чиито отговори се надяваше да намери в лабораторията.

След като отдадоха дължимото внимание на свещеника и неговото семейство, най-после успяха да се измъкнат и Маргарет се върна у дома, а Катрин и Сайлъс побързаха да се спуснат в подземната лаборатория.

С престилка върху памучната си рокля, Катрин изучаваше безжизненото тяло върху масата. Сайлъс ѝ бе съобщил, че човекът починал от изстрел в отпор и ѝ показва къде точно е минало смъртоносното парче барут. Няколко куршума бяха засегнали ребрата, гърдите и корема. Диафрагмата му беше разкъсана, дебелилото черво беше перфорирано.

— Бил е безнадежден случай — каза Сайлъс. — Цяло чудо е, че човекът е живял няколко дни.

Катрин не го попита по какъв начин колежът се е сдобил с трупа — и не искаше да знае. Както Люсиен ѝ бе заявил, имаше безброй безскрупулни типове, които снабдяваха научните общности с трупове срещу заплащане. Предпочиташе да вярва, че тялото е било откраднато, а не изровено от гроба му. Но тя имаше доверие на доктор Кънингам и се надяваше, че се е сдобил с трупа по честен начин. Освен това, тя твърдо вярваше, че подобни изследвания са жизненоважни, за да се постигне някакъв напредък в медицината.

Доктор Кънингам нагласи очилата на върха на носа си.

— Обърнете внимание как храната преминава от стомаха към дебелилото черво — инструктира я той и се наведе над масата. Катрин се опита да не обръща внимание на острия мирис на течността, с която

балсамираха тялото, за да го съхранят, и се съсредоточи върху каналчето, което описваше скалпела.

— Забележи... — Лекарят спря по средата на изречението и Катрин проследи погледа му към вратата. Лицето ѝ придоби същия сивкав оттенък като това на трупа върху масата, когато видя едрия силует на съпруга си на стълбището.

— Събери си нещата! — нареди ѝ той толкова хладно и сдържано, че Катрин предпочете да бе изкрещял. Очите му бяха непроницаеми и не оставяха място дори за гнева, превърнал лицето му в стоманена маска. — Заминаваме за Касъл Ранинг — веднага!

Катрин навлажни устните си.

— Това е доктор Кънингам, мой стар приятел. Надявах се да имам възможност да те запозная с него. Той ми даде рядката възможност да...

— Видях с какво се занимавате. Казах ти да си събереш нещата. Вече се отбих в дома на доктора и прибрах останалата част от багажа ти. Съветвам те да ме послушаш, освен ако не искаш да те измъкна оттук насила.

Унижението отстъпи място на гнева. Катрин понечи да се възпротиви, да му отвърне, че отказва да се подчинява на заповедите му, но ръката на доктор Кънингам я възпря.

— Вървете със съпруга си — каза ѝ меко той.

— Но аз не смятам да се...

— Може би след време той ще успее да те разбере. Засега най-добре е да го послушате.

Люсиен не каза нищо, само я гледаше с непроницаемо изражение. Катрин рязко обърна гръб на обвинението, което се четеше в очите му, и наметна пелерината на раменете си.

— Благодаря ви за гостоприемството, доктор Кънингам. Моля ви да предадете моята благодарност на съпругата си. — Тя се отправи към вратата и Люсиен я отвори. Последва я нагоре по стръмното каменно стълбище и после навън, на слънчева светлина.

— Мислех, че си започнала да разсъждаваш разумно. Толкова ли е къса паметта ти, че не си спомняш последствията от последния ти опит да разучаваш устройството на човешкото тяло?

— Разбира се, че не, но исках...

— Зная какво искаш — или поне си мислиш, че искаш. Предупредих те, Катрин, и то неведнъж. Освен това ти ми даде дума да се откажеш от безсмислените си занимания.

Брадичката ѝ се вирна упорито.

— Обещах само да не се връщам в колибата — и не съм го сторила.

— Знаеш мнението ми по този въпрос. Чакала си да замина, защото знаеш, че няма да го одобря.

— Медицината е част от живота ми, Люсиен. Не можеш просто да ме помолиш да се откажа от нея.

— Аз не те моля, Катрин. Аз ти заповядвам. — Погледът му се плъзна към малката стая в подземие. Очите му бяха тъмни и мрачни. — Ти си моя съпруга и бъдеща майка на децата ми. Забранявам ти да се забъркваш в подобни гадости. Ясно ли се изразих?

Катрин остана безмълвна.

Маркизът разтърси раменете ѝ, тъмните му очи я пронизваха.

— Ясно ли се изразих?

Катрин само кимна. Гърлото ѝ бе пресъхнало и не ѝ позволяваше да отговори.

— Да, милорд — прошепна тя. — Съвсем ясно.

Това бяха последните думи, които размениха, преди да стигнат Касъл Ранинг.

Дори и след завръщането им напрежението остана като невидима стена помежду им. Макар че Катрин често засичаше втренчения поглед на съпруга си, той почти не ѝ говореше и никога не посети леглото ѝ. Катрин знаеше, че това все пак ще се случи рано или късно. Повече от всичко на света маркизът искаше наследник, и ако тя играеше ролята си според неговите правила, вероятно някога щеше да ѝ прости.

Но Катрин още не можеше да му прости. Животът ѝ се превърна в мъчение, не можеше да превъзмогне чувството на отчаяние и самота. Беше влюбена до безпаметност в човек, който не я обичаше, който не одобряваше най-скъпото за нея и който искаше само да се възползва от тялото ѝ. Тази вечер бе излязъл, без да ѝ се обади. И докато лежеше в огромното си, празно легло вперила поглед в тавана, Катрин не спираше да се пита как е възможно животът ѝ да е толкова различен от онова, за което бе мечтала.

Люсиен седеше срещу Джейсън в опушеното от цигарен дим помещение на таверната. Двамата бяха дошли да поговорят на спокойствие.

— Не разбирам защо, но се чувствам като най-долния подлец — каза Люсиен и прокара длан по лицето си. — Ако я видиш, ще си помислиш, че съм отнел единствения смисъл в живота ѝ.

— От нейната гледна точка вероятно е точно така.

— Катрин е невероятно умна и решителна. Не познавам много мъже, които да имат такава дяволска нужда от знания.

— И все пак продължаваш да отхвърляш интереса ѝ към медицината.

— Тя е жена, за бога! Няма право да се занимава с подобни неща.

— И предполагам, че точно това си ѝ казал, когато я откри в Гилфорд.

Люсиен не му отговори, което бе достатъчен отговор.

— Предполагам също, че още не си ѝ простил.

Приятелят му въздъхна уморено.

— Катрин си мисли, че още съм ѝ сърдит. Може и да съм, но само малко. Трудно е човек да ѝ се сърди дълго. — Устните му трепнаха в усмивка. — Може и да не одобрявам интересите ѝ, но по някакъв странен начин ѝ се възхищавам. И я желая, повече от всяка друга.

— Защо просто не ѝ го кажеш?

Люсиен сведе очи. Не можеше да си представи, че ще каже всичко това на Катрин, но дълбоко в себе си му се искаше да го стори.

Джейсън се ухили.

— Признай си, че се радваш, дето се ожени за нея.

Люсиен се облегна на стола си.

— Винаги съм искал съпруга, която да ми се подчинява във всичко. Алисън Хартман е точно такъв тип жена. Но трябва да призная, че Катрин ме привлича много повече. Не бих казал, че съжалявам, задето нещата се наредиха така.

Джейсън направи знак на момичето от таверната да му донесе още една бира.

— Съпругата ти очевидно не би могла да бъде щастлива с бродерия в ръка и уроци по танци. Ще се чувства безполезна, докато

не намери никакво друго предизвикателство, което да събуди интереса ѝ.

Люсиен се замисли над думите на приятеля си. Самият той неведнъж бе спохождан от подобни мисли. Погледът му обходи редовните посетители на заведението: моряците, които играеха кърти в ъгъла, синът на Томас Скуеър, Робърт, който се смееше на някаква неприлична шега, един от младите ергени в селото, който бе хвърлил око на Сали Дженсън.

— Мисля, че вече трябваше да е забременяла — пророни накрая той. — Но доколкото ми е известно, няма такива признаци. Може би Велвет би могла да ми помогне.

— Ако искаш, ще я попитам.

Люсиен кимна.

— Бих се радвал. Може би пред нея Катрин е споменала нещо, което би могло да я заинтригува.

— Катрин обича децата. Едно бебе ще ѝ помогне. — Джейсън отпи глътка бира и погледна приятеля си над халбата. — Предполагам, че работиш по въпроса.

Люсиен си помисли за Катрин, за меките ѝ устни и съблазнителните извивки на тялото ѝ, за това колко обича да я чувства в ръцете си.

— Можеш да се обзаложиш, че ще направя всичко възможно.

Но когато късно през нощта се върна у дома, Катрин вече спеше. Утре, обеща си Люсиен. За съжаление, на следващия ден се оказа твърде късно за това.

Катрин спа непробудно и се събуди по-късно, отколкото ѝ се искаше. Люсиен вече бе излязъл на полето. Отново беше сама, апатична и безполезна. Двете с готвачката съставиха менюто за следващата седмица, но тази задача бе изпълнена бързо и не ѝ донесе удовлетворение. За момиче, чиято майка я бе оставила сираче на десет години, да управлява домакинството беше станало втора природа.

Катрин се загледа с копнеж през прозореца към пенливото поточе, което се виеше през гората, към малката каменна колиба, която някога бе нейното тайно убежище. Само при мисълта за това сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. Внезапно Катрин осъзна, че дочува не само ударите на сърцето си. Някой чукаше по входната врата. Тя забърза натам, за да посрещне неочакваните посетители.

При вида на едрия шериф Перкинс с напудрена бяла коса, стомахът ѝ се преобърна.

— Лейди Личфийлд. — Той свали тривърхата си шапка и тежко палто и ги подаде на иконома. — Двамата с полицай Нивънс бихме искали да поговорим насаме с вас и съпруга ви.

Катрин навлажни устните си, които внезапно бяха залепнали, и се обърна към иконома.

— Рийвс, провери дали негова светлост не се е върнал. Кажи му, че тримата с шериф Перкинс и полицай Нивънс го очакваме в златната стая.

Рийвс изгледа високомерно двойката неканени полицаи.

— Разбира се, милейди.

Бързите му стъпки се изгубиха зад ъгъла. Катрин покани мъжете в салона. Щом влязоха в златната стая, позвъни за чай. Опитваше се да намери начин да отложи разговора за момента, в който Люсиен щеше да се присъедини към тях. Той все още ѝ беше сърдит, но винаги заставаше зад нея и несъмнено щеше да я подкрепи и този път.

Катрин нареди на лакея да остави подноса върху масата и лично се зае да налее чая. Надяваше се, че поне на външен вид изглежда

спокойна, защото вътрешно бе ужасена.

Господи, какво би могъл да търси шерифът в дома ѝ този път? Дали не бе дошъл за нея? Дали до ушите му не бяха достигнали слухове за медицинските ѝ изследвания в колежа? И дори да бе така, какво общо имаше това с властите? А може би идваха за малкия Майкъл. Каквато и да беше причината за посещението им, мрачните им лица ѝ подсказваха, че не идват за добро.

Катрин им наля чай. Трудно ѝ бе да овладее ръцете си.

— Съпругът ми ще дойде всеки момент — каза напрегнато тя и мислено се помоли това да е истина. Никога не беше изпитвала по-голяма нужда да почувства подкрепата на Люсиен.

— Навярно бихме могли да започнем и без него — предложи шериф Перкинс и, без да обръща внимание на димящата чаша пред себе си, се изправи. Катрин го намрази още повече, задето я принуди да вдигне очи и да го погледне.

— Предпочитам да изчакаме — отвърна тя, — ако нямате нищо против. — Нервите ѝ се изопнаха. Нямаше представа защо са дошли полицаите, нито пък колко ще издържи, ако остане насаме с тях. Страхът бавно я побеждаваше, ръцете ѝ трепереха, пулсът ѝ се учести. Господи, защо се бавеше Люсиен? Не, вероятно нямаше причини да се притеснява.

Но колкото и да се напругаше да се успокои, страхът и догадките я подлудяваха. Катрин понечи да заговори, и точно в този момент, за нейно огромно облекчение, вратата се отвори и на прага застана Люсиен.

— Господа. — Все още облечен в удобния си костюм за езда, той мигновено различи белезите на смъртен ужас по лицето ѝ, които така безпомощно се опитваше да прикрие. Притеснен, той побърза да застане до нея. Катрин изпита прилив на такава благодарност, че главата ѝ се замая. Полицаите се изправиха, за да го поздравят. Катрин също се приближи към него, а той собственически обгърна кръста ѝ с ръка. Допирът на ръката му ѝ даде всичката смелост, от която се нуждаеше, и в този момент Катрин си помисли, че никога не го е обичала толкова силно.

— Добре — каза провлечено той. — След като вече сте тук, защо не ни кажете за какво става дума?

Перкинс повдигна гъстите си вежди.

— Щом поставяте въпроса така, ще говоря без заобикалки. Преди осем дни Дъглас Рот е бил отровен в дома си в Милфорд Парк.

— Отровен...? — Тази единствена дума се изтръгна от устните ѝ дрезгаво и накъсано. Точно преди осем дни те бяха посетили Милфорд Парк. — Това... това е невъзможно.

— Абсолютно невъзможно — съгласи се Люсиен. — Преди осем дни граф Дънстън беше в цветущо здраве.

— Напълно сте прав, милорд. — Полицай Нивънс духна някаква прашина от ръкава на тъмночервеното си сако. Той беше мършав човек с изпито лице и пронизателни очи. — По време на вашето посещение графът е бил в идеално състояние на тялото и духа. Но в нощта след вашето отпътуване е легнал, смъртно болен. Неговият лекар, доктор Харис, определи като причина за състоянието му смъртоносна доза отрова.

Изражението на Люсиен остана непроницаемо, но една мускулче на челюстта му заигра.

— Искате да кажете, че граф Дънстън е мъртъв?

— Още не — отвърна Перкинс. — Но доктор Харис смята, че това е само въпрос на дни. Предполага се, че отровата се е съдържала в едно шише с бренди в кабинета му. Лекарят твърди, че организмът му е погълнал голямо количество екстракт от беладона. — Ледените му, сини очи се насочиха към Катрин. — На всички е добре известно, че вашата съпруга има огромни познания относно всички билки и растения, които се използват в медицината. Тя е имала възможност и мотив да го стори, след като вуйчо ѝ я е затворил в „Сейнт Бартолому“. А според показанията на иконома, лейди Личфийлд е изчезнала за известно време, докато сте били в имението.

Пред очите ѝ се завъртяха тъмни кръгове. Струваше ѝ се, че подът се разтваря под краката ѝ. Тя се олюля и сграбчи ръката на Люсиен, за да не полети към земята.

— Съпругата ми не е отровила вуйчо си. Няма начин да знаете от колко време е стояло онова бренди в кабинета му, и щом търсите мотив, защо не се обърнете към десетките хора, които граф Дънстън е засегнал по един или друг начин през живота си?

— Засегнал? По какъв начин ги е засегнал?

— По всякакъв начин, щом това му е угодно. Да го кажа простичко, този човек е безскрупулен в преследването на целите си.

Никой не може да каже със сигурност колко точно врагове си е създал през живота си.

— Ако е така, вероятно бихте могъл да ни уведомите за някои от тези хора.

— Сигурен съм, че ако се поразровя, ще успея да съставя внушителен списък. Съпругата ми вероятно също би могла да добави някои имена.

Перкинс отново се обърна към Катрин.

— Има ли в Милфорд Парк човек, който би могъл да потвърди, че е бил с вас по време на посещението ви в имението?

— Аз... бях с братовчедка си Мюриъл.

— Точно от това се бояхме. Какво правихте, след като братовчедка ви напусна стаята?

— Разхождах се из къщата. От доста време не бях виждала дома си. Чувствах се уютно там. Приятно ми беше да видя отново някои семейни ценности: портрети, бродерии, които майка ми бе извезала, колекция от напръстници, на които се възхищавах като малка. Тези неща ми липсваха, докато ме нямаше.

— Влизахте ли в кабинета на вуйчо си?

Катрин се поколеба. Господи, наистина бе влязла там, но само за миг. Някога това бе любимата стая на баща ѝ, а тя обожаваше да стои там, да усеща присъствието му. Сега обаче, когато вуйчо ѝ изцяло бе превзел кабинета, нищо не я задържаше вече там.

— Аз... не си спомням. Разполагах с доста малко време, преди съпругът ми да ме повика.

Пъркинс погледна Нивънс, който едва доловимо кимна с глава. Струваше ѝ се, че дори Люсиен не вярва на лъжата ѝ.

— Добре — каза шериф Пъркинс. — Това е всичко, засега. Съветвам и двама ви да не предприемате дълги пътувания. Несъмнено ще изникнат още въпроси към лейди Личфийлд. Ако графът почине, съществува огромна вероятност нейна светлост да бъде обвинена в убийство.

Пред погледа ѝ всичко се замъгли и за момент предметите около нея се изгубиха. Почувства ръката на Люсиен, който я настани в креслото.

— Стой тук. Аз ще изпратя господата.

Катрин успя само да кимне. Страхът сковаваше тялото и устните ѝ. Вуйчо ѝ беше отровен. Не можеше да отрече, че има всички основания да желае смъртта му. В действителност тя го ненавиждаше до дъното на душата си. И би могла лесно да го отрови. Често бе работила със смъртоносни билки, дори с беладона, която в малки дози успокояваше болката и помагаше при стомашни разстройства.

И беше се разхождала сама из къщата — всъщност дори за малко влезе в кабинета му. Господи, шерифът очевидно вярваше, че именно тя го е отровила! От тази мисъл ѝ прилоша. Дори съпругът ѝ вероятно я смяташе за виновна.

Катрин си спомни тревогата в очите на Люсиен, и макар че в „Сейнт Бартоломю“ непрекъснато бе желала смъртта на вуйчо си, сега осъзна, че се моли той да оживее.

Минутите се нижеха, дълги като часове. Катрин се приближи до вратата и се заслуша в приглушените гласове на мъжете отвън. Какво говореха полицаите със съпруга ѝ? Дали не се опитваха да го убедят, че тя е виновна? Прииска ѝ се да е там, за да се защити, но се боеше, че присъствието ѝ би могло само да усложни нещата.

Катрин напрягаше слуха си да дочуе нещо от разговора им. Нямаше търпение полицаите да си тръгнат и да остане насаме с Люсиен. Най-после гласовете затихнаха, тежката дъбова врата се отвори и затвори и Катрин въздъхна с облекчение. След това чу звукът от стъпките на Люсиен по коридора и се подготви да се изправи насреща му.

Маркизът тъкмо щеше да влезе в златната стая, когато гласовете и забързаните стъпки на засуетилите се прислужници го заковаха пред вратата. Сърцето на Катрин се обърна. Питаше се какво би могло да става този път и побърза да излезе в коридора.

— Какво има? — попита тя. — Случило ли се е нещо?

— Нямам представа. — Маркизът веднага забърза към дъното на къщата, а Катрин подтичваше да го догони. В следващия момент видяха насреща си Бени Тейлър. Тичаше към тях като обезумял.

— Майки! — крещеше той. — Елате бързо!

Сърцето ѝ се обърна. Люсиен се втурна напред, а Катрин го последва. Нов прилив на страх скова душата ѝ. Люсиен пръв стигна до детето и разбута групата коняри, които се бяха скупчили около него на тревата. Един от тях го придържаше изправен, а останалите истерично

го удряха по гърба. Очевидно нещо бе заседнало в гърлото на момчето. Един от тях го придържаше изправен, а останалите истерично го удряха по гърба. Очевидно нещо бе заседнало в гърлото на момчето. Маркизът не чака и миг. Хвана детето за глезените и го разтърси с главата надолу, за да изплюе онова, което спираше дишането му.

Лицето на Майкъл бавно посиняваше, а от гърлото му се изтръгваше хриптящ звук. Огромните му ужасени сини очи не се откъсваха от Люсиен, сякаш безмълвно го молеха за помощ.

— За бога, какво е глътнал? — попита маркизът без да прекъсва опитите си да измъкне онова, което бе заседнало в гърлото на детето.

— Просто ядеше бонбон. — Очите на Бени плувнаха в сълзи, когато маркизът отново положи момчето на земята, а дългите му пръсти се плъзнаха в устата му, за да изтръгнат онова, което бе заседнало в дихателните му пътища. — Беше гладен. Готвачката му даде бонбон. Това е всичко... само един бонбон.

Катрин потисна риданието си. Сърцето ѝ се блъскаше като обезумяло в гърдите, собственото ѝ дишане сякаш се затрудни. Господи, маркизът правеше всичко възможно, всичко, което бе чела по книгите, но очевидно нищо не помагаше. Лицето на момченцето вече беше мораво, малките му ръце се притискаха безпомощно към гърлото му.

Кръвта бучеше в ушите ѝ, тялото ѝ се тресеше. За пръв път в живота си, докато гледаше невинното дете да се задъхва за глътка въздух и чуваше болезненото хриптене в гърдите му, Катрин осъзна, че е на път да припадне.

После очите му бавно се затвориха и малкото телце се отпусне безжизнено.

— Той е в безсъзнание! — извика Люсиен. Очите му, когато се обърна към Катрин, бяха пълни с такава непоносима болка, че нещо я жегна в стомаха. — Той умира, Катрин! Трябва да му помогнем!

— Просто смучеше бонбон! — хлипаше безпомощно Бени. — После се засмя на нещо, което каза Джоуи...

— Катрин! — изкрещя Люсиен. — Кажи ми какво да направя! Горещи сълзи опариха лицето ѝ.

— Обърни го отново с главата надолу. Може би този път...

— Това не е достатъчно и ти го знаеш! Майкъл умира! Години наред си чела онези книги! Направи нещо, за да го спасиш!

Катрин преглътна с усилие. Гърдите ѝ се свиха от страх и безсилие. Господи, не и Майкъл! Обичаше момчето като свое и при вида му сега мислите ѝ сякаш блокираха. Тя си пое дълбоко дъх, тръсна глава и потисна чувството за безсилие и страх. Съзнанието ѝ отчаяно търсеше някаква спасителна мисъл. Люсиен беше прав. Трябваше да има нещо, което би могла да направи — някакъв начин да спаси живота на детето!

— Трябва да диша — разсъждаваше тя на глас, едва произнасяйки думите. — Сега това е най-важното. В човешкото тяло има една тръбичка, която минава през гърлото. Оттам въздухът стига до дробовете. Ако мога да я отворя... Не знам дали това ще свърши работа, но може би...

— Направи го! — нареди Люсиен и бръкна в ботуша си за езда, където от онова нападение пред таверната носеше сребърно ножче. — Направи го, Катрин! Ако има и най-малкия шанс да спасим живота му, рискът си заслужава!

Катрин навлажни устните си и взе ножчето от ръката му. Макар че вътрешно трепереше, ръцете ѝ изглеждаха изумително сигурни.

— Донеси медицинските ми принадлежности — нареди тя тихичко на Бени и момчето се втурна към стаята, където от известно време насам бяха заключени нещата ѝ. Без да обръща внимание на острия поглед на Люсиен, Катрин отправи бърза молитва към бога и започна да опипва гърлото на детето, за да намери трахеята. Опитваше се да си спомни къде точно би трябвало да се намира, защото в тази област се намираше и главната аорта, по която течеше кръвта.

Катрин призова цялата си воля, откри точката, която ѝ се стори най-подходяща, и бързо направи малък прорез в плътта, през който да премине достатъчно количество въздух. Мигновено гърдите на детето започнаха да се повдигат и спускат по-равномерно и Катрин безмълвно благодари на бога, че поне не го беше убила.

— Трябва ми нещо, с което да попивам кръвта.

Едно от момчетата се втурна да изпълни заръката, а в това време Люсиен съблече меката си ленена риза, разкъса я на парцали и оформи от нея дебели тампони, които с разтреперана ръка подаде на Катрин.

— Сега диша — прошепна маркизът. — Но бонбонът все още е в гърлото му.

— Имаме нужда от някаква кръгла тръбичка, през която да преминава въздухът, докато извадим парчето. Нещо като перодръжка или нещо подобно.

— Аз ще донеса! — Този път побягна Джоуи, а миг по-късно се върнаха и останалите момчета с медицинските инструменти. Докато Катрин се опитваше да спре кръвотечението, Люсиен почисти перото, което Джоуи бе донесъл, отчупи по малко от двата края и го напъха в прореза, който жена му бе направила.

— Сега сякаш диша по-равномерно — отбеляза маркизът. — Само да можем да извадим парчето от гърлото му...

— Нека опитам. — Катрин извади тънки пинцети от чантата, която Бени ѝ донесе. — Това би трябвало да става. — Тя избърса кръвта от ръцете си в роклята, мушна инструмента в гърлото на Майкъл и улови заседналия бонбон. На два пъти той се изплъзна от хватката ѝ. Лепкава пот потече по челото ѝ. Тя я избърса с опакото на ръката си и остави малко кърваво петно на слепоочието си.

— Хванах го. — С победна физиономия Катрин извади парчето и го захвърли на земята, после отново се съсредоточи върху прореза, който бе направила. С помощта на игла и конец, които извади от чантата си, тя внимателно заши раната.

Когато привърши, Майкъл все още беше в безсъзнание. Това можеше само да я радва. След като се събудеше — господи, надяваше се да се събуди, — болката щеше да е непоносима.

— Трябва да го отнесем в къщи — каза Катрин. Люсиен кимна и нежно го вдигна на ръце. Отнесоха го в стаята до нейната и маркизът внимателно го постави на леглото.

— Когато се събуди, ще му дам нещо, за да облекчи болката.

Погледът на Люсиен срещна нейния.

— Ще се събуди ли, Катрин?

В очите му се четеше такова отчаяние, че Катрин сведе поглед.

— Не зная.

— А ако раната се възпали?

Катрин преглътна с усилие. Именно това я притесняваше най-много.

— Ако Майкъл изобщо се събуди, това ще бъде най-големият ни проблем. Ще направя всичко възможно да го предотвратя, но никога няма гаранция.

Люсиен не каза нищо повече. Дълги минути стоя и я гледа с непроницаемо изражение. После се обърна и напусна стаята. Докато го гледаше да излиза, Катрин зърна отражението си в огледалото на гардероба. Лицето ѝ бе преbledняло.

— О, господи! — Лимоненожълтата ѝ рокля беше напоена с кръв. Ръцете ѝ също бяха покрити с кръв, по лицето ѝ аленееха яркочервени петна. Мислите ѝ се върнаха към лицето на Люсиен, който така внимателно умееше да прикрива чувствата си. Несъмнено сега към нея изпитваше единствено отвращение.

— Господи! — прошепна отново тя, а стомахът ѝ се преобърна. С разтреперани крака, тя се приближи към бюфета, наля вода от каната и внимателно изми ръцете си.

— Кат... рин... — От леглото долетя дрезгаво детско гласче.

— Майкъл! — Тя се втурна към леглото му, отпусна се на колене и нежно улови ръката му. — Всичко е наред, миличък. Ти претърпя малка злополука, но скоро ще се оправиш. — Катрин побърза да извади от чантата си бурканчета с лекове и мехлеми.

— Много... ме боли... гърлото. — Майкъл посегна към мястото, където Катрин бе срязала гърлото му, но тя внимателно улови ръката му.

— Знам, че боли, миличко. Но само така можехме да ти помогнем да дишаш. — Тя извади малко шишенце с опиум. При спомена за онова, което ѝ бе причинил този наркотик, за миг се побоя за ефекта му над Майкъл. Но сега най-важното беше да му помогне да преодолее болката. Катрин извади тампон от чантата си, напои го с течността и го притисна към раната на врата му. Знаеше, че ще му е трудно да преглътне, но Майкъл не се възпротиви.

— Ще намажа гърлото ти с един мехлем и после ще го превържа.

Тя постави чист памук, напоен с билков мехлем върху раната и го завърза с дълга ивица плат около врата му.

— На сутринта ще се почувстваш по-добре.

Или поне така се надяваше. Но ако раната се възпалеше... Катрин тръсна глава и решително отхвърли тази мисъл. Когато привърши с превръзката, Майкъл вече спеше. Тя вдигна очи и забеляза Люсиен, застанал до вратата. Лицето му бе покрито със същата непроницаема маска, която бе видяла и преди.

— Заспа — каза тя. — Но се събуди за няколко минути, така че засега няма от какво да се притесняваме.

— Слава богу! — Маркизът прекоси стаята, без да откъсва поглед от детето. — Ще остана при него известно време.

Катрин само кимна. Когато погледна надолу към роклята си, несъзнателно понечи да скрие кървавите петна. Спомни си как я гледаше той в лабораторията на колежа и за миг си представи колко отвратен трябва да се чувства в момента. Никой джентълмен — а най-малко Люсиен, — не би искал жена му да изглежда така, сякаш току-що е прерязала гърлото на някоя овца. Само като си помислеше, че цялата е опръскана с кръвта на едно невинно дете! Катрин решително се обърна и забърза към стаята си, за да се преоблече.

През следващите два дни двамата с Люсиен се редуваха до леглото на детето. Привечер на втория ден Майкъл се събуди с треска и Катрин се подготви за най-лошото. Те продължиха да се сменят до леглото му, но извън това почти не се виждаха.

Нямаше никаква вест от Дънстън, но в момента това нямаше никакво значение. Всичките им молитви и надежди бяха отправени към малкия Майкъл.

Към края на третия ден треската бе преодоляна. Дори да беше имало начален стадий на възпаление, сега всичко изглеждаше под контрол. Странно, но откакто узна, че детето със сигурност ще живее, Люсиен напусна къщата и Катрин не го видя повече.

Това беше преди два дни. Два дълги, изтощителни дни за Катрин. Всеки път, когато затвореше очи, тя виждаше безизразното, добре контролирано изражение върху лицето на съпруга си. Виждаше кръвта по своите ръце и знаеше какво си мисли той. Очите му потъмняваха от отвращение. Собствената му съпруга бе способна да забие острието на ножа в гърлото на едно дете, сякаш е парче месо!

Веднъж вече бе преживяла всичко това — в болницата „Сейнт Бартоломю“, където я смятаха за ненормална. Люсиен мислеше по същия начин — ясно й бе дал да го разбере. Господи, как би могла да го погледне отново в очите!

Късно следобед на втория ден пристигна послание от шериф Пъркинс и полицай Нивънс. Пишеха, че пристигат утре сутринта, за да се видят с лейди Личфийлд.

Кръвта нахлу в слепоочията ѝ. Вероятно граф Дънстън беше починал. Сигурно идваха да я арестуват. А после щяха да я върнат в лудницата... или да я обесят. В устата си имаше вкус на пепел. Идваха да ѝ предявят обвинения в убийство и даже Люсиен вярваше във вината ѝ. Заля я унищожителна вълна на ужас. Втренчила поглед в илюзорното бъдеще, което дори не можеше да си представи, Катрин се отпусна на креслото в стаята си и горчиво зариде.

Трябваше да си върви. Не можеше да се изправи пред вероятността — не, пред неизбежната заплаха, — да я обвинят в убийство. Тя беше единствената заподозряна и всички го знаеха. Дори Люсиен я смяташе за виновна.

Люсиен! Всъщност той беше истинската причина тя да избяга. Никога нямаше да забрави изражението на лицето му, докато тя сръза трахеята на малкия Майкъл. Нито пък непроницаемата маска, която бе надянал, след като свърши работата си.

Преди няколко дни беше смятала, че фатален за отношенията им бе онзи ден, в който я видя в лабораторията в подземие. Но този път бе дори по-лошо. Съпругът ѝ никога нямаше да я погледне отново, без да види напоената ѝ с кръв рокля, без да се запита що за жена е в действителност. Алисън Хартман със сигурност не беше като нея. Лейди Алисън бе самото олицетворение на женствеността. Лейди Алисън бе жената, за която маркизът мечтаеше.

Ръцете ѝ трепереха, докато сгъваше и прибираше в чантата три от най-простите си рокли, две чисти нощници, посребрената четка за коса от тоалетката и още един чифт обувки, по-удобни от тези, които щеше да обуе за дългото пътуване.

Катрин погледна през прозореца. Беше късно вечерта. Всички от прислугата вече спяха. Замъкът тънеше в тъмнина, но през облаците се прокрадваха бледите лъчи на луната. Огледа за последен път стаята, към която толкова се бе привързала и която, знаеше, щеше да ѝ липсва: хубавите кадифени пердета, която придаваха топъл и уютен вид на помещението, леглото, което толкова пъти бе споделяла с Люсиен. Спомни си дългите часове на удоволствие, ласките, прошепнатите думи.

Катрин обгърна раменете си с ръце и се опита да пребори обземащото я отчаяние. Нямаше да мисли за Люсиен — нямаше да си го позволи. Отдадеше ли се на спомените, никога нямаше да си тръгне. За миг погледът ѝ се задържа върху бележката, която му беше оставила

на малкото френско бюро в ъгъла на стаята. Даваше му свободата да я забрави, да подреди живота си така, както винаги бе мечтал. След всички проблеми, които му бе причинила, съпругът ѝ несъмнено заслужаваше поне този жест.

Катрин избърса сълзите, които се търколиха изпод ресниците ѝ, затвори неголямата си чанта и напусна стаята.

Костваше ѝ огромно усилие на волята да не се отбие за последен път в стаята на Майкъл, но знаеше, че момичето, което се грижи за него, спеше до леглото му и не се осмели да я разбуди. Майкъл бързо се възстановяваше. Скоро щеше да бъде напълно здрав и бе в добри ръце.

Катрин вече не се притесняваше за Майкъл. За пореден път тя самата беше в опасност. Да напусне Касъл Ранинг бе единственият ѝ шанс да се изплъзне от обвиненията на властите. А повече от всичко искаше да избяга от Люсиен. Беше влюбена в човек, който не я обичаше, който ценеше жената, която би искал тя да бъде, а не онази, която беше в действителност. Трябваше да замине, преди той да се върне, преди да я погледне и красивите му тъмни очи да се изпълнят с презрение.

Вече бе виждала този поглед в очите на вуйчо си, на епископ Толмън, на лекарите в болницата. Трябваше да замине, и то тази вечер. Както винаги, трябваше сама да направи каквото е нужно, за да оцелее.

Да избяга от къщата, се оказа по-лесно, отколкото се бе надявала. За миг ѝ се прииска да вземе кон, но бързо отхвърли тази идея. Веднъж да стигнеше до някой хан, щеше да пътува с пощенска кола. Така пътуването щеше да е по-бързо, а маршрутът ѝ — по-труден за проследяване. Този път беше по-лесно, защото разполагаше с пари за разходите си. Люсиен бе изключително щедър към нея, а тя харчеше твърде малко. Освен това нямаше да бъде мръсна и дрипава в хладната пролетна нощ. Имаше топли дрехи и добър план в главата си.

На сутринта, след като вървя през цялата нощ, Катрин стигна един крайпътен хан. Пощенската кола пристигна преди зазоряване. Тя плати таксата и побърза да се качи. През следващите няколко дни смени няколко коли, които пътуваха в различни посоки. Все още се боеше, че някой би могъл да я проследи. Когато най-после достигна

„Сейнт Ийвс“, разположен на далечния Корнуолски бряг, Катрин вече не се страхуваше, че някой би могъл да я открие.

Преди много години, като дете, бе идвала в малкото рибарско градче с родителите си. Още тогава се бе влюбила в това място и сега, докато се взираше през прозореца на пощенския вагон, заслушана в бученето на пенливите вълни, Катрин осъзна, че дивната красота на градчето не се е променила с годините.

Може би тук ще успее да си изгради нов живот, помисли си тя и потисна тъпата болка в гърдите си. После се сети за Люсиен, за сребристите пламъчета в очите му, за меката му усмивка, отправена към нея, за усилията му да я защити и дълбоко в сърцето си, където никой не можеше да надзърне, Катрин безмълвно зариде.

Беше толкова трудно да приеме, че през цялото време е грешил.

Толкова трудно, че му бяха необходими цели три дни, за да го проумее. Нямаше представа какво да й каже, как да повдигне такъв важен въпрос — нейните интереси, нейните убеждения, сърцевината на техните разногласия.

Затова и бе напуснал замъка — да остане насаме със себе си, да обмисли внимателно онова, което се случи, събитията, които коренно промениха начина му на мислене, промениха целия му живот. Имаше нужда да види ясно нещата, да размисли. Искаше да бъде сигурен.

Но когато се върна, беше твърде късно.

Седнал зад бюрото в кабинета си, Люсиен приглади листа, който Катрин му беше оставила. След шест дни и хиляди прочитания хартията бе смачкана и поразкъсана. Нямаше нужда да прочита отново думите; вече ги знаеше наизуст. Но това мъничко парче хартия беше всичко, което му остана от нея, и щеше да го пази до нейното завръщане.

Буквите се размиваха пред погледа му и му напомняха какъв глупак е бил.

Скъпи мой Люсиен,

Досега вуйчо ми вероятно е починал. Умолявам те да повярваш, че нямам вина за смъртта му, въпреки че при тези обстоятелства вероятно ще ти е трудно да го приемеш.

Заминавам с надеждата, че това ще сложи край на всички проблеми, които ти причиних. Тръгвам си и защото се боя.

Тръгвам си, за да ти върна свободата.

Давам ти пълното право да анулираш брака, както се бяхме уговорили, и да си намериш съпруга, за каквато винаги си мечтал. Макар силно да ми се иска нещата да бяха различни, аз никога няма да се превърна в жената, която ти искаш да бъда. След онова, което се случи с Майкъл, вероятно отвращението ти към мен ти е помогнало сам да го осъзнаеш.

Грижи се за себе си, любов моя, и моля те, грижи се и за Майкъл, макар да съм сигурна, че ще го сториш. Тръгвам си само с една болка в душата — че никога не намерих смелост да ти кажа, че те обичам и че винаги ще те обичам.

Твоя приятелка винаги,

Катрин

Буквите се замъглиха и се сляха. Люсиен сгъна внимателно листчето хартия и го прибра във вътрешния джоб на палтото си, така че да е близо до сърцето му. Търсеше я вече цели шест дни. Шестте най-дълги дни в живота му. Беше изтощен до смърт, разкъсван от тревога и преливащ от съжаление. Но нямаше да се откаже, докато не я открие.

А когато най-после я видеше, щеше да ѝ каже какво е осъзнал, докато я гледаше как спасява живота на детето, което му бе станало толкова скъпо. Щеше да ѝ каже, че е сгрешил, че интересът ѝ към медицината не е безсмислица, че онова, което прави, наистина е важно. Че няма значение фактът, че е жена. Щом можеше да спаси живота на едно дете, всичките онези години, които бе прекарала над книгите, всичките страдания, които бе преживяла, наистина си заслужаваха.

Щеше да ѝ каже също, че я обича. Въпреки че никога не беше вярвал в любовта, докато я гледаше в онези ужасни мигове как се бори за живота на Майкъл, Люсиен осъзна, че никога не е изпитвал такава гордост, толкова наситено чувство за духовна връзка с друг човек.

Обичаше тази жена — изцяло и без всякакви задръжки. Някаква част от съзнанието му, толкова дълбоко заровена, че дори не бе подозирал за съществуването ѝ, го беше заблуждавала, че Катрин прилича на майка му. И това го бе изплашило. Истината беше, че Катрин Грейсън нямаше нищо общо с Шарлот Монтен. Тя беше добър човек и всеотдаен приятел. Любовта му към нея надминаваше всякакви граници. Изгаряше го нуждата да ѝ го каже. В писмото си тя твърдеше, че също го обича, и за първи път Люсиен осъзна какъв щастливец е.

И колко отчаяно копнее за мига, в който ще я види до себе си, в безопасност.

Маркизът прокара ръка през косата си и я отметна от челото. Не се беше бръснал от дни, дрехите му бяха опръскани с кал. Сега това не го интересуваше. Очакваше Джейсън да пристигне всеки момент, за да продължат издирването ѝ. Все някъде имаше някой, който я е видял, някой, който я е запомнил и който знае накъде е тръгнала.

В момента нямаше пряка заплаха от страна на закона, въпреки че с непредвиденото си бягство бе затвърдила подозренията, отправени към нея. Вуйчо ѝ не бе починал, както всички предполагаха. По всичко личеше, че ще оживее, и понеже нямаше преки доказателства, че именно Катрин се е опитала да отнеме живота му — а и Дънстън имаше интерес да сложи край на слуховете — властите вече не дишаха във врата им.

Що се отнасяше до него, трябваше да си признае, че за един кратък момент се бе усъмнил в нея. Знаеше какво ѝ бяха причинили безскрупулните машинации на Дънстън. Но един поглед към лицето ѝ му бе достатъчен, за да осъзнае, че е невинна. Катрин се бореше в името на живота, не срещу него. Ако някой ден законът отново се изправеше срещу нея, той щеше да я защити, независимо какво ще му коства това. Никога нямаше да ѝ се наложи отново да се страхува.

В този момент вратата се отвори и рамката ѝ се изпълни от едрия силует на Джейсън.

— Конете ни чакат. Готов ли си?

Люсиен кимна.

— Само ще взема палтото и ръкавиците си. Ще се видим на входа.

Джейсън само кимна отсечено и маркизът почувства внезапен прилив на благодарност за всеотдайните усилия на приятеля си.

— Ще я намерим — беше му заявил твърдо Джейсън в момента, в който узна за изчезването ѝ. — Няма да се откажем, докато не я открием. — Гласът му прозвуча изпълнен с някаква мрачна решителност и Люсиен му повярва.

Сега маркизът грабна палтото си от облегалката на стола, и без да обръща внимание на пулсиращата болка в главата си и уморените си крайници, последва приятеля си към обора.

Катрин напусна малката си къщичка върху скалите, в покрайнините на Сейнт Ийвс, и забърза по пътеката към градчето. Вече близо два месеца живееше в крайморското селище и покрай другите неща работеше като акушерка.

Днес я бе повикала Агнес Потс, възрастна жена, която бе толкова прегърбена и измършавяла, че приличаше на джудже. Двете трябваше да помогнат на младата съпруга на един от рибарите да се сдобие с първата си рожба. До пристигането на Катрин Агнес бе единствената акушерка в градчето, но вече се чувстваше твърде немощна, за да се справя със задълженията си и беше благодарна да има нова помощничка.

Още през първите няколко седмици стана очевидно, че Катрин умее много повече неща, освен да изражда бебета, и задълженията ѝ нараснаха. Хора от всякаква възраст и пол, с различни болезки, започнаха да посещават къщата ѝ в покрайнините на градчето, и тя неизменно правеше всичко възможно да им помогне.

Това бе животът, за който винаги бе мечтала. Работата ѝ бе важна, ценяха я. Катрин беше полезна. Необходима.

И отчаяно, болезнено самотна.

Люсиен ѝ липсваше повече, отколкото очакваше. Липсваше ѝ усмивката му, гласът му, присъствието му. Липсваше ѝ малкият Майкъл, за когото не спираше да се притеснява. Липсваше ѝ домът ѝ в Съсекс, съпругът ѝ и семейството ѝ, които така и не съумя да забрави. Надяваше се един ден Люсиен да ѝ прости, задето се бе намесила в живота му и с времето да постигне истинското щастие.

Пред нея изникна къщата на рибарското семейство. Катрин отхвърли досегашните си мисли, отвори грубата дървена врата и влезе

в стаята, където младата Лизет Гибънс се гърчеше в леглото си.

— Как е тя? — обърна се Катрин към Агнес, без да откъсва поглед от подутия корем на момичето под чистите, но износени чаршафи.

— Болките ѝ са жестоки, но не виждам нищо нередно. Бебето трябва да излезе скоро.

Катрин пристъпи към леглото, изстиска мокрия парцал от легенчето с вода върху масичката и внимателно избърса потта от челото на жената. Беше с едра структура, руса коса и сини очи, и с широк ханш, който несъмнено щеше да улесни раждането.

— Само не се притеснявай — успокояваше я Катрин. — Скоро бебето ще излезе и болките ще секнат.

— Сигурно ще умра — изхлипа Лизет. — Ще умра точно като сестра си. — Задъхана и обляна в пот, тя бълваше гневни ругатни — първо към големия си корем и тромаво тяло, а после към съпруга си, който я бе поставил в това положение.

Катрин стисна нежно раменете ѝ.

— Всичко е наред, Лизет. Няма да умреш. Само се успокой. Когато дойде следващата контракция, искам да напъваш с всички сили.

Момичето изхлипа и прехапа до кръв долната си устна. Цялата се къпеше в пот, нощницата ѝ бе влажна и прилепнала към натежалото ѝ тяло. Китките на ръцете ѝ бяха завързани за таблата на леглото.

— Прави каквото ти казва, момиче — нареди ѝ Агнес Потс. — И бъди благодарна, че тя е тук. Аз вече съм твърде стара за тая работа.

Катрин се усмихна на възрастната женица и избърса потните си вежди с опакото на ръката си. Следващите контракции бяха болезнени и все по-чести, а Лизет крещеше, но изпълняваше точно инструкциите ѝ, докато на бял свят не се появи едно мъничко момченце.

Катрин подаде бебето на Агнес, която весело му гукаше, докато го почистваше и увиваше в чистото вълнено одеяло. Накрая постави малкото вързопче в ръцете на сънената майка. Катрин се вираше в уморената, нежна усмивка на младата жена, видя неизмерната гордост и любов, които се четяха на лицето ѝ, и почувства същото благоговение, каквото винаги изпитваше при вида на новородено дете. Животът беше толкова ценен. И толкова несигурен.

Несъзнателно ръката ѝ се плъзна към леко закръгления ѝ корем. През последните три седмици ѝ прилошаваше всяка сутрин. Не

можеше да погълне дори залък хляб. Знаеше отлично какво означава това. Толкова отчаяно се бе опитвала да забрави мъжа, в когото така необмислено се беше влюбила, да изхвърли от съзнанието си високия му, тъмен силует и да привикне с новия живот, който си бе изградила в Сейнт Ййвс. Опитваше се да потисне болката от загубата.

Сега, когато носеше неговото дете в утробата си, Катрин знаеше, че никога няма да успее.

Тя въздъхна и изми ръцете си над легена върху плетената маса. Поне някаква част от него щеше да остане с нея през годините. Катрин си помисли за малкото момиченце, което се молеше да роди, за копринената му черна косица и тъмните очи със сребристи пламъчета, които несъмнено щеше да наследи, и сърцето ѝ се изпълни с болезнен копнеж.

Болеше я, че детето ѝ никога няма да види баща си.

Болеше я за Люсиен и за самата нея.

Шест месеца! Шест дълги, мъчителни месеца без никаква следа от нея. Люсиен изкачи стръмното стълбище по пътя за кабинета си. Току-що се бе завърнал от пътуване до Мейдстоун, откъдето му бяха писали, че жена с описанието на Катрин живее в градчето. Това не беше първото безсмислено пътуване.

След първите две седмици на безплодни усилия да я открият бе обявил награда за някакви сведения. Доста хора се поблазниха от парите. Нат Уитли нае хора, които да проследят всяка възможна нишка, и повечето от тях отпаднаха. Но Люсиен пожела да се заеме лично с онези от тях, които изглеждаха обещаващи.

— Милорд! Милорд! Вие сте у дома! — Майкъл се втурна към него и Люсиен го притисна в прегръдките си.

— Пристигнах преди около час. Не исках да прекъсвам урока ти.

— Старият Парни ме учи на френски. Божичко, защо му трябва на човек да говори като ония скапани жабари?

Люсиен едва потисна усмивката си. Това дете беше най-ценният дар, който Катрин му даде. В дни като този, когато се натъкваше на поредната задънена улица, му се струваше, че ако не е малкият Майкъл, този път ще затворят него в онази лудница.

— Мистър Парнел се грижи да бъдеш добре подготвен за влизането си сред обществото — опита се той да му обясни. — Нали

ми каза, че искаш да станеш истински джентълмен. Е, в такъв случай трябва да умееш да разговаряш на френски.

— Обзалагам се, че вие не можете да говорите като тия жабари.

— Онези жабари. И ако мислиш така, наистина грешиш. Je parle francais assez bien. Comprenez-vous?^[1] Това е задължително за членовете на висшата класа.

Майкъл се намръщи.

— Звучи страхотно, когато го казвате вие. Старият Парни звучи като жаба в ръждива кофа.

Люсиен отново се усмихна.

— Добре тогава. Научи думите, а аз ще те упражнявам да ги изговаряш правилно. Става ли?

Майкъл се ухили.

— Става!

Люсиен го отпусна на земята и момчето весело припна по стълбите, за да се заеме отново с уроците си.

— Милорд? — Маркизът се обърна при звука от гласа на Рийвс. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но имате посетител.

— Посетител? Кой?

— Лейди Алисън Хартман. Казах ѝ, че не бихте могъл да я приемете, след като току-що сте се завърнали от дълго пътуване до Мейдстоун, но тя настояваше да ви види. Казах ѝ да ви изчака в зелената стая. Да я отпратя ли, милорд?

Алисън Хартман. Люсиен въздъхна, внезапно почувствал се поизморен отпреди. Господи, от всички хора на света най-малко очакваше да види нея.

— Милорд?

— Какво? О, не... Всичко е наред, Рийвс. — Мислите му се върнаха към настоящето, далеч от спомените за Алисън, които дори не можеха да се сравняват с онези, които пазеше от Катрин. — Ще поговоря с нея.

Когато отвори вратата на зелената стая, я видя да седи на тапицирания в зелено диван — също толкова руса, мила и хубава, колкото при първата им среща. Помисли си за постоянното напрежение, с което живееше и което бе издълбало дълбоки бръчки по лицето му, и за миг му хрумна, че той вероятно ѝ изглежда с десет години по-стар.

— Милорд? — Тя се изправи, когато го видя да влиза. Вдигна очи към него и се усмихна. — Радвам се да ви видя.

Люсиен потърси с поглед баронесата, нейна майка и неразделна компаньонка, но този път тя не се навърташе наоколо.

— Лейди Алисън... — Той направи изряден поклон над ръката ѝ. — Изглеждате красива както винаги.

Лицето ѝ поруменя приятно.

— Благодаря, милорд.

— Надявам се, че родителите ви се чувстват добре.

— Те наистина са добре, милорд. Аз обаче съм доста разтревожена напоследък.

Люсиен повдигна вежди.

— Разтревожена?

— Да, милорд. Носят се ужасни слухове... За никого не е тайна, че съпругата ви ви е изоставила. Обвиняват я в ужасни неща.

Стори ѝ се, че думите ѝ го засегнаха.

— Съпругата ми е невинна. През живота си не е сторила зло никому.

Алисън сведе поглед към ръцете си, които притискаше в скута си.

— Не се съмнявам в думите ви, милорд — отвърна меко тя. — Но знаете, че тя много ме нарани.

Гневът му мигом се изпари. Катрин не беше единствената, която нарани Алисън Хартман. Той се бе оказал неспособен да направлява нещата, да подреди сам живота си.

— Катрин винаги е съжалявала за онова, което се случи, милейди. Както и аз самият. Тогава тя отчаяно се нуждаеше от моята защита. Водела се е от вярата, че нашият брак ще продължи кратко и че двамата с вас един ден ще можем наистина да се оженим.

Ярките ѝ сини очи се заковаха на лицето му.

— Наистина ли е смятала така?

— Да.

Алисън пристъпи към него и пхна мъничката си, облечена в ръкавица длан в ръката му.

— Може би точно затова си е тръгнала, милорд. За да можем ние двамата най-после да се съберем.

Люсиен погледна към ръката ѝ, която несъзнателно стискаше ръкава му — изящна и неповторимо женствена. Не можеше да си представи, че тази малка и нежна ръчица ще направи каквото е необходимо, за да спаси живота на едно малко дете.

— Може би това е била една от причините — отвърна той и внимателно се освободи от ръката ѝ. — Но когато си тръгна, тя нямаше представа колко много я обичам. Не знаеше, че се радвам, задето се ожених за нея и че се чувствам горд да я наричам моя съпруга.

Тялото на Алисън се скова, ръцете ѝ се вкопчиха в дантелата на кремавата ѝ копринена рокля.

— Мислех, че не вярвате в любовта. Винаги ми повтаряхте, че това чувство не съществува.

— Бил съм истински глупак — отвърна ѝ простичко той.

Светлите ѝ вежди се склочиха на челото ѝ.

— Надявах се, че ние двамата можем да поправим нещата помежду си. Сега разбирам, че съм сгрешила. В такъв случай, ще приема предложението на Риджиналд Дикерсън, лорд Мортимър, както майка ми настояваше да сторя. — Тя вирна гордо брадичка, повдигна полите си и си проправи път покрай него.

Люсиен улови ръката ѝ.

— Може и да не ми вярвате, Алисън, но двамата с вас имахме късмет, че не се оженихме. Вие заслужавате съпруг, който да ви обича, независимо дали е Мортимър или някой друг. Трябва обаче да се уверите, че и вие сте способна да отвърнете на любовта му. Любовта е ключът към истинското щастие.

Алисън не му отговори, но за миг нещо проблесна в очите ѝ. Люсиен гледаше как се полюшва кринолинът ѝ, докато вървеше по коридора. Алисън беше мила и невинна — жената, която винаги бе вярвал, че желае.

Сега вече знаеше, че в действителност се нуждае от интелигентна и страстна съпруга, от истински партньор и приятел. От жена, която не се бои да го предизвика и чието предизвикателство той с радост приема. Нуждаеше се от Катрин Грейсън и твърдо вярваше, че един ден ще я открие. Нямаше да се предаде, докато не си я върнеше.

[1] Говоря френски доста добре. Разбра ли сега? — Б.пр. ↑

Дните се превръщаха в седмици, седмиците — в месеци. Самотни, безрадостни, коледните празници наближиха и отминаха. Навън студеният януарски вятър блъскаше в керемидите на покрива. Ледените морски вълни се разбиваха с трясък в брега, а заледената земя бе покрита с килим от хрупкав сняг.

Вътре, зад дебелите стени на каменната колиба, огънят от камината затопляше дървените греди над главата на Катрин. Восъчните свеци в ъгъла разпръскваха мека жълта светлина.

Катрин сведе поглед към черната косица на детенцето, което спеше кротко в креватчето си, и изпита такъв прилив на обич, че ръката ѝ се разтрепери, докато придърпваше одеялцето под брадичката му. Това, че роди момче, а не момиче, вече нямаше значение. Беше го носила в утробата си в продължение на девет дълги месеца, беше изстрадала мъките на раждането му, заедно с него бе преживяла периода на коликите и го обичаше от мига, в който за първи път то пое глътка въздух.

Това бебе беше нейно. Нейно и само нейно.

Това, че се наричаше Люсиен Уилям Монтен и бе наследник на петия маркиз Личфийлд, нямаше никакво значение. Дори заради това дете, което бе нарекла с името на баща му, не можеше да се върне в Касъл Ранинг. След като вуйчо ѝ най-вероятно бе починал, само господ знаеше какво я очаква извън Корнуол. Смърт чрез обесване или безсмислен живот в лудницата. Никоя от тези възможности не я привличаше.

Не биваше да забравя и Люсиен. Нямаше право да се намесва отново в живота му, въпреки че с всеки удар на сърцето си мислеше за него. Двамата с малкия Майкъл ѝ липсваха и ги обичаше повече от всякога.

А дори и да се върнеше, едва ли щяха да ѝ се зарадват. Не и след всичко онова, което се случи между тях. Все още, когато затваряше

очи, виждаше лицето на Люсиен, докато тя се бореше за живота на Майкъл. Хирурзите бяха не по-малко презирани от бръснарите.

А тя беше жена — опазил я господ! Никоя благовъзпитана жена не би се заела с такава грозна задача. Не, Люсиен никога не би я приел такава, каквато е, и колкото и да копнееше за него, не би могла да се завърне.

Бебето се заплака. Катрин внимателно го вдигна в ръцете си и го притисна към гърдите си.

— Спинкай, мъничкия ми Люк. Не плачи, мама е тук. — Но детето не се успокояваше. Все пак той беше син на маркиз, титулуван член на аристокрацията, и вероятно си търсеше правата.

Тази мисъл я преследваше всеки ден и всяка нощ. Само да беше момиче, мислеше си тя, въпреки че обичаше малкия Люк с цялата си душа. Все някак би могла да се оправдае, че е запазила малкото си момиченце само за себе си. Но Люк бе момче, а момчетата имаха нужда от бащите си. Заслужаваше титлата и удобствата, които му се полагаха по рождение. Чувството за вина, че му отказва тези неща, а разяждаше като упорита ръжда. А след като знаеше колко силно мечтае Люсиен да има син, угризенията ѝ само се усилваха.

Катрин успокои бебето — гукаше му приглушено, докато очичките му се притвориха и отново потъна в сън. Изморена след дългия ден, който бе прекарала в наместване на счупени кости и лекуване на всевъзможни болестки, тя положи сина си в грубо издяланата люлка и се отпусна в малката ниша в ъгъла на стаята.

Опита се да заспи, но колкото и изморена да беше, сънят бягаше от очите ѝ. Катрин затвори очи и за миг сякаш се унесе, но внезапно я стресна някакво движение край леглото. В сенките стоеше едрият силует на мъж. На мъждивата светлина на свещта Катрин ясно различи високо изваяните му скули, твърдата извивка на челюстта му, правилния нос и съвършено оформените му устни. Гарвановочерната му коса бе прихваната назад с широка черна лента.

— Катрин... — прошепна той и посегна да я докосне. — Търсих те навсякъде. Господи, толкова ми липсваше.

Тя се хвърли в обятията му, а от очите ѝ рукогнаха сълзи.

— Люсиен... обичам те. Толкова те обичам!

Той обгърна лицето ѝ с длани и я целуна така, сякаш никога няма да ѝ се насити. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ и нежно ги

притиснаха в дланите си, дразнейки зърната им. Катрин го целуваше жадно, притискаше се към раменете му, и не преставаше да му повтаря колко много го обича. А когато дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ, тя простена, изгаряща от нетърпение да го почувства дълбоко в себе си.

Пръстите му намериха топлата плът между краката ѝ и Катрин се изви от наслада. Молеше го да я вземе.

— Нуждая се от теб — прошепна тя. — Толкова ми липсваше!

И тогава той я изпълни, а тя стенеше от удоволствие, от чувството за пълно сливане с мъжа, за чието присъствие така отчаяно беше копняла.

— Дойдох да те отведа у дома — прошепна той и сърцето ѝ се изпълни с блаженство. Стори ѝ се, че той ѝ казва, че я обича, но тогава някакъв друг звук достигна до слуха ѝ и заглуши думите му. Звукът се усиливаше и Катрин разпозна бебешки плач. Съзнанието ѝ се понесе в друга посока. Щом плачът се усили, силуетът на бащата избледня.

— Не... — прошепна умолително тя и протегна ръце към него. — Моля те, не си отивай — но лицето му сякаш се разми, а фигурата му отстъпи към вратата. Острите писъци на бебето се усилиха и прогониха последните следи от дрямка от очите ѝ. Сърцето ѝ се сви, когато внезапно осъзна, че отново е сама.

Беше само сън. Още едно от онези нощни видения, които я оставяха изпълнена с жажда, отчаяние и непоносима тъга. Катрин потръпна от студа в стаята, избърса влажните следи по лицето си, измъкна се от топлите завивки и отиде да успокои разплаканото бебе.

Джейсън Сенклер последва иконома по коридора и въведе дребничката си съпруга в кабинета на маркиз Личфийлд. Усмехнат, Люсиен ги покани да влязат.

— Радвам се да ви видя — каза той и заобиколи бюрото си, за да целуне сърдечно Велвет по бузата. — Струва ми се, че не съм ви виждал цяла вечност.

Велвет му се усмихна.

— Защото е точно така — упрекна го меко тя. — Решихме, че след като продължаваш да пренебрегваш поканите ни да посетиш Карлайл Хол, трябва да дойдем ние.

Люсиен ги настани на удобния диван пред камината. Пръстите му изглеждаха тъмни на фона на бялата дантела на ръкава му.

— Радвам се, че така сте решили. Напоследък, изглежда, съм се превърнал в отшелник.

Горе-долу от една година насам, помисли си Джейсън. Откакто изчезна Катрин, Люсиен почти не излизаше от къщата, освен за да се впусне след поредната неясна следа, която би могла да го отведе при съпругата му. Колкото и тъжно да му се струваше, Джейсън вече бе започнал да приема, че Катрин никога няма да се върне и че дори херкулесовските усилия на приятеля му не са в състояние нещо да променят. Изглежда, тя просто беше изчезнала.

— Разбирам, че все още си потиснат — каза меко Велвет и се облегна на дивана. — Но дори отшелниците напускат скривалището си понякога.

— Сигурно е така — съгласи се Люсиен. — Защо да не започна сега? Време е за обяд. Ще наредя на готвача да приготви нещо за всички ни.

— Чудесна идея — отвърна Джейсън и се насили да се усмихне, докато приятелят му позвъняваше на прислугата, но всъщност си мислеше за тънките бръчици, които тревогата и напрежението бяха издълбали по красивото лице на маркиза. През изминалите няколко месеца Люсиен бе започнал да се бои, че граф Дънстън би могъл да има нещо общо с мистериозното изчезване на Катрин. Това го накара да претърси всички болнични заведения на територията на Англия, отново без всякакъв успех.

Джейсън вярваше, че Катрин сама ги е поставила в безизходица. Тя бе напуснала Касъл Ранинг, твърдо решена да не я открият, и както с повечето неща, с които се захващаше, беше успяла.

Питаше се само дали тази жена има и най-малката представа какво е причинила на най-добрия му приятел със своето изчезване.

— Рийвс ще ни повика, когато обядът бъде готов — каза Люсиен и се настани срещу тях. — И така, по какъв повод съм удостоен днес с приятното ви присъствие?

— Всъщност дойдохме да сложим край на твоето усамотение — отвърна Джейсън. — Каним се да отскочим до Лондон. Надявахме се двамата с Майкъл да ни придружите.

Ъгълчето на устните му се изви в усмивка, но Люсиен поклати глава, както Джейсън се бе опасявал.

— Оценявам поканата ви, но се боя, че този път ще трябва да ви откажа. В момента съм много зает. С арендаторите ми обсъждаме плановете за идната година. Нямам възможност да замина.

Не, той наистина не може да замине, помисли си ядно Джейсън. Няма желание за нищо друго, освен да седи в проклетия си замък и безутешно да скърби. Твърде късно приятелят му бе открил, че е отчаяно влюбен в собствената си съпруга. Беше я изгубил заради проклетата си гордост и арогантност, а сега болката от загубата го превръщаше в жив мъртвец.

— Знам, че си зает — отвърна гласно Джейсън. — Винаги си имал много работа и занапред ще е така. Но това не е единствената причина, и ти го знаеш. Истината е, че не искаш да заминеш заради Катрин. Не можеш да забравиш жена си. Чувстваш се виновен, задето си я прогонил. Обичаш я и искаш тя да се върне. Но това, приятелю, ми изглежда малко вероятно. Съжалявам, но дойде време да погледнеш истината в очите.

Люсиен сякаш се скова, но не му отговори, само стана и пристъпи към прозореца.

— Заминавайки, Катрин е искала ти да продължиш живота си. И независимо дали ти харесва или не, точно за това трябва да помислиш.

Люсиен се взираше през прозореца. Беше по-слаб, отколкото Джейсън някога го беше виждал, очите му бяха загубили обичайния си блясък и сребристите пламъчета вече не проблясваха в тъмните им дълбини.

— Зная, че си прав. Но още не съм готов за това. След време вероятно ще имам някакъв избор, но засега... — Той поклати тъжно глава. — Не знам, Джейсън. Не мога да я изхвърля от мислите си. Не минава ден, без да се тревожа за нея. Питам се дали има какво да яде, дали е на топло и дали има към кого да се обърне, ако се нуждае от помощ.

За първи път той ги погледна и в очите му се четеше такова страдание, че Джейсън почувства тежест в гърдите си.

— Знам, че няма да се върне — продължи Люсиен. — Вече се примирих с това. Но истината е, че ми липсва повече, отколкото някога съм си представял. Не съм готов да продължа живота си без нея... поне засега.

Джейсън не каза нищо. Когато погледна Велвет, видя как тя тайничко избърса една сълза.

— Само, ако знаеше... — прошепна Велвет. — Тя те обича, Люсиен. Никога не би искала да те види самотен. Само да имаше начин да разбере какво ти причинява...

Люсиен мрачно я погледна.

— Какво ми причинява? — отвърна остро той. — А аз какво ѝ причиних? Вината е само моя — изцяло. Нищо подобно нямаше да се случи, ако не бях такъв упорит глупак.

Велвет се изправи от дивана и се приближи към него. Малката ѝ длан докосна ръкава му.

— Не трябва да се съдиш толкова строго. Катрин също има вина. Трябваше да дойде при теб, да говори с теб, да ти се довери. Ти никога не си я предавал, Люсиен — никога. Ако те беше помолила за помощ, ти никога не би ѝ отказал подкрепата си.

За миг той извърна очи.

— Не — отвърна дрезгаво Люсиен. — Никога нямаше да ѝ откажа подкрепата си, но и никога не се опитах да я разбера. Това е истинската причина тя да си тръгне.

Джейсън прочисти гърлото си. От месеци насам страдаше заедно с приятеля си.

— Сигурен ли си, че няма да промениш решението си и да дойдеш с нас? Децата ще се радват двамата с Майкъл да ни придружите.

Люсиен тъжно се усмихна и поклати глава.

— Може би следващия път.

Велвет се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Искане ми се да можеш да кажеш нещо... да направя нещо...

— Достатъчно е, че дойдохте тук. Благодаря и на двама ви, че останяхте мои приятели.

Джейсън само кимна. Внезапно почувства гърлото си пресъхнало. Точно тогава влезе икономът и обяви, че обяда е готов.

— Да вървим — усмихна се Люсиен и ги подкани към вратата.

Обгърнал кръста на Велвет, Джейсън тъжно си помисли, че той е може би един от малкото мъже, които знаят какво точно изпитва приятелят му. При спомена за мрачните дни от своето минало можеше

лесно да си представи как би се почувствал, ако някога изгубеше Велвет, както Люсиен бе изгубил Катрин.

Катрин не можеше да каже защо бе насрочила пътуването точно за петнадесети март. Тогава се навършваше точно година от деня, в който бе напуснала Касъл Ранинг. Може би все пак имаше някаква закономерност в това — да изпълни най-трудната задача, която някога си бе поставяла, именно в този ужасен ден.

Катрин се загърна още по-плътно в топлото си наметало и се облегна в седалката на каретата, която бе наела за пътуването. Грейди Босуърт, пълничката вдовица от Сейнт Ийвс, която ѝ помагаше да отгледа бебето, седеше на отсрещната седалка. Съпругът и детето ѝ бяха починали едновременно от дифтерит, когато бебето ѝ беше само на две седмици. Грейди все още имаше мляко и се грижеше за Люк, за да може Катрин да продължи работата си. Жената се бе превърнала в нейна близка приятелка, която несъмнено щеше да ѝ липсва, когато се върнеше в Корнуол.

— Сигурна ли сте, че негова светлост ще се съгласи да остана?
— Грейди ѝ задаваше този въпрос поне за десети път, откакто бяха потеглили.

— Аз искам да останеш, Грейди. Люк се нуждае от теб. Отначало ще бъде изплашен от новата обстановка. Докато ти си с него, той ще знае, че е в безопасност.

— Това не ми се вижда много редно — промърмори жената. — Просто не ми се вижда редно.

Катрин замълча. Нямаше значение дали Грейди одобрява постъпката ѝ, или не. След дълги месеци на непрестанна мъка най-после бе взела решението, за което от самото начало знаеше, че е най-правилно. Люк Монтен беше наследник на маркиз Личфийлд. Той заслужаваше всички права, които му се полагаха по рождение, и дори това да разбиеше нейното сърце, Катрин смяташе да му ги даде.

Тя си пое мъчително въздух. Беше изморена от дългите дни по пътищата, но краят на пътуването им най-после приближаваше. Вече

нямаше търпение да достигне целта си, да приключи с болезнената задача, която сама си беше поставила.

И същевременно искаше да отложи този момент.

Каретата трополеше по калните пътища. През изминалата година откакто бе напуснала Касъл Ранинг, се справяше добре с парите. Живееше скромно и все още разполагаше с прилична сума, за да си позволи тази карета и да пътува сравнително удобно. Това обаче не можеше да намали страданието, което ѝ предстоеше, щом пристигнеше в Касъл Ранинг.

В момента минаваха през Горшам. Катрин се скри зад плътните завеси. Боеше се, че някой би могъл да я разпознае и да я предаде на властите. Сигурно все още я издирваха заради убийството на Дънстън. Градчето бе притихнало. Повечето хора си стояха по домовете, прогонени от улиците от лекия дъждец. Бездомна котка лежеше на прага на една колиба, а през прозорците на таверната се процеждаше бледа светлина.

След броени минути градчето остана зад гърба им и Катрин дръпна пердето, за да се наслади на пейзажа. Сърцето ѝ болезнено се свиваше, докато тъмният силует на замъка се приближаваше към тях. Каретата направи завой по калната пътека. Отвъд високите върхове на дърветата Катрин различаваше назъбените кули на Касъл Ранинг. И стомаха ѝ се сви на ледено кълбо.

Кочияшът насочи каретата по обсипаната с чакъл пътека. Някое от колелетата се натъкна на камък и сблъсъкът я отхвърли назад, но бебето не се събуди. Пред погледа ѝ се изправиха високите каменни стени, сиви и недостъпни, по-зловещи, отколкото ги помнеше. Катрин се насили да се овладее и призова всичките си сили, за да изпълни задачата, която я бе довела тук.

Сгушен в скута ѝ, Люк се обърна в мекото си вълнено одеялце. За миг бебето се раздвижи, прозя се и размаха малкото си юмруче, сякаш искаше да каже нещо. Катрин целуна пухкавата косица на главичката му и той се успокои. Затвори сребристо-черните си очички и се унесе в сън.

Каретата най-после се закова на място и сърцето ѝ сякаш спря с нея. Девет мъчителни месеца бе мечтала да изкачи това стръмно каменно стълбище и да се върне у дома. А сега, когато беше тук, се ужасяваше от предстоящата среща.

Един лакей веднага се втурна да отвори вратата на каретата. Катрин си спомни, че името му беше Дики. Тя вдигна качулката на главата си, за да се предпази от лекия ръмеж, и напрегнато му се усмихна, докато ѝ помагаше да слезе от каретата. Забеляза, че очите му се разшириха, когато я разпозна и видя малкото вързопче, което притискаше в ръцете си.

Дики се втурна по стълбите пред нея и ожесточено захлопа по вратата. Отвори им мрачният Рийвс. Изумлението, което се изписа при вида ѝ върху издълженото му, обикновено безизразно лице, бързо премина в една от редките му усмивки.

— Трябва да ви кажа, милейди, че всички ние много се радваме да ви видим. През цялото време се надявахме, че сте добре и в безопасност, но нямаше как да сме сигурни.

Това бе най-дългата реч, която Рийвс някога бе произнасял. Сега думите му предизвикаха болезнено бодване в сърцето ѝ и гореща влага в очите ѝ, която Катрин побърза да пропъди.

— Благодаря, Рийвс. — Той пое прогизналото ѝ палто, но не изгуби време да го закачи.

— Ще извикам негова светлост. Днес не се чувстваше много добре. Все пак на този ден... Защо не го изчакате в големия салон? Винаги сте обичали да стоите там.

Катрин се почувства странно развълнувана, че все пак е запомнил.

— Големият салон... да, би било прекрасно. Благодаря, Рийвс.

Икономът забърза да извести за пристигането ѝ, а Катрин се отправи към най-старото помещение от замъка. В масивната камина бумтеше буен огън и тя се приближи, за да се стопли. Гърдите ѝ сякаш бяха от олово. Сърцето я болеше непоносимо.

Тази стая толкова много ѝ напомняше за Люсиен. Какво ли щеше да каже, когато я види? Какво щеше да си помисли, когато съзреше детето в ръцете ѝ? Какво ли се бе случило през дългата година, докато беше далече отгук? Питаше се дали все още са женени и тази мисъл извика тъпа болка в гърдите ѝ.

Катрин се помоли горещо на бога да ѝ даде сили да довърши онова, за което бе дошла. В този миг тя вдигна очи и видя маркиза, който тъкмо влизаше в салона. Застана на няколко крачки от нея, с

изправени рамене, и ѝ се стори, че изглежда по-висок отпреди. Може би се дължеше на факта, че беше по-слаб.

С изключение на това издълженият му силует ѝ беше толкова познат, така скъп, че за миг си помисли, че отново сънува. Вперила поглед в тези сребристо-черни очи, във волевата извивка на челюстта му и красивите, чувствени устни, Катрин изпита внезапно желание да го приближи, да го докосне, да го прегърне.

Знаеше обаче, че това е невъзможно.

Люсиен се вторачи в жената пред себе си и за миг краката му отказаха да му се подчиняват. През последните няколко месеца най-сетне бе започнал да се примирява с факта, че никога няма да я види отново. А сега тя беше тук — стоеше пред масивната камина, сякаш никога не си е отивала, стройна и хубава, каквато я помнеше. Само косата ѝ изглеждаше по-тъмна, а очите ѝ — по-наситено зелени.

Погледът му се плъзна от лицето ѝ към малкото вързопче, което държеше в ръцете си. Видя, че това е увито в одеяло детенце, и изведнъж се почувства объркан.

— Радвам се да те видя, Катрин...

Тя навлажни устните си. Очевидно беше напрегната, тялото ѝ едва видимо потрепваше. Дали детето беше негово или от друг мъж? Затова ли го беше напуснала? Беше ли се случило нещо, за което той да не знае? Това бебе негово ли беше — или на другиго? При последната мисъл Люсиен почувства горчив вкус в устата си.

— Сигурно ти е студено — промълви той. — Нека ти донеса чашка бренди...

— Не, моля те, добре съм. — Катрин посегна да го задържи, преди да е стигнал до бюфета. — Извинявай, че не те предупредих за пристигането си — изрече тя на един дъх. — Зная, че не ме очакваш... и как би могъл? Нямахме ме цяла година. Нямах намерение изобщо да се връщам, но... — Думите застинаха на устните ѝ. Тя погледна надолу към бебето и Люсиен почувства ледена топка в стомаха си.

— Детето... твое ли е? — попита я меко той, сякаш търсеше правилните думи. Боеше се да не каже нещо погрешно, боеше се от онова, което Катрин щеше да му отговори.

— Наше е — отвърна едва чуто тя. Очите му се притвориха от болка. — Люк е причината да дойда тук.

— Люк? — повтори той, и тази единствена дума се откъсна с усилие от устните му.

— Люсиен Уилям Монтен. Когато заминах, вече знаех, че нося дете, но предполагах, че това не би променило нещата. След смъртта на вуйчо ми...

Люсиен поклати глава.

— Дънстън не е мъртъв. Няма защо да се боиш от властите. Вече не те издирват.

От раменете ѝ сякаш се смъкна някакъв товар. Изглеждаше толкова бледа, толкова нещастна. Едва се съдържах да не я приближи, да не я притисне в обятията си. Люсиен си наложи да остане на мястото си. Боеше се, че тя отново ще избяга.

— Не съм се опитала да го отровя.

Маркизът преглътна мъчително.

— Зная, че не си. Все още не е известно кой точно го е направил, но съм сигурен, че ти не си способна на такова нещо.

Тя го изучаваше напрегнато известно време, сякаш се питаше дали да му повярва. После отново погледна детето, което се бе събудило. Беше негово, несъмнено — с черната коса и тъмни очи на рода Монтен. За миг нещо болезнено стегна гърлото му и не му позволи да проговори.

Когато Катрин отново го погледна, очите ѝ плуваха в сълзи.

— Трябваше да дойда — каза тя. — Не можех повече да го държа далеч от теб. Искях да го отгледам сама. Бог ми е свидетел, че исках. Но Люк заслужава онова, което му се полага по рождение. Освен това знам, че ти ще го обичаш точно толкова, колкото го обичам и аз.

В думите ѝ сякаш се съдържахше и още нещо, нещо, което му се изплъзваше. Гласът му се изтръгна с усилие от устните му.

— Много е хубав.

— Той е много кротко бебе. Рядко плаче през нощта и има най-сладкия смях на света. Когато ме погледне, винаги се сещам за теб и... — Тя не довърши. Лицето ѝ се обля в сълзи. — Искаш ли да го подържиш?

Ръцете му трепереха. Много внимателно, той посегна и пое в ръце малкото вързопче. Детето отново се бе унесло.

— Има нужда от гледачка — продължи Катрин. — Доведох една жена от село, мисис Босуърт. Тя е с нас почти от самото начало. Чака

отвън, в каретата. Ще я пратя веднага щом си тръгна.

Най-после — излезе наяве истината, която досега не бе споменала или просто той бе отказал да чуе. Нещо проблесна в очите му. Нали тя не смяташе да се откаже от собственото си дете? Сигурно я бе разбрал погрешно.

Катрин избърса сълзите от лицето си.

— Сутрин Люк обича слънчевите лъчи да гаят люлката му. Това винаги го кара да се усмихва. — Тя протегна разтрепераната си ръка и придърпа одеялото под брадичката му. — Понякога има колики, но мисис Босуърт знае какво да прави. Направих списък на нещата, от които ще имаш нужда. Ще го оставя на масата.

Люсиен се вторачи в красивото, сгърчено от болка лице на жената, която обичаше, и за миг си помисли, че сърцето му ще се пръсне.

— Не разбирам ти за какъв човек ме смяташ.

Насълзените ѝ очи срещнаха погледа му. Веждите ѝ лекичко се извиха.

— Мисля, че си най-добрият човек на света. Никога нямаше да ти поверя Люк, ако не смятах така.

— И все пак вярваш, че ще ти позволя да се откажеш от детето, което очевидно обичаш с цялата си душа? Че ще ти позволя да си тръгнеш от този дом без сина си?

Тежки сълзи се търкулнаха по лицето ѝ.

— Моля те... недей. Повече от всичко на света искам да го задържа за себе си, но той е също и твой син. А аз съм ти длъжница. След онова, което ти причиних, дължа ти поне твоя син.

Сърцето му болезнено се сви. Струваше му се, че не може да си поеме достатъчно въздух.

— Умолявам те да не ме обричаш на това, Катрин. Думите ти ме нараняват.

Тя сякаш не го чуваше.

— Все още ли... Люк наш законен син ли е?

Устните отказваха да му се подчиняват.

— Не съм анулирал брака. Все още си моя съпруга.

Още миг тя остана втренчена в него, сякаш завинаги искаше да запечата чертите на лицето му в съзнанието си. После извърна очи.

— Трябва да вървя.

Люсиен ѝ препречи пътя, нежно притиснал детето на рамото си.

— Не можеш да си тръгнеш, Катрин. Няма да ти позволя. —
Нещо замъгли погледа му. Чувстваше сърцето си като разбито на парченца, никому ненужно огледало.

— През онзи ден... всичко се обърка. Първо дойде шерифът, после и онзи ужас, който изживяхме заради Майкъл... всичко беше толкова объркано, и все пак именно в онзи ден разбрах всичко... За първи път осъзнах истината, Катрин. Гледах те как се бориш за живота му и разбрах, че те обичам. Видях как даваш всичко от себе си, за да го спасиш, и точно в този момент разбрах каква си всъщност — и още повече те обикнах. Напуснах замъка, защото не знаех как да ти го кажа. Как да обявя, че съм сгрешил. — Той сведе поглед и видя, че ръцете му треперят. — Едва не си изгубих разсъдъка без теб. Ти мислеше, че нямам нужда от теб, но не е истина. Обичам те, Катрин, и толкова много се нуждаю от теб!

Очите ѝ изглеждаха огромни и зелени. Лицето ѝ се къпеше в сълзи.

— Люсиен... — Тя пристъпи към него, а той я обгърна с ръце. Притискаше към гърдите си Катрин и невръстното им детенце и се бореше със сълзите, които напиреха в очите му.

— Липсваше ми всеки ден, всеки час — прошепна той в косите ѝ. — Обичам те, Катрин. Обичам те повече от собствения си живот и не искам никога да те изгубя.

И тогава Катрин заплака — дълбоки, разтърсващи ридания, които се изтръгнаха от дъното на душата ѝ и заплашваха напълно да го сломят. Люсиен милваше косите ѝ и не спираше да ѝ повтаря колко много, много я обича. Дълги минути просто стояха така — двама влюбени, които бяха страдали твърде много и твърде дълго, — и прегръщаха детето, което отново ги бе събрало.

— Никога няма да ти позволя отново да си отидеш — каза той.

— Аз не искам да си вървя — прошепна тя. — Никога не съм искала. Обичам те, Люсиен. — Катрин обгърна лицето му в дланите си и го погледна с мека, тъжна усмивка. — На това място винаги се събуждам. Нощ след нощ сънувах, че изричаш тези думи и после се събуждах, за да открия, че е било само сън.

Люсиен се наведе и много нежно я целуна.

— Кълна се, че е истина. Отсега нататък ще се погрижа всичките ти сънища и мечти да се превърнат в реалност. — Очите му се плъзнаха по лицето ѝ, по чувствените устни и меките извивки на тялото ѝ. — И веднага щом се почувстваш готова, любов моя, ще ти покажа колко съм истински.

Лицето ѝ поруменя, но точно в този миг бебето се събуди и сложи край на чувствения момент. Катрин отстъпи крачка назад, а Люсиен постави подвижното вързопче в ръцете ѝ.

— Сигурен ли си? — попита тя и го погледна само с искрица подозрение. — Защото, ако искаш да ме отпратиш, това е последният ти шанс.

Сърцето сякаш олекна в гърдите му.

— А после, надявам се, ще бъдем обвързани за цял живот.

По устните ѝ се разля най-омайната усмивка на света и Люсиен си помисли, че спомените му са били твърде бледи. Никога нямаше да позволи някой да застане между тях.

В бъдеще ги очакваха и проблеми, той знаеше това. Когато властите узнаеха, че отново се е върнала в замъка, несъмнено щяха да я залееят с въпроси за неочакваното ѝ изчезване. Случаят с отравения Дънстън все още не беше разрешен и въпреки че нямаше по-нататъшни опити за покушения над живота му, Катрин все още бе заподозряна.

Но всичко това нямаше значение. Вече не. Катрин беше у дома, в безопасност, и той щеше да се погрижи този път да е завинаги. Каквото и да изникнеше, каквото и да му струваше, Люсиен щеше да я защити.

Никога нямаше да я изгуби отново.

Бурята се усили. Гневни светкавици проблясваха в мрачното небе, а една оглушителна гръмотевица разтърси прозорците и каменните стени на замъка. Свиреп мартенски вятър бушуваше в напъпилите клони на дърветата.

В трапезарията на господарския апартамент, облечена в масленозелена рокля, Катрин седеше срещу Люсиен на малката кръгла маса, покрита с бяла ленена покривка. По настояване на маркиза косата ѝ беше свободно разпусната по раменете. В момента отпиваше

последните капчици бяло вино от кристалната чаша, която леко потрепваше в ръката ѝ.

Все още не беше видяла Майкъл, който бе на гости при децата на Сенклер в Карлайл Хол, но малкият Люк спеше от часове и интимната вечеря, която двамата с маркиза споделиха, беше към своя край. Докато се хранеха с печена яребица и вкусна риба треска, която готвачката бе приготвила в чест на нейното завръщане, Катрин разказа на съпруга си за своя живот в Сейнт Ийвс, а той и описа безплодните си усилия да я открие.

Въпреки че той премълча страданията, които бе изживял, по разстоянията, които бе прекосил, за да я търси, тя разбра каква болка трябва да бе изпитал. Катрин едва не се разплака при мисълта за онова, което му бе причинила. Никога не беше предполагала, че маркизът може да е толкова привързан към нея.

Постепенно разговорът се насочи към вуйчо ѝ и неуспешния опит да бъде сложен край на живота му. Люсиен внимателно ѝ обясни, че е много вероятно властите отново да почукат на тяхната врата и да им досадят с въпросите си, но ѝ обеща, че каквото и да се случи, ще се погрижи за нейната безопасност. Този път Катрин му повярва.

Говориха също за леля Уини, която бе единственият лъч светлина в живота на Люсиен през изминалата година.

— Леля ми е щастливо омъжена за Нат Уитли и живее в дома му, в Лондон. Мисля, че тя по-добре от всеки друг разбираше какво те е накарало да заминеш, но никога не се усъмни, че един ден ще се върнеш.

Катрин избърса една сълза от ъгълчето на окото си.

— Нараних толкова хора. Не исках да стане така, Люсиен. Мислех, че ако си тръгна, ще бъде най-добре за всички нас.

Той пое ръката ѝ и я докосна с устни.

— Всичко това е вече минало. Имаме две прекрасни деца и ни очаква светло бъдеще. Това е всичко, което има значение.

Катрин му се усмихна през пелената от сълзи. Люсиен беше прав. Единствено настоящето имаше значение — и бъдещето, което започваше от тази вечер, в огромното съпружеско легло.

Люсиен остави бялата ленена салфетка до чинията си, заобиколи стола ѝ и ѝ помогна да се изправи.

— Предполагам, че си изморена — каза той, но очите му говореха друго, както и по време на вечерята... или поне на Катрин така ѝ се струваше. Беше облечен безупречно — с черен кадифен фрак, извезан със сребро бяла риза и кадифен панталон. Дантелените му ръкави завършваха със сребърна нишка и се дуплеха разкошно над мургавата кожа на ръцете му.

Катрин го изучаваше напрегнато изпод гъстите си ресници.

— Вероятно би трябвало да съм изморена след такъв ден, изпълнен със събития. Но в действителност... не се чувствам никак изморена.

Нещо сякаш се раздвижи по лицето му, красивите му черти се сковаха.

— Съзнавам, че през тази една година си преживяла доста неща. Родила си дете. Не зная много за тези неща, но...

— Желаяш ли ме, Люсиен? — Погледът ѝ се сля с неговия, питаше и търсеше истината. Сега беше майка, тялото ѝ бе променено. Може би чувствата му към нея не бяха същите?

Навън проблесна светкавица и очерта суровата извивка на устните му.

— Дали те желая? Умирам за теб от деня, в който напусна замъка. А днес бе най-щастливият ден в живота ми — и същевременно някакъв земен ад. От момента, в който прекрачи прага на тази врата, искам да те целувам до безпаметност. Едва се сдържах да не разкъсам дрехите ти, да те поваля на пода и да те любя диво, ненаситно. Толкова силно копнея да проникна дълбоко в теб, че вече не издържам.

Гореща тръпка се разля по тялото ѝ. Катрин протегна разтрепераната си ръка и го погали по лицето.

— Целуни ме, Люсиен!

В очите му, черни като нощта, проблеснаха сребристи пламъчета. Когато обгърна лицето ѝ, ефирната дантела на ръкава му се отърка в бузата ѝ. Последва бегъл допир на устни, невинно докосване..., но в момента, в който устните му намериха нейните, помежду им пламна страст като ослепителна мълния. Чувствата ги погълнаха. Люсиен целуваше жадно очите ѝ, носа ѝ, брадичката ѝ, накрая превзе устните ѝ. Катрин неистово се вкопчи в раменете му. Устните му се спуснаха по шията ѝ, оставиха гореща, влажна диря по чувствителната кожа на деколтето ѝ.

Тя не просто го желяеше, тя умираше за него. Искаше да го докосва, да го милва, да го види гол както в сънищата си. Тръпнещите ѝ ръце се плъзнаха под фрака и го смъкнаха от раменете му. Пръстите ѝ се пребориха със сребърните копчета на снежнобялата му риза и му помогнаха да се освободи от нея. Силните мускули, които се разкриха пред очите ѝ, я караха да се чувства крехка и слаба.

Целуваше я дълбоко, ненаситно, почти свирепо, а дългите му, тъмни пръсти се суетяха с копчетата на роклята ѝ. Люсиен промърмори гневно и разкъса последните две непокорни копчета, които препречваха пътя на ръцете му към тялото ѝ. После смъкна роклята и ризата по раменете ѝ, оголи гърдите ѝ и сведе глава да я погледне, а очите му блестяха със сребрилата светлина на луната, която се процеждаше през прозореца.

— Ти си дори по-красива, отколкото те помнех — прошепна дрезгаво той и обгърна гърдите ѝ с някакво благоговение.

Катрин спря да диша, когато тъмната му глава се приведе, за да опита вкуса първо на едната, после и на другата ѝ гърда. Обля я непоносима топлина и главата ѝ кљумна безпомощно назад, докато устните му се опиваха от сладостта на кожата ѝ. Катрин се изви към него и вплете пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му. Люсиен засмука зърната ѝ и сякаш огнени пламъчета облизаха плътта ѝ.

— Люсиен... Господи... — Когато я целуна отново, пръстите ѝ намериха черната лента в косите му и освободиха лъскавите кичури по раменете му.

Люсиен развърза кринолина ѝ, смъкна го на купчинка в краката, после коленичи да събуе изящните ѝ обувки и я пое в ръце. Катрин се сгуши до гърдите му и му позволи да я отнесе в просторната спалня.

Както беше по розови сатенени жартиери и бели дантелени чорапи, Люсиен я остави в края на леглото. Краката ѝ бяха леко раздалечени и той се намести, коленичил, между тях.

— Разтвори се за мен, Катрин — нареди ѝ нежно той и взе умело да я милва. — Позволи ми да те любя така, както хиляди пъти съм сънувал, че го правя.

— Люсиен... моля те... Нали не смяташ да... — Тя простена, когато маркизът я повали на леглото и вдигна облечените ѝ в дантелени чорапи нозе върху раменете си. А щом езикът му докосна най-чувствителната част от тялото ѝ, цялата се напрегна от шеметните

усещания, които ѝ отнеха дъха. Ръцете му се вплетоха в косите ѝ. Устните ѝ шепнеха името му. Тялото ѝ се гърчеше на края на силите си, но Люсиен беше безмилостен. Неуморният му език я доведе до шеметен екстаз, името му се изтръгна като болезнен вик от устните ѝ.

Той затвори устата ѝ с гореща целувка, намести се върху нея и потъна дълбоко в тялото ѝ. Изпълни я цялата и чувството на пълнота, на абсолютно сливане бе толкова наситено, че Катрин почувства сълзи да парят в очите ѝ. Навън и отново навътре — дълбоки, мощни тласъци, които докоснаха най-отдалечените кътчета от тялото и душата ѝ. Нова вълна на удоволствие се надигна и изцяло я погълна. Катрин прехапа устни и впи нокти в раменете му. Всеки нов тласък я издигаше и приближаваше към нов оргазъм, напомняше ѝ колко дълго беше чакала този мъж и колко много го обичаше.

Господи, Люсиен! Животът ѝ беше празен без него.

Облекчението я връхлетя като топла лятна буря, тялото ѝ се обля в пот като сребърен дъжд. Изведнъж тялото му се скова, напрегна се, а после се отпусна и челото му се опря в нейното.

Усмивката му я погали като топъл лъч от слънцето.

— Обичам те, Катрин. Никога не ме оставяй отново сам.

Катрин бавно поклати глава.

— Никога, моя любов. Кълна се, че нищо няма да ни раздели.

Граф Дънстън седеше в студения заден салон на Дънстън Мейнор и четеше статия в „Лондон Хроникъл“. Беше само една колонка и едва не я бе пропуснал. В нея се споменаваше, че съпругата на английски благородник се завърнала у дома, след като почти цяла година била в неизвестност. Маркиз Личфийлд твърдеше, че единствената причина за отсъствието на жена му се дължи на продължителен престой „на континента“. Това нямало нищо общо с факта, че моментът на заминаването ѝ съвпаднал с разследването на опита за убийство над вуйчо ѝ и затвърдил опасенията на властите, че именно тя би могла да е виновницата за престъплението.

Дъглас стисна зъби. Би могла да е виновна ли? Разбира се, че именно тя беше виновна! Катрин ненавиждаше дори мисълта за него. Беше разкрила плановете му да премахне съпруга ѝ и очевидно бе поискала лично да се увери, че те ще се провалят.

Дъглас изруга. Е, тази малка никаквица не бе успяла да го убие, но със сигурност успя да провали живота му. Благодарение само на нейните усилия, сега той живееше в мизерия и усамотение в нищожните владения на фамилията в Бедфордшир. Плановете му за брилянтна политическа кариера сега се валяха в прахта под обувките му, а намеренията му да омъжи дъщеря си за влиятелен човек бяха провалени още преди да са се оформили напълно в съзнанието му.

Дъглас гневно смачка вестника в ръката си и го метна в огнището. Проклетата да е! В ада да гори дано!

Обладан от нечовешки гняв, Дънстън се изправи и с широки крачки се отпрати надолу по коридора. В момента, в който прекрачи прага на салона, го лъхна студът на мрачното старо имение. Не можеха да си позволят да топят цялата къща, а дори и да опитаха, сградата беше в толкова лошо състояние, че топлината щеше да избяга през пукнатините в стените.

— Лъдлоу! Лъдлоу, къде си, по дяволите?

Икономът затрополи иззад ъгъла. Ръцете му бяха облечени в ръкавици, а върху дебелото си палто бе наметнал вълнено одеяло.

— Да, милорд? — Носът му бе зачервен, а цялото му тяло се тресеше от студа.

— Къде е дъщеря ми? Не съм я виждал от сутринта.

— Предполагам, че все още е в леглото, милорд. Да я повикам ли, сър?

Това сякаш окончателно го вбеси.

— Направи го, и то веднага. И й кажи, че най-добре ще е да не ме кара да чакам. — Още едно безполезно женско създание, като всички останали. Откакто бяха напуснали Милфорд Парк, не преставаше да хленчи и да се оплаква. Това го влудяваше почти толкова, колкото и долната постъпка на Катрин. Ако не променеше поведението си, и то скоро, щеше да омъжи Мюриъл само за да се отърве от нея. Сега може и да нямаше възможност да подлъже някой богат аристократ, като се бе надявал, но по свой си начин Мюриъл бе доста апетитно парче. Сигурно все още можеше да я спазари за шепа монети с някой стар развратник, който мечтае да се напъха между краката на младо момиче.

Обектът на неговия гняв слезе по стълбите, плътно завита в износено розово одеяло, което изглеждаше още по-старо на фона на

яркочервената ѝ рошава коса.

— Заприличала си на повлекана — озъби ѝ се Дъглас. — Защо си все още в леглото?

— Прекалено студено е, за да ставам. Тази къща прилича на долнопробен затвор. Мога да се стопля само под завивките.

— Щом с такава охота се пъхаш под завивките, сигурно трябва да ти намеря съпруг. Сигурен съм, че лорд Тилбърт ще се погрижи добре да те топли в леглото.

Лицето ѝ пребледня и част от луничките ѝ се скриха.

— Лорд Тилбърт? Той едва се държи на краката си! Нали не смяташ да ме омъжиш за някой развратен старик?

— Ще направя каквото поискам, моето момиче, и най-добре ще е да не го забравяш. А междувременно исках да те уведомя, че заминавам за няколко дни.

— Заминаваш? И къде ще вървиш?

— Това не е твоя работа. Да кажем, че смятам да потърся справедливост. — Той се обърна и повика икономата си, който в момента му служеше и като личен камериер. — Лъдлоу! — Кльошавият човечец забърза към него иззад ъгъла. — Опаковай ми куфара. Трябва ми багаж поне за една седмица.

— Да, милорд.

— Що се отнася до теб, Мюриъл, съветвам те да намериш по-добър начин да се стоплиш, вместо по цял ден да лежиш и да се оплакваш. В противен случай, уверявам те, че лорд Тилбърт ще ти се стори добър избор пред кандидатите, които ще ти намеря за съпрузи.

С тези думи той ѝ обърна гръб, оставяйки дъщеря си разтреперана и бледа. Слава богу, помисли си графът. Поне една от жените под негова опека си знаеше мястото.

А другата беше на път да научи какво очаква онези, които се опитат да се изправят срещу него.

Най-после у дома! Животът ѝ с Люсиен надхвърляше и най-смелите ѝ мечти. Той я обичаше, нуждаеше се от нея и я приемаше такава, каквата е. Най-после бе намерила истинско убежище, истински дом и се чувстваше в безопасност.

Стоеше до него в господарския апартамент, където вече прекарваше всяка нощ.

— Искам да е преместиш тук — каза ѝ той в нощта на нейното завръщане. — Все още можеш да задържиш съседната стая, но предпочитам нощем да спиш до мен. — Той я погледна малко колебливо. — Имаш ли нещо против?

Катрин му се усмихна, изпълнена с обич и радост.

— Повече от всичко на света искам да прекарвам нощите си до теб.

Мислено се връщаше към тези думи сега, когато насреща ѝ се усмихваше най-привлекателният мъж на света. Искаше ѝ се да обгърне врата му с ръце и да докосне чувствените му устни. Въпреки че се бяха любили преди броени часове, когато вдигна поглед към него, очите му изглеждаха тъмни и отнесени. Люсиен обгърна лицето ѝ с длани и сведе глава да я целуне, но шумът от забързани детски стъпки по стълбите ги накара виновно да се отдръпнат и да вперят поглед във вратата.

Днес Майкъл се връщаше от Карлайл Хол, след като им бе дал възможност да се усамотят известно време след дългата раздяла.

— Татко! Татко!

Катрин погледна изненадано Люсиен и видя лека руменина да избива по лицето му.

— Започнах процедурата по осиновяване на момчето — каза сковано той. — След няколко седмици, той ще бъде Майкъл Бартоломю Монтен. При това положение ми изглежда нормално да се обръща към мен като към свой баща.

— Разбира се. — Катрин потисна усмивката си и почувства мощен прилив на любов към този мъж. За първи път ѝ хрумна, че може да е сгрешила, като си бе тръгнала. Ако на този свят имаше човек, на който би могла да повери живота и сърцето си, то това бе нейният съпруг.

Точно в този момент в стаята връхлетя Майкъл и се закова пред тях. Крачетата му потъваха в дебелия ориенталски килим.

— Вярно било! Божичко, Катрин, ти наистина си у дома.

В огромните му сини очи напирараха сълзи и нито Катрин, нито Люсиен се опитаха да поправят обръщението му. Катрин коленичи и разгори широко ръце, а русокосото дете развълнувано се хвърли в обятията ѝ. Тя го притисна силно към себе си и преглътна сълзите.

— Липсваше ми, Майкъл. Нямах представа колко ми липсваше.

— Вие също ми липсвахте... милейди. — Той я прегръщаше с всички сили, а малката му главица се отърка в раменете ѝ. — Липсвахте на всички ни, и особено на Негова светлост.

Катрин приглади светлата му косица, притисна го отново към себе си, а после се отдръпна да го погледне.

— Отсега нататък... ако нямаш нищо против... много бих искала да ме наричаш „мамо“.

Майкъл насочи към нея насълзените си сини очи, а мъничкото му лице се сгърчи в усмивка.

— Ще ми бъдеш майка?

— Стига да искаш.

— О, да — много искам. Сега ще... ще имам майка и баща като всички останали.

Катрин оправи реверите на кадифеното му палтенце, само за да има повод да го докосне.

— Точно така, Майкъл. Освен това, вече имаш малко братче. Казва се Люк. Искаш ли да го видиш?

Майкъл я погледна изумен.

— Имам братче?

— Да.

— В такъв случай много бих искал да го видя — отвърна съвсем прилично детето.

Над русата му главичка Катрин погледна изненадано към Люсиен и двамата се усмигнаха.

Същия ден за първи път тя се върна в малката каменна колиба и бе изумена да открие, че тя я очаква. В дните след нейното заминаване Люсиен беше подредил вътре всичките безценни предмети от импровизираната ѝ лаборатория, които така старателно беше скрила в обора.

Сега тя бе отново у дома, но грижите за децата едва ли щяха да ѝ оставят много време за работа. Все пак я сгръвяваше мисълта, че когато намери време, е свободна да ѝ се отдаде. За Катрин работата ѝ бе нейното лично предизвикателство, което правеше живота ѝ завършен.

Катрин се усмихваше, докато оглеждаше вътрешността на колибата в този първи топъл ден от пролетта. Въпреки че навън слънцето блестеше ослепително, топлата жарава в камината едва успяваше да прогони студа от дебелите каменни стени на нейното убежище. Люсиен старателно бе подредил медицинските книги, които някога бе взела от неговата библиотека, и бе отрупал пода на малкото салонче с нови, непознати за нея издания. Вероятно му бе коствало доста усилия да се снабди със специфичните текстове, които бяха наредени на купчинки по пода.

Тази мисъл извика нова усмивка на устните ѝ — собственият ѝ съпруг очевидно насърчаваше ексцентричните ѝ интереси, които преди време считаше за недопустими. Катрин весело си тананикаше, докато поливаше саксийките с лечебни билки, подредени по лавиците пред слънчевия прозорец. Безгрижна и щастлива, тя едва долови с периферното си зрение движението на стоманената брава, преди вратата да се отвори. Катрин се усмихна и се обърна, сигурна че съпругът ѝ идва да я види. Но човекът, който прекрачи прага на колибата, не беше Люсиен.

Беше Дъглас Рот.

Ледена тръпка пропълзя по гръбнака ѝ.

— Вуйчо Дъглас — едва съумя да пророни тя. — Изненадана съм да те видя тук.

Тънките му устни се извиха в жлъчна усмивка.

— Не разбирам защо трябва да си изненадана. За всичките години, в които живя под моята опека, би трябвало да си научила, че аз твърдо вярвам във възмездието. Доколкото си спомням, успях да ти

дам няколко урока, че не би могла да се изпречиш на пътя ми, без да получиш наказание.

Катрин замръзна. Как би могла някога да забрави суровите уроци, научени от вуйчо ѝ? Първите години под неговата опека бледнееха пред месеците, прекарани в „Сейнт Бартоломю“.

— Откъде разбра, че съм тук?

Той пристъпи напред и затвори вратата зад гърба си, очевидно притеснен от възможността да докосне някоя от стъклениците по масата с тревистозеленото си палто. Несъзнателно, Дъглас посегна към напудрената си перука, за да се увери, че си е на мястото.

— Не беше никак трудно да те откроя. От няколко дни наблюдавам къщата. През това време забелязах и тази... колиба. Лесно бе да се досетя, че това царство на билките би могло да е само твое убежище, така че трябваше само да изчакам появата ти. Знаех си, че няма да ми се наложи да чакам дълго.

Катрин нервно навлажни устни.

— Защо дойде? Какво искаш от мен?

Веждите му се извиха в сардонична гримаса.

— Какво искам ли? Сигурно можеш и сама да се досетиш. — Устните му се сгърчиха в студената, безмилостна усмивка, която често навестяваше кошмарните ѝ сънища в „Сейнт Бартоломю“. — Искам да си платиш, задето разруши моя свят. — Той пристъпи към нея, а носът му се сбърчи от отвращение при необичайната миризма на лечебни билки и отвари. — Ти отне единствения смисъл в живота ми, Катрин. Изхвърли ме от Милфорд Парк. Ти опетни репутацията ми на благородник, да не говорим за неуспешния ти опит да сложиш край на моя живот — за което, смея да заявя, мога само да ти се възхищавам. И все пак опитът ти излезе неуспешен. Уверявам те, че аз няма да допусна тази грешка.

За първи път Катрин почувства истински страх. Дъглас Рот бе дошъл да търси отмъщение и, очевидно, възнамеряваше да я убие. Погледът ѝ неволно се стрелна към вратата, но Дъглас препречваше всичките ѝ пътища за бягство.

Катрин припряно търсеше някакъв изход от ситуацията.

— Не аз се опитах да те убия. Много пъти съм искала — и несъмнено съм имала безброй причини — но не го направих аз. Уверявам те, че ако бях опитала, несъмнено щях да успея.

Някакво мускулче потрепна на бузата му.

— Винаги си била нагла малка женичка. Почти ти повярвах. Почти. Но дори и да ми казваш самата истина, това няма да промени нещата. Ти разруши живота ми и провали плановете ми за бъдещето. Смятам да се погрижа да си платиш за това.

Катрин не посмя да чака повече — втурна се към вратата в безплодно усилие да заобиколи едрата фигура на вуйчо си отляво.

— Няма да стане! — Той се оказа по-бърз и по-силен, отколкото изглеждаше. Ръцете му безмилостно я сграбчиха и я замъкнаха далече от спасителната врата.

— Помощ! Няма ли кой да ми помогне?! — Но никой не можеше да я чуе през дебелиите каменни стени и единственото, което получи в отговор на усилията си, бе силен шамар по лицето. Зъбите ѝ изтракаха от удара.

— Не смей да хленчиш повече — чу ли? Това няма да ти помогне — и двамата го знаем.

Думите му бяха самата истина и тази мисъл накара сърцето ѝ да подскочи. Катрин се мяташе отчаяно в твърдата хватка на ръцете му и успя да го ритне в слабините. Това ѝ даде възможност да се измъкне и отново да хукне към вратата, но дългите фусты на роклята затрудняваха движенията ѝ. Само след миг Дънстън я застигна. Пръстите му се вкопчиха в косата ѝ, а юмрукът на другата му ръка се заби в челюстта ѝ. Катрин се свлече безпомощно на пода. Последното нещо, което си спомняше, бе пулсиращата болка в главата и зловещия смях на Дънстън Рот.

Черният жребец на Люсиен се носеше в лек галоп през полето. Беше още рано, но вече бе свършил доста работа. Тази сутрин бе решил да остави Катрин сама, за да ѝ даде възможност спокойно да се отдаде на работата си в колибата. Слънцето обаче блестеше толкова ярко и небето беше така ясно и синьо, а тя толкова дълго му беше липсвала, че нямаше търпение да се потопи в лъчезарната ѝ усмивка, да чуе смеха ѝ.

Щом изкачи хълма, той смени посоката и насочи коня си към колибата на Катрин. И точно тогава видя гъстия пушек. Идваше точно от тази посока и съвсем не приличаше на безобиден дим, който се издига от комина.

Сърцето му се обърна в гърдите. Люсиен се приведе над гривата на коня си и го пришпори в бесен галоп. Когато се спусна по възвишението, видя първите огнени пламъци на се процеждат под стрехите на колибата, а малката кобилка на Катрин се дърпаше като обезумяла, вързана за юздата си.

Люсиен пришпори своя жребец.

С шеметна скорост животното прекоси хълма и потока и изцвили диво, когато маркизът внезапно го закова пред колибата. Люсиен скочи от седлото, влетя през тежката дъбова врата и се спря едва пред жарката огнена стена.

— Катрин! Катрин, за бога, вътре ли си? — Очите му отчаяно се опитваха да пробият плътната преграда от пламъци и гъст пушек. — Катрин! Катрин! — Той пристъпваше пипнешком покрай стената, спъваше се в камарите от книги и събаряше по пода мензури и стъкленици. — Катрин, аз съм, Люсиен! Моля те, отговори ми!

От потъналия в гъст дим тъгъл долетя приглушен стон. С присвити очи, задавен от пушека, Люсиен се запрепъва в посока на звука. Сред счупените стъкленици и саксии, сред разкъсаните страници от книги, които някой бе пръснал, за да подсили огъня, маркизът забеляза късче кафява вълнена материя.

Борейки се с обземащия го страх, той коленичи до тялото на съпругата си. Видя, че тя диша, видя също, че ръцете ѝ са завързани, а в устата ѝ е напъхано грубо парче плат. Люсиен побърза да я вдигне на ръце и веднага се насочи към вратата.

— Спокойно, любов моя. Само да се измъкнем оттук, всичко ще се нареди. — Катрин простена в отговор, а Люсиен я притисна още поплътено към гърдите си. Залитайки, той прекоси стаята, политна към горящата врата и се озова отвън. Лъхна го свежият пролетен въздух. Маркизът не спря, докато не стигна прикритието на дърветата, където внимателно пусна Катрин на земята и махна парчето плат от устата ѝ. После извади ножчето от ботуша си, преряза въжетата на китките ѝ и щателно я прегледа за някакви рани или счупени кости.

Изведнъж очите ѝ широко се отвориха и Катрин задъхано си пое глътка свеж въздух. Опита се да му каже нещо, но гласът ѝ бе дрезгав от пушека и от гърлото ѝ се изтръгна задавено хриптене.

— Не се опитвай да говориш. Връщам се веднага. Отивам да доведа коня ти, преди огънят да е стигнал до него. — Люсиен се

отдалечи от нея само за миг, освободи малката ѝ кобилка и побърза да се върне при съпругата си, която тъкмо се опитваше да се изправи покрай дънера на дървото.

— Не се напърай — опита се той да я вразуми и коленичи до нея.

— Дън... стън... — пророни дрезгаво Катрин. — Опита... да ме убие. Вни... мавай, Люсиен. Сигурно... още е тук.

Предупреждението ѝ се оказа твърде закъсняло. Прищракването от ударника на нечий револвер наруши покоя на гората.

— Защо винаги се тикаш там, където не са те викали?

Люсиен стисна зъби; идваше му да стовари юмрука си в самодоволното лице на тоя негодник. Опита се ли, щеше да намери смъртта си още преди да е направил и две крачки.

— И аз бих искал да те попитам същото.

— Но в този случай появата ти беше доста ненавременна. Виждаш ли, аз може и да желяех смъртта ти, но това беше делово решение. С Катрин е въпрос на лично удовлетворение. Ако я премахна, няма да има смисъл да се занимавам с теб. Но ти не ми оставяш друг избор. — Той хвърли един поглед към колибата и видя, че пламъците вече се издигат високо в небето. Скоро някой щеше да ги забележи и да вдигне всички под тревога. — Нямам много време, ако искам да се освободя от телата. — Дънстън вдигна пистолета и го насочи право в сърцето на Люсиен. — Искан ми се да можеш да кажеш, че съжалявам, но...

Пръстът му се затегна около спусъка и Катрин изкрещя, когато Люсиен се хвърли стремглаво към него. Знаеше, че няма никаква вероятност изстрелът да не попадне в целта. Оглушителният звук отекна в ушите ѝ в същия миг, в който Люсиен се блъсна в гърдите му и двамата се приземиха в тревата. Люсиен напрегнато очакваше да почувства тъпата болка, която обикновено съпътстваше смъртоносните рани, но не изпита нищо. Тялото на Дънстън под него беше неподвижно и сковано.

Маркизът изпълзя встрани и се вторачи в широко отворените, невиждащи очи на графа, а после покрай него към вцепененото момиче, което все още държеше димящия пистолет в ръцете си.

— Той беше самият дявол — прошепна Мюриъл. — Той уби майка ми. В един от старите ѝ куфари открих нейно писмо. Знаела е,

че се опитва да я убие. Оженил се е за нея заради парите ѝ. А след като ги е пропилял, се е отегчил от нея. Казваше, че тя му носи само главоболия. Не му пукаше за нищо... и за никой, освен за самия него. А сега е мъртъв.

Люсиен бавно се приближи към нея и взе пистолета от разтрепераните ѝ ръце.

— Всичко е наред, Мюриъл. Ти спаси живота ми — спаси живота и на двама ни. Никой няма да те обвини за това.

— Сигурна бях, че е намислил да дойде тук. Трябваше да дойда по-рано, но се боях. — Тя погледна Катрин, чието лице бе мъртвешки бледо и покрито с черни сажди. — Аз се опитах да го отрова. Знаех, че ще обвинят теб. Ти винаги си била много мила с мен, но аз те ревнувах. Прости ми, Катрин. Прости ми за всичко.

В този момент на билото на хълма изскочи цяла армия слуги, въоръжени с кофи и мотики. Начело им вървеше Рийвс. Направиха жива верига до потока и си подаваха кофи с вода, които припряно изливаха върху съскащите пламъци. Когато огънят бе овладян, икономът се отдели от останалите и се насочи към тях.

— Надявам се, че и двамата с нейна светлост сте добре, милорд. — Тревожният му поглед се плъзна от прашните им, покрити със сажди лица към неподвижното тяло на земята.

— И двамата сме добре. Отведи лейди Мюриъл в къщата и се погрижи да я настаниш удобно. И кажи на Бени да намери кола, за да откараме тялото.

Рийвс изглеждаше объркан, но побърза да се съгласи.

— Както желаете, милорд. — Верният му служител свали палтото от раменете си и го метна върху трупа на Дънстън, после поведе пребледнялата Мюриъл към къщата.

Едва тогава Люсиен пристъпи към Катрин и я притегли в обятията си. Притискайки я силно към себе си, той прокара пръст по обсипаната ѝ в сажди буза.

— Добре ли си?

Тя кимна и обгърна с ръце врата му.

— Добре съм, благодарение на теб.

— И на Мюриъл.

— Да. — Тя погледна неподвижното тяло на вуйчо си и извърна очи. — Още не мога да повярвам, че това е краят на тази история.

— Това е краят само за Дънстън. За всички нас е едно ново начало.

Катрин го погледна и се усмихна. Лицето ѝ излъчваше същата любов, която сгряваше и неговото сърце. Той притисна устните ѝ в целувка и почувства, че я обича повече от всякога. И в този миг Люсиен безмълвно се зарече, че ще изпълни обещанието си. През всичките години, които им предстояха, щеше да се погрижи да превърне и най-смелите ѝ мечти в реалност.

— Обичам те, Катрин. — Обичаше я повече, отколкото би могла да предполага. Преди време той не вярваше в любовта. А сега това чувство му се струваше толкова естествено, че думите се изтръгнаха от устните му с учудваща лекота.

Люсиен погали косите на жената в ръцете си. Помисли си, че е най-щастливият човек на света и се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.